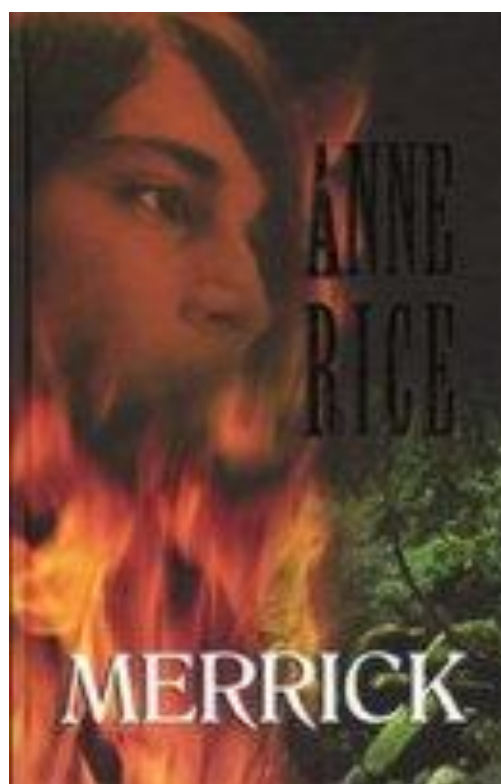

ANNE RICE

MERRICK

Stan Rice-nak,
Christopher Rice-nak

és Nancy Rice
Diamondnak

BEVEZETÉS

Ismét egy *Vámpírkronikát* tartasz a kezvedben, Kedves Olvasó. Anne Rice az *Interjú a vámpírral* 1976-os megjelenése óta sokszor ragadott tollat, hogy a halhatatlan vérivók történetét egy-egy újabb regényben élénk tárja. A jelenlegi kötet immár a hetedik a *Vámpírkronikák* sorában. Lapjain ismét találkozhatunk az *Interjúból* megismert Lestattal és Louis-val, főhőse azonban ezúttal nem a két ismert vámpír, hanem Merrick Mayfair. Merrick *Mayfair*...

A Mayfair családnév ismerősen csenghet azok számára, akik korábban is forgatták már Anne Rice könyveit. Nem csoda, hiszen a *Vámpírkronikák* mellett az írónőnek létezik egy másik sorozata is, mely a *Mayfair-boszorkányok élete* címre hallgat. De hogy lehetséges az, hogy a vámpírok világában szerepet kap egy Mayfair-boszorkány? A magyarázat egyszerű: Anne Rice az elmúlt évtizedek során egy fantasztikusan összetett, fiktív világot bontott ki módszeresen olvasói előtt, melynek számos természetfeletti¹ eleme van. Ilyenek a szellemek és kísértetek, a boszorkányok, a vámpírok és a különböző

Értsd: a tudomány jelen állása szerint megmagyarázatlan

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

egyéb halhatatlanok, akik az író képzelete szerint ugyanazt a földet népesítik be, ezért időnként szükségszerű, hogy találkozzanak egymással. Az ilyen találkozás eddig – egy-egy korábbi *Vámpírkrónikában* – minden feltűnés nélkül történt, a *Merrickben* viszont nem lehet nem észrevenni: egy Mayfair-boszorkány bukkan fel a vámpírok birodalmában, sőt...

A *Merrick* önmagában is élvezetes olvasmány. Én azonban mégis azt javaslom, Kedves Olvasó, hogy ne fogj hozzá, amíg nem olvastad el Rice korábbi műveit, melyek ugyanebben a világban játszódnak! Nem azért, mert nélküle nem értenéd meg e regényt. A *Merrick* megállja a helyét minden előolvasottság nélkül is; ugyanakkor azonban része egy nagyobb egésznek, melynek varázsa őt magát is áthatja. Rád azonban ez a varázs csak akkor fog kisugározni, ha képes vagy elcsípni és értékelni azt a számos bűjtatott vagy nyilvánvaló utalást, mely a *Merricket* Anne Rice többi művéhez kapcsolja.

Ha e sorok után úgy döntesz, hogy mégis csupán a jelen kötetet olvasod el, akkor itt most szívből kívánok jó szórakozást hozzá. Amennyiben azonban kedvet kaptál a szerző csodálatos birodalmának felderítéséhez, akkor alább szeretnék egy kis segítséget nyújtani ahhoz, hogy a *Merrick* előtt megtehesd ezt.

Anne Rice természetfeletti világa jelenleg 18 összefüggő történetből ismerhető meg. Ha rendszert szeretnénk találni ebben az életműben, akkor ehhez kétféle módon foghatunk hozzá.

Az egyik a kézenfekvő módszer: a műveket témájuk szerint vesszük szemügyre, és elolvassuk először az egyik (mondjuk a *Vámpírkrónikák* című) sorozatot, majd a másik (A *Mayfair-boszorkányok élete* címre hallgató) regényfolyamot, végül pedig a sorozatba nem illeszthető további könyveket. Ezzel a kézenfekvő módszerrel azonban nehezen észlelhető az a csodálatos egymásba fonódás, melynek csupán egyetlen példája, amikor a *Merrickben* vámpírok kötnek ismeretséget a boszorkányoktól hemzsegő Mayfair család egyik tagjával.

ANNE RICE: MERRICK

A másik, a kevésbé kézenfekvő módszer Anne Rice világának megismerésére az, ha a műveket megírásuk sorrendjében olvassuk végig. Ez a módszer látszólag megtöri ugyan a *Vámpírkrónikák* egységét, valójában azonban nem ezt teszi, hanem a *Vámpírkrónikák* sorában itt-ott logikus szünetet tartva egyetlen, egységes, grandiózus sorozattá fűzi össze a 18 alkotást.

Végezetül annyit, hogy a Merrick utolsó oldalain található egy kronológia, mely magában foglalja Anne Rice eddig magyar nyelven megjelent, egymással összefüggő regényeinek jelentősebb eseményeit. Ugyanitt kapott helyet egy családfa is, mely Merrick Mayfair származását mutatja be. Érdeemes néhány perc erejéig fellapozni hozzá *A Mayfair-boszorkányok élete* egyes köteteiben közzétett Mayfair családfát is, hogy átérezzük Merrick származásának súlyát!

Jó szórakozást!

TALAMASCA A
paranormális kutatói
Figyelünk
És mindig itt vagyunk LONDON,
AMSZTERDAM, RÓMA

ELŐHANG

A NEVEM David Talbot.

Emlékszik még valaki rám úgy, mint a Talamasca rendfőnökére? Így hívják az okkult jelenségek nyomozóinak a szervezetét, amelynek az a jelszava: „Figyelünk, és mindig itt vagyunk.”

Azért van valami varázsa egy ilyen mottónak, ugye?

A Talamasca több mint ezer éve létezik.

Nem tudom, hogy kezdődött. Nem ismerem a Rend összes titkát. Annyit tudok, hogy halandó életem nagyobb részében őket szolgáltam.

A Talamasca angliai anyaházában mutatkozott meg előttem először Lestat, a vámpír. Betoppant a dolgozószobámba egy téli éjszakán, amikor a legkevésbé számítottam rá.

Nagyon korán megtanultam, hogy más dolog olvasni és írni a természetfölöttiről, de más dolog a saját szemünkkel látni.

De ez régen volt.

Most más testben vagyok.

És ezt a testet átváltoztatta Lestat hatalmas erejű vámpírvére.

A legveszedelmesebb és a legmegnyerőbb vámpírok közé tartozom. Nekem még a gyanakvó Armand is elmesélte az élettörténetét. Talán olvasták is Armand életrajzát, amelyet én szabadítottam rá a világra.

Az a történet azzal ér véget New Orleansban, hogy Lestat felébred hosszú álmából valamilyen elbűvölő, szépséges muzsikaszóra.

A zene altatta el ismét: visszamerült a szótlan álomba a zárda poros márványpadlóján.

Sok vámpír volt akkor New Orleans városában: csavargók, csibészek, kelekótya fiatalok, akik mind azért jöttek, hogy láthassák színlegesen tehetetlenségében Lestatot. Veszélyeztették a halandó la-

ANNE RICE: MERRICK

kosságot, és idegesítették öregjeinket, mert láthatatlanul és zavartalanul akartak vadászni.

A betolakodók mostanra eltűntek.

Volt, akit elpusztítottak, volt, akit csak elijesztettek. Távoztak a maguk útján az öregek is, akik azért jöttek, hogy nyújtsanak egy kis vigaszt az alvó Lestatnak.

Amikor ez a történet elkezdődik, már csak hárman vagyunk New Orleansban, nevezetesen az alvó Lestat és két hőséges fiókája: Louis de Pointe du Lac, és én, David Talbot, ennek a mesének az írója.

1

– Miért kéred tőlem ezt?

A márványasztal túloldalán ült, háttal a kávéház nyitott ajtajának.

Csodalényt látott bennem, de a kérésem így is nyugtalanította. Most már nem bámult, hanem a szemembe nézett.

Magas volt, sötétbarna hosszú haját most is kibontotta, mint mindig, csupán a homlokából szorította hátra a fürtöket egy bőresattal. Apró fülcimpájában aranykarikák himbálóztak, puha fehér nyári ruhájában volt valami cigányos szertelenség, talán a piros kendő miatt, amely az övet pótolta a bő pamutszoknyán.

– Ráadásul egy ilyen lény kedvéért? – kérdezte melegen. Nem haragudott rám, egyáltalán nem, de annyira megrendült, hogy azt még bársonyosan búvós hangjával sem álcázhatta. – Idézzek meg egy szellemet, amely talán tele van haraggal és bosszúvággal? Ezt kéred tőlem? Louis de Pointe du Lacnak, aki maga is túl van már az életen?

– Ki mást kérhetnék meg rá, Merrick? – válaszoltam. – Ki más képes erre? – Egyszerűen, amerikaiasan ejtettem ki a nevét, pedig mikor először találkoztunk valamikor régen, Merrique-nek mondta magát, enyhén franciás ízzel.

A konyhaajtó fülsértő hangot adott. Az olajozatlan sarokvasak csikorogtak. Koszos kötényt viselő, nyeszlett pincér csoszogott oda hozzánk a poros kőpadlón.

– Rumot – rendelkezett Merrick. – St. Jamest. Egy üveggel.

A pincér dűnnyögött valamit, amit még vámpírfüllel sem akartam hallani, aztán visszacsoszogott, otthagya kettőnket a félhomályos helyiségben, amely magas ajtókkal nyílt a Szent Anna utcára.

Telivér New Orleans-i intézmény volt a kis lebuja. A magasban ventilátorok köröztek lustán, a padlót egy örökkévalóság óta nem mosták fel.

A szürkület puhán sötétedett, a levegő sűrű volt a Francia Negyed aromáitól és a tavasz édességétől. Igazi csoda, hogy Merrick ezt a helyet választotta, amely ilyen különös módon kihalt ezen az isteni estén!

Kitartóan nézett, de csak szelídség volt a pillantásában.

– Tehát Louis de Pointe du Lac most egy kísértetet szeretne látni – mondta tűnődve. – Mintha nem szenvedett volna éppen eleget.

Nemcsak a szavaiból, de a mély, meghitt hangjából is őszinte részvét sugárzott. Komolyan sajnálta Louis-t.

– Hát igen – vágott elé, mielőtt szólhattam volna. – Sajnálom, és tudom, milyen borzasztóan szeretné látni a gyermekvampírt, akit úgy szeretett. – Töprengve felvonta a szemöldökét. – Olyan nevekké jössz hozzám, amelyek ma már legendások. Előlépsz a titokból, előlépsz egy csodából, és rögtön kérsz is valamit.

– Akkor tedd meg, Merrick, ha neked nem árt – mondtam. – Én nem azért vagyok itt, hogy bántsalak. Attól őrizzen meg a Mennybéli! De ezt te is tudod.

– No és a kár, ami a te Louis-dban eshet? – kérdezte vontatottan, fontolgatva. – Egy kísértet iszonyú dolgokat mondhat azoknak, akik megidézik, ez pedig egy erőszakos halált halt gyermekszörny kísértete. Hatalmas és rettenetes dolgot kérsz.

Bólintottam. Szóról szóra igaza volt.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Louis megszállott – mondtam. – Évekig tartott, hogy a megszállottság kioltsa benne az értelmet, de most már semmi másra nem bír gondolni.

– No és ha felidézem a gyereket a halottaiból? Gondolod, hogy ezzel megszabadul valamelyik a szenvedéstől?

– Ebben nem reménykedem. Nem tudom. De minden jobb annál, ahogy Louis most kínlódik. Természetesen nincs hozzá jogom, hogy erre kérjelek. Arra sem volt jogom, hogy felkeresselek. Csakhogy mi – a Talamasca, Louis és én – össze vagyunk gubancolva. És Lestat is. Louis de Pointe du Lac magától a Talamascától hallotta Claudia kísértetének történetét. Állítólag először a tulajdon rendtársunknak, egy Jesse Reeves nevű nőnek – az archívumban megtalálod – jelent meg Claudia kísértete.

– Igen, ismerem a történetet – válaszolta Merrick. – A Royale utcában történt. Te bíztad meg Jesse Reevest, hogy nyomozzon a vámpírok után. Jesse Reeves pedig olyan kincsekkel tért vissza, amelyek meggyőzően bizonyították, hogy élt valaha a lakásban egy halhatatlan gyermek, akit úgy hívtak, hogy Claudia.

– Pontosan – feleltem. – Hiba volt, hogy Jesse-t küldtem oda. Jesse túl fiatal volt. Jesse sose... – Nehéz volt befejeznom. – Jesse sose volt olyan fürge eszű, mint te.

– Az emberek olvastak róla Lestat meséiben, és nagyon fantáziadúsnak találják – mélázott Merrick. – Napló, rózsafüzér, ugye? Meg egy régi baba. Megvannak nekünk ezek a dolgok, ugye? Az angliai széfben. Louisianában akkor még nem volt rendházunk. Magad zártad be őket a pincébe.

– Meg tudod tenni? – kérdeztem. – Meg fogod tenni? Mert inkább ez a kérdés. Abban nem kételkedem, hogy képes vagy rá.

Merrick még nem állt készen a válasszal. De ez akkor is nagy kezdet volt kettőnknek.

Ó, mennyire hiányzott! Nem vártam, hogy ekkora szívfájdalom lesz, amikor ismét beszélhetek vele. Gyönyörrel habzsoltam, mi

minden változott benne. Beszédéből teljesen kikopott a francia zönge, majdnem britnek hangzott az európai tanulás hosszú éveit után. Ezekből az évekből néhányat Angliában töltött velem.

– Tudod, hogy Louis látott téged? – kérdeztem gyengéden. – Tudod, hogy ő küld hozzád ezzel a kéréssel? Tudod, hogy kiolvasta a hatalmat a figyelmeztető pillantásodból?

Merrick nem felelt.

– „Láttam egy igazi boszorkányt”, ezt mondta, mikor eljött hozzám. „Nem félt tőlem. Azt üzenete, a holtakat idézi meg védelméül, ha nem hagyom békén.”

Merrick bólintott. Nagyon komolyan nézett rám.

– Igen, ez az igazság – felelte fojtottan. – Úgy is fogalmazhatnánk, hogy keresztelte az utamat. – Egy darabig töprengett. – Habár én többször is találkoztam Louis de Pointe du Lackal. Gyerek voltam, mikor először megtörtént. Csak veled beszélünk róla először.

Elámultam, pedig tudhattam volna, hogy Merrick mindig képes meglepni.

Mérhetetlenül csodáltam, és ezt nem is leplezhettem. Szerettem megjelenésének egyszerűségét, a kivágott, fehér pamutblúzt a sima, rövid ujjakkal, a fekete babszemekből főzött gyöngysorát.

Belenéztem zöld szemébe, és váratlanul elfogott a szégyenkezés, amiért megmutattam neki magamat. Louis nem kényszerített, hogy közeledjek Merrickhez. Magamtól tettem. De nem akarom azzal kezdeni ezt az elbeszélést, hogy a szégyenben dagonyázok.

Érjék be annyival, hogy több voltunk egyszerű rendtársaknál. Tanár és tanítvány voltunk, ő és én, és egyszer, rövid időre – nagyon rövid időre – majdnem szeretők.

Kislánként került hozzánk a Mayfair-klán fattyúhajítása, akit alig ismert fehér boszorkányok ojtottak bele annak a családnak az afro-amerikai ágába, a ragyogó szépségű nyolcadvér gyermek, aki meztélláb sétált be a louisianai rendházba, és azt mondta:

– Hallottam rólatok, szükségem van rátok. Látok dolgokat. Tu-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

dok beszélni a holtakkal.

Ha jól számolom, több mint húsz éve történt.

Én voltam a Talamasca rendfőnöke, és már egész jól berendezkedtem az elegáns aktatologatásra, ami hol kényelmes volt, hol bosszantó. Akkor egy éjszaka feltelefonáltak. Barátom és tudós társam volt, Aaron Lightner.

– David – mondta – ide kell jönnöd! Igazi szenzáció! Olyan hatalmas erejű boszorkány, hogy nincs rá szavam. Jönnöd kell, David...

Abban az időben senkit se tiszteltem jobban Aaron Lightnernél. Három teremtmény volt, akiket szerettem emberi és vámpírlétem során. Aaron Lightner volt az egyik. A másik Lestat, a vámpír, aki megajándékozott szerelmének csodáival, és örökre megtörte halandó léteimet. Lestat halhatatlanná és olyan hihetetlenül erőssé tett, hogy nincsen párom a vámpírok között.

Ami a harmadikat illeti, ő Merrick Mayfair, habár őt minden erőmmel próbáltam elfelejteni.

De most Aaronról, régi barátomról beszélünk, akinek hullámos fehér haja, élénk szürke szeme volt, és szerette a délies stílusú, kék-fehér csikos hullámkrepp öltönyöket. Meg róla beszélünk, a réges-régi kis Merrickről, aki olyan egzotikus volt, mint otthonának buja trópusi flórája és faunája.

– Jól van, öreg cimborá. Megyek, de nem várhatna reggelig? – Emlékszem kisstílusú kelletlenségemre, és Aaron jóízű nevetésére:

– David, mi történt veled, öregem? – kérdezte. – Ne is mondd, mivel vagy elfoglalva, majd én megmondom! Elaludtál valami kellemes könyvön, amit a tizenkilencedik században írtak a kísértetekről! Hadd találgassak! Sabine Baring-Gould a szerző. Hat hónapja nem tetted ki a lábadat az anyaházból. Még annyi időre se, hogy a városban ebédelj. Ne tagadd, David! Úgy élsz, mint akinek véget ért az élete!

Kacagtam. Aaronnak olyan kedves hangja volt. Nem Sabine Baring-Gouldot olvastam, de ő is lehetett volna. Azt hiszem, Alger-

non Blackwood valamelyik rémmeséje volt. Aaron azt is jól eltalálta, hogy mióta nem tettem ki a lábamat megszentelt falaink közül.

– Hol a szenvedély, David? Hol az elkötelezettség? – nyaggatott Aaron. – David, ez a gyerek boszorkány. Gondolod, hogy könnyelműen használok ezt a szót? Felejtsd el egy pillanatra a családi nevét, és mindent, amit tudunk róluk. Még Mayfairéket is meghökkentené, bár ha nekem lesz beleszólásom, sose szereznek tudomást róla. David, ez a kislány képes szellemeket idézni. Nyisd ki a bibliádat, lapozd fel Sámuel könyvét. Maga az endori boszorkány személyesen! Te pedig olyan nyűgös vagy, mint Sámuel szelleme, amikor a boszorkány felverte álmából. Bújj elő az ágyból, és kelj át az óceánon! Ott és most van szükségem rád!

Az endori boszorkány. Nem kellett belenézni a bibliámba. Minden talamascás kívülről ismeri azt a történetet.

A filiszteusok erejét félő Saul király a rettegett ütközet előtt elmegy egy „halottidéző asszonyhoz”, és arra kéri, idézze fel halottaiból Sámuel prófétát. „Miért háborgattál, hogy felidézttél engemet?”² – kérdezi a kísérteties prófeta, majd kurtán közli Saullal, hogy másnap mindkét fiával együtt követi őt a holtak országába.

Az endori boszorkány. Így gondoltam mindig Merrickre, függetlenül attól, hogy később milyen közel kerültünk egymáshoz. Merrick Mayfair volt, az endori boszorkány. Néha így emlegettem félhivatalos emlékeztetőkben és rövid feljegyzésekben.

Először zsenge csoda volt. Engedelmeskedtem Aaron felszólításának, becsomagoltam, Louisianába repültem, és először tettem be a lábamat Tölgyes Rejtekekbe, a csodálatos ültetvényes udvarházba, a mi menedékünkbe New Orleans mellett, a régi Folyó úton.

Álomszerű volt az egész. A gépen az Ótestamentumot olvastam: Saul király fiait levágják a csatában, Saul a kardjába dől. Mégis babonás lennék? Életemet a Talamascának adtam, de mielőtt elkezdtem tanulmányaimat, én is láttam szellemeket, és parancsoltam nekik.

² Károli Gáspár fordítása

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Félreértések elkerülése végett ezek nem kísértetek voltak, csak névtelen, testetlen fantomok; végül attól a brazil kandomblé mágiától kaptak arcot, amelybe vakmerő ifjúságomban belevettem magamat.

Am aztán engedtem, hogy azt az erőt lehűtse bennem a tudós lét és a törődés másokkal. Elhagytam Brazília misztériumait a levéltárak, ereklyék, könyvtárak nem kevésbé csodálatos világáért, a szervezésért és a gyámkodásért, hogy porosan révült tiszteletet keltssek másokban a módszereink és óvatos eljárásaink iránt. A Talamasca olyan ősi volt, olyan hatalmas, olyan szerető hévvel ölelt. Még Aaron se tudott a hatalmamról, akkor nem, holott sok lélek ajtaját megnyitotta okkult tehetségével. Majd én eldöntöm, ki ez a lány.

Esett, mikor az anyaházhoz értünk; esőben vetette bele magát az autónk az óriási tölgyek alagútjába, amely a töltéstől a magas kétszárnyú ajtóhoz vezetett. Milyen zöld volt még a sötétségben is ez a világ, ahol a bütykös ágakig ért a magas fő! Mintha a spanyolszakáll hosszú, szürke pászmái simogatták volna a gépkocsi tetejét.

Az áram kiment, a vihar miatt, mint mondták.

– Hiszen ez elbűvölő! – fogadott Aaron. Már akkor fehérre őszült a haja. Maga volt a tökéletes, idősödő úriember, a lágyságig szelíd és rendíthetetlenül jóindulatú. – Olyannak láthatjuk a házat, amilyen régen volt, nem gondolod?

Csak olajlámpák és gyertyák világítottak a nagy szobákban. Ahogy közeledtünk, láttam a vibráló fényt a legyező alakú ablakban az ajtó fölött. Lámpákat hintáztatott a szél a széles erkélyeken, amelyek körbefutottak a nagy, szögletes ház első és második emeletén.

Mielőtt beléptem, az eső ellenére is rászántam az időt, hogy megcsodáljam a mesébe illő trópusi udvarházat, lenyűgözően egyszerű oszlopaival. Valaha cukornád vette körül számtalan négyzetmérföldön át; a rozzant melléképületekben laktak régen a rabszolgák, a hátsó virágágyak mögött, amelyeknek még a felhőszakadás se vehette el a színét.

Merrick meztláb jött a köszöntésemre. Levendulalila alapon ró-

zsaszín virágos ruhájában aligha látszott boszorkánynak.

Szeme akkor se lehetett volna titokzatosabb, ha körülfesti feketével, hindu hercegnők módjára. Csodálatos szem volt, amelynek sötét gyűrűvel övezett írisze még zöldebbnek tűnt a halványbarna, bársonyos arcban. Haját hátrafésülte a homlokából, vékony kezét hanyagul lógatta. Milyen fesztelennek tűnt az első pillanatokban!

– Jó estét, David Talbot – mondta szinte szertartásosan. Elbűvölt lány hangjának magabiztossága.

Nem tudták rászoktatni, hogy cipőt húzzon. Félelmetesen izgató volt az a meztelen láb a gyapjuszőnyegen. Azt hittem, vidéken nőtt fel, de nem, mert mint megtudtam, New Orleans egyik ócska, lepusztult részében született, ahol még járda sincs a viharvert, elhanyagolt házak között, és fává nő a mérget virágzó leander.

Ott lakott Merrick a keresztanyjával, Nagy Nananne-nal, a boszorkánnyal, akinek minden tudását köszönhette. Anyja, a halottlátó, akit akkor még csak a rejtélyes Hideg Sandra néven ismertem, beleszeretett egy felfedezőbe. Apáról nem történt említés. Merrick sose járt igazi iskolába.

– Jó estét, Merrick Mayfair – mondtam szeretettel és átöleltem.

Magas volt tizennégy éveshez képest, egyszerű pamutruhája alatt gyönyörűen formált mellek rügyeztek, puha, száraz haja kibontva omlott a hátára. Akárki spanyol szépségnek nézhetne volna ezen a furcsa, déli tájon kívül, ahol a rabszolgák és szabad utódaik történetét sűrűn behálózzák a bonyolult kapcsolatok és a buja szerelmek. Ám minden New Orleans-i rögtön meglátta volna az afrikai vért Merrick bőrének szép tejeskávé árnyalatában.

Akkor értettem meg igazán ezt a kifejezést, amikor tejet töltöttem a sűrű cikóriakávéhoz.

– Minden rokonom színes – mondta Merrick, akkor még franciás ízű hangján. – Azok, akik elmennek fehérnek, elhagyják a várost, és felköltöznek északra. Mindig ez szokott történni. Nem akarják, hogy Nagy Nananne meglátogassa őket. Nem akarják, hogy bárki is meg-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

tudja róluk. Én elmennék fehérnek. De mi lenne a családdal? Mi lenne az örökséggel? Sose hagynám itt Nagy Nananne-t. Azért jöttem ide, mert ő mondta.

Egy vamp tartásával ült ott, elveszve a nagy, ökörvérszín bőrszékekben. Örjítő volt a bokáján az a vékony aranylánc. A másik láncról, amely a nyakát ölelte, gyémántokkal kirakott, kicsi kereszt lógott.

- Megnézi ezeket a képeket? - kérdezte hívogatón. Az ölében tartott cipősdobozban voltak a képek. - Ezekben nincs boszorkányág. Nyugodtan megnézheti.

Előszedte a tiszta, éles vonalú dagerrotípiákat. Minden üveglapot guttapercsa keretbe foglaltak, amelyeken dús inda- vagy virágmotívumok málladoztak. Sokat össze lehetett csukni, és be lehetett zárni kapoccsal, mint az apró könyveket.

- Az 1840-es évekből származnak - magyarázta Merrick - és mind a mi családunkat ábrázolja. Egy rokonunk készítette őket. Híres fotográfus volt, szerették. Maradt utána néhány mese - tudom, hol vannak. Gyönyörű kézzel írták őket. Egy ládában vannak Nagy Nananne házának padlásán.

A szék szélére csúszott, térde előbukkant vékony szoknyája alól. Haja sötét felhőben gomolygott mögötte. A haj vonala egyenes volt, a homloka sima és gyönyörű. Bár épp hogy hűvös volt, begyújtottak a kandallóba. Igézően illatos volt a kényelmes szoba a görög szobrokkal tagolt, számtalan könyvespolcával.

Aaron mérhetetlenül büszkén, ugyanakkor aggodalmasan figyelte Merricket.

- Látja, ők mind az enyéim a régi napokból. - Mintha kártyát vetett volna. Tojásdad arcán, határozott járomcsontjain szép volt az árnyékok vibráló játéka. - Látja, hogy összetartottak? De mint mondtam, azok, akik elmehettek, rég elmentek. Nézze, mit adtak fel, csak gondoljon bele, ennyi történelmet. Látja ezt?

Alaposan megnéztem az olajlámpa fényében csillogó kis képet.

- Ő Lucy Nancy Marie Mayfair, akinek fehér ember volt az apja, de sose tudtunk valami sokat róla. Mindvégig voltak fehér emberek. Csak fehér férfiak. Mi mindent megtettek ezek a nők a fehér férfiakért! Az anyám egy fehér férfival ment el Dél-Amerikába. Én is velük mentem. Emlékszem az őserdőkre. - Mintha tévovázott volna. Kiemelt valamit az agyamból, vagy csak arcomnak elragadtatása állította meg?

Sose felejttem el ifjúságom felfedező éveit az Amazonasnál. Azt hiszem, nem is akartam elfelejteni, bár semmi sem tudatosíthatta bennem fájóbban az öregséget, mint ezek a kalandok puskával és fényképezőgéppel a világ végén. Nem is álmodtam, hogy egyszer még visszatérek ezzel a lánnyal a feltérképezetlen vadonba.

Ismét a régi üveglemezeket bámultam. Csupa gazdag ember volt rajtuk. Cilinderek, bő tafotaszoknyák műtermi háttérfüggönyök előtt, buja növények között. Ott volt egy fiatal nő, olyan szép, mint maga Merrick: finnyásan merev háttal ült a magas támlájú gótikus széken. Hogyan magyarázzam el az afrikai vér jelét, amely tisztán kiült sok arcra? Volt, akinél csak az árulta el, hogy a szem szokatlanul ragyogott a barna europid arcban, de azért megvolt.

- Ő a legrégibb - folytatta Merrick. - Angelique Marybelle Mayfair. - Méltóságteljes asszony, középen elválasztott, sötét haj, bő ruhaujjak, a vállán díszes sál. Ujjai között vékony csíptető és összecusokott legyező.

- Ez a legrégibb és legszebb képem. Azt mondták róla, hogy titkos boszorkány volt. Mert vannak titkos boszorkányok, és vannak olyanok, akikhez eljárnak az emberek. Angelique Marybelle a titkos fajta volt, de nagyon okos. Azt mondják, egy fehér Mayfair volt a szeretője, aki a Kertvárosban lakott, és vér szerint az ő unokaöccse volt. Én kettejüktől származom. Julien bácsi, úgy hívták a szeretőt. Engedte, hogy a színes rokonai Julien bácsinak szólítsák, és ne Julien úrnak, ahogy más fehér emberek megkövetelték volna.

Aaron izmai megfeszültek, bár igyekezett titkolni. A lány elől

talán elrejtette, ám előlem nem.

Szóval nem beszélt Merricknek a veszélyes Mayfair famíliáról. Nem kerültek szóba közöttük a kertvárosi félelmetes Mayfairek, a természetfölötti hatalommal felruházott törzs, amely után Aaron évek óta nyomozott. Mayfair-aktáink évszázadokra nyúltak vissza. Rendtársainkat ölték meg a Mayfair-boszorkányok, ahogyan hívjuk őket. Ám ennek a gyermeknek nem szabad tőlünk hallania róluk, gondoltam hirtelen, legalábbis addig nem, amíg Aaron úgy nem dönt, hogy ez mindkét félnek javára válik, és senkinek sem ártunk vele.

Ám ez sose jött el. Merrick élete sose érintkezett a fehér Mayfaireké-vel. Most nem az ő történetüket írom.

Ám azon az estén Aaron és én elszántan próbáltuk kiüríteni az agyunkat a kis boszorkány előtt.

Nem tudom, ránk nézett-e Merrick, mielőtt folytatta:

– Ma is Mayfairek laknak abban a kertvárosi házban – mondta szárazon. – Fehér emberek, akik sose érintkeztek velünk, csak az ügyvédekén át. – Milyen felnőttesen kuncogott – ahogy akkor szoktak az emberek, ha jogászokról beszélnek.

– Az ügyvédek pénzt hoztak – mondta, és megcsóválta a fejét. – Mayfairek is voltak közöttük. Az ügyvédek északra küldték Angelique Marybelle Mayfairt egy előkelő iskolába, de ő visszajött, hogy itt éljen és haljon meg. Sose mennék azokhoz a fehérekhez – vetette oda félvállról, majd így folytatta:

– De Nagy Nananne úgy beszél Julien bácsiról, mintha ma is élne, és gyerekkoromban mindig azt hallottam, hogy Julien bácsi jó ember volt. Számon tartotta az összes színes rokonát, és azt mondták róla, hogy a nézésével meg tudta ölni az ellenségeit, vagy a rokonaiét. Igazi *houn'gan* volt. Majd még mesélek róla.

Hirtelen Aaronra pillantott, és láttam, amint a barátom szinte félősen fordítja el a tekintetét. Nem tudom, a jövőt látta-e a lány – azt, hogy a Mayfair-boszorkányok ügye ugyanúgy bekebelezi majd Aaron életét, mint Lestat az enyémet?

Most is, a kávéház asztalánál is azon tűnődtem, mit tarthat Aaron haláláról ez a szép, támadhatatlan asszony, akivé az a kislány fejlődött?

A rozoga vén pincér kihozta az egyötöd gallon rumot³, amit Merrick rendelt, a martinique-i sötét St. Jamest. Megcsapott a szesz tömény szaga, miközben a pincér töltött a nyolcszögletű, nehéz kis pohárba. Emlékek hullámozottak az agyamban. Más időké, nem a kezdeteké.

Merrick úgy hajtotta fel, ahogy vártam, amire emlékeztem: mintha vizet inna. A pincér visszacsoszogott oda, ahol rejtőzött. Merrick felemelte a palackot, és újra töltött a poharába, mielőtt megtehettem volna helyette.

Láttam, ahogy a nyelve megnyalja belülről az ajkát. Ismét rám emelte fürkésző, nagy szemét.

– Emlékszel, mikor együtt ittunk rumot? – kérdezte majdnem mosolyogva. Túl ideges, túl éber volt, hogy igazán mosolyoghasson. – Emlékszel – mondta. – Azokról a rövid éjszakákról beszélek, a dzsungelben. Ó, milyen igazad van, mikor emberi szörnyetegnek nevezed a vámpírt! Még mindig annyira emberi vagy. Látom az arcodon. Látom a mozdulataidban. A tested tökéletesen emberi. Semmi sem árulja el...

– Elárulja – vitatkoztam. – Idő multával te is meg fogod látni. Feszélyezőnek, aztán félelmetesnek találod, végül megszokod. Hidd el nekem, én tudom.

Felvonta a szemöldökét, aztán leengedte. Ivott még egy kortyot, én pedig elképzeltem, mennyire ízlik neki a rum. Tudtam, hogy nem iszik minden nap, de ha megtette, nagyon élvezte.

– Mennyi emlék, gyönyörű Merrick – súgtam. Nagyon fontosnak tartottam, hogy ne közöljem őket vele, azokra az emlékekre összpontosítsak, amelyek erekletartóként óvják ártatlanságát, és a megszentelt bizalomra emlékeztetnek.

³ 1 7,5 dl. (ford.mj.)

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Aaron az utolsó percig rajongott érte, bár nekem ritkán beszélt erről. Mit tud Merrick a tragikus, cserbenhagyásos gázolásról, amely kioltotta Aaron életét? Én addigra kiléptem a Talamascából, Aaron szeretetéből és az életből.

Pedig mennyi hosszú, tudós év kötött össze a halandóságban! Nekünk felül kellett volna emelkednünk minden botlásón. Álmunkban se hittük volna, hogy a kutatásunk hurkot vet a nyakunkba, és elhurcol a barátság hosszú éveinek útjáról. De nem ugyanez történt egy másik hőséges talamascással, az én kedves tanítványommal, Jesse Reeveessel is?

Akkor, amikor Merrick még tikkasztó szépségű gyerek volt, én pedig az álmélkodó rendfőnök, nem gondoltam, hogy hátralevő kevés éveim túlzott meglepetéseket tartogatnának.

Miért nem tanultam Jesse esetéből? Jesse Reeves sokkal inkább a tanítványom volt, mint Merrick, és a vámpírok szőröstül-bőröstül bekapták.

Az odaadó Jesse utoljára küldött még nekem egy szépítő körülírástól sűrű levelet, amelyet rajtam kívül senki sem érthetett, és tudatta velem, hogy soha többé nem találkozunk. Nem láttam meg a sorsában a figyelmeztetést. Csak arra gondoltam, hogy Jesse Reeves túl fiatal volt a vampirológia elmélyült tanulmányozásához.

Ez már a múlt. Semmi se maradt abból a szomorú esetből. Semmi se maradt azokból a tévedésekből. Halandó életem széttört, lelkem magasba szárnyalt, aztán visszahullott, vámpíréletem eltörölte az egykori ember apró teljesítményeit és vigaszait. Jesse közöttünk volt, ismertem titkait, és tudtam, hogy örökké távol lesz tőlem.

Most a kísértet a fontos, amelyet Jesse csak egy pillanatra látott nyomozás közben, a Louis-t háborgató kísértettörténet a fontos, meg a bizarr kérés, amellyel drága Merrickemhez fordultam, vagyis hogy kivételes tehetségével idézze fel Claudia kísértetét.

2

Faltam a szememmel Merricket a csendes kávéházban, ahogy jól meghúzza még egyszer a rumot. Kihasználtam a drága másodperceket, amíg lustán körbejártatja a tekintetét a poros helyiségben.

Gondolataim visszatértek ahhoz a régi estéhez, amikor az eső verte Tölgyes Rejtek ablakait. A levegő sűrű volt a lámpaolajtól és a kandallóban pattogó fahasábok szagától. Már tavasz volt, de a vihar lehűtötte a levegőt. Merrick a fehér Mayfair családról beszélt, akiről, mint mondta, alig tudott valamit.

– Akinek esze van, nem tesz ilyet – mondta. – Odamenni a fehér rokonsághoz, elvárni tőlük bármit is egy név miatt! – Legyintett. – Én oda nem megyek fehér emberekhez, és nem mondom nekik, hogy rokonok vagyunk.

Aaron rám pillantott. Ragyogó szürke szeméből nem olvashattam ki érzelmeket, de tudtam, azt szeretné, ha én válaszolnék.

– Arra nincs is szükség, kislány – mondtam. – Most már hozzánk tartozol, ha akarsz. Mi vagyunk a családot. Egyébként már meg is egyeztünk. Amíg élsz, ez az otthonod. Ezen csak te változtathatsz, már ha így kívánod.

Megborzongtam, mintha valami súlyos és jelentőségteljes dolgot ígértem volna, és élveztem ezt a borzongást. – Mi mindig vigyázni fogunk rád – erősítettem meg még egyszer, és talán meg is csókolom Merricket, ha nem olyan érett, szép gyümölcs a virágos szőnyegen

pihenő, meztelen lábával, és ruha alatt rejtőző mellével.

Nem válaszolt.

– Hát ez itt csupa úr és dáma – állapította meg a dagerrotípiákat tanulmányozó Aaron. – És milyen kiváló állapotban maradtak meg ezek a kis portrék! – Sóhajtott. – Mekkora csodának érezhették az 1840-es években, amikor megtanultak fotografálni!

– Igen, az ük-üknagybátyám le is írta – felelte a lány. – Bár nem tudom, hogy képes lenne-e még elolvasni valaki. Már akkor szétmállottak, amikor Nagy Nananne először mutatta meg. Mint mondtam, ezeket a fotográfiákat az utolsó szálig ő készítette. A ferrotípiákat is. – Felnőttes fáradtsággal sóhajtott, mint aki mindezt végigélte. – Azt mondják, nagyon öregén halt meg egy olyan házban, amely tele volt ilyen képekkel, mielőtt odajöttek a fehér unokaöccsei, hogy a szó szoros értelmében szétverjenek mindent – de erre majd később térek rá.

Megrendített és megsebzett, amit hallottam. Erre nincs bocsánat. Összetört dagerrotípiák! Örökre elvesztett arcok! Merrick folytatta, sorra szedegetve ki a kincsesládájából az apró ón négyszögeket. Sokuk be sem volt keretezve, de a kép tisztán látszott rajtuk.

– Néha felnyitom Nagy Nananne ládáit, és a papír apró darabokban van. Azt hiszem, a patkányok rágják össze. Nagy Nananne azt mondja, hogy a patkányok megeszik a pénzt is, azért kell vaskazettában tartani. Azt ugye tudják, hogy a vasnak varázsereje van? A nővérek – mármint az apácák – nem tudják. A Biblia szerint azért nem lehet vasásót használni az építkezéshez, mert a vas hatalmas, és nem szabad vasból való ásóval illetni az Úr templomának tégláját. Akkor is tilos volt, ma is az.

Hát ez elég furcsán hangzott, főleg, mert Merrick olyan szabatosan és gyakorlatiasan fogalmazott, de most elcsapongott a témától:

– Vas és ásó. Babilon királyáig megy vissza, aki ásóval mérte ki templomának tégláit. A szabadkőműveseknél is megmaradt ez a gondolat, és az egydollároson is látható a megtört piramis.

Csodáltam a könnyedséget, amellyel eligazodott a bonyolult fogalmak között. Vajon mit tanulhatott? És milyen nő lesz belőle?

Emlékszem, engem nézett, míg ezt mondta, mintha szavainak hatását akarná felmérni. Akkor jöttem rá, mennyire szüksége van, hogy beszélhessen a dolgokról, amelyekre tanították, amiket gondolt és hallott.

– De miért ilyen jók? – kérdezte, udvariasan kémlelve az arcomat. – Azt tudom, hogy a papok és az apácák miért jók hozzánk. Jönnek, hoznak ételt és ruhát. De maguk miért jók? Miért engedtek be, miért kaptam itt egy szobát? Miért tehetem azt, amit akarok? Egész szombaton képes magazinokat néztem, és rádiót hallgattam. Miért etetnek, miért próbálnak rábeszélni, hogy húzzak cipőt?

– Kislány – szólt közbe Aaron – a mi szervezetünk majdnem olyan régi, mint a katolikus egyház. Olyan régik vagyunk, mint azoknak az apácáknak és papoknak a rendjei, akik meglátogattak benneteket. Igen, úgy is mondhatnám, hogy régibbek vagyunk a legtöbbször.

Ám Merrick még mindig engem nézett, és várta a magyarázatot.

– Megvannak a hitelveink és a hagyományaink – mondtam. – A rosszság, a kapzsiság, a romlottság és az önzés mindennapos. A szeretet ritka. Mi szeretünk.

Most is örültem, hogy nekünk ez a rendeltetésünk, a vállalt életcélunk: mi vagyunk a támadhatatlan Talamasca, mi törődtünk a körekesztettekkel, menedéket adtunk a boszorkánymesternek és a halottlátónak, megmentettünk boszorkányokat a máglyától, sőt, kezet nyújtottunk még a bujdosó lelkeknek is, igen, az árnyaknak, akikről mások félnek. Ezt tesszük jó ezer éve.

– Azonkívül itt vannak ezek az apró kincsek. A családod, az örökséged – magyaráztam sietve. – Mert neked fontosak, nekünk is fontosak. És mindig a tieid maradnak.

Merrick bólintott. Jól választottam meg a szavakat.

– Nekem a boszorkányság az ütőkártyám, Mr. Talbot – mondta

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

ravaszskásan – de ezek is jönnek velem.

Az arca gyönyörűen felragyogott egy pillanatra a lelkesedéstől.

És most, jó húsz évvel később, ezt tettem. Kutatni kezdtem utána, üresen találtam régi házát New Orleansban, lestem rá Tölgyes Rejteken, lopakodtam az emeleti széles erkélyeken, mint egy vacak ponyvában a vámpír, és addig bámultam be a hálósobájába, míg fel nem ült az ágyban, és ki nem mondta a nevemet a sötétségben.

Tudtam, hogy rosszat teszek neki, de izgalmas volt, és szükségem volt rá, és önző is voltam, de hiányzott nekem.

Csak egy hete volt, hogy írtam neki.

A Royale utcai ház magányában, kézzel, olyan betűkkel, amelyeknek a formája nem változott meg a sorsommal.

Édes Merrick!

Igen, engem láttál az erkélyen a szobád előtt. Nem akartalak megijeszteni, csak magamat akartam vigasztalni azzal, hogy nézlek, játszom az őrangyalt. Bevallom, és ugye megbocsátod, hogy majdnem egész éjszaka az ablakod alatt ácsorogtam?

Kérni szeretnék tőled valamit, de ebben a levélben nem mondhatom el, hogy mit. Találkozz velem valamilyen nyilvános helyen, ahol nem kell tartanod tőlem. Te döntöd el, hol legyen. Erre a postafiókra írd, és azonnal válaszolok. Bocsáss meg nekem, Merrick! Ha szólsz rólam a rendfőnöknek vagy a Véneknek, minden valószínűség szerint megtiltják, hogy találkozz velem. Kérlek, add meg nekem ezt a kis időt, és beszélj velem, mielőtt ilyen lépést tennél.

Társad a Talamascában mindörökre:

David Talbot

Micsoda arcátlanság és önzés kellett hozzá, hogy megírjam ezt a levelet, és még hajnal előtt bedobjam a felhajtó végében a vas postaládába!

Merrick válaszolt, szívfájdító részletességgel, és annyi szeretettel, amit nem érdemeltem:

Alig várom, hogy beszélhessek veled! Légy nyugodt, akármilyen megrázkódtatásokat tartogasson is ez a találkozás, én téged kereslek a titokban, Davidet, akit mindig szerettem. Te voltál az apám, amikor arra volt szükségem, aztán pedig a barátom. Egyébként láttalak az átváltozásod óta, gyakrabban mint gondolnád.

Tudom, mi történt veled. Tudom, kikkel élsz. Az Oroszlán kávéház, a Szent Anna utcában. Emlékszel? Valamikor régen, még Közép-Amerika előtt egyszer ott kaptunk be egy könnyű ebédet. Annyira tartottál attól az őserdei úttól! Emlékszel, hogy vitatkoztál? Azt hiszem, a boszorkányos varázserőmet használtam a rábeszéléshez. Mindig meg voltam győződve róla, hogy tudad. Most majd több napon át benézek az Oroszlánba kora este, hátha ott leszel.

Pontosan úgy írta alá, ahogy én a magamét:

„Társad a Talamascában mindörökre”.

Én a magaméba beleöntöttem minden szeretetemet és minden adósságomat, amivel neki tartoztam, és örültem, amikor megtettem.

Azon a viharos napon, amikor Merrick még az árva kislány volt, ilyet el sem lehetett volna képzelni. Akkor ő volt az adósságom, a kis csavargó, aki olyan váratlanul toppant be hozzánk egy estén.

– Indokaink ugyanazok, mint a tieid – mondta nyíltan Aaron azon a hosszú estén. Kinyújtotta a kezét, és megigazította Merrick selymes barna haját, mint egy idősebb fivér. – Meg akarjuk őrizni a tudást. Meg akarjuk menteni a történelmet. Tanulni akarunk, és a megértésben reménykedünk.

Megint halkan sóhajtott, ami nem volt jellemző rá.

– Ó, azok a fehér rokonok, a kertvárosi Mayfairek, ahogy te fogalmaztál, még hozzá szabatosan – igen, ismerjük őket! – vallotta be. Én csak hüledeztem. – De őrizzük a titkainkat, ha csak nem kötelességünk feltárni őket. Mi közöd most az ő hosszú históriájukhoz? Életük úgy kanyarog, mint a tüskés iszalag, amely többszörösen feltekeredik ugyanarra a fára. Lehet, a te életednek sose lesz köze ahhoz

a fuldokló küzdelemhez. Most az foglalkoztat, hogy érted mit tehetünk? Nem a világba beszélek, ha azt mondom, hogy mindig számíthatsz ránk. Te, ahogy David mondta, közénk tartozol.

Merrick töprengett. Nem volt könnyű elfogadnia ezt a sok mindent, túlságosan megszokta, hogy kettesben van Nagy Nananne-nal – ám valamilyen erő már az idejövetele előtt arra bírta, hogy bízson bennünk.

– Nagy Nananne bízik magukban – szólalt meg, mintha kérdeztem volna. – Nagy Nananne mondta, hogy jöjjek ide. Nagy Nananne álmot látott, és hajnal előtt becsengetett magához. A szűnyoghálós verandán aludtam, bejöttem hozzá, és láttam, ahogy ott áll a fehér flanelingében. Folyton fázik, tudják, ezért mindig flanelt hord, még a legforróbb éjszakán is. Azt mondta, hogy üljek le, és hallgassam meg, mit álmodott.

– Meséld el, kislány – kérte Aaron. Ezek szerint nem beszéltek meg mindent, mielőtt idejöttem?

– Mr. Lightnerről álmodott, magáról – mondta Merrick, és Aaronra pillantott. – Az álomban maga eljött hozzá Julien bácsival, a felsővárosi rokonság fehér Julien bácsijával. És leültek az ágya mellé.

Julien bácsi tréfákkal, adomákkal mulattatta Nagy Nananne-t, és azt mondta, örül, hogy szerepelhet az álomban. Ezt Nagy Nananne mesélte. Julien bácsi mondta, hogy ide kell jönnöm Mr. Lightnerhez, és majd Mr. Talbot is jönni fog. Julien bácsi franciául beszélt, maga pedig a nádszékben ült, mosolygott és bólogatott Nagy Nananne-nak, és hozott neki egy csésze tejszínes kávé, úgy, ahogy ő szereti, fél csésze cukorral, és az egyik kedvenc ezüstkanalával. Az álmokban Nagy Nananne-nak ezer ezüstkanala van. – Az álom folytatódott:

Végül átült az ágyára, Nagy Nananne legjobb tözött takarójára, és megfogta a kezét, amelyen ott voltak Nagy Nananne legszebb gyűrűi, holott már nem is viseli őket, és maga azt mondta az álomban: „Küldje el hozzám a kicsi Merricket”, és azt is mondta, hogy

ANNE RICE: MERRICK

maga majd vigyáz rám, Nagy Nananne pedig meg fog halni.

Aaron nem hallotta ezt a furcsa részletet, és ugyancsak meghök-kent, ám azt mondta kedvesen:

- Julien bácsinak kellett annak lennie, aki ezt mondta az álomban. Én honnan tudhattam volna ilyen titkot?

Sose felejtettem el a tiltakozását, mert ez nem volt jellemző rá, hogy elismerje a tudatlanságát, és ekkora fontosságot tulajdonítson valaminek.

- Nem, nem, maga mondta! - erősködött a tündérgyermek. - Megmondta neki, hogy a hét melyik napján, és a nap melyik órájában, de ez még csak most lesz eljövendő. - Tűnődve nézte a képeket.

- Ne aggódjon ezért. Én tudom, mikor fog történni. - Arca eltelt váratlan szomorúsággal. - Nem tarthatom itt örökké. *Les mystères* nem várnak.

Les mystères. Az ősoket értette alatta, a vudu isteneket, vagy csak a sors titkait? Semennyire se hatolhattam be a gondolataiba.

- Szent Péter várni fog - dünnyögte. Szomorúsága lassan visszahúzódott a higgadság fátyla mögé.

Váratlanul rám villantotta a szemét, és valamit mormolt franciául. Papa Legba, a keresztutak vudu istene, akinek épp megfelel egy Szent Péter-szobor a kulcsokkal.

Feltűnt, hogy Aaron nem tudja rávenni magát arra, hogy tovább firtassa szerepét az álomban, és rákérdezzen Nagy Nananne halálának idejére. De azért bólogatott, és még egyszer megigazgatta Merrick haját, amelynek néhány tincse hozzátapadt a bársonyos, nyirkos bőrhöz. Őszinte csodálattal figyelte Merricket, aki folytatta a meséjét:

- Ez után az álom után az történt elsőnek, hogy odajött egy öreg színes ember egy furgonnal, és azt mondta: „Ne hozz csomagot, gyere így, ahogy vagy”, én pedig felmásztam mellé a furgonba, és ő idehozott, de közben nem is szólt hozzám, csak hallgatott valami régi bluesrádiót, és egész úton cigarettázott. Nagy Nananne tudta, hogy

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Tölgyes Rejtek az, mert Mr. Lightner megmondta neki álmában...

Nagy Nananne még régről ismerte Tölgyes Rejteket, amikor más ház volt, és másképp hívták. Julien bácsi sok minden mást is mesélt neki, de ő nem árulta el nekem, hogy mik voltak azok. Annyit mondott: „Menj el hozzájuk, a Talamascához, ők majd vigyáznak rád: ott van a te utad, ott tehetsz meg mindent, amit tudsz.”

Ott tehetsz meg mindent, amit tudsz. Ez megborzongatott. Emlékszem Aaron szomorú arcára, ahogy megrázza egy kicsit a fejét. Most hagyd békén, gondoltam zsembesen, de a kislány egy cseppet sem jött zavarba.

Nem volt ismeretlen előttem Julien Mayfair bácsi híre, sokat olvastam a hatalmas boszorkánymester és látnok pályafutásáról. Hajmeresztő családjában, amelyben évszázadok óta tenyésztek a nőstény boszorkányok, ő volt az egyetlen férfi, aki dacolni mert a familia hím démonával. Julien bácsi, a mecénás, az eszelős, a kakas, a legenda, a boszorkányok atyja. És a gyerek azt mondja, hogy tőle származik.

Akkor óriási varázserejének kell lennie. Am ez Aaron területe volt, nem az enyém.

Merrick szemmel tartott, míg beszélt.

– Nem szoktam meg, hogy higgyenek nekem – mondta –, de azt megszoktam, hogy félnek tőlem.

– Hogyhogy, kislány? – kérdeztem. Pedig máris megijesztett felnőtt tartásával és mélyre hatoló tekintetével. Mire képes? Megtudom-e valaha? Megérte már az első estén fontolóra venni ezt a kérdést. Nem volt szokásunk arra biztatni árváinkat, hogy engedjék szabadjára veszedelmes erőiket. Ezen a téren aggályosan passzívak voltunk.

Elhessegettem illetlen kíváncsiságomat, és nekiláttam bevésni az emlékezetembe a külsejét. Akkoriban ez volt a szokásom. Nagyon alaposan megnéztem az arcát és az alakját.

A tagjai rendkívül formásak voltak, a melle máris csábító, az arcán minden nagy, bár nyoma sem volt benne az afrikai jellegnek.

ANNE RICE: MERRICK

Szépen rajzolt, nagy szája, nagy mandulaszem, hosszú orr; a nyaka hosszú, feltűnően kecses; és az arca még akkor is harmonikus maradt, ha mélyen elgondolkozott.

- Tartsák csak meg maguknak a titkos tudásukat ezekről a fehér Mayfairekről - mondta Merrick. - Egy napon talán kieseréljük a titkainkat. Mostanában már azt se tudják, hogy létezőnk. Nagy Nananne azt mesélte, hogy Julien bácsi meghalt az ő születése előtt. Az álomban egy szóval sem említette ezeket a fehér Mayfaireket. Azt mondta, hogy ide jöjjenek. - A régi üvegképekre mutatott. - Ők az enyéim. Ha azokhoz a fehér Mayfairekhez kellett volna mennem, Nagy Nananne rég megálmódja. - Elhallgatott, töprengett egy kicsit. - Úgyhogy csak a régi időkről beszéljünk.

Szeretettel szétrakta a dagerrotípiákat a mahagóniasztalon. Egyenes sorba állította őket, lesöprögetve róluk a törmeléket. Észrevettem, hogy Merrickhez képest fordítva állnak az alakok. A gyerek úgy rakta őket, hogy rám és Aaronra nézzenek.

- Voltak fehér rokonaim, akik megpróbálták elpusztítani a nyilvántartást - mondta Merrick. - Ki akarták tépni a lapokat a templomi

matrikulából, ahova be volt írva, hogy a dédanyjuk színes. *Femme de couleur libre*, így szerepelt franciául némelyik régi anyakönyvben.

Gondoljanak bele: kitépni ennyi történelmet, ki a templomi nyilvántartásból, azzal a sok születéssel, halállal, esküvővel! Nem akartak tudni. Képzeljék el, ahogy bementek az ük-üknagybátyám házába, és összetörték a képeket, amelyeket biztonságba kellett volna helyezni, hogy mások is láthassák.

Felnőttes fáradtsággal sóhajtott, és letekintett a kincseket rejtő, nyűtt cipősdobozra.

- De ezek a képek nálam vannak, én pedig itt vagyok. Nem találhatnak rám, és nem dobhatják ki ezeket a dolgokat.

Ismét belenyúlt a dobozba, ahonnan előkerültek a *cartes de visite* - kartonpapírra dolgozott régi fényképek a tizenkilencedik század utolsó évtizedeiből. Ahogy Merrick forgatta őket, láttam rajtuk a bordóra fakult tintával írott, hosszú, dőlő betűket.

- Nézzék, ő Vervain bácsi - mondta. Ránéztem a vékony, jóké-

pű, fekete hajú fiatalemberre, akinek olyan sötét bőre és világos szeme volt, mint Merricknek. Igazi romantikus kép volt. Vervain bácsi elegáns, mellényes öltönyt viselt, és egy görög oszlopra támaszkodott a festett ég háttére előtt. A fotográfia telt szépiabarnára érett. A szép szájon és orron tisztán látszott az afrikai vér.

- Ezen 1920 a dátum. - Merrick még egyszer megfordította a vizitkártyát, aztán elénk tette, hogy lássuk. - Vervain bácsi vudu doktor volt - mondta. - Jól ismertem, mielőtt meghalt. Kicsi voltam, de sose felejttem el. Táncolt, a foga közül köpte a rumot az oltárra, és mondhatom, mindenkit megrémített.

Ráérősen válogatott, aztán kiemelte a következő képet.

- No és ezt látják? - Elénk tett egy újabb régi fotográfiát. Deres hajú, színes öregember ült egy trónusra emlékeztető széken. - Őt csak úgy hívták, hogy Öreg. Nem is hallottam más nevét. Visszament Haitiba, hogy a mágiát tanulmányozza, és megtanította Vervain bácsit mindenre, amit tudott. Néha úgy érzem, hogy Vervain bácsi be szél hozzám. Néha úgy érzem, hogy a házunk előtt van, vigyáz Nagy Nananne-ra. Egyszer álmomban láttam az Öreget.

Borzasztóan szerettem volna kérdezgetni, de ez nem a megfelelő idő volt.

- No, ez meg itt Szép Justine - folytatta Merrick, és elénk tette talán a leghatásosabb portrét. Műteremben készült, ugyancsak vastag kartonra, és szépiabarna kartonkeretbe foglalták. - Szép Justine-től mindenki félt. - A fiatal nő valóban szép volt: a melle lapos az 1920-as évek divatja szerint, a haját bubifrizurára nyíratta, a sötét bőre kimondottan gyönyörű. A szeme és a szája kissé kifejezéstelen volt, bár az is lehet, hogy fájt valamije.

Következtek a modern, vékony, felpöndörödő pillanatfelvételek, amelyek közönséges kézi kamerával készültek.

- Ők voltak a legrosszabbak, Vervain fiai - mutatott Merrick a

begöndörödő fekete-fehér képre. – Szép Justine unokái. Tiszta fehérek, New Yorkban laknak. Meg akartak kaparintani, el akartak pusztítani mindent, ami elárulhatta, hogy színesek. Nagy Nananne tudta, mit akarnak. Nem ugrott be a mézesházaskodásuknak, se annak, ahogy bevitték a belvárosba, és szép ruhákat vásároltak nekem. Ma is megvannak. Szép kis ruhák, amelyeket sose viselt senki, cipellők, amiknek tiszta a sarka. Nem hagyták meg a címüket, mikor elmentek. Nézzék csak meg őket a képen! Nézzék, hogy szoronganak! De csúnya dolgokat is tettem velük!

Aaron a fejét csóválva nézte a furcsán feszült arcokat. Mivel idegesítettek a képek, a gyermekasszonyra szögeztem a szememet.

– Mit tettél, Merrick? – kottyantottam ki meggondolatlanul.

– Ó, hát kiolvastam a titkaikat a tenyerükből, és rossz dolgokat mondtam nekik, amiket mindig el akartak titkolni! Nem volt valami kedves, de megtettem, hogy menjenek el. Azt mondtam nekik, hogy a házunk tele van szellemekkel. Odavonzottam a szellemeket. Nem, nem vonzottam oda, hanem szólítottam őket, ők pedig tették, amit mondtam. Nagy Nananne jópofának találta. De a rokonok azt mondták: „Hagyasd abba vele!”, amire Nagy Nananne azt felelte: „Miből gondoljátok, hogy megtehetem?”, mintha valamilyen vadállat lennék, akit nem tud megzabolázni!

Megint az a halk sóhaj.

– Nagy Nananne csakugyan haldoklik – mondta, és rám szögezte zöld tekintetét. – Azt mondja, most már nincsen senkink, nekem kell őriznem ezeket a dolgokat: a könyveit, az újságkivágásait. Nézzék csak ezeket a kivágásokat! A régi újságpapír olyan törékeny, hogy morzsálódik. Mr. Lightner – Aaronra pillantott – majd segít megmenteni őket. Miért fél ennyire tőlem, Mr. Talbot? Nem elég erős? Csak nem azt gondolja, hogy nem helyes színesnek lenni, ugye, nem? Maga nem innen való, maga messziről jött.

Félelem. Valóban félelem az, amit olyan erősen érzek? Kerestem az igazságot Merrick parancsoló beszédében, de rögtön utána véde-

kezni kezdtem, és – talán – őt is meg akartam védeni.

– Olvass a szívemben, kislány – mondtam. – Semmit sem gondolok a színes létről, leszámítva legfeljebb azt, hogy voltak idők és esetek, amikor úgy tartottam, szerencsétlenség színesnek születni. – Enyhe értetlenséggel felhúzta a szemöldökét. Sietve folytattam. Lehet, hogy ideges voltam, de semmi esetre sem féltem. – Szomorú vagyok, mert azt mondtad, nincsen senkid, és örülök, mert tudom, hogy itt vagyunk neked mi.

– Többé-kevésbé ezt mondja Nagy Nananne is – válaszolta Merrick, és először húzta telt ajkú nagy száját igazi mosolyra.

Képzeletem elcsapongott, látta India senkihez sem fogható, sötét bőrű asszonyait. Ám Merrick egy másik színekép csodája volt sűrű mahagóni hajával, feltűnően világos, sokat sejtető szemével. Megint arra gondoltam, milyen egzotikusnak látnák sokan ezt a mezítlábás gyereket a virágos ruhájában.

Aztán jött az az ésszerűtlen és tagadhatatlan benyomás. Néztem az asztal lapján kirakott arcokat, és úgy rémlett, hogy ők visszanéznek. Tisztán éreztem. A képecskék egész idő alatt éltek.

A kandallótűz, az olajlámpák lángja teszi, gondoltam álmatagon, de nem szabadulhattam az érzéstől, hogy azért rakták elénk az apró embereket, hogy Aaront és engem nézzenek. Még mintha az elhelyezésük is tudatos ravaszságra vallott volna. De a gyanakvásból rögtön át is csúsztam valami zsibbatag nyugalomba, és tudomásul vettem, hogy a holtak serege hallgat.

– Olyanok, mintha figyelnének. – Emlékszem, ezt mormolta Aaron, bár én bizonyosan semmit sem mondtam neki. Az óraketyegés elhallgatott. Körülnéztem, hogy egyáltalán hol az óra. Igen, ott volt a kandalló párkányán, mozdulatlanul fagyott mutatóival. Az ablaküveg halkan meg-megzörrent, ahogy a szélről szokott, a ház magára húzta a meleg, a titkok, a biztonság, a szentség, az álmok és a közös erő oltalmazó paplanát.

Úgy rémlik, hosszú idő telt el. Egyikünk sem szólt. Merrick elő-

szőr engem bámult, aztán Aaront. Keze tétlenül hevert az ölében, arca csillogott a fénytől.

Zökkenve magamhoz tértem, és láttam, hogy semmi sem változott a szobában. Elaludtam volna? Megbocsáthatatlan otrombaság! A fotográfiák visszaváltoztak a mozdulatlan bánat képeivé, és szertartásosan tanúskodtak a halandóságról, mintha Merrick egy koponyát tett volna elém egy romos temetőben. Ám a balsejtelem jóval az után is velem maradt, hogy ki-ki elvonult a szobájába.

Most pedig, húsz évvel és sok különös epizóddal később itt ül egymással szemközt a Szent Anna utcában egy kávéházi asztalnál a szépség és a vámpír. A lobogó gyertyaláng, amelynél beszélgetnek, nagyon emlékeztet annak a régi estének a fényeire Tölgyes Rejteken, bár ma csak párás, és nem a közeledő vihartól ázott a késő tavaszi este.

Merrick meghúzta a rumot, és forgatta egy kicsit a szájában, mielőtt lenyelte. Bár engem nem tett bolonddá. Hamarosán nyakalni fogja megint. Félretolta a poharat, és legyezővé nyitotta ujjait a kozszos márványon. Gyűrűk. Nagy Nananne rengeteg gyűrűje, csodálatos filigrán munkák, mesébe illő kövekkel. Viselte őket még az őserdőben is, amit én meggondolatlanságnak tartottam. **O** azonban sose félt semmitől.

Arra gondoltam, milyen volt azokon a tikkasztó éjszakákon. Láttam a gőzölgő párában a zöld lombmennyezet alatt. Az útra gondoltam a sötétségben, az ősrégi templomhoz. Láttam, ahogy kapaszkodik előttem az enyhe lejtőn a vízesés habzásában és harsogásában.

Túl öreg voltam ahhoz a titkos nagy kalandhoz. Értékes tárgyakra gondoltam, amelyeket jádéból csiszoltak, olyan zöldből, mint Merrick szeme.

Hangja kizökkentett önző révedezésemből.

- Miért kéred, hogy varázsoljak? - ismételte. - Elnézlek téged, David, és minden másodperccel erősebben tudatosodik bennem, hogy ki vagy, és mi történt veled. Gyűjtöttem az elmédből min-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

denfélét a kirakóshoz - az elméd most is olyan nyitott, mint rendszeren, ugye, tudod?

Milyen határozottan beszél. Igen, végképp lekopott a kiejtéséről a francia máz. Tíz éve tűnt el az utolsó nyoma. Akármilyen bársonyosan mély a hangja, most élesen pattogatja a szavakat.

Nagy szeme még nagyobbra nyílt a beszéd sodró ütemétől.

- Még le se tudtad csendesíteni akkor éjszaka - pirongatott. - Felébresztettél. Úgy hallottalak, mintha megzörgetted volna az ablakot. Azt mondtad: „Meg tudod csinálni, Merrick? Meg tudod idézni

Louis de Pointe du Lacnak a holtat?” És tudod, mit hallottam mögötte? Ezt: „Merrick, szükségem van rád. Beszélnem kell veled. Merrick, az életem széttörött, kapkodok a megértés után. Ne utasíts el.”

Szúrást éreztem a szívemben.

- Igazat beszélsz - vallottam be.

Ismét meghúzta a rumot. Arca kipirult a melegtől.

- Csakhogy ezt Louis miatt akarod - folytatta. - Olyan erősen akarod, hogy legyőzted aggályaidat, és odaálltál az ablakomhoz. De miért? Téged értelek. Őt csak mások elbeszéléseiből és néhány személyes találkozásból ismerem. Az a bűbajos fiatalember, ugye?

Túl nagy zavarban voltam, hogy válaszolhassak, túl nagy zavarban voltam, hogy megparancsolhassam az udvariasságnak, építsen közöttünk hazugságokból egy gyaloghídat.

- Légy szíves, David, mutasd a kezedet! - kérte hirtelen. - Meg kell - érintenem téged. Éreznem kell ezt a különös bőrt.

- Ó, drágám, nem mellőzhetnénk ezt? - mormoltam.

Megrázta a fejét. A nagy aranykarikák ide-oda csapkodtak hajjának fekete fésze és hosszú, gyönyörű nyaka között. Megvalósult benne minden, amit a gyermek ígért. A férfiak imádták. Régen tudtam.

Kecsesen nyújtotta a kezét, és én reménytelen vakmerőséggel odaadtam a magamét.

ANNE RICE: MERRICK

Akartam az érintést. Akartam a meghittséget. Minél tovább akartam érezni a lázat, amelyet kezemre kulcsolódó ujjai keltettek.

– Merrick, miért akarsz olvasni ebben a tenyérben? – kérdeztem.
– Mit mondhat ez neked? Ez a test egy másik emberé volt. Az ő megtört életét akarod kiolvasni belőle? Látod-e, hogy meggyilkolták, és a testét ellopták? Látod-e, ahogy önző módon betolakodok ebbe a testbe, holott meg kellett volna halnia?

– David, ismerem a történetet – válaszolta. – Az utolsó betűig megtaláltam Aaron feljegyzéseiben. Testcsere. A rend hivatalos álláspontja szerint leginkább elméleti lehetőség. Neked viszont fényesen sikerült.

Nemcsak a hátgerincem, de a hajhagymáim is bizseregtek az ujjaitól.

– Aaron halála után elolvastam az egész anyagot – mondta, működben ujjbegyei ide-oda mozogtak a tenyér metszett barázdáiban. – „David Talbot – idézte – már nem tartózkodik saját testében. Asztrális kivetítéssel próbálkozott, de a kísérlet rosszul végződött: egy gyakorlott testtolvaj kitaszította saját porhüvelyéből, és belekényszerítette ellenfelének alakjába, egy olyan fiatalembertől lopott testbe, akinek megtört lelke tudomásunk szerint már elmenekült.”

Összerázkódtam az ismerős talamascás stílustól.

– Nem nekem szánták a feljegyzéseket – folytatta Merrick, még mindig a tenyeremet bámulva. – De Aaron itt, New Orleansban halt meg, ezért mindenkit megelőzve juthattam hozzá a papírokhoz. Még mindig nálam vannak, David; a rend vénei sose iktatták, és mit tudom én, talán nem is fogják.

Megdöbbsentett a vakmerősége. Ilyen titkokat megtagadni attól a rendtől, amelynek egész életét szentelte! Én mikor voltam ennyire önálló – kivéve talán a véget?

Merrick szeme ide-oda villant, ahogy a tenyeremet fürkészte. Puhán rányomta a hüvelykujját a húsomra. A borzongás kibírhatatlanul izgató volt. Magamhoz akartam rántani, nem azért, hogy hab-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

zsoljak belőle, dehogyis, nem akartam bántani, csak csókolni akartam, egy picit akartam megszuálni a szemfogammal, hogy belenyalhassak a vérébe és a titkaiba! De ez fertelem. Idáig nem fajulhatok.

Visszahúztam a kezemet.

– Mit láttál, Merrick? – kérdeztem gyorsan, leküzdve a test és a lélek éhségét.

– Kis és nagy bajokat, barátom, végtelen életvonalat, az erő csillogait, és egy fészekalja utódot.

– Hagyd abba, úgyse hiszem el! Ez a kéz nem az enyém.

– Most nincs más tested – vitatkozott Merrick. – Nem gondolod, hogy a test alkalmazkodik az új lélekhez? Idővel a tenyér is változik. De nem akarlak megharagítani. Nem azért jöttem, hogy téged tanulmányozzalak. Nem azért jöttem, hogy fagyos ígékben bámuljak egy vámpírt. Láttam már vámpírokat, Mentem is el mellettük ugyanezek az utcákon. Azért jöttem, mert te kértél, és... mert látni akartalak.

Bólintottam. Annyira a hatalmába kerített a felindulás, hogy nem bírtam szólni. Csak integettem, hogy hallgasson.

Merrick várt.

Végre kinyögtem:

– Kértél engedélyt a Vénektől ehhez a találkozóhoz?

Merrick nevetett, de minden kegyetlenség nélkül.

– Dehogy kértem!

– Akkor tudj meg valamit – mondtam. – Nálam ugyanígy kezdődött Lestattal, a vámpírral. Nem szóltam a Véneknek. Nem közöltem velük, hogy gyakran találkozunk, hogy beengedtem a házamba, utaztam vele, megtanítottam, hogyan foglalja vissza természetfölötti testét, amelyből a testtolvaj kicselezte.

Megpróbált közbeszólni, de nem engedtem.

– Egyáltalán felfogod, mi történt velem? – kérdeztem. – Azt képzeltem, olyan okos vagyok, hogy engem még Lestat sem csábíthat el. Azt képzeltem, olyan bölcsé tett a vénség, hogy ellenállok a

halhatatlanság csábításának. Azt képzeltem, Merrick, hogy erkölcsi fölényben vagyok, most aztán megnézheted, mi vagyok.

– Megesküszöl, hogy sose bántasz? – kérdezte. Gyönyörű piros volt az arca. – Megígéred, hogy Louis de Pointe du Lac sose fog ártani nekem!

– Természetesen meg! Viszont maradt bennem egy csipetnyi tisztesség, és ennek a tisztességnek a parancsára emlékeztetnem kell téged, hogy természetellenes étvágyam van.

Megint próbált közbeszólni, megint nem engedtem.

– Pusztá jelenlétem és hatalmamnak jegyei csökkenthetik a várható élettartamodat. Felmorzsolhatják hitedet az erkölcsi rendben, gyengíthetik belenyugvásodat a természetes halálba.

– Ó, David! – pirogatott a hivatalos fogalmazásomért. – Beszélj már érthetően! Mi nyomja a szívedet? – Kihúzta magát a székből, és végigjártatta rajtam a tekintetét. – Fiúsnak, ugyanakkor bölcsnek látszol ebben a fiatal testben. A bőröd olyan sötét, mint az enyém! Még a vonásaidon is ott van Ázsia bélyege. Mégis sokkal inkább David vagy, mint bármikor!

Nem szóltam.

Fátyolos szemmel néztem, ahogy issza a rumot. Mögötte elsötétedett az ég, de a meleg, villamos fények betöltötték az éjszakát. Csak a kávéházra borult gyászos félhomály, ahol csupán néhány poros villanykörte égett a pult mögött.

Elhúltam Merrick flegma önbizalmától. Megdöbrentett az a rettenthetetlenség, amellyel megérintett. Cseppet sem taszította a vámpírságom. De aztán eszembe jutott Lestat. Hogy vonzott az ő sötéten izzó dicsfénye! Így vonzanám én is Merricket? Máris megszületett a végzetes vonzalom?

Merrick, szokása szerint, félig elrejtette a gondolatait.

Louis-ra gondoltam. A könnyörgésére gondoltam. Rettenetesen akarja, hogy Merrick varázsoljon a kedvéért. De Merrick igazat beszélt. Nekem van szükségem rá. Kell nekem, hogy legyen szemta-

núm, aki megért.

Csupa fájdalmas ámulat volt a hangom, amikor megszólaltam.

– Felséges volt – mondtam. – És elviselhetetlen. Kívül kerültem az életen, és ezt nem tagadhatom le önmagam előtt. Nincs senkim, akinek átadhatnám a tudásomat.

Nem vitatkozott, és nem kérdezett. Tekintete hirtelen felragyogott a rokonszenvtől, arcáról lehullt az önfegyelem maszkja. Sokszor tapasztaltam már nála ezeket a hirtelen változásokat. Az ilyen sokatmondó, szótlan pillanatokot kivéve, el szokta rejteni az érzéseit.

– Mit gondolsz – mondta –, ha nem kelsz életre a fiatal testben, akkor is így megerőszakol Lestat? Ha még mindig öreg lennél – a mi Davidunk, a mi *áldott* Davidunk, aki hetvennégy éves volt, ugye? – mit gondolsz, ha még mindig a mi tiszteletreméltó rendfőnökünk lennél, akkor is átvisz magához Lestat?

– Nem tudom – feleltem kurtán és indulatosan. – Sokszor feltettem magamnak ugyanezt a kérdést. Csakugyan nem tudom. Ezek a vámpírok... eh, szóval, mi... mi, vámpírok, imádjuk a szépséget. Belőle élünk. Csakhogy a mi meghatározásunk a szépségről sokkal szélesebb kört ölel fel. Fel sem mérheted, mennyivel szélesebbet! Még a te gyöngéd lelked sem tudja elképzelni, milyen gyönyörű a mi szemünkben az, amit a halandók egyáltalán nem tartanak szépnek. Ez a test pedig olyan szépséget hordoz, amelyet számtalanszor kihasználtam gonosz dolgokra.

Merrick rám emelte a poharát, aztán meghúzta.

– Ha bejelentés nélkül jössz el hozzám – mondta –, a tömegben érintesz meg, míg a fülembé sugdosol – akkor is rád ismertem volna, tudtam volna, ki vagy. – Árnyék suhant át az arcán, egy pillanatra kioltva a ragyogást. – Szeretlek, öreg barátom – mondta.

– Gondolod, kedves? – kérdeztem. – Sok mindent tettem ám, hogy jóllakassam ezt a testet. Nem szép dolgokat.

Kiitta a poharát, letette, és újból engem megelőzve nyúlt a palackért.

– Akarod Aaron papírjait? – kérdezte.

Csak hápogtam.

– Komolyan felkínálad őket nekem?

– David, én hőséges vagyok a Talamascához. Mi lett volna belőlem, ha nincs a rend? Csakhogy – tette hozzá rövid tétozás után – hozzád is hőséges vagyok. – Néhány másodpercig töprengett. – Nekem, David, te voltál a rend. El tudod képzelni, mit éreztem, amikor azt kellett hallanom, hogy meghaltál?

Sóhajtottam. Mit felelhettem volna?

– Mesélte Aaron, hogy meggyászoltunk, mi, akiknek nem vetették oda egyetlen morzsáját sem az igazságnak?

– Tiszta szívemből sajnálom, Merrick. Úgy éreztük, veszélyes titkot őrzünk. Mit mondhatnék még?

– Ott az Államokban, Miami Beachen haltál meg. Így szólt a mese. A maradványokat pedig visszaszállították Angliába, még mielőtt értesítettek volna, hogy elmentél. Tudod, mit tettem, David? Üzentem, hogy várjanak meg a koporsóval. Le volt zárva, mire Londonba értem, de én felnyitattam. Rávettem őket. Addig sikoltoztam, és örjögtem, míg megtették. Aztán kiküldtem őket a szobából, és kettesben maradtam azzal a tetemmel, azzal a bepúderozott, kikozmetikázott, atlaszba bugyolált holtal. Talán egy órát töltöttem vele. Mikor bekopogtattak, elküldtem őket a francba.

Nem volt az arcán harag, csak enyhe értetlenség.

– Nem engedhettem, hogy Aaron elmondja neked – magyaráztam. – Akkor nem, amikor azt se tudtam, megmaradok-e az új testben, vagy hogy mit tartogat még az élet. Nem tehettem. Aztán pedig már késő volt.

Felvonta a szemöldökét, és kételkedve megcsóválta a fejét. Körtört a rumjából.

– Értem – mondta.

– Hála Istennek – válaszoltam. – Idővel Aaron úgyis beszámolt volna neked a testcseréről! Tudom, hogy megtette volna! – erősköd-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

tem. – Ki akarta volna, hogy éppen te halottnak higgyél?

Bólintott, nem mondta ki, ami a nyelvére kíváncszott.

– Szerintem továbbítanod kellene Aaron papírjait – mondtam. – Egyenesen a rend véneinek, senki másnak. Felejtsd el a mostani rendfőnököt.

– Hagyd abba, David! – vágott a szavamba. – Tudod, mennyivel könnyebb vitatkozni veled most, hogy ebben a fiatal testben vagy?

– Merrick, neked sose esett nehezedre, hogy vitatkozz velem – vágtam vissza. – Gondolod, hogy ha Aaron életben marad, ő nem továbbítja a feljegyzéseit?

– Talán igen – mondta. – Talán nem. Talán Aaron nem érte volna be azzal, hogy sorsodra hagy. Talán azt akarta volna, hogy hagyják békén azt, akivé lettél.

Nem egészen értettem. A Talamasca olyan passzív, annyira nem akar és nem hajlandó beavatkozni a mások életébe. Nem tudtam kitalálni, mire céloz Merrick.

Vállat vont, ivott egy korty rumot, és a pohár karimájával simogatta az alsó ajkát.

– Talán nem lényeges. Én annyit tudok – mondta –, hogy Aaron nem küldte el a papírokat. Azon az éjszakán, amikor megölték, elmentem a lakására az Eszplanád fasorban. Azt tudod, hogy feleségül vett egy fehér Mayfairt – aki mellesleg nem boszorkány, csak egy jólelkű, energikus asszony, Beatrice Mayfairnek hívják, és ma is él –, és az ő felkérésére magamhoz vettem a „Talamasca” jelzésű papírokat. Az özvegy azt sem tudta, mi van bennük.

Elmesélte, hogy Aaron adta meg neki a nevemet. Azt mondta a feleségének, hogy ha vele történne valami, hívjon fel engem, Beatrice pedig teljesítette a kötelességét. Különben sem tudta volna elolvasni a dokumentumokat, mert latinul voltak, régi talamascás stílusban.

Több akta volt, Aaron mindegyiknek az elejére felírta a nevemet és a telefonszámomat. Az egyik akta kizárólag veled foglalkozott, de

csak a keresztnéved kezdőbetűjével – a D-vel – jelölt. A veled kapcsolatos papírokat lefordítottam angolra. Senki más nem látta őket, senki! – ismételte nyomatékosan. – Én azonban szinte szóról szóra tudom őket.

Váratlan vigaszt találtam abban, hogy ezeket a dolgokat emlegeti, a Talamasca titkait, régi közös szakmánkat. Igen, megvigasztalódtam, mintha még mindig velünk lenne Aaron szeretetreméltó egyénisége.

Félbeszakította magát, hogy igyék egy korty rumot.

– Úgy éreztem, tudnod kell ezt – mondta. – Nekünk sose voltak titkaink egymás előtt. Én legalábbis nem tudok róla, de hát az én munkám abban állt, hogy a mágiát tanulmányozzam, és ez sokfelé elvitt.

– Mennyit tudott Aaron? – kérdeztem. Mintha könnybe lábadt volna a szemem. Szégyelltem magamat, de azt szerettem volna, ha Merrick folytatná. – Egyszer se találkoztam Aaronnal az átváltozásom után – vallottam be tompán. – Nem bírtam rávenni magamat. Kitalálsz, miért? – Még jobban mardosott a zűrzavaros lelkifurdalás. Gyászolni fogom Aaront, amíg élek. Évek óta szenvedek tőle anélkül, hogy vámpírtársaimnak, Louis-nak vagy Lestatnak egyetlen szót szóltam volna róla.

– Nem – mondta. – Nem találom ki. Annyit mondhatok... – Udvarias szünetet tartott, hogy közbeszólhassak, de nem tettem. – Annyit mondhatok, hogy csalódott és megbocsátó volt, amíg meg nem halt.

Lehajtottam a fejemet, és hideg tenyerembe hajtottam a homlokomat.

– Minden nap azért imádkozott, hogy menj el hozzá. Tőle magától hallottam – magyarázta Merrick vontatottan. – Csak annyit szeretett volna, hogy beszélgethessek még egyszer, utoljára – mindenről, amit közösen átéltetek, és arról, ami végül elszakított egymástól.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Valószínűleg összerándulhattam. De megérdemeltem a szenvedést, annyira megérdemeltem, hogy Merrick azt fel sem foghatja. Gyalázat, hogy még csak nem is írtam Aaronnak! Istenem, hiszen még Jesse is írt nekem, amikor eltűnt a Talamascából!

Merrick tovább beszélt. Egy jellel sem árulta el, hogy beleolvast-e az agyamba.

– Aaron természetesen mindent leírt a te fausti alakváltásodról, ahogyan ő nevezte. Leírta, milyen vagy a fiatal testben, gyakori hivatkozásokkal valamilyen közös kutatásotokra, nyomatékosan hangsúlyozva, hogy a lélek bizonyosan elszállt. Kísérleteztetek Aaronnal, ugye? Meg akartátok találni az igazi lelket, azt is kockáztatva, hogy belehaltok?

Bólintottam, mert nem tudtam szólni. Reménytelen szégyenkezés töltött el.

– Ami a nyomorult testtolvajt, a pitiáner bűnöző Raglan Jamest illeti, aki az egész okkult cirkuszt beindította, Aaron meg volt győződve róla, hogy Raglan lelke, amint fogalmazott, már átlépett az örökkévalóságba, ennél fogva elérhetetlen.

– Ez igaz – hagytam rá. – Az aktáját, legyen teljes vagy hiányos, immár lezárták. Erről meg vagyok győződve.

Merrick szomorú, tiszteletteljes arca elsötétedett. Mintha egy seb nyílt volna fel benne, és elvette volna a szavát.

– Mit írt még Aaron? – kérdeztem.

– Nem hivatalos eszközökre hivatkozott, amellyel a Talamasca hozzásegítette „az új Davidet”, hogy visszanyerhesse jelentős befektetéseit és vagyonát – felelte Merrick. – Viszolygott tőle, hogy aktát fektessenek fel David második ifjúságáról, vagy hogy egy ilyen akta bekerüljön a londoni vagy római anyaház levéltárába.

– De miért nem akarta, hogy tanulmányozzák az alakváltást? – kérdeztem. – Más kísérletekért megtettünk mindent, ami hatalmunkban állt.

– Azt írta, hogy a testcsere kérdésköre túl csábító, túl veszedel-

mes; attól félt, hogy rossz kézbe kerülne az anyag.

– Hát persze – válaszoltam. – Habár régen nem voltak hasonló kétélyeink.

– Az akta tehát félbe maradt – folytatta Merrick. – Aaron bizonyosra vette, hogy találkozik még veled. Időnként érezni vélte jelenlétet New Orleansban. Időnként új arcodat kereste a sokaságban.

– Isten bocsásson meg nekem – mormoltam. Kis híján elfordultam. Lehajtottam a fejemet, eltakartam a szememet egy hosszú percre. Kedves barátom, kedves, régi barátom! Hogy hagyhattalak el ilyen ridegen? Miért olyan gyakori, hogy az ártatlanokon verjük le a szégyenünket és az önutálatunkat?

Összeszedtem magamat.

– Folytasd, kérlek! Mondj el mindent!

– El akarod olvasni?

– Hamarosan – feleltem.

Merrick folytatta. A nyelve kissé nehezebben forgott a rumtól, a hangja dallamosabb lett, és visszatért bele egy csipetnyi a Francia Negyed régi főszeréből.

– Aaron látta egyszer a társaságodban Lestatot, a vámpírt. Szívettépőnek nevezte az élményt; kedvelte ezt a szót, de ritkán használta. Azt mesélte, azon az éjszakán történt, amelyen azonosította David Talbot régi testét, és gondoskodott róla, hogy tisztességgel eltemessék. Akkor voltál ott, mint fiatalember, és melletted állt a vámpír. Látszott rajtatok, hogy meghitt kapcsolatban vagytok, te és a kreatúra. Ugyanannyira féltett téged mint a saját életét.

– Mi volt még? – kérdeztem.

– Később – folytatta halkan és tisztelettel –, mikor végképp nyomod veszett, Aaron biztosra vette, hogy Lestat erőszakkal átváltoztatott. Ezenkívül semmi sem indokolhatta, hogy váratlanul megszakitottál minden kapcsolatot, ráadásul a bankjaid és az ügynökeid egyértelműen jelezték, hogy élsz. Borzasztóan hiányoztál Aaronnak. Az ő életét bekebelezték a fehér Mayfairek, a Mayfair-boszorkányok

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

problémái. Szüksége volt a tanácsaidra. Sokszor és sokféleképpen leírta, hogy szerinte te sose kérted a vámpírvért.

Sokáig nem bírtam válaszolni. Nem sírtam, mert nem szoktam. Elfordítottam a tekintetemet, pillantásom addig járt ide-oda az üres kávéházban, míg nem látott semmit, kivéve talán a Jackson tér irányába hömpölygő turisták elmosódó színfoltját. Tökéletesen értettem hozzá, hogy történjék akármi, miként kell egyedül lenni egy szörnyű pillanatban. Most egyedül voltam.

Aztán engedtem, hogy csapongó elmém visszatérjen hozzá, az én Aaron barátomhoz, kollégámhoz, bajtársamhoz. Kapaszkodtam emlékekbe, amelyek fontosabbak minden balesetnél. Magam elé képzeltem barátságos arcát, okos szürke szemét. Láttam, ahogy sétál Miami Beachben a fényesen kivilágított Ocean Drive-on, amelynek kulisszái között olyan volt cseppet sem odaülő, hajszálcsíkos, háromrészes lenvászon öltönyében, mint egy bizarr ékítmény.

Átengedtem magamat a fájdalomnak. Aaront meggyilkolták a Mayfair-boszorkányok titkaiért. Meggyilkolták a Talamasca szakadárjai. Hát persze hogy nem továbbította a rendnek a rólam írt jelentését. Zavaros idők voltak, és Aaront végső soron elárulta a rend; így hát az én történetem örökre befejezetlen marad a híres archívumban.

– Volt még valami? – kérdeztem nagy sokára.

– Nem, csak ugyanaz a nóta, más ritmusra. – Megint ivott. – De tudod, hogy borzasztó boldog volt a halála előtt?

– Mesélj róla!

– Szerette Beatrice Mayfairt. Sose számított rá, hogy egyszer belőle lehet boldog házasember, mégis megtörtént. Szép és jóindulatú asszony volt a felesége, olyan színes egyéniség, mintha három-négy emberből gyúrták volna össze. Aaron mesélte, hogy még soha életében nem szórakozott ilyen jól, mint amióta megnősült. És Beatrice persze nem volt boszorkány.

– Örülök, hogy ezt hallok – feleltem remegő hangon. – Tehát akkor Aaronból is Mayfair lett, hogy úgy mondjuk.

– Igen – felelte Merrick. – Minden értelemben.

Vállat vont, kezében az üres pohárral. Nem tudtam, miért nem tölt magának újra. Talán nekem akar imponálni azzal, hogy mégse az a híres nagyivó, akinek hiszem?

– De a fehér Mayfairekről nem tudok semmit – szólalt meg végül. – Aaron ezt mindig titkolta előlem. Az utóbbi években a vudu volt a szakterületem. Többször megfordultam Haitin. Cikkeket írtam. Tudod, hogy ama néhány rendtag közé tartozom, akik a vének engedélyével kísérletezhetnek a saját okkult képességeikkel, a kárhozatos varázserővel, ahogyan a mostani rendfőnök nevezi?

Ezt nem tudtam. Sose fordult meg a fejemben, hogy Merrick visszatérhetett a vuduhoz, amely sötét árnyékba borította a fiatalságát. Az én időmben sose bátorítottunk egy boszorkányt a varázslásra. Kizárólag a bennem élő vámpír tartotta elviselhetőnek ezt a gondolatot.

– Nézd – mondta Merrick –, nem számít, hogy nem írtál Aaronnak.

– Ó, csakugyan? – sziszegtem fojtottan, de aztán magyarázkodni kezdtem: – Egyszerűen nem írhattam neki. Nem beszélhettem vele telefonon. Ami a személyes találkozást illeti, arról szó sem lehetett! – súgtam.

– És öt évbe telt, hogy végre megkeress – összegezte Merrick.

– Te aztán nem kerülgeted a forró kását – mondtam. – Öt év, vagy annál is több. És ha Aaron életben marad, ki tudja, mit tettem volna? A lényeg az, Merrick, hogy Aaron öreg volt. Öreg, és kérhette volna tőlem a vért. Ha öreg vagy és félsz, ha fáradt vagy és beteg, ha kezded gyanítani, hogy semmit sem ér az életed... nos, akkor álmodni kezdesz a vámpírral kötött alkuról. Akkor gondolsz arra, hogy nem is lehet olyan borzasztó a vámpírlét átka, cserébe a halhatatlanságért; akkor fontolgatod, hogy ha megkapnád az esélyt, tanúsíthatnád, merre fejlődik a világ. Fennkölt palástot húzol önző vágyaidra.

– Gondolod, hogy nekem sose lesznek ilyen gondolataim? –

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

kérdezte. Felvonta a szemöldökét, zöld szeme világított.

– Te fiatal és gyönyörű vagy – mondtam –, bábornak születél, bábornak neveltek. A tested ép, akár a lelked. Sose szenvedtél vere-
séget semmitől, és makkegészséges vagy.

Egész testemben reszkettem. Nem bírtam én ezt tovább. Meg-
hittségről, vigasztalásról álmodtam, és ez valóban meghittség volt, de
rettenetes árat kellett fizetnem érte.

Mennyivel könnyebben teltek az órák Lestat mellett, aki már
nem is beszélt, aki félálomban szenderegve hallgatott zenét, hol fel-
riadt a hangoktól, hol elbóbiskolt tőlük! Olyan vámpír volt, aki már
nem is éhes.

Mennyivel könnyebb volt Louis-val, gyengébb és változatlanul
elragadó társammal járni a várost áldozatok után, tökéletesítve a „kis
kortyot”, ami nem tesz kárt a szédelő prédában! Mennyivel
könnyebb volt megbújni házunk szentélyében, a Francia Negyedben,
és vámpírsebességgel olvasni a művészettörténeti könyveket,
amelyekkel oly fárasztóan veszködtem halandó koromban!

Merrick leplezetlen rokonszenvvel nézett, aztán a kezemért
nyúlt.

Elhúztam előle a kezemet.

Túlságosan vágytam az érintésére.

– Tőlem ne riadozz, öreg barátom – mondta.

Túlságosan összezavarodtam, hogy felelhessek.

– Azt akarod a tudtomra adni – folytatta Merrick –, hogy se
tőled, se Louis de Pointe du Lactól nem kapom meg a vért, akkor se,
ha könyörgök érte. Ez nem lehet alku tárgya közöttünk.

– Nem lehet alku tárgya – mormoltam.

Merrick ivott.

– És sose veszed el az életemet – mondta. – Gondolom, ettől lesz
alkuvá az alku. Még annyi kárt sem tesz bennem, mint más halandó
asszonyban, aki keresztezhette az utadat.

Ezeknek az említése, akik keresztezték az utamat, annyira fel-

ANNE RICE: MERRICK

zaklatott, hogy nem bírtam válaszolni. Amióta találkoztunk, először próbáltam igazán megszondázni a gondolatait, de nem olvashattam bennük. Pedig vámpírként nagyon erős adottságom volt hozzá. Louis-nak szinte semmi. Lestat volt a mester.

Merrick megfontoltabban ivott. Szeme elködösült a szesz élvezetétől, vonásai csodálatosan ellágyultak az ereit főtő rumtól. Kissé rózsás bőre maga volt a tökély.

Ismét borzongani kezdett a karom, a vállam, és az arcom.

Ettem, mielőtt idejöttem, különben Merrick vérének illata még ennek az együttlétnek az izgalmánál is jobban elködösítette volna a józan ítéletemet. Nem oltottam ki életet, akármilyen nagy a kísértés az ölesre; anélkül is könnyű enni. Büszke voltam rá, kellően tisztának éreztem magamat Merrickhez, habár egyre könnyebb lett Lestat utasításának megfelelően „kipécézni a gonosztevőt”, valami degenerált, könyörtelen alakot, akit magamnál is gonoszabbnak érezhettem.

– Ó, annyi könnyet ontottam érted! – szólt még forróbb hangon. – Aztán pedig Aaronért, az egész nemzedéketekért, amiért oly hirtelen és idejekorán hagyatok itt minket, egyik a másik után! – Váratlanul meggörnyedt, és úgy dőlt előre, mint akinek fáj valamije.

– David, engem nem ismernek a Talamasca fiataljai! – folytatta sietve. – Te pedig csak azért jössz hozzám, mert Louis de Pointe du Lac kérte. Csak azért jössz hozzám, hogy idézzem meg a vámpír-gyermek kísértetét. Neked én kellek, David, hogy a tanúd legyek, nekem pedig a te tanúskodásodra van szükségem.

– Igazad van mindenben, Merrick! – ismertem el. Patakszottak belőlem a szavak. – Szeretlek, Merrick! Úgy szeretlek, ahogy Aaront szerettem, és ahogy Louis-t és Lestatot szerettem!

Úgy láttam az arcán a fájdalmat, mintha villám lobbant volna a bőre alatt.

– Ne bánd, hogy eljöttél hozzám – mondta, mikor feléje nyúltam. Megragadta a kezemet nyirkos, meleg ujjjaival. – Ne bánd. Én nem sajnálom. Csak azt ígérd meg, hogy nem veszíted el a bátorsá-

godat, és nem hagysz itt magyarázat nélkül. Ne rohanj el tőlem. Ne engedj valamiféle fonák becsületérzésnek. Ha megteszed, csakugyan összeroppanhatok.

– Úgy érted, nem szabad elhagynom téged úgy, ahogy elhagytam Aaront – mondtam rekedten. – Nem, drágám, szemem fénye. Nem teszek ilyet. Ahhoz már késő.

– Hát akkor szeretlek – súgta. – Úgy szeretlek, mint mindig. Nem, azt hiszem, jobban, azért, mert ezt a csodát hozod magaddal. De milyen szellem lakik benned?

– Miféle szellem? – kérdeztem.

Ám ő addigra elmerült a gondolataiban. Most már egyenesen a palackból ivott egy kortyot.

Nem bírtam, hogy ez az asztal válasszon el. Lassan felálltam. Merricket a kezénél fogva húztam addig, míg ő is odaállt mellém. Megcsókoltam a száját, beszívtam a régi parfüm ismerős illatát, megcsókoltam a homlokát, aztán dobogó szívemhez szorítottam.

– Hallod ezt? – súgtam. – Miféle szellem lakhat itt, az enyémen kívül? Csak a testem változott, más nem.

Haldokoltam utána a vágótól, hogy megismerhessem a vér által. Parfümje megőrzített. Ám semmiféle esélyt nem adtam a vágynak.

De azért megcsókoltam még egyszer. És az nem volt szűzies csók.

Hosszú percekig fonódtunk össze. Úgy rémlik, csókokkal borítottam el a haját, miközben parfümje az emlékekkel feszített kínpadra. Hogy szerettem volna megvédeni mindentől, ami olyan szennyes, mint én!

Végül elhárított tőlem, úgy mint akinek régen meg kellett volna tennie. Kissé bizonytalanul állt a lábán.

– Azokban az években sose érintettél meg így – mormolta. – Pedig én olyan iszonyúan kívántalak! Emlékszel? Emlékszel arra az éjszakára az őserdőben, amikor végre beteljesült a vágyam? Emlékszel, milyen részeg voltál, és milyen isteni? Ó, csak ne ért volna vé-

get olyan hamar!

– Bolond voltam, de azok a dolgok már túl vannak az emlékezés határán – suttogtam. – Ne rontsuk el, ami történt. Gyere, kivettem neked egy hotelszobát. Vigyázok, hogy zavartalanul tölthesd az éjszakát.

– Mi a csodának? Tölgyes Rejtek pont ott van, ahol régen – mondta álmatagon. Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon a látása. – Hazamegyek.

– Nem, nem mész. Még több rumot ittál, mint amire számítottam. Idenézz, több mint a felét eltüntetted a palackból! A maradékot pedig akkor iszod meg, mikor beülsz a kocsiba.

Kurtán, megvetően nevetett.

– Még mindig a tökéletes úr! – mondta. – És a rendfőnök! Hazakísérsz a régi városi házamba. Nagyon jól tudod, hol van.

– Arra a környékre, ebben az órában? Szó sem lehet róla. Különben is, nyájas öreg gondnokod tehetetlen idióta. Viszlek a hotelbe, gyönyörű drágaságom.

– Szamárság! – mondta, és megbotlott. – Nincsen szükségem gondnokra! Inkább hazamegyek. De utálatos vagy! Mindig az voltál!

– Te meg boszorkány vagy és részeg – feleltem udvariasan. – Na, dugaszoljuk csak be ezt az üveget. – Megtettem. – Belerakjuk ebbe a vászontarisznyádba, és most elkísérlek a szállodába. Karolj belém.

Egy pillanatig pajkos kihívással nézett rám, aztán gyöngé mosollyal, lanyhán vállat vont. A kezembe nyomta a tarisznáját, aztán belém karolt.

3

Alig indultunk el, máris elkezdtük a vad csókolózást, amit sűrűn megismételtünk. Merrick régi kedvenc Chanel parfümje megbabonázott, visszarepített az időben, ám az eleven erekben áramló vér szaga volt a legerősebb csábítás.

AgyonkíNZott a vágy. Mire a Decateur utcához értünk, ami másfél sarok a kávéháztól, már tudtam, hogy taxira lesz szükségem. Miután beültünk, habzsolva csókolgattam Merrick arcát és nyakát, kéjelegtem vérenek illatában, mellének forróságában.

O már túl volt azon a ponton, ahol még meggondolhatta magát. Bizalmas suttogással faggatott, hogy tudok-e még szeretkezni úgy mint egy halandó férfi? Azt feleltem, hogy az nem lenne jó, neki pedig még a részegségében sem szabad elfelejtenie, hogy természetnél fogva ragadozó vagyok, és nem több.

- Nem több? - kérdezte Merrick, és félbeszakította a szerelmi játszadozást, amíg ismét meghúzta a rumját. - És mi történt a guatemalai dzsungelben? Válaszolj! Nem felejtetted el! Emlékszel a sátorra, a falura. Nekem ne hazudj, David! Tudom, mi lakik benned. Tudni akarom, mivé lettél.

- Csitt, Merrick! - kértem, de nem parancsolhattam magamnak. A fogam minden csóknál megérintette a bőrét. - Ami a guatemalai erdőben történt - küzdöttem a szavakkal -, az halandó bűn volt.

Befogtam a száját a szájjammal, szívtam a nyelvét, de nem en-

gedtem hogy a gonosz fogam kárt tegyen benne. Éreztem, ahogy megtörli a homlokomat valamilyen puha kelmével, talán a sáljával vagy egy zsebkendővel, de ellöktem.

– Ne csináld ezt! – parancsoltam. Attól féltem, hogy rajtamarad a kendőn néhány véres verejtékgyöngy. Merrick tovább csókolgatott, és bőrömet bizsergette csábító szavaival.

Nyomorultul kívántam. Tudtam, hogy túl kockázatos lenne a legapróbb korty is a véreből. Utána úgy érezném, hogy a magamévá tettem, ő pedig minden látszólagos ártatlansága ellenére a rabszolgám lehetne.

Az öregebb vámpírok figyelmeztettek, mi minden történhet velem. Armand és Lestat ellentmondást nem tűrően kijelentette, hogy a „kis kortyot” nem szabad ártalmatlannak tekinteni. Hirtelen harag fogott el.

A tarkójához nyúltam, kihúztam a csatból a tőt, eldobtam, hogy Merrick sűrű barna haja az arcába omoljon, végiggereblyéztem ujjaimmal a fejbőrét, és újra csókolni kezdtem. Behunyta a szemét.

Mérhetetlen megkönnyebbülésemre elértük a Windsor szálloda széles ajtaját. Merrick még egyszer meghúzta a rumot, mielőtt a portás kisegítette a taxiból. Gyakorlott ivók szokása szerint józannak látszott, holott mi sem állt távolabb tőle a józanságnál.

Vittem egyenesen a korábban lefoglalt lakosztályba, kinyitottam az ajtót, lefektettem az ágyra.

A lakosztály nagyon elegáns volt, talán a legelegánsabb a városban: ízléses, régi bútorok, szőrt fények. Hatalmas váza virágokat is rendeltem Merricknek.

Ebben semmi olyan nem volt, amit a Talamasca egyik tagja ne várt volna el. Sose volt szokásunk takarékoskodni az utazó képviselőinken. Emlékeim páráként lebegtek körülöttem, és nem engedtek el.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Merrick mintha semmit sem vett volna észre. Teketória nélkül felhajtotta a maradék rumot, belezuhant a párnákba, és majdnem azonnal behunyta ragyogó zöld szemét.

Sokáig néztem. Mintha odadobták volna a vastag bársonnyal bevont ágytámla elé, a párnák fészkébe. Fehér vászonruhája vékonynak, törékenynek tetszett, karcsú bokájú, hosszú lába már-már biblikus képeket idézett a szandálban, magas járomcsontú, finom álla gyönyörű volt az álomban.

Nem bánhattam meg ezt a barátságot, nem bánhattam meg. De megújítottam a fogadalmamat: David Talbot, nem árthatsz ennek a halandónak! Merricken valamilyen módon tökéletesít a dolog; Merricket valamilyen módon tovább csiszolja a tudás; Merrick lelke diadalmaskodni fog, akármekkorát bukjunk is mi ketten, Louis és én.

Majd miután ellenőriztem a lakosztályt – hogy rendesen kirakták-e a virágvázákat a szalon díványa előtti dohányzóasztalra, az íróasztalra, a tükörasztalra, bőségesen felszerelték-e kozmetikumokkal a fürdőszobát, ott van-e a faszekrényben a bolyhos frottír fürdőköpeny és a papucs, feltöltötték-e apró üvegekkel a bárszekrényt az egyötöd gallon rum mellett, amit én hoztam –, megcsókoltam Merricket, az éjjeliszekrényre dobtam a kulcsokat, és eljöttem.

Megálltam a recepciónál, kiutaltam a kellő borraivalót, és elintéztam, hogy Merrick addig maradhasson a hotelben, ameddig akar, és kapjon meg mindent, amit kíván.

Aztán eldöntöttem, hogy megyek a lakásunkba a Royale utcában.

Ám mielőtt elhagytam volna a gyönyörűen kivilágított, forgalmas előcsarnokot, enyhe szédülés fogott el, és megrohant az a furcsa érzés, hogy mindenki felfigyelt rám, és cseppet sem jóindulatúan méregetnek.

Rögtön megálltam, a zsebemben kezdtem kotorászni, mintha egy cigarettára akarnék kilépni az utcára, és közben körülnéztem.

Semmi szokatlan nem volt az előcsarnokon, se az embereken.

ANNE RICE: MERRICK

Ám ahogy kimentem az ajtón, megint csak azt éreztem, hogy a felhajtón álló emberek figyelnek, átlátnak a haladó álcámon, pedig az nem könnyű, de ők tudják, ki vagyok, és milyen gonoszságokat forgatok a fejemben.

Újból ellenőriztem őket. Nem történt semmi ilyen. Sőt a londonerek szívélyesen mosolyogtak, amikor összeakadt a tekintetünk.

Mentem tovább a Royale utca irányába.

Ismét az az érzés! Sőt úgy rémlett, hogy nemhogy felfigyeltek rám, de azért tódulnak a boltok és az éttermek ablakaihoz és ajtóihoz, mert engem akarnak látni; közben egyre erősebben szédültem, holott vámpírként szinte sose fordult elő velem ilyen.

Fölöttébb kínos volt. Azon gondolkoztam, nem az okozza-e, hogy nagyon közel kerültem egy halandóhoz, mert még sose éreztem magamat ennyire kiszolgáltatottnak. Egyébként bronzbarna bőrömnek köszönhetően büntetlenül forgolódhattam a halandók között. Összes természetfölötti adottságomat elleplezte a sötét bőr, a szemem ugyan túlságosan ragyogott, de fekete volt.

Mégis úgy rémlett, míg mentem hazafelé, hogy alattomban engem bámul mindenki.

Végül, amikor már csak három sarok választott el a lakástól, amelyen Louis-val és Lestattal osztottam, megálltam, és egy fekete öntöttvas lámpaoszlopnak támaszkodtam, úgy, ahogy Lestat csinálta a régi éjszakákon, amikor még csatangolt. Végigpásztáztam tekintetemmel a járókelőket, és ismét megnyugodtam.

Ekkor annyira meghökkentett valami, hogy akaratlanul reszketni kezdtem. Kezét karba fonva ott állt egy bolt ajtajában Merrick. Szúrásán, helytelenítően nézett, aztán eltűnt.

Persze nem Merrick volt, de a látomás iszonyatosan életszerűnek tűnt.

Árnyék mozdult mögöttem. Félszegen megfordultam. Merrick ment el ott fehér ruhájában. Hosszú, sötét pillantást vetett rám, aztán beleolvadt egy boltajtó árnyékába.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Elhűltem. Nyilvánvalóan boszorkányság volt, de hogy lehet érzékcsalódást okozni egy vámpírnak? És én nem közönséges vámpír voltam, hanem David Talbot, ifjúkorában a kandomblé papja. Láttam szellemeket és fantomokat, ismertem őket, tudtam, milyen fortélyokra képesek, rengeteget tudtam Merrickről, ennek ellenére még sose találkoztam hasonló igézettel.

Megint Merrick nézett föl rám a Royale utcán átvágó taxi ablakából. Hajából hiányzott a csat, amelyet én vettem ki. És mikor elfordultam, abban a hiszemben, hogy mögöttem van, egy erkélyen láttam meg a félreismerhetetlen alakot.

Tartása semmi jót sem ígért. Reszkettem. Nem tetszett ez. Úgy éreztem, bolondot csinálnak belőlem.

Rászögeztem a tekintetemet az alakra, és egy tapodtat se mozdultam. A jelenés kifakult, eltűnt. Váratlanul sivárnak tűnt a Francia Negyed, pedig mindenfelé turisták nyüzsögtek, és a Bourbon utcából áthallatszott a zene. Sose ontotta ennyi cserép a virágesőt a csipkés vaskorlátokon. Sose kapaszkodott ennyi szép repkény a viharvert homlokzatokra és a régi stukkós falakra.

Feltámadt bennem a kíváncsiság, és egy kicsit haragudtam. Visszamentem a Szent Anna utcába, hogy benézzek a kávéházba, ahol találkoztunk. Ahogy gyanítottam, pukkanásig volt vacsorázókkal meg iszogatókkal, a girhes pincér azt se tudta, hova kapjon.

Mindennek a közepén ott ült Merrick, bő szoknyás, fehér ruhájában, olyan mereven, mintha kartonpapírból vágták volna ki; aztán persze ez a jelenés is szétfolyt, mint a többi.

De az a lényeg, hogy telt ház volt, mint akkor kellett volna, amikor mi ültünk itt! Mit csinált Merrick, hogy a találkozásunk idejére távol tartotta innen az embereket? Mit csinál most?

Megfordultam. Kék volt az esti ég, ami errefelé gyakori, halvány csillagpor sápadozott rajta. Mindenfelől vidám fecsegés és nevetés hallatszott. Ez volt a valóságos világ, egy mézédés tavaszi este New Orleansban, amikor még a járda köve is puhán simul a talpunk alá, és

a hangok simogatják a fület.

Mégis azt éreztem megint, hogy mindenki engem figyel. A sarkon beforduló pár direkt megbámult. Valamivel távolabb ismét láttam Merricket, és ezúttal kimondottan ellenszenves volt az arca, mintha élvezné a kínos helyzetemet.

Visszafojtott lélegzettel figyeltem, ahogy szertefoszlik a látomás.

– Hogy csinálhatja ezt? – motyogtam. – És miért csinálja?

Szaporáztam a lépést a házunk felé. Nem is tudtam, bemenjek-e, amikor ilyen átok ül rajtam, de ahogy a nagy, bolthajtásos kapubejárókhöz értem, akkor volt részem a legijesztőbb jelenésben.

Mert a rács mögött ott állt a régi kis Merrick, ugyanabban a vékony, levendulalila ruhában, és a fejét kissé félrehajtva bólogatott a fülébe sugdosó vénasszonynak, aki nem lehetett más, csakis az ő rég halott ükanyja, Nagy Nananne!

Nagy Nananne vékony szája enyhe mosolyra húzódott, és ő is bólogatott beszéd közben.

Ahogy megláttam, nyomban rám zúdultak az emlékek és az élmények. Előbb rettegtem, aztán dühbe jöttem. Kizökkentettek, össze kell szednem magamat!

– Ne tűnjetek el, ne menjetek el! – kiáltottam a kapu felé rohánva, de az alakok szétolvadtak, mintha a látásom elködösült volna, és valami baj lenne a szememmel.

Elfogyott a türelmem. Házunk emeletén lámpák égtek, csembaló muzsikált elbűvölően, Mozart, ha nem tévedek. Bizonyára Lestat kis lemeziátszója a mennyezetes ágy mellett. Vagyis ma este megtisztelt minket jelenlétével, bár csak hever majd az ágyán, és hajnalig hallgatja a lemezeit.

Rettentően szerettem volna felmenni, otthon lenni, hogy a zene megnyugtassa idegeimet, hogy láthassam Lestatot, megkeressem Louis-t, és elmondjam neki, mi történt.

Ám ehelyett visszatértem a szállodába. Addig nem léphettem be

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

az otthonomba, amíg le nem veszem magamról a rontást, ahhoz pedig vissza kellett mennem a forráshoz.

Lerohantam a Decateur utcába, fogtam egy taxit, és megfogadtam, hogy nem nézek sehova, amíg meg nem találom Merricket. Kezdttem mind jobban felbőszülni.

Arra tértem magamhoz töprengésemből, hogy hárító varázslatokat mormolok, a szellemeket kérem, hogy ne bántsanak, inkább támogassanak, de nemigen hittem a régi ígékben. Én Merrick hatalmában hittem, amit valamikor régen láttam, és sose felejtethetek el.

Felsiettem a lépcsőn Merrick lakosztályába, és a zárba illesztettem a kulcsot.

Ahogy beléptem a szalonba, rögtön észrevettem a hunyorgó gyertyalángot, és egy másik, nagyon kellemes illatot éreztem, amelyet ugyancsak Merrickkel kapcsoltam össze az évek során. A frissen felvágott narancs aromájától sűrű Florida kölni volt az. Ez a kedvenc illata Ezelinek, a vudu istennőnek, és a kandomblé hasonló névre hallgató istennőjének.

Ami a gyertyát illeti, az az ajtóval szemközt égett egy csinos, domború tetejű kredencen.

Fogadalmi gyertya volt üvegpohárban, és Szent Péter másfél láb magas, csinos gipszszobrának gyújtották. A szent a mennyország aranykulcsait fogta, sötét arcába sápadt borostyánsárga üvegszemeket foglaltak.

Péter aranysegélyű, zöld tunikát, és bonyolult aranymintájú bíborpalástot viselt. Nemcsak a Mennyei Királyság közmondásos kulcsa volt a kezében, de egy nyitott könyv is.

A megdöbbenéstől fölborzolódtott a haj a tarkómon.

Persze tudtam, hogy ez nemcsak Szent Péter, de Papa Legba is, a keresztutak vudu istene. Neki kell megnyitnia a szellembirodalmakat, ha egyáltalán el akarunk érni valamit a vajákolásunkkal.

Minden ígészés, ima vagy áldozat előtt Papa Legbának kell hódolnunk. Akárki készítette a szobrot, tisztában volt ezekkel a dol-

gokkal. Mi más magyarázhatná a sötét arcot, amely Péterből színes embert csinált, vagy a rejtélyes könyvet?

Ezzel a kiegészítővel a kandomblé ruházza fel. Sokszor tisztelegtem előtte. Ez az az orisa, vagy isten, akit Esúnak hívnak. Minden kandomblé templomban Esú köszöntésével kezdődik a szertartás.

Bámultam a szobrot meg a gyertyát, és megcsapott a döngölt földpadlójú brazil templomok szaga. Hallottam a dobokat. Éreztem az áldozati ételek szagát.

Jöttek más emlékek is. Merrick emlékei.

– Papa Legba! – súgtam hangosan. Biztos, hogy egy kicsit meghajtottam a fejemet. Arcomba szökött a vér. – Esú! – mormoltam. – Ne neheztelj semmiért, amit most teszek!

Elmondtam egy rövid imát, kevésbé előírásosat annál a portugál eredetnél, amire tanítottak. Kértem az orisát, hogy engedjen belépni a birodalomba, amelyet most nyitott meg, és biztosítottam, hogy ugyanolyan jámborsággal tisztelem, mint Merrick.

Persze a szobor meg se mozdult, csak bámult rám halvány üvegszemével, de ritkán találkoztam tárggyal, amely ennyire elevennek tűnt, valamilyen fondorlatos és megmagyarázhatatlan módon.

„Meg fogok bolondulni” – gondoltam. De nem azért jöttem Merrickhez, hogy varázsoljon? Talán nem ismerem Merricket? Bár ilyen trükkökre akkor se számítottam!

Ismét láttam a brazil templomot, ahol hónapokig gyakoroltatták velem az áldozatbemutató helyes módját és tanítottak az istenek mítoszaira, ahol azt is megtanultam hónapokig tartó fáradtság után, miként járjam a többiekkel az óramutató járásának irányában a táncot, minden kézmozdulattal és tánclépéssel az isteneket köszöntve, amíg önkívületbe nem hajszolom magamat, és nem érzem, hogy az isten belém költözik, megszáll... hogy ébredés után semmire se emlékezzek kéjes kimerültségemben, és mások számoljanak be megszállottságomról.

Hát persze... Mi mást teszünk itt, ha nem azokat az ősi hatalma-

kat idézzük? Merricknél jobban pedig senki sem ismeri régi erőimet és gyengeségeimet. Alig bírtam eltépni a tekintetemet Szent Péter szobrától, de végül sikerült.

Hátráltam, ahogy egy szentélyből szokás, majd némán berontottam a hálósobába.

Ismét megcsapott a Florida kölni üde citrusillata, és azzal együtt a rumszag.

Hol van Merrick kedvenc parfümjé, a Chanel No. 22? Nem használja már? A Florida kölni nagyon erős volt.

Merrick aludt az ágyon.

Olyan volt, mint aki meg se moccant. Most, és csak most döb-bentem rá, mennyire hasonlít fehér blúza-szoknyája a kandomblé papnők szertartási öltözkéire. Csak a turbán hiányzott, hogy teljes legyen a kép.

Az éjjeliszekrényen felbontva állt a második palack rum. Körül-belül az egyharmada hiányzott belőle. Ez volt az egyetlen változás, amit észleltem. Az átható rumszag arra utalt, hogy Merrick a fogai közül fröcskölhette a levegőbe, áldozatul az istennek.

Álmában tökéletesnek tűnt, ami gyakran megesik az emberekkel, ha sikerül ellazulniuk, visszaváltozott kislány önmagává. Belém hasított a gondolat, hogy ilyen makulátlan lenne akkor is, ha vámpírrá tennék.

Félelem és iszony töltött el. És eltöltött még – annyi év után először – a felismerés, hogy én, és egyedül én, önállóan is képes lennék végrehajtani ezt a varázslatot, amellyel vámpírrá alakíthatnám Merricket vagy akármelyik halandót. Először néztem bele ennek a kísértésnek az iszonyú mélységeibe.

Merrickkel természetesen nem történhet ilyen! Merrick az én gyermekem volt. Merrick volt az én... leányom.

– Merrick, kelj fel! – mondtam nyersen. Megérintettem a vállát.
– Meg fogod magyarázni ezeket a látomásokat. Ébredj!

Semmi válasz. Láthatólag hullarészegre itta magát.

– Merrick, kelj fel! – ismételttem ingerülten. Ezúttal két kézzel megemeltem a vállánál fogva, de a feje hátracsuklott. Chanel parfüm áradt belőle, az, amit úgy szeretek.

A blúz kerek kivágása gyötrelmesen megmutatta a mellét. Visszaejtettem a párnára.

– Miért tetted ezt? – kérdeztem az ágyon heverő szépség ernyedt testétől. – Mit akartál ezzel? Gondolod, hogy ezzel elijesztesz?

Hiába erőlködtem. Merrick nem színlelt. Kiütötte magát. Nem láttam benne álmokat vagy tudatmélyi gondolatokat. Gyorsan benéztem az apró bársekreénybe, és láttam, hogy hiányzik két kis üveg gin.

– Jellemző! – bosszankodtam.

Szokása volt, hogy időnként rettenetesen ivott. Hónapokig tanult nagyon keményen, vagy robotolt a terepmunkában, aztán bejelentette, hogy most pedig „felmegy a holdba”, ahogy ő nevezte, vagyis fejest ugrott a szeszbe, és napokig vedelt egyfolytában. Az édes és illatos italokat kedvelte: rumból, barackpálinkából, Grand Marnier-ből akármennyit magába tudott dönteni.

Ha ivott, befelé fordult: ilyenkor sokat énekelt, írt, táncolgatott, és követelte, hogy hagyják békén. Ha senki se piszkálta, nem volt semmi baj. De a piszkálódás hisztériát, hányingert, zavarodottságot eredményezett; Merrick görcsösen erőlködve próbált kijózanodni, végül pedig megrohanta a bűntudat. Ám ez ritkán fordult elő. Általában zavartalanul eliszogathatott egy hétig. Aztán egy reggel felébredt, jó erős kávért rendelt a reggelijéhez, és néhány óra múlva visszatért a munkájához, hogy csak hat-kilenc hónappal később ismétlje meg a kis kiruccanást.

De a társasági eseményeken is azért ivott, hogy berúgjon. Teleöltötte rummal vagy az édes likőrjeivel a divatos koktélok. Nem ismerte a mértékletes ivást. Ha bankettet tartottunk az anyaházban, márpedig sűrűn rendeztünk ilyesmit, Merrick vagy egyáltalán nem nyúlt a szeszhez, vagy addig nyakalt, míg el nem ázott. A bor ingerlékenyvé tette.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Hát most is elázott. Még ha fel is tudnám kelteni, csúnya veszekedésre számíthatnék.

Visszamentem a rögtönzött vudu szentélyhez, hogy megnézzem Papa Legbát vagy Szent Pétert. Le kellett számolnom a félelmemmel, amit a szellemecske vagy faragott kép – vagy mit tudom én, minek is érzékelttem – keltett bennem.

Megrendítő élmény volt másodszor látni a szobrot. Papa Legbát meg a gyertyát az én széthajtogatott zsebkendőmre állították, és az én régimódi töltőtollam hevert mellettük! Első alkalommal nem is vettem észre!

– Merrick!

Átkozódtam. Ugye, hogy megtörülgette a homlokomat az autóban? Rámeredtem a zsebkendőre. Hát persze hogy parányi, elmázolt vércseppek voltak rajta: a verejték a homlokomról! Merrick ellopta a varázsoláshoz!

– Nem érted be egy ruhadarabbal, a zsebkendőmmel; neked a testem nedvét is el kellett rabolnod!

Visszarontottam a hálószobába, újabb és igen kevésbé úrias kíséreltet tettem, hogy felverjem Merricket a kábulatból, vállalva a vele járó kiabálást. Mindhiába. Így hát szelíden visszafektettem, megigazgattam a haját, és minden mérgem ellenére elgyönyörködtem a szépségében.

Bársonyos barna bőre gyönyörűen feszült a járomcsontjain, és a szempillája olyan hosszú volt, hogy apró árnyéksarlót rajzolt az arcára. Sötét ajkát nem rúzsozta. Lecsatoltam egyszerű bőrszandálját és az ágy mellé helyeztem, ám nem nagylelkűségből tettem, csak azért, hogy ismét megérinthessem.

Elháráltam az ágytól. Egy pillantást vettem az ajtóból a szalonbeli szentélyre, majd keresni kezdtem Merrick táskáját, azt a nagy vászontarisznyát.

Egy székre dobottan tátozott, és mint reméltem, ott dagadozott benne egy boríték, azon pedig Aaron összetéveszthetetlen írása.

ANNE RICE: MERRICK

Szóval Merrick ellopta a zsebkendőmet és a tollamat. Elvette a véretem, a tulajdon véretem, amely sose kerülhet a Talamasca kezébe. Ó, nem a rendnek tette. Magának lopta a bájoláshoz, de akkor is ellopta. Én pedig úgy csókoltam, mint egy iskolásfiú!

Így tehát minden jogom megvan, hogy átnézzem a táskájában talált borítékot. Egyébként is megkérdezte, hogy kellenek-e a papírok. Úgyhogy elviszem. **Ő** is nekem akarta adni, vagy nem?

Nyomban elő is kaptam a borítékot, felbontottam, meggyőződtem róla, hogy kizárólag Aaron írásait tartalmazza rólam és kalandjaimról. Úgy döntöttem, hogy elviszem. Benne volt még a tarisznýában Merrick naplója, amelyet nem volt jogom elolvasni, különben is valószínűleg valami lehetetlen francia kódban írhatta, egy gyöngyház markolatú pisztoly, egy tömött pénztárca, egy Montecristo nevű drága szivar, és Florida kölnivíz egy keskeny kis üvegben.

A szivart nem értettem. Bizonyosan nem Merrick szívja. Akkor pedig a kis Papa Legbának szól a szivar. Merrick magával hozta a szobrot, a Florida kölnit és a szivart. Eleve arra készült, hogy varázsoljon. Hát ez dühítő, de mi jögon prédikálnék én?

Visszamentem a szalonba, nem nézve a szoborra, amely követni látszott a mozgásomat, és lekaptam a tollamat a rögtönzött oltárról. Megtaláltam a szállodai levélpapírt a cifra francia íróasztal középső fiókjában, leültem, és ezt a levelet írtam:

Jól van, drágám, le vagyok nyugózve! Még többet tanultál, amióta nem találkoztunk. Viszont meg kell majd magyaráznod ennek a varázslásnak az okát. Elvittem Aaron papírjait. A zsebkendőmet és a tollamat úgyszintén. Maradj a szállodában addig, amíg neked tetszik.

David.

Kurtára sikeredett a levél, de nem volt túl nagy kedvem az áradozáshoz e kis malőr után. Továbbá az a kellemetlen érzésem támadt, hogy Papa gyilkosan mered rám a meggyalázott szentélyből. Hirtelen haraggal hozzábiggyesztettem egy utóiratot:

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

„Ezt a tollat Aaron adta nekem!” Ebből érthet.

Aztán pedig nem csekély szorongással visszatértem az oltárhoz.

Hadarni kezdtem portugálul, aztán latinul, ismét köszöntöttem a szobor szellemét, a szellembirodalom kapuőrőjét. Nyisd meg értelmemet, imádkoztam, és ne haragudj azért, amit teszek, mert csupán csak tudást akarok, nincsen bennem sértő szándék. Hidd el, ismerem hatalmadat. Hidd el, jámbor lélek vagyok.

Most a tények mellett az érzelmekért is leástam magamba. Elmondtam a szoborban lakozó szellemnek, hogy engem Osalá orisának, a Teremtés urának szenteltek. Elmagyaráztam, hogy a magam módján mindig hő voltam ehhez az istenhez, még ha a többiek aprólékos előírásait nem is teljesítettem maradéktalanul. Akkor is szerettem Osalát, szerettem a róla szóló történeteket, az egyéniségét. Szerettem mindent, amit róla tudtam.

Balsejtelem kúszott végig rajtam. Hogy lehet hő egy vérivó a Teremtés urához? Nem Osalát sérti minden lenyelt korty vér? Ezen elgondolkoztam, de aztán nem változtattam az álláspontomon. Most is ugyanazzal a szeretettel fordulok Osalá felé, mint sok-sok évtizede Rio de Janeiróban. Osalá az enyém, és én az övé vagyok.

– Védelmetek minket abban, amit tennünk kell! – súgtam.

Majd mielőtt inamba szállhatott volna a bátorságom, elfűjtam a gyertyát, felemeltem a szobrot, kirántottam alóla a zsebkendőt, óvatosan visszahelyeztem a szobrot.

– Isten veled, Papa Legba! – mondtam a szobornak, és indulni akartam kifelé a lakosztályból.

Nem bírtam mozdulni. Néztem, az oltárnak háttal, a folyosóra nyíló ajtót. Nem bírtam mozdulni. Vagy inkább úgy rémlett, hogy nem tanácsos mozdulnom.

Agyam nagyon lassan kiürült. Csak arra összpontosítottam, amit érzékelek. Megfordultam, hogy szemközt legyek a hálósoba ajtajával, ahonnan jöttem.

Hát persze, hogy az öregasszony volt, az apróvá töppedt Nagy

Nananne! Markolta az ajtófélfát, bámult rám kissé félrehajtott fejjel, ajaktalan békaszája úgy mozgott, mintha magának vagy valaki láthatatlannak motyogna.

Levegő után kaptam, rámeredtem. Ez bezzeg nem halványult el, ez a csepp fantom, ez a mozgó szájú, parányi öregasszony! Farkaszemet nézett velem. Halvány virágmintás, hosszú flanel hálóingét kávéfoltok vagy talán régen kifakult vér mocskolta. Kínzó élességgel tudatosodott bennem, hogy Nagy Nananne egyre tömörebb és részletesebb lesz.

A lába csupasz volt, körmeinek színe akár a megsárgult csonté. Tisztán látszott szürke haja, mintha fényt gyűjtottak volna a feje fölé. Láttam az erek mozgását a halántékán, láttam az ereket ernyeden csüngő kezén. Csak vénséges vén emberek lehetnek ilyenek. És Nagy Nananne szakasztott olyan volt, mint ma este valamivel korábban a kapualjban, vagy életének utolsó napján. Emlékeztem a hálóingére. Emlékeztem a pecsétekre. Tiszta volt az ing, amelyet haldokló testén viselt, csak nem lehetett kimosni belőle a foltokat.

Kiüött rajtam a verejték. Csak annyi izmomat tudtam mozgatni, hogy beszélhessek.

– Azt hiszed, képes lennék bántani? – suttogtam.

A jelenés nem változott. Az apró száj tovább mozgott, de én csak halk, száraz zörgést hallottam, mintha egy öregasszony imádkozna a rózsafüzért a templomban.

– Azt hiszed, rosszat akarok? – kérdeztem.

Nagy Nananne eltűnt. Nyomtalanul. A semmihez beszéltem.

Sarkon fordultam, rámeredtem a szent szobrára. Úgy láttam, hogy csak anyag, semmi más. Komolyan fontolgattam, hogy összetöröm. Agyamban javában kavartak az ellentmondó elhatározások és lehetséges következményeik, amikor váratlanul és fülsiketítő erővel kopogtattak a folyosóra nyíló ajtón.

Legalábbis fülsiketítőnek tűnt, bár gondolom, rendes kopogtatás volt. Engem mindenesetre megrémített. Azért kinyitottam az ajtót, és

haragosan kérdeztem:

– Mi az ördögöt akar?

Döbbenetemre a szálloda hozzám hasonlóan megdöbbsent, ártatlan alkalmazottja volt az, akihez így szóltam.

– Semmit, uram, elnézést! – mondta déliesen lassú hangján. – Csak a hölgynek hoztam – mutatta a sima kis fehér borítékot. Elvettem tőle.

– Jaj, várjon már, legyen szíves! – Kapkodva előhúztam a zsebemből a tízdollárost. Mindig többet tartottam az öltönyöm zsebeiben az ilyen célokra, és az egyiket most odaadtam neki, aminek az alkalmazott láthatóan örült.

Becsuktam az ajtót. A borítékban az a kétrészes csat volt, amelyet a taxiban kirántottam Merrick hajából: egy ovális bőrdarab, és egy bőrrel bevont, hosszú tő. Ezekkel fogta össze és szorította rendre a haját.

Egész testemben reszkettem. Ez már ijesztő volt.

Hogy az ördögbe került ez ide? Az úgyszólván lehetetlen, hogy a taxis szedte volna fel. Bár honnan tudhatnám? Akkor volt is egy olyan gondolatom, hogy föl kellene vennem, zsebre kellene dugnom, de aztán úgy döntöttem, hogy ez a meleg helyzet nem alkalmas rá.

Az oltárhoz mentem, Papa Legba elé tettem a csatot, kerülve a bálvány tekintetét, aztán kimenekültem a lakosztályból, le a lépcsőn az előcsarnokba, meg sem álltam az utcáig.

Megfogadtam magamnak, hogy nem bámulok meg semmit, nem nézek semmire. Mentem egyenesen haza.

Ha voltak szellemek az utamon, én nem láttam őket, mert fel se emeltem a tekintetemet a földről, és olyan sebesen haladtam, ahogy csak tettem feltűnés nélkül a halandók között. Besiettem a nagykapun a hátsó udvarba, felmentem a vaslépcsőn a lakásba.

4

A lakásban sötét volt, amire nem számítottam. Louis-t sem az első, sem a hátsó szalonban, és a szobájában sem találtam.

Ami Lestatot illeti, szobájának ajtaja zárva volt, és mintha a falból jöttek volna a csemláló gyönyörű, száguldó futamai, ami gyakori az ilyen modern kompaktlemezeknél.

Felkapcsoltam az összes villanyt az első szalonban, és letelepedtem a kanapéra Aaron papírjaival. Úgy döntöttem, hogy nekem most fontos dolgom van.

Nem lett volna jó Merrickre, varázslataira, szellemeire gondolni, és nem lett volna jó az érthetetlenül motyogó, aszott arcú öregasszonnyal foglalkozni.

Ami orisámat, Osalát illeti, ő is nagyon komor gondolatokat keltett bennem. A régi riói évek szigorú jámborságban teltek. Hittem a kandomblében, már amennyire én, David Talbot, képes vagyok hinni valamiben. Belefeledkeztem a vallásba, már amennyire én bele tudok feledkezni valamibe. Osalá követője és imádója lettem. Sokszor megszállt, bár szinte semmi emlékem sincsen az önkívületekről, és aggályosan betartottam a parancsait.

Ám ez csak kitérő, közbjáték volt az életemben. Utóvégre előtte és utána is brit tudós voltam. És ahogy csatlakoztam a Talamascához, örökre megtört Osalá vagy bármely más orisa hatalma. Most mégis büntudatos zavar fogott el. Azért jöttem Merrickhez, hogy a varázs-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

latról beszéljünk. Azt képzeltem, parancsolhatok annak, ami történt! Erre már az első estén megszégyenültem.

De most ki kell tisztítanom az agyamat. Tartozom annyival Aaronnak, régi barátomnak, hogy összeszedem magamat, mielőtt nekilátnék a papírjainak. Minden más várhat.

Mégse tudtam kivenni a fejből az öregasszonyt. Hogy vártam Louis-t! Meg akartam beszélni vele ezeket a dolgokat. Fontos, hogy Louis megértse, kicsoda Merrick. Jut eszembe, hol járhat Louis ilyenkor?

A csembaló muzsikája vigasztaló volt, mert a mozarti ujjongás a kompozíciótól függetlenül mindig az. Valamitől mégis nyugtalan voltam, és nem találtam a helyemet a meleg szobákban, ahol annyi meghitt órát töltöttem magányosan vagy Louis-val, vagy Louis-val és Lestattal.

Úgy döntöttem, hogy fűtyülök rá.

Különben is ez a legalkalmasabb idő, hogy elolvassam Aaron feljegyzéseit.

Levettem a zakómat, letelepedtem a nagy íróasztalhoz, amely a szoba felé nézett (egyikünk sem szeretett az ajtónak háttal dolgozni), aztán felnyitottam a borítékot, és elővettem az olvasni való papírokat.

Nem volt valami sok. Átfutottam, és megállapítottam, hogy Merrick teljes képet rajzolt Aaron gondolatairól a végnapokban. De akkor is tartoztam annyival a barátomnak, hogy szóról szóra elolvassom a feljegyzéseit.

Alig néhány perc alatt tökéletesen kizártam magamból a világot, és már hallottam is Aaron ismerős hangját. Angolul beszélt, holott a feljegyzéseket latinul készítette. Olyan volt, mintha mellettem lenne, közösen tekintenénk át a jegyzeteket, vagy felolvasná a jelentését, hogy megjegyzéseket főzhessek hozzá, mielőtt tovább küldené a rendvéneinek.

Aaron leírta, hogyan találkozott velem Floridában, ahova azért utazott, hogy gondoskodjék barátja, David Talbot öreg testének tisz-

tességes temetéséről, amelyből a lélek addigra átköltözött egy ismeretlen fiatalemberbe.

Ez a hat láb és négy hüvelyk magas fiatalember angol-hindu félvér volt; a haja hullámos, sötétbarna, a bőre bronzszínű, a szeme ugyancsak sötétbarna, bársonyos és feltűnően nagy. A fiatalember makkegészséges atléta volt. A fiatalember kitűnő hallással és jó egyensúlyérzéssel volt megáldva. A fiatalemberben láthatólag nem lakozott más szellem a David Talbotén kívül.

Aaron leírta Miamiban töltött közös napjainkat, amelyeknek során gyakran kivetítettem szellememet a vendégtestből, majd akadálytalanul visszatértem, nem találkozva láthatatlan ellenállással, amely ismert vagy ismeretlen tartományokból jött volna.

Bő egy hónapos kísérletezés után meggyőződtem róla, hogy megmaradhatok a fiatal testben. Ekkor nekiláttam begyűjteni a lehetséges adatokat arról, hogy mi történt a lélekkel, amely előttem lakott benne?

Ezeket a részleteket nem írom ide, mert olyan személyekkel kapcsolatosak, akiknek nincs közük ehhez az elbeszéléshez. Legyen elég annyit mondanom, hogy Aaron és az én közös megelégedésemre a lélek, amely egykor irányította új testemet, nyomtalanul eltűnt. A léte utolsó hónapjairól készült kórházi feljegyzésekből egyértelműen megtudhattuk, hogy annak az embernek az „elméjét” szétroncsolták a pszichológiai csapások és a kábítószerek kémiaija, bár az agysejtekben nem esett kár.

Én, David Talbot, annak a testnek a teljhatalmú birtokosa, nem észleltem agykárosodást.

Aaron nagyon alaposan leírta, mennyire feszélyezett az első napokban magasságom, majd hogyan „változott át” fokozatosan ez az „idegen test” az ő öreg David barátjává, aki keresztbe vetette a lábát, ha leült, vagy keresztbe fonta a karjait, vagy a vállát meggörnyesztve írta a feljegyzéseit, vagy ismerős hanglejtéssel olvasott.

Feljegyezte, mekkora áldás volt az éles új szem David

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Talbotnak, akinek az utóbbi években megromlott a látása. Ó, milyen igaz volt, és én még csak nem is gondoltam rá! Most már persze úgy látok, mint a vámpír, és már nem emlékszem rövid fausti ifjúságom fokokat javult, halandó látására.

Ez után azt írta Aaron, hogy szerintem ezt a jelentést nem szabad továbbítani a Talamasca irattárának, amely mindenki számára hozzáférhető.

„David átalakulásából egyértelműen látható – írta –, hogy a testcsere teljességgel lehetséges a hozzáértő ember számára; nem attól iszonyodom, hogy most David lakik a pompás fiatal testben, hanem attól, ahogyan eredeti tulajdonosától a saját sötét céljaira ellopta az általunk testtolvajnak nevezett egyén.”

Aaron azzal folytatta, hogy megpróbálja közvetlenül a Talamasca véneinek kezébe juttatni a jelentést.

Ám erre tragikus okok miatt sohasem kerülhetett sor.

Az utolsó három lap valamivel merevebb stílusú volt mint az előzők.

David eltűnése. Ez volt a cím. Lestat csak mint LAV szerepelt. Aaron sokkal elővigyázatosabban fogalmazott, és a mondatain átütött a szomorúság.

Leírta, hogyan tűntem el Barbados szigetéről, búcsúvétel nélkül, otthagynva bőröndjeimet, írógépet, könyveimet és feljegyzéseimet, amelyeket ő hozott el.

De borzasztó lehetett ez Aaronnak, hogy ő hozta el az életem szemetjét, és én még egy bocsánatkérő szót se mondok neki!

„Ha nem merülök bele annyira a Mayfair-boszorkányok ügyeibe – írta –, akkor talán sose következik be ez az eltűnés. Jobban kellett volna figyelnem D.-re ebben az átmeneti időszakban. Ha biztosabb lehetett volna a szeretetemben, jobban megbízik bennem. Így csak találgathatom, mi történt vele. Attól félek, olyan okkult katasztrófa érte, amely mindenben ellenkezett az akaratával.”

„Nem kétséges, hogy meg fog keresni. Túlságosan jól ismerem

ahhoz, hogy mást gondoljak. El fog jönni hozzám. Bármilyen lelkiállapotban legyen – amit nem tudok elképzelni –, eljön hozzám, ha másért nem, legalább azért, hogy mondjon egy vigasztaló szót.”

Annyira fájt ezt olvasnom, hogy abba is hagytam, és félretettem a papírokat. Egy darabig semmi sem létezett, csak a saját kudarcom, az én rettenetes kudarcom, az én kegyetlen kudarcom.

De még mindig volt két lap, és azokat is el kellett olvasnom. Így végül rászántam magamat, hogy elővegyem Aaron utolsó feljegyzéseit.

Bár kérhetnék segítséget a Vénektől! Bár hihetnék feltétlenül ennyi év után a rendben, bár hihetnék abban, hogy a Vének tekintélye a jó ügyet szolgálja! Ám a Talamascát, amennyire én tudom, gyarló férfiak és asszonyok alkotják. Egyikhez se fordulhatok úgy, hogy ne bocsátanak a rendelkezésére olyan tudást, amelyen nem akarok osztozni.

A Talamascának az utóbbi hónapokban bőségesen kijutott a belső bajokból. Amíg nem tisztázódik a Vének személyazonossága, amíg nem biztosak a kommunikációs vonalak, addig ez a jelentés az én kezemben marad.

Addig is semmi sem rendítheti meg a hitemet D.-ben vagy az ő alapvető jóságában. Akármilyen korrupciót kellett elszenvednünk a Talamascán belül, az sohasem szennyezte be David vagy a hozzá hasonlók erkölceit. Noha még nem bízhatok meg bennük feltétlenül, vigaszomra szolgál az a tudat, hogy ha David elzárkózik tőlem, nekik még mindig megjelenhet.

Oly nagy a Davidbe vetett hitem, hogy néha tréfát űz velem a képzelet; úgy rémlik, őt látom, bár ilyenkor gyorsan rádöbbenek, hogy tévedtem. Esténként őt keresem a sokaságban. Ezért tértem vissza Miamiba. Telepatikusan hívtam, és nem kétlem, hogy hamarosan válaszolni fog valamelyik estén, ha másért nem, azért, hogy búcsút vegyen.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

A fájdalom összeroppantott. Percekig nem csináltam semmit, csak átéltem a maga iszonyatában az igazágtalanságot, amit Aaronnal műveltem.

Végül kényszerítettem magamat, hogy megmozduljak.

Szép rendesen összehajtogattam, majd visszacsúsztattam a borítékba a papírokat, aztán sokáig ültem szótlanul, az asztalra könyökölve, lehajtott fejjel.

A csemlaló egy ideje elhallgatott, aminek örültem is, mert akármilyen szépen szólt, zavarta a gondolataimat.

Olyan keserű voltam, mint mindig. Olyan reményvesztett voltam, mint mindig. Aaron halandósága ugyanolyan valóságosnak tűnt, mint az élete. És csoda volt mind a kettő.

Ami a Talamascát illeti, tudtam, hogy magától begyógyulnak a sebei. Nem féltettem igazán a rendet, bár azt se vitattam, hogy Aaronnak volt oka gyanakodni a vénekre, amíg nem tisztázódnak a személyazonossággal és a tekintéllyel kapcsolatos kérdések.

Mikor elhagytam a rendet, javában dúlt a vita, hogy kik lehetnek a Vének. A titoktartás megsértése korrupciót és árulást eredményezett. Aaron meggyilkolása is ennek volt a része. A hírhedt testtolvaj, aki megkísértette Lestatot, valaha közénk tartozott.

Kik voltak a Vének? Ők is korrumpálódtak? Nem hinném. A Talamasca ősi, tekintélyelvű szervezet, malmai lassan öröklnek örök kérdéseket, amiben eléggé emlékeztet a Vatikánra. De nekem már lezárult az az út. Halandóknak kell megtisztítaniuk és megreformálniuk a Talamascát, ami már el is kezdődött. Én semmivel sem segíthetem ezt a vállalkozást.

Am a belső problémákat legjobb tudomásom szerint megoldották. Hogy mennyire sikerült, és ki volt, aki megoldotta, azt nem tudtam, és nem is igazán akartam tudni.

Csak annyit tudtam, hogy azoknak, akiket szeretek, köztük Merricknek, békességük van a rendben, bár úgy rémlett, hogy Merrick és a többiek, akiket hébe-hóba meglestem különböző helye-

ken, „reálisabban” látják a rendet és problémáit, mint amire én valaha is képes voltam.

Persze amit Merricknek mondtam, annak örökre meg kell maradnia kettőnk között.

De hogyan legyenek közös titkaim egy boszorkánnyal, aki ilyen szabatosan, hatásosan és fesztelenül megbabonázott. Már a gondolata is felmérgeztetett. Hogy miért nem hoztam magammal Szent Péter szobrát! Úgy kellett volna Merricknek!

Egyáltalán mi volt a célja ezzel? Figyelmeztetni akart a hatalmára? Tudtomra akarta adni, hogy Louis és én egyáltalán nem vagyunk sebezhetetlenek vele szemben? Vagy hogy veszélyes dolgot tervezünk?

Váratlanul elálmosodtam. Mint már mondtam, ettem, mielőtt találkoztam Merrickkel, nem volt szükségem vérre. Mégis mohón kívántam, mert Merrick érintése étvágyat csinált rá, és felkorbácsolta a fantáziámat néma vágyképekkel. Elálmosított a viaskodás, elálmosított a gyász Aaronért, aki úgy szállt a sírba, hogy egyetlen vigasztaló szót sem kapott tőlem.

Épp el akartam heverni a kanapén, amikor nagyon kedves hangot hallottam. Rögtön felismertem, pedig hosszú évek óta nem hallottam ennyire közelről. Kanári trillázott, és halkán kocogtatta közben a kalitka rácsait. Hallottam a szárnyak csapkodását, nyikorgott az a kis hinta vagy ülőke vagy minek hívják, és nyikorgott a himbálózó kalitka is.

Megint rázendített a csembaló, nagyon gyorsan, olyan gyorsan, amire nem is képes halandó. Gyöngyöző, eszelős és varázslatos futamokban száguldozott ez a muzsika, mintha egy természetfölötti lény verné a billentyűket.

Rögtön rájöttem, hogy Lestat nincs a lakásban, és nem is volt. Ezek a hangok pedig – a csembaló és a madarak szelíd neszezése – nem az ő bezárt szobájából jönnek.

Akkor is meg kellett néznem.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Lestat, milyen hatalmas, szinte tökéletesen tudja álcázni a jelenlétét, én pedig, lévén a fiókája, semmit sem olvashatok ki az agyából.

Feltápászkodtam, nehézkesen, álmosan, a kimerültségemen csodálkozva, és lementem a folyosón Lestat szobájához. Udvariasan kopogtattam, kivártam a kellő időt, aztán benyitottam.

Minden olyan volt, mint azelőtt. Ott állt a trópusi mahagónifából faragott, ültetvényes stílusú, óriási ágy, amelynek mennyezetén faragott rózsafüzérek gyűjtötték magukra a port, és a bársonyfüggönyei mélyvörösek voltak, mert ez Lestat kedvenc színe. Por lepte az éjjeliszekrényt, a közeli íróasztalt és a polcon a könyveket. Sehol se láttam gépezetet, ami zenélhetett volna.

Megfordultam, vissza akartam térni a szalonba, hogy lejegyezzem a tapasztalataimat a naplómba, ha megtalálom, de annyira elnehazedtem az álmoasságtól, hogy okosabbnak tűnt az alvás. Aztán itt volt a zene és a madarak. Volt valami ezekkel a madarakkal. Mi volt az? Jesse Reeves írt róluk valamit évtizedekkel ezelőtt, amikor kísértetet látott ugyanitt, az akkor még romos házban. Madárkák.

– Szóval elkezdődött? – mormoltam. Olyan gyenge voltam, olyan kéjesen gyenge. Borzasztóan megharagudna Lestat, ha ledőlnék egy kicsit az ágyára? És ha átjön ma este? Sose tudhatjuk, ugyebár. Nem nagyon illendő ilyet tenni. Akármilyen álmos voltam, a jobb kezem gyorsan mozgott a zene ütemére. Ősmertem ezt a szonátát, olyan szép, az első, amit a kölyökzenesi komponált, és milyen kőváló! Nem csoda, ha így örülnek a madarak, felismerik benne a rokon hangot, de nem szabad ennyire rohanni vele, akármilyen ügyes az előadó, akármilyen ügyes a gyerek.

Úgy mentem ki a szobából, mintha vízben gázolnék, aztán keresni kezdtem a saját szobámat, az én kényelmes ágyamat, aztán okvetlenül meg kellett találnom a koporsómat, a rejtékhelyemet, mert nem várhatom ki ép tudattal a hajnalt.

– Á, igen, életfontosságú, hogy menjek! – mondtam fennhangon,

de a mennydörgő zenétől nem hallottam, mit beszélek. Nagy szomorúsággal állapítottam meg, hogy a hátsó szalonban vagyok, amely az udvarra néz, és a kanapén ülök.

Louis volt velem. Louis segített leülnöm a kanapéra, Louis faggatott, hogy mi baj.

Felnéztem, és megállapítottam, hogy Louis a férfiúi tökéletesség megtestesült látomása hófehér selyem ingében, pazar szabású, fekete bársonyzakójában, gyönyörűen hátrafésült fekete fürtjeivel, amelyek a legigézőbb és legéletszerűbb csábba göndörödnek vissza a gallérjára. Imádtam nézni, valahogy úgy, ahogy Merricket.

De milyen más az ő szemének a zöldje! Louis-é sötétebb. Nincs fekete ráma az írisznek, és a pupilla sem olyan éles körvonalú. De azért gyönyörű szem!

Halálos csend volt a lakásban.

Se szólni, se mozdulni nem voltam képes egy darabig.

Louis leült mellém egy rózsaszín bársonyszékbe. Szemét fénnel töltötte meg a legközelebb villanylámpa. Merrick tekintetében még akkor is kihívás lappang, ha a legunottabban néz. Louis pillantása békés, nyugalmas. Olyan, mint egy festmény szeme. Állandó és megbízható.

– Hallottad? – kérdeztem.

– Egészen pontosan mit? – kérdezte.

– Ó, Istenem, elkezdődött! – mondtam halkan. – Emlékszel? Emlékezz, öregem! Arra emlékezz, amit Jesse Reeves mondott! Törd a fejed!

Aztán kiszakadt belőlem egy lélegzetre: a csembaló muzsikája és a madárcsivitelés. Évtizedekkel ezelőtt ugyanezt hallotta Jesse is azon az éjszakán, amikor megtalálta Claudia naplóját a fal titkos üregében. Neki olajlámpák és mozgó alakok jelentek meg. Fejvesztett rémülettel menekült el a lakásból, magával vitt egy babát, egy rózsafüzért, a naplót, és sose jött vissza.

Claudia kísértete üldözte az elsötétített hotelszobáig, ahonnan

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Jesse már betegen távozott: kórházba vitték, teletömték nyugtatóval, végül hazaküldték Angliába. Tudomásom szerint nem fordult meg többé ezen a helyen.

Jesse Reeve a sors tette vámpírrá, nem a Talamasca tévedései vagy kudarcai. És Louis-nak maga Jesse Reeves mesélte el ezt a mesét.

Mindketten ismertük, de arra nem emlékszem, hogy Jesse valaha is azonosította volna a muzsikát, amelyet a homályból hallott.

Louis-nak kellett kijelenteni az ő lány hangján, hogy igen, imádott Claudiája szerette Mozart korai szonátáit, azért szerette, mert a zeneszerző maga is gyerek volt, mikor komponálta őket.

Váratlanul olyan felindulás kerítette a hatalmába, hogy felállt, hátat fordított nekem, az ablakhoz állt, és kibámult a csipkefüggönyön át az égre a háztetők fölött, és az udvar falai mellett ágaskodó magas banánfákra.

Jólnevelt csendben figyeltem. Éreztem, ahogy visszatér belém az energia. Éreztem megszokott természetfölötti erőmet, amelyre mindig számíthattam az első éjszaka óta, hogy eltöltött a vér.

– Ó, tudom, hogy őrijító lehet! – mondtam végül. – Olyan könnyű levonni a következtetést, hogy közeledünk!

– Nem – mondta, és udvariasan felém fordult. – Nem érted, David? Te hallod a zenét. Én nem hallottam. Jesse hallotta. Én sose hallottam. Soha. Pedig évek óta várom, hogy hallhassam, könyörögtem, hogy hallhassam, akartam hallani, mégse hallottam soha!

Éles, szabatos francia kiejtéssel beszélt, mint mindig, ha megrendítette valami, én pedig gyönyörködtem a zengzetességben, amellyel ez az akcentus felruházta a szavait. Azt hiszem, bölcsességre vall, hogy mi, angol ajkúak, képesek vagyunk élvezni az idegenes hangsúlyokat. Dolgokat tanulunk meg a segítségükkel a nyelvünkről.

Szerettem Louis-t, szerettem mozgásának szikár kecsességét, azt a tulajdonságát, hogy vagy szívvel-lélekkel reagált a dolgokra, vagy sehogy. Kedves volt hozzám ismeretségünk első pillanatától fogva,

megosztotta velem a házát, és rendíthetetlen hűséggel ragaszkodott Lestathoz.

- Ha ez vigasztal - mondtam sietve -, találkoztam Merrick Mayfairrel. Tolmácsoltam neki a kérést, és nem hiszem, hogy el akarna utasítani.

Elképesztő, mennyire meglepődött. Elfelejtettem, milyen emberi még mindig. Ő közöttünk a leggyengébb, egyáltalán nem ért a gondolatolvasáshoz. Gyanúm szerint távolról figyelt engem az utóbbi időben, de úgy kémlelt, ahogy csak egy angyal vagy egy vámpír képes. Arra volt kíváncsi, hogy sor kerül-e erre a találkozásra?

Visszajött az ablaktól, leült.

- Be kell számolnod mindenről - mondta. Pillanatnyi pírba boruló arca elveszítette élőhalott fehérségét. Huszonnégy éves, fiatal férfinak látszott, akinek éles metszésű, aszketikusan szikár, gyönyörű arca van. Olyan tökéletesnek tűnt, mint akit arra alkotott Isten, hogy Andrea del Sarto fesse meg.

- Kérlek, David, mondj el nekem mindent! - unszolt, mert hallgattam.

- Ó, igen, el is akarom mondani. De adj nekem még néhány percet. Valami történik itt, és nem tudom, hogy nem az ő gonoszsága teszi-e.

- Gonoszsága? - ismételte Louis tökéletes ártatlansággal.

- Nem komolyan értettem! Csak tudod, ő olyan erős asszony, és olyan különös. Hadd meséljek el mindent!

De mielőtt elkezdtem, még egyszer megnéztem őt magamnak, és ismét megjegyeztem, hogy közülünk, vagyis a vámpírok, a halhatatlan vérivók közül senki sem fogható hozzá.

Láttunk együtt csodákat a közös években. Láttuk fajtánk őseit, és mélyen megaláztak ezek a látogatók, mert fásult gúnyt űztek Louis hosszú bolyongásaiból, amikor a tizenkilencedik században keresett nem létező válaszokat.

A közelmúlt összejöveleink a régiek közül sokan megkínálták

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Louis-t hatalmas erejű vérükkel. A vénséges Maharet, fajtánk mostani anyjának ikertestvére valósággal nyaggatta Louis-t, hogy igyon az ereiből. Eléggé ijedten figyeltem őket. Maharetet láthatólag felháborította, hogy egy ilyen gyöngé lény sérthesse meg.

Louis visszautasította az ajánlatot. Louis nem kért Maharetből. Sose felejttem el azt a párbeszédet.

– Nem tartom becsesnek a gyöngeségemet – magyarázta Louis.
– Nem kétlem, hogy véred a hatalomnak hordozója. Csak egy balga kételkedne ebben. Ám tudom abból, amit tőletek tanultam, hogy a meghalás képessége a kulcs. Ha iszom a véredből, túl erős leszek az egyszerű öngyilkossághoz – olyan erős, amilyen te vagy most. Azt pedig nem engedhetem. Hadd maradjak én köztetek az ember. Hadd gyarapítsam erőmet lassan, ahogy te tetted egyszer, időből és emberi vérből. Nem akarok az lenni, amivé Lestatot tette a régiek vére. Nem akarok annyira megerősödni és eltávolodni a könnyű elmúlástól.

Elhúltam Maharet méltatlankodásától. Maharetben semmi sem egyszerű, épp azért, mert minden az. Ezt úgy kell érteni, hogy mert rettenetesen öreg, rég elszakadt az érzelmek árnyalt kifejezésétől, amire talán csak olyankor képes, ha irgalmas kedvében ő is úgy akarja.

Attól kezdve elveszítette minden érdeklődését Louis iránt. Amennyire tudom, rá se nézett többé, és nem mondta ki a nevét. Persze nem bántotta, holott bőven lett volna rá alkalma. Ám nem is tekintette létezőnek, *közénk* tartozónak. Én legalábbis ezt feltételezem.

De hát ki vagyok én, hogy ítélkezzek Maharet fölött? Csak hálás lehetek neki, hogy láthattam, hallhattam a hangját, egyszer járhattam a szentélyében.

Részemről én roppantul tiszteltem Louis-t, amiért nem volt hajlandó inni a sötét istenek varázsitalából. Louis-t Lestat tette vámpírrá, amikor még nagyon fiatal volt. Louis jóval erősebb volt a halandóknál, képes volt megigézni őket, simán túljárt a legfortélyosabb emberi ellenfél eszén. Habár még ma is sokkal jobban nyűgözték a

nehézkedés törvényei, mint engem, olyan gyorsan tudott mozogni, ami láthatatlanná tette, és ezt ő roppantul élvezte. Nem volt gondolatolvasó és nem volt kém.

Am minden bizonnyal meghalt volna a napfénytől, bár túl volt már azon a ponton, amikor a nap színtiszta hamuvá perzselte volna, mint az alig hetvenegynéhány éves Claudiát. Louis-nak még mindig naponta kell vért innia. Louis valószínűleg keresné egy máglya lángjaiban az elmúlást.

Összerázkódtam, amikor számba vettem magamban e teremtmény tudatosan vállalt korlátait és bölcsességét.

Az én vérem azért olyan feltűnően erős, mert Lestatból fakad, aki nemcsak Marius ősapából ivott, de a Kárhozottak Királynőjéből is, aki a mi szülőanyánk. Nem tudom, mit kellene tennem, ha véget akarnék vetni létezésemnek, de azzal tisztában vagyok, hogy nem lenne könnyű. Ami Lestatot illeti, ha elgondolom, micsoda kalandjai és képességei vannak, elképzelhetetlennek tartom, hogy itthagya a világot.

Ezek a gondolatok annyira felzaklattak, hogy megragadtam Louis kezét.

– Ez a nő nagyon hatalmas – vágtam bele. – Ma éjszaka kipróbált rajtam néhány trükköt, és nem tudom, miért vagy hogyan tette.

– Kimerített téged – mondta a figyelmes Louis. – Biztos, hogy nem akarsz pihenni?

– Nem, beszélnem kell veled – válaszoltam. Így hát elmeséltem kávéházi találkozásunkat, mindent, ami közöttünk történt, beleértve emlékeimet a kislány Merrickről.

5

Tehát elmondtam mindent, amit olvasóm már tud.

Felidéztem még azt az elmosódó emléket is az első találkozásról, elmeséltem, mennyire megrémített a bizonyosság, hogy a dagerrotípiák ősei megítélik Aaront és engem.

Louis nagyon megdöbbsent ettől a résztől, de a világért se szakított volna félbe. Biztatott, hogy folytassam.

Röviden összefoglaltam, hogy a találkozás felébresztett bennem erotikusabb emlékeket is, de Merrick nem utasította el az ő kérését.

Elmagyaráztam neki, hogy Merrick már látta őt, és tudta, hogy kicsoda, jóval az előtt, hogy a Talamascánál hivatalosan megismerkedett a vámpírokkal.

– Én több találkozásra is emlékszem – mondta. – Említenem kellett volna neked, de hát mostanra megismerhetted, milyen vagyok.

– Hogy érted ezt?

– Csak arról beszélek, ami szükséges – sóhajtott. – Hinni akarok abban, amit mondok, bár ez nehéz. Nos, igazság szerint találkoztam egyszer Merrickkel. Ez így van. És akkor megátkozott, ami bőven elég volt, hogy tartózkodjak tőle. Holott nem féltem. Valamit félreértettem. Ha tudnék gondolatokat olvasni, mint te, sose került volna sor a félreértésre.

– Ezt meg kell magyaráznod – mondtam.

– Egy mellékutcában történt, meglehetősen rosszhírű környéken

– mondta. – Azt hittem, Merrick meg akar halni. Egyedül ment a vaksötétben, és mikor meghallotta, hogy követem, annyi fáradságot se vett, hogy hátranézzen vagy gyorsítson. Nagyon vakmerő, nőnél teljesen szokatlan viselkedés volt. Arra gondoltam, hogy belefáradt az életbe.

– Értelek.

– De mikor közel kerültem hozzá – folytatta Louis –, vadul rám villantotta a szemét, és figyelmeztetést küldött, amit olyan tisztán hallottam, mintha kimondta volna: „Úgy nyúlj hozzám, hogy összetörlek!” Körülbelül ez a legjobb fordítása annak a franciaságnak, amelyet használt. Mondott más átkokat, neveket, nem tudom, mit jelentenek. Nem félelemből maradtam el tőle. Csak nem akartam hergelni. Azért vonzott hozzá a szomjam, mert azt hittem, hogy meg akar halni.

– Aha – mondtam. – Egybevág azzal, amit tőle hallottam. Más alkalmakkor, azt hiszem, messziről látott téged.

Louis egy darabig töprengett.

– Volt egy öregasszony, egy nagyon hatalmas öregasszony.

– Szóval tudsz róla.

– David, amikor hozzád fordultam, hogy tolmácsold a kérésemet Merricknek, már tudtam róla valamit. De az jóval régebben volt, hogy az öregasszony látott néhányszor, és tudta, ki vagyok. – Rövid hallgatás után folytatta: – Laktak itt még a tizenkilencedik század végén vudu boszorkányok, akik mindig ismertek bennünket. Azért voltunk biztonságban, mert senki sem hitt nekik.

– Hát persze – válaszoltam.

– De tudod, én sose hittem valami nagyon ezekben a boszorkányokban. Mikor Merrickkel találkoztam, akkor éreztem valami mérhetetlenül hatalmasat, ami olyan idegenszerű, hogy az már felfoghatatlan. Folytasd, légy szíves. Mondd el, mi történt az éjszaka.

Elmeséltem, hogy vittem vissza Merricket a Windsor szállodába, meséltem a varázslatról, amely a többszörös jelenésekkel ostromolt,

de mind között a halott ükanya, Nagy Nananne volt a legördögibb és a legfélelmetesebb.

– Ha láttad volna, ahogy az a két alak pusmogott a kapu alatt, ha láttad volna azt a titkolózó, feszült figyelmet, aztán azt az egykedvű bátorságot, amellyel engem néztek, bizonyosan a hideg futkosott volna a hátadon!

– Nem kétlem – mondta Louis. – Tehát valóban láttad őket, mintha testi valójukban lettek volna ott. Nem káprázatok voltak.

– Nem, drága öregem. Láttam őket. Valóságosnak tűntek. Persze nem teljesen voltak olyanok mint az élő emberek, ezt tudnod kell. De ott voltak!

Tovább meséltem visszatérésemről a szállodába, az oltárról, Papa Legbáról, aztán a hazajövelemeről. Ismét leírtam a csembaló muzsikáját, és a madarak trillázását a kalitkában.

Louis láthatólag elszomorodott, de most sem szakított félbe.

– Mint említettem, felismertem a zenét. Mozart első szonátája volt, az előadásmód pedig irreális, tele...

– Mondjad.

– De hát hallanod kellett neked is! Kísérteties volt. Valamikor régen neked is hallanod kellett ezt a muzsikát, amikor először hangzott el itt. A kísértetek csak azt ismételhetik, ami már megtörtént.

– Tele volt haraggal – mondta csendesen, mintha a „harag” szótól kellene lehalkítania a hangját.

– Igen, az volt, harag. Claudia játszott, ugye?

Nem felelt. Olyan volt, mint akit letaglóztak az emlékek és a gondolatok. Végül mégis megszólalt:

– De azt nem tudhatod, hogy Claudia akaratából hallottad-e – mondta. – Lehetett az Merrick ördögössége is.

– Ebben igazad van, de nézd, még azt se tudjuk, hogy a többi jelenséget Merrick idézte-e elő. Az oltár, a gyertya, még a vérem is a zsebkendőn – ezek nem bizonyítják, hogy Merrick uszította rám a kísérteteket. Gondolnunk kell Nagy Nananne szellemére.

– Úgy érted, hogy ez a kísértet kizárólag a saját akaratából lépett be az életünkbe?

Bólintottam.

– Akkor mi van, ha ez a kísértet Merricket akarja védelmezni? Akkor mi van, ha ez a kísértet nem akarja, hogy a dédunokája megidézzé egy vámpír lelkét? Honnan tudhatnánk?

Louis mintha a kétségbeesés peremén egyensúlyozott volna. Ugyanazzal a fegyelmezett eleganciával ült, ám az arca valósággal összetört. Aztán erőt vett magán, és a tekintetével kérte, hogy beszéljek, mintha nem lennének szavai.

– Figyelj rám, Louis! Csak nagyon ködös fogalmaim vannak arról, amit mondani akarok, de ez roppant fontos.

– Igen, mi az? – kérdezte szerényen. Azonnal feléledt, kihúzta magát a széken, egész lényével biztatott, hogy folytassam.

– Te és én a föld teremtményei vagyunk. Vámpírok, de anyagi természetűek. Annyira össze vagyunk gabalyodva a homo sapiensszel, hogy kiválóan meg tudunk élni annak az egyetlen fajnak a véréből. Bármilyen szellem tanyázzon a testünkben, parancsoljon sejtjeinknek, tegyen életképessé – bármilyen szellem művelje is mindezt, valószínűleg nincsen értelme, és tudomásunk szerint neve sincs. Egyetértesz velem ebben?

– Egyet – mondta, türelmetlenül várva, hogy folytassam.

– Viszont amit Merrick művel, az mágia, Louis. Az egy másik tartomány.

Nem felelt.

– Arra kérjük, hogy üzzön varázslatot a kedvünkért. A vudu, az mágia, és a kandomblé is az. Akárcsak az áldozás a szentmisén.

Louis meg volt botránkozva és le volt nyűgözve.

– Isten mágia – folytattam – és a szentek is azok. Az angyalok varázslények. És a kísértetek, ha valóban egykor élt emberek alakmásai jelennek meg bennük, ugyancsak mágikusak.

Louis tisztelettel figyelt, és hallgatott.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

- Tisztázzunk valamit - folytattam. - Nem azt mondtam, hogy ez az összes mágikus tényező egyenlően erős. Azt mondtam, hogy van egy közös nevezőjük, mégpedig az, hogy különváltak az anyagtól, különváltak a földtől, a hústól. Természetesen kölcsönhatásban állnak az anyaggal. Kölcsönhatásban állnak a hússal. De a tiszta szellemiség birodalmához tartoznak, ahol más - a mi fizikai, földi törvényeinktől eltérő - törvények érvényesülhetnek.

- Értem - mondta. - Figyelmeztetsz, hogy attól, amire ez a nő képes, ugyanúgy leeshet a mi állunk is, mint a halandóké.

- Részben igen - feleltem -, habár Mernek többet tudhat ennél. Tehát a legnagyobb tisztelettel kell közelednünk hozzá.

- Értem - ismételte Louis. - De ha az embereknek olyan lelke van, amely túléli a halált, és megjelenhet szellem alakjában az élőknek, akkor az embereknek is vannak mágikus összetevőik.

- Igen, van egy mágikus alkotóelemük, amely mindmáig megmaradt bennünk is a vampirikus alkotóelemeink mellett, de mikor távozik igazán a lélek az anyagi testből, hogy elfoglalja helyét Isten birodalmában?

- Te hiszel Istenben - mormolta hűledezve.

- Igen, így vélem - mondtam. - Illetve tudom. Mi értelme úgy titkolni, mintha ez bárdolatlan vagy bolond elmére vallana?

- Akkor valóban nagyon tiszteled Menieket és az ő mágiáját - mondta. - És azt is hiszed, hogy a Nagy Nananne, ahogy te hívod, félelmetesen hatalmas szellem lehet.

- Pontosan - mondtam.

Louis hátradőlt a székén. Egy darabig feltűnő gyorsasággal repkedett a tekintete. Felvillanyozta, amit tőlem hallott, ám ez nem változtatott mélységes szomorúságán. Őt semmivel sem lehetett felvidíteni.

- Azt mondod, hogy Nagy Nananne veszélyes lehet - mormolta.

- Nagy Nananne talán meg akarja majd védeni Merricket... tőled és tőlem.

Gyönyörű volt ilyen bánatosan. Ismét az Andrea del Sarto-képekre kellett gondolnom. Szemének és szájának szigorúan tiszta metszése ellenére is volt valami nedvdús bujaság a szépségében.

– Nem várom, hogy az én hitem egy szemernyivel is lehúzza nálad a mérleget – mondtam. – Azért hívom fel a figyelmedet ezekre az érzésekre, mert a vudu szellembirodalma veszélyes hely.

Zaklatott volt, de nem annyira, hogy ijedt, vagy akár elővigyázatos legyen. Még többet is akartam mondani. Mesélni akartam braziliai tapasztalataimról, de sem a hely, se az idő nem volt megfelelő.

– Viszont ami a kísérteteket illeti, David – szólalt meg végül, ugyanolyan tisztelettel –, bizonyára létezik mindenféle.

– Azt hiszem, értem, mit akarsz mondani – válaszoltam.

– Ha ez a Nagy Nananne valóban a saját akaratából jelent meg, akkor honnan jött?

– Azt, Louis, egyetlen kísértetről sem tudhatjuk.

– Nem azt állítják az okkult jelenségek tanulmányozói, hogy egyes kísértetekben a földhöz kötött szellemek nyilvánulnak meg?

– De igen.

– Ha ezek a kísértetek a holtak földhöz kötött szellemei, akkor miként állíthatjuk, hogy tisztán mágikus természetűek? Vagy nem tartózkodnak a földi légkörben? Nem azért küzdenek-e, hogy kapcsolatba léphessenek az élőkkel? Nem elszakadtak-e Istentől? Mi mással magyarázhatjuk, hogy Claudia kísértette Jesse-t? Ha Claudia volt, akkor Claudia még nem távozott a tiszta szellem birodalmába. Claudiára nem a tőlünk idegen törvények érvényesek. Claudiának nincs békessége.

– Értem – mondtam. – Tehát ezért akarsz próbát tenni a szertartással! – Ostobának éreztem magamat, amiért csak most jöttem rá. – Úgy hiszed, hogy Claudia szenved.

– Úgy vélem, hogy ez lehetséges – mondta. – Ha valóban Claudia jelent meg Jesse-nek, márpedig Jesse ezt hitte. – Nagyon szeren-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

csétlennek látszott. - Őszintén remélem, hogy nem idézhetjük meg Claudia kísértetét! Remélem, hogy nem működik Merrick hatalma. Remélem, hogy ha Claudiának volt halhatatlan lelke, az a lélek Istenhez távozott. Olyan dolgokban reménykedem, amelyeket nem hihetek.

- Hát ezért gyötört meg annyira Claudia kísértetének története! Nem beszélni akarsz vele, csak az akarod tudni, megglelte-e a békeséget.

- Igen, azért akarom megtenni, mert lehet, hogy megkínzott lelke nem talál nyugalmat! Ezt nem állapíthatom meg a többiek elbeszéléseiből. David, engem sose kísértettek szellemek. Már mondtam, én itt sose hallottam a csembaló zenéjét, se a madarak trillázását a kalitkában. Sose láttam semmit, ami arra utalt volna, hogy Claudia létezhet még valahol, valamilyen alakban. Azért akarom felidéztetni Claudiát, hogy megtudjam.

Nagyon nehezére esett ez a vallomás. Hátradőlt, és elfordította a tekintetét, talán hogy a lélek valamely titkos zugába nézzen.

Szeme végül megállapodott egy láthatatlan ponton az árnyékok között.

- Ha látnám - mondta -, legalább lenne valamilyen, ha mégoly gyenge lábakon álló fogalmam is a valóságról. Győzködöm magamat, hogy nincs az a kósza lélek, amely engem becsaphasson, Claudiának játszva meg magát, de hát az a helyzet, hogy még sose láttam kósza lelket. Semmi hasonlóval nem találkoztam. Csupán Jesse elbeszélését ismerem, ő pedig tapintatból szépített a tényeken, meg persze Lestat örjöngését, aki biztosra veszi, hogy Claudia jött el hozzá az emlékek szökőárjával, amikor testtolvaj ló kalandjaiért kellett lakolnia.

- Igen, hallottam, mikor erről beszélt.

- De Lestatnál sose lehet tudni... - mondta. - Színezgethette a lelkiismeretét is ezekkel a sztorikkal. Nem tudom. Annyit tudok, hogy borzasztóan szeretném, ha Merrick Mayfair felidézne Claudia

kísértetét, és felkészültem mindenre, aminek jönnie kell.

– Gondolod, hogy fel vagy készülve? – mondtam elhamarkodottan, talán kíméletlenül.

– Ó, tudom. Megrázott ez a ma esti ördöngösködés.

– Arról fogalmad sem lehet – mondtam.

– Jól van, beismerem. Fogalmam sem lehet róla. De árulj el nekem valamit. Egy tartományról beszélsz, amely nem e világból való; és ha Merrick meg akarja nyitni, átszellemül mágussá. De miért kell hozzá vér? Mert Merrick varázslataihoz bizonyosan szükség lesz vérré. Vudu nincs vér nélkül – mutatott rá kissé haragosan. – Mágiának nevezed a szentáldozást, amit meg is értek, mert a bor és a kenyér átlényegül a megfeszített Krisztus testévé és vérévé. Ez valóban mágia, de miért kell hozzá vér? A föld teremtményei vagyunk, igen, de egy apró részünk mágikus, és miért követeli az a rész a vért?

Egészen felhevült, mire befejezte. Szeme szinte fenyegetően szögeződött rám, bár tudtam, hogy indulatainak nem sok közük van hozzám.

– Összehasonlíthatjuk az idők végezetéig a vallási rítusokat és a mágikus rendszereket, de a vér mindig megmarad. Miért? Persze, tudjuk, hogy ember nem élhet vér nélkül; tudom azt is, hogy „a vér az élet”, mondta Drakula; tudom, hogy az emberiség véráztatta oltárokról, vérontásról, vérrokonról, telivérekről suttog és jajgat. Vér vért kíván. De miért? Mi a lényegi kapcsolat ennyi babona vagy bölcsesség között? Mindenekfölött pedig miért követel vért az Isten?

Elképedtem. Ezt nem lehetett elintézni holmi hebehurgya válasszal. De meg nem is volt válaszom. Louis túlságosan mélyenszántó dolgokat feszegetett. A vér nélkülözhetetlen a kandombléhoz. Nélkülözhetetlen az igazi vuduhoz is.

Louis folytatta:

– Most nem a te istenedről beszélek – mondta szelíden –, de a szentáldozás vért kíván, és Krisztus halála úgy hagyományozódott ránk, mint minden idők egyik leghíresebb véráldozata. És akkor hol

van még a többi isten? A régi Róma istenei elvárták, hogy vérben ússzon az aréna és az oltár. Az aztékok istenei még a spanyolok érkezésekor is csak véres gyilkosságokért cserébe voltak hajlandók fenntartani a világegyetemet.

– Talán rosszul tesszük fel a kérdést – mondtam nagy sokára. – Talán nem az isteneknek fontos a vér. Talán nekünk fontos. Talán mi kiáltottuk ki az isteni áttétel eszközévé. Talán egyszer majd túlléphet rajta a világ.

– Hmm, ez nem szimpla anakronizmus – vitatkozott Louis. – Ez valódi misztérium. Miért nem volt külön szava a régi Dél-Amerika őslakóinak a vérre és a virágra?

Nyughatatlanul felállt, újra az ablakhoz ment, és kibámult a csipkén.

– Vannak álmaim – súgta. – Azt álmodom, hogy eljön, és azt fogja mondani, hogy megtalálta a békét, és példát ad nekem bátorságra, hogy azt tegyem, amit tennem kell.

Ezek a szavak elszomorítottak és felkavartak.

– Az Örökkévaló nem szögezte az *én* öngyilkosságom ellen kánonát – gyúrta át magának Shakespeare-t –, mert nekem ahhoz annyi kell, hogy ne bújjak el a kelő nap elől. Arról álmodom, hogy a pokol tüzeire és a vezeklésre figyelmeztet. De hát ez afféle kis mirákulum. Az is lehet, hogy a sötétség tévelygőjeként érkezik. Utat téveszthetett a kósza lelkek között, akiket Lestat látott, mikor elhagyta ezt a világot.

– Az égvilágon minden lehetséges – válaszoltam.

Ezután hosszú csend lett. Zajtalanul odamentem hozzá, és a vállára tettem a kezemet, mutatva a magam módján, hogy tiszteletben tartom a szenvedését. Nem látszott érzékelni a csekély meghittséget. Visszatértem a kanapéhoz, és vártam. Nem akartam itt hagyni, amikor efféle gondolatok kavarognak benne.

Végül megfordult.

– Várj itt – mondta halkán. Kiment a szobából a folyósóra. Hal-

lottam, hogy ajtó nyílik. Louis hamarosan visszatért, és volt valami a kezében, ami apró, nagyon régi fotográfiának tűnt.

Lázas izgalomba jöttem. Csak nem az, amire gondolok?

Ösmerős volt a fekete guttapercsa keret, hasonlított azokra, amelyekbe Merrick dagerrotípiáit foglalták. Cirkalmas mintájú ráma volt, meglepően ép.

Louis kinyitotta a tokot, ránézett a képre, aztán megszólalt:

- Említetted szeretett, kedves boszorkányunk családi képeit - mondta tisztelettel. - Megfordult a fejedben, hogy nemtőknek nyithatnak ablakot.

- Igen, meg. Esküdni mertem volna rá, hogy azok az apró képek figyelik Aaront és engem.

- És azt is mondtad, hogy el sem tudod képzelni azt az élményt, amelyet az első dagerrotípiák jelenthettek a régi embereknek.

Növekvő csodálattal hallgattam. Hiszen Louis akkor élt! Láttá, tanúsíthatja! Együtt lépett át a világgal a festett arcképek korából a fotográfiákéba. Átsuhant mindezek az évtizedeken, és még ma is él.

- Gondolj a tükrökre - mondta -, amelyekhez mindenki hozzá szokott. Gondold úgy, hogy hirtelen belefagy az örökkévalóságba a tükrökép. Gondold el, milyen volt az. Csak a szín ürült ki belőle nyomtalanul, ez volt benne az iszonyat, már ha egyáltalán beszélhetünk iszonyatról; mikor megtörtént, senki se értette meg, mennyire fontos, aztán pedig már olyan köznapivá szürkült. Nem igazán értékeltük ezt a csodát. Túl gyorsan terjedt el. És persze, mikor elkezdődött, mikor berendezték az első műtermeket, onnan mi ki voltunk zárva.

- Mi?

- Természetes fénynél kellett készíteni, David. Az első fotográfiák egyedül a halandóké voltak.

- Persze. Erre nem is gondoltam.

- Ő gyűlölte - mondta Louis, és megint ránézett a fotográfiára. -

Az egyik éjszaka tudtomon kívül betört az egyik új műterembe – akkor már sok volt –, és annyi képet lopott, amennyit bírt, aztán szétverte őket dühében. Azt mondta, ez irtózatos, hogy mi nem készíttethetünk képet magunkról. „Igen, nézhetjük magunkat a tükörben, holott a régi regék ezt is megtagadják tőlünk! – sikította. – De mi van ezzel a tükörrel? Ez az ítélet, ami fenyeget minket?” – Azt feleltem, hogy ilyesmiről szó sincs. Hogy kinevette Lestat! Azt mondta, kapzsi és balgatag; miért nem éri be azzal, amije van? Claudia akkor már annyira nem bírta, hogy nem is válaszolt. Lestat ekkor rendelte meg róla azt a nyakba való miniatúrát, amelynek medálját a Talamasca egyik pánceletermében találtad.

– Értem – mondtam. – Lestat nekem nem is mesélte ezt.

– Lestat sok mindent elfelejt – mondta Louis tűnődve, minden ítélkezés nélkül. – Azok után sok arcképet festetett Claudiáról. Az egyiket, amely nagy volt és gyönyörű, magunkkal vittük Európába. Több hajóbőröndöt töltött meg a holmink, de arra az időre nem akarok emlékezni. Nem akarok emlékezni arra, hogy próbálta Claudia elpusztítani Lestatot.

Tiszteletből nem szóltam.

– De Claudiának fotográfia kellett, dagerrotíпия, igazi kép, üveglemezen, és tombolt dühében. Ám évekkel később, Párizsban, abban a boldog időszakban, amikor még nem botlottunk bele a Vámpírszínházba, és a rémekbe, akik elpusztítottak, Claudia rájött, hogy este és mesterséges fénynél is elkészíthetők a bűvös képek!

Láthatólag fájt neki az emlékezés. Tovább hallgattam.

– Nem tudod elképzelni azt az izgalmat! Megnézte a híres Nadar fényképiállítását a párizsi katakombákról. Sok-sok társzekér emberi csont. Nadar nem volt akárki, mint ezt nyilván te is tudod. Claudiát lázba hozták ezek a képek. Időpontot kért egy estére Nadartól, elment a műtermébe, és akkor készült ez a fotográfia.

Hozzám lépett.

– Sötét a kép. Egy örökkévalóságig tartott, amíg megfelelően

beállították a tükröket és a mesterséges fényforrásokat. Claudia pedig olyan mozdulatlanul állt az egész hosszú idő alatt, amire, nos, csak egy vámpírgyermek képes. De neki nagyon tetszett. A tükörasztalán tartotta a Hotel Saint-Gabrielben, az utolsó helyen, amit otthonunknak nevezhattunk. Milyen szép szobáink voltak! Az opera közelében volt. Azt hiszem, Claudia ki se csomagolta a festett Portréit. Neki ez volt a fontos. Komolyan elhittem, hogy boldog lesz Párizsban. Talán lehetett volna... De nem volt idő. Ezt a képecskét csak kezdetnek tartotta, és azt tervezte, hogy visszamegy Nadarhoz egy még szebb ruhában.

Rám nézett.

Felálltam, ő pedig olyan óvatosan helyezte a tenyerembe a fotográfiát, mintha az a saját akaratából eltörhetne.

Elakadt a lélegzetem. Milyen kicsinek és ártatlannak látszott ez a visszahozhatatlan gyermek a szőke fürtjeivel, pufók arcával, ajkának megsötétedett Ámor-ívével, fehér csipkéiben! A szeme szó szerint felizzott a sötét üvegben, mikor ránéztem. Ismét megrohant az a sejtetem, mint sok éve, Merrick fotográfiáinál, hogy a kép figyel.

Lehet, hogy megnyikkantam. Nem tudom. Összecsuktam a tokot, a helyére pattintottam az apró, aranyozott csatot.

– Hát nem volt gyönyörű? – kérdezte Louis. – Mondd meg nekem! Kétség nem fér hozzá, ugye? Gyönyörű volt. Ez az egyszerű tény nem tagadható.

Ránéztem, azt akartam mondani, hogy Claudia valóban elragadó, de nem jött ki hang a torkomon.

– Hát van ez a képünk Merrick mágiájához – mondta. – Nem a vére, nem valamelyik ruhája, nem egy hajfürtje. De van ez. A halála után visszamentem a szállodai lakosztályba, ahol olyan boldogok voltunk, és elhoztam ezt. A többit ott hagytam.

Kigombolta a zakóját, és a belső zsebébe csúsztatta a képet. Kissé hűdöttnek látszott, a tekintete elvesztette minden kifejezését. Aztán megrázta a fejét.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Ugye, szerinted is hatalmas varázseszköz lesz? – kérdezte.

– Igen – mondtam. Vigasztaló szavak sokasága kavargott az agyamban, de mindegyiket vértelennek és merevnek éreztem.

Néztük egymást. Csodálatosan szenvedélyes és emberi volt Louis arca. Alig hittem el, hogy mekkora kétségbeesést kell kiállnia.

– Nem igazán akarom látni, David – mondta. – Ezt el kell hinned nekem. Nem akarom megidézni a kísértetét, és őszintén szólva kétkedek benne, hogy képesek lennénk rá.

– Hiszek neked, Louis – mondtam.

– De ha eljön, és ha szenved...

– Akkor Merrick tudni fogja, miként irányítsa – vágtam rá. – A Talamascánál minden médium tudja, miként irányítsa az ilyen szellemeket. Minden médium tudja, miként kell buzdítani az ilyen szellemeket, hogy keressék meg a fényt.

Louis bólintott.

– Számítottam erre – mondta. – De tudod, én nem hiszem, hogy Claudia valaha is eltévedne. Ő legfeljebb maradni akar. És amilyen hatalmas boszorkány Merrick, talán meggyőzheti, hogy túl ezen a sáncon véget érnek szenvedései.

– Így van – mondtam.

– Nohát, egy éjszakára épp eleget zaklattalak – mondta. – Most el kell mennem. Tudom, hogy Lestat a felsővárosban van, a régi árvaházban. Ott hallgatja a muzsikát. Ellenőrizni akarom, hogy nem háborgatták-e.

Ezt persze csak kitalálta. Lestat a lelkiállapotától függetlenül úgyszólván bármitől meg tudja védeni magát. Ennek ellenére próbáltam olyan arcot vágni Louis szavaira, amelyet egy úriembernek illendő.

– Szomjazom – mondta ő, és alig észrevehetően elmosolyodott. – Igazad van, nem is Lestathoz akarok menni. Már jártam a Szent Erzsébetben. Lestat olyan zavartalanul hallgathatja a zenéjét, ahogy az neki tetszik. Nagyon szomjas vagyok, enni akarok, és egyedül kell

ANNE RICE: MERRICK

mennem.

– Ne tedd – kértem halkán. – Hadd menjek veled. Merrick varázslata után nem szeretném, ha egyedül lennél.

Louis nem így szokta intézni a dolgait, ennek ellenére beleegyezett.

6

Együtt jöttünk el hazulról, és addig siettünk, amíg jó messzire nem jutottunk a Bourbon és a Royale utcák kivilágított háztömbjeitől.

New Orleans hamarosan megnyitotta nekünk a kloákáját, és mi bevettük magunkat egy koszlott fertályba. Emlékeztetett arra a környékre, ahol valamikor réges-régen meglátogattam Merrick ükanyját. De ha ólálkodtak is arra felé nagy boszorkányok, én nem láttam nyomukat azon az éjszakán.

Ott hadd mondjak néhány szót New Orleansról, és arról, hogy mit jelentett nekünk a város.

Először is ez nem egy olyan monstrum, mint Los Angeles vagy New York. Bár megvan a maga jókora és veszedelmes alvilága, mégis kisváros.

Kicsi ahhoz, hogy jóllakasson három vámpírt. Ha pedig megszállják a vérvíók, a vérontás nem kívánatos feltűnést kelt.

Ez történt a közelmúltban is, amikor Lestat megjelentette visszaemlékezéseit Memnochról, a Sátánról. Ebből az alkalomból sokan eljöttek New Orleansba a régiek közül – de jöttek csavargó vámpírok is, akiknek hatalmas az étvágyuk, és fütyülnek a titkos utakra, amelyekről fajunk nem térhet le, ha meg akar maradni a modern világban.

Az összejevetelt kihasználva rábeszéltem Armand-t, hogy dik-90

tálja le az élete történetét. Pandora engedélyével pedig közzétettem a *őtle* kapott írást.

Ami persze még több kujtorgó vérivót vonzott ide – ezek a fajzatok pedig, mivel nem urálnak senkit, és összevevésre hazudoznak eredetükről, hajlamosak megcsúfolni és bántalmazni halandó zsákmányukat, amiből mindnyájunknak baja lehet.

Nem sokáig tartott a kényszeredett együttlét.

Habár a kétezzer évet látott Marius és társa, a szépséges Pandora kifogásolták ezeknek az ifjú vérivóknak a létezését, a kisujjukat se mozdították, hogy elpusztítsák vagy megfutamítsák őket. Nem volt jellemző rájuk, hogy erőszakosan viselkedjenek válsághelyzetekben, bár felháborította őket ezeknek az alantas démonoknak a viselkedése.

Ami Lestat anyját, Gabrielle-t illeti, akinél kevés ridegebb és delejezőbb egyéniséget ismerek, őt semmi sem érdekli, amíg az nem árt a fiának.

Bár erre úgyszólván senki sem vállalkozhat. Lestat, amennyire tudjuk, sérthetetlen. Vagy hogy egyszerűbben fogalmazzunk, Lestatnak nagyobb ártalmára voltak a saját kalandjai, mint akármelyik vámpír. Utja a mennybe és a pokolba Memnoch oldalán, akár érzécsalódás volt, akár túlvilági zarándoklat, annyira föbe kólintotta, hogy nem képes folytatni latorkodásait, nem változik vissza a kópé királyfivá, akit úgy imádtunk.

De mivel a mocskos és aljas vérivók berúgták a Szent Erzsébet ajtaját, sőt, feldobrokoltak Royale utcai házunk vaslépcsőjén, Armandnak sikerült felráznia Lestatot, és aztán addig rugdosta, amíg az hajlandó nem volt kézbe venni a dolgokat.

Lestat, aki egyébként is felserkent már egy vámpírfióka zongorázásától, magát hibáztatta az ordenáré invázióért, és bár semmi vagy nagyon kevés kedve volt a csatához, fojtott suttogással biztosított minket, hogy ő majd rendet csinál. Egyébként ő fogott össze minket Egyesült Bokor néven.

Armand, aki a múltja miatt megszokta a vámpírbokrok vezetését

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

és elpusztítását, segített Lestatnak lemészárolni a hívatlan csavargókat, mielőtt a társadalom szövete végzetesen fölfeslett.

Lestat, aki rendelkezett a tűz adományával, ahogy a többiek nevezték – vagyis képes volt telepátiával tüzet gyújtani –, elégette birtokának szemtelen háborítóit, és azokat is, akik megsértették a zárkózottabb Marius, Pandora, Santino, Louis és jómagam visszavonultságát. Armand széttépte és eltüntette azokat, akiket megölt.

A kevés túlélő elmenekült a városból, de ezeknek zömét is levadászta Armand, aki nem kímélte a korcsokat, a hányaveti szívtelenekeket és a tudatosan kegyetlenkedőket.

Ezek után, amikor mindenki láthatta, hogy Lestat visszasüllyedt a félálomba, és semmi sem érdekli a gyönyörű zenén kívül, amelyet Louis és én szállítunk neki, az öregek – Marius, Pandora, Santino és Armand, az utóbbi két fiatal társával – fokozatosan elszállingóztak.

Elkerülhetetlen fejlemény volt ez a szétválás, mert egyikünk se bírt huzamosabb ideig elviselni egyszerre ennyi vérszívó társat.

Nekünk is az emberiség a közönségünk, mint az Istennek és a Sátánnak, így hát belevetettük magunkat az emberi világ útvesztőibe.

Persze fogunk találkozni mi még! Jól tudjuk, hogyan érzük el egymást. Nem méltóságunkon aluli a levélírás. Vagy a hírközlés más formái. Az öregek telepatikus úton tudják, ha valami szörnyű baj történik a fiatalabbakkal vagy fordítva. De pillanatnyilag egyedül Louis, Lestat még én vadászunk New Orleans utcáin, és ez egy darabig így marad.

Illetve pontosabban Louis meg én vadászunk, mert Lestat egyáltalán nem eszik. Mivel olyan teste van, akár egy istennek, magába fojtja a vágyat, amely még a leghatalmasabbakat is megmételyezi, és bódultan elnyúlik a zeneszóra.

Így hát New Orleans csupán két élőhalottnak terít asztalt álmos szépségéből, így is össze kell szednünk az eszünket, és el kell tünnetnünk tetteink nyomát. Megfogadtuk, hogy kizárólag gonosztevőkön élődünk, ahogy Marius fogalmazott annak idején – csak hát a

vérszomj rettentő dolog.

De mielőtt folytatnám a saját mesémet arról, hogy hová mentünk, Louis és én azon az estén, engedjék meg, hogy még néhány szót mondjak Lestatról.

Részemről nem gondolom, hogy olyan egyszerűen állnak vele a dolgok, ahogyan a többiek hajlamosak hinni. Amit előzőleg írtam, az, ahogy mondani szokás, a „hivatalos változata” volt a kómaszerű bóbiskolásnak és az örökös muzsikálásnak. Ám olyan nyugtalanító tüneteket tapasztalok nála, amelyeket nem tagadhatok, és nem magyarázhatok.

Nem tudok olvasni az elméjében, mert ő teremtett, a fiókája vagyok, tehát túl közel állunk az effajta közlésmódhoz. Ennek ellenére észlelek rajta dolgokat, miközben ő órákig hever a padlón és hallgatja Beethoven, Brahms, Bach, Chopin, Verdi, Csajkovszkij és a többi kedvelt zeneszerzője viharos és gyöngyöző muzsikáját.

Bevallottam „kételyeimet” Mariusnak, Pandorának és Armandnak, de egyik se tudott áttörni a másvilági hallgatáson, amellyel Lestat álcázza testét és lelkét.

- Fáradt - mondják a többiek. - Hamarosan önmaga lesz ismét. - És: - Majd kiheveri!

Ebben nem kételkedem. Egyáltalán nem. De megmondom kerekén, valami sokkal nagyobb baj történik Lestattal, amit senki sem sejt. Vannak időszakok, amikor nincs ebben a testben.

Ez azt jelentheti, hogy kivetíti lelkét a testből, és tiszta szellemi alakban csatangol. Ő bizonyosan ért ehhez; az első vámpírtól tanulta, és bebizonyította, hogy képes rá, amikor végrehajtotta a cserét a gonosz testtolvajjal.

Ám Lestat nem szereti ezt a hatalmat. Ha netán ellopná a testét valaki, az csak nagyon rövid ideig használhatja.

Én súlyosabb bajt érzek itt, azt, hogy Lestat nem mindig képes parancsolni a testének meg a lelkének. Olyan küzdelem folyhat itt, amelynek feltételeit és eredményét csak idővel és türelemmel ismer-

hetjük meg.

Lestat tehát fekszik a kápolnában vagy a házában, a mennyezetes ágyon. A szeme nyitva van, de nem lát. A nagy tisztogatás után átmenetileg változtatott az öltözködésén, előnyben részesítve a régies, vörös bársonykabátokat, vastag vászonból varrott, csipkedíszes ingeket, a szűk nadrágot és az egyszerű, fekete cipőt.

A többiek jó jelnek tartották, hogy érdeklí az öltözködés. Én azt hiszem, csak azért csinálta, hogy hagyjuk békén.

Sajnos, ennél többet nem mondhatok erről a témáról. Nem óvhatom meg Lestatot attól, ami történik. Soha egyikünk se tudta megóvni vagy leállítani, függetlenül attól, hogy milyen bajba keveredett éppen.

Most pedig térjünk vissza elbeszélésemhez.

Louis és én tehát belevetettük magunkat egy gyászosan sivár negyedbe, ahol sok a lakatlan ház, és annál a kevésnél, ahol még laknak, vasrudakkal torlaszolja el az ajtókat és az ablakokat.

Ahogy az New Orleans bármely részében megtörténhet, alig néhány sarok után egy bevásárlóutcahoz értünk. Réges-rég bedeszkázott, siralmas üzletek sorakoztak rajta. Csupán egy magát „vigalmi klubnak” nevező intézmény mutatott életjeleket, amelyben részek kártyázták és kockázták át az éjszakát.

De ahogy mentünk tovább Louis vezetésével, mert ez az ő vadászata volt, egyszer csak megérkeztünk egy romos vityillóhoz. Az ócska boltok között bújt meg, a lépcsője ki se látszott a dudvából. Az a fajta volt, ahol olyan egyenes vonalban sorakoznak az ajtók, hogy ha belőnek az elsőn, a puskagolyó akadálytalanul távozik a hátsón.

Rögtön éreztem, hogy halandók vannak benne, még hozzá változatos lelkiállapotban.

Az első elme, amely feltárulkozott, egy öregasszonyé volt. Olcsó kis mózeskosárban fekvő babára vigyázott, és kétségbeesetten imádkozott Istenhez, hogy szabadítsa meg nyomorúságától. Ezt a nyomorúságot az egyik első szobában tartózkodó két fiatal okozta, akik

végképp átadták magukat a drogozásnak és a vedelésnek.

Louis nesztelenül odavezetett az elgazosodott közben a düledező putri hátuljához, és belesett az apró ablakon a zümmögő légkondicionáló fölött az elkeseredett öregasszonyra, aki a csendes csecsemű arcát törülgette.

Egyre azt hajtogatta dünyögve, hogy nem tudja, mit csináljon ezekkel a fiatalokkal az első szobában, akik tönkretették a házát és az otthonát, és ide csapták neki ezt a boldogtalan babát, aki éhen is veszne vagy másképp halna bele az elhanyagolásba, ha kizárólag arra a részeges ringó anyjára bíznák.

Louis olyan volt az ablaknál, mint a halál angyala.

Mögötte álltam, és mikor alaposabban megvizsgáltam a jelene-
tet, láttam, hogy az öregasszony nemcsak a csecseműre visel gondot,
de vasal is egy olyan alacsony asztalon, hogy leülhet a vasaláshoz, és
munka közben meg-megcirógathatja a vesszőkosárban fekvő babát.

Jó szaga van a frissen vasalt ruhának. Még ha oda is kap a vasa-
ló, akkor is finom az a forróságból, pamutból és vászonból kevert il-
lat.

Most láttam, hogy az egész szoba tele van ilyen ruhákkal,
amiből arra következtettem, hogy ez az asszony pénzért vasal.

– Istenem, segíts – dünyögte éneklő hangon, és a fejét csóválta
vasalás közben. – Bár megszabadítanál attól a lánytól, elvinnéd innen
őt és a barátait. Istenem, Uram, szabadíts már meg a siralomnak
völgyéből ahol oly régóta járok!

A szoba egyébként rendes volt, látszott rajta a gondoskodás:
csipketerítők fehérlettek a székek támláján, és a linóleumpadló tisztán
csillogott, mintha nemrég viaszolták volna.

Az öregasszony – tagbaszakadt teremtés, aki szoros kontyba
tőzte a haját a tarkóján – észre se vette, amikor Louis tovasuhant,
hogy megsejlelje a többi helyiséget, csak dünyögte a szabadulá-
sért könyörgő imáit. A konyha is patyolattiszt volt. A linóleum cil-
logott, a mosogató melletti csepegtetőn tányérok száradtak.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Az első szobák mintha egy másik házban lettek volna. A fiatalok dagonyáztak a piszokban. Az egyik az ágyon fetrengett, a lepedő nélküli, mocskos matracon. A másik nyomorúságos lény a nappaliban kókadozott, az ájulásig teletömve kábítószerrel.

Nő volt mindkét szerencsétlen, bár ezt első látásra nem lehetett megállapítani. Brutálisan rövidre nyírott hajuk, zsávolyba burkolt, girhes testük siralmasan aszexuálissá tette a megjelenésüket. Széthajigált ruháikból nem lehetett megállapítani, hogy a férfias vagy a nőies öltözködést kedvelik-e.

Kibírhatatlannak találtam ezt a látványt.

Marius, mielőtt távozott New Orleansból, egyértelműen figyelmeztetett, hogy ha nem szorítkozunk a gonosztevőkre, hamarosan meg fogunk bolondulni. Ártatlanokból falni mennyei érzés, de a vámpír, aki ezt teszi, előbb-utóbb annyira beleszerelmesedik az emberi életbe, hogy nem bírhatja sokáig.

Nem is tudom, egyetértek-e Máriusszal ebben; vannak vérivők, akik vidáman bírják az ártatlanok kosztján. Ám a saját lelki nyugalmam kedvéért megfogadtam a gonosztevőkre vonatkozó tanácsot. A szoros kapcsolat a gonoszszággal olyasmi, amit el kell viselnem.

Louis beosont egy mellékajtón a házba, amelyben nem volt folyosó, csak az egymásba nyíló szobák.

Kint maradtam az elvadult kertben a frissebb levegőn, felfelnéztem a csillagokra, hogy vigasztalódjak, és egyszer csak megcsapott az ürülék és a bélsár undok bűze. A ház apró fürdőszobájából jött, amely ugyancsak a rend és a tisztaság csodája volt, amíg oda nem rondítottak a padlójára. A két fiatal nőnek azonnali közbeavatkozásra lett volna szükségük, hogy megmentse őket önmaguktól, ám Louis nem ezért jött. Olyan éhes volt, hogy még én is éreztem. Elsőnek a hálósobába ment, leült a csupasz matracra az emberroncs mellé, a vihogására ügyet sem vetve magához rántotta a jobb karjával, és a nyakába vágta a fogát.

Az öregasszony csak imádkozott a hátsó szobában.

Azt hittem, Louis végezni fog a hálóban, de nem volt ilyen szerencsém.

Ahogy a matracra ejtette a nő girhes testét, felemelkedett, és egy pillanatig állt a szétszórta elhelyezett villanylámpák fényében.

Szédületes volt, ahogy a fény felragyogtatta fekete, fürtös haját, lángot vetett sötétzöld szemében. A vér természetes pírt adott az arcának. Aranygombos barnássárga bársonykabátjában földöntúli jelenés volt a szoba ripacsos felületei, szennyes színei között.

Elakadó lélegzettel figyeltem, ahogy a tekintete lassan kiélelődik. Átment a szomszéd szobába.

A másik nő bamba örömeződéssel kurjantott egyet, mikor meglátta. Louis egy hosszú percig állt és figyelte a nőt, aki a lábát szétvetve roskadozott egy túltömött széken. Csupasz karja kelésektől evesedett.

Louis mintha nem tudta volna eldönteni, mit tegyen. Ám aztán határozatlan arca kiürült az éhségtől. Kiveszett belőle a szemlélődő ember minden kecsessége, már csak az állati éhség hajtotta ehhez a förtelmes lányhoz, akit felkapott, és a nyakára tapasztotta a száját. Nem csillant meg a foga, nem kegyetlenkedett, ő csak a halálos csókot adta.

Beállt a bódulat, amelyet jobban méltányolhattam az első ablakból leleselkedve. Alig pár percig tartott, aztán a nő meghalt. Louis visszatette a koszos székre, és nem minden gond nélkül eligazgatta a tagjait. Vérével beforrasztotta a szúrásokat a nő nyakán. Bizonyára ugyanezt tette a másik áldozattal is a szomszédban.

Nagy szomorúság csapott át rajtam. Egyszerűen elviselhetetlennek tűnt az élet. Úgy éreztem, soha többé nem ismerhetem a boldogságot vagy a biztonságot. Mindenesetre Louis láthatólag felfogta, mit adhat a vér egy szörnyetegnek, és jól választotta ki az áldozatait.

Kijött az első ajtón, amely nem volt bezárva, és a házat megkeverülve odajött hozzám az udvaron. Arcának átváltozása befejeződött. Olyan volt, mint a férfiak legszebbike, arca felhőtlenül, már-már szí-

lajon ragyogott, gyönyörűen kipirult.

A hatásának rutin ügy lesz ez a két szerencsétlen, akik csakis maguk ölhatték meg magukat a drogozásukkal. A hátsó szobában az öregasszony tovább imádkozott, bár most már dallá alakította a fohászt a baba kedvéért, aki sírdogálni kezdett.

– Hagyj itt valamit a temetésre – mondtam fojtottan.

Louis értetlenül bámult rám.

Gyorsan körbekerültem az első ajtóhoz, besurrantam, és tetemes summát hagytam egy törött asztalon, amelyet elborítottak a kicsorduló hamutálak és a savanyodó borral félig telt poharak. Tettem pénzt egy ócska fiókos szekrényre is.

Hazamentünk. Nyirkos, meleg éjszaka volt, mégis tiszta és szép. Teleszívtam magamat a viaszvirág illatával.

Közeledtünk a kivilágított utcákhoz, amelyeket szerettünk. Louis peckesen lépkedett. Egész viselkedése olyan volt, mint egy emberé. Időnként megállt, tépett a kerítéseken vagy az apró kertekből kihajló virágokból. Lágyan, halkán énekelgetett magának, és fel-felnézett a csillagokra.

Mindez nagyon kellemes volt, bár nem értettem, honnan a csodából veszem majd a bátorságot, hogy csak a gonosztevőkön élődjek, vagy fohászokat teljesítsek úgy, ahogy Louis tette az imént. Láttam benne az álokoskodást, és újból megrohant a csüggedés. Úgy szerettem volna kifejni különböző álláspontjaimat, de ez most nem a megfelelő idő volt.

Belém hasított, hogy halandóként magas kort éltem meg, így olyan kapcsok főznek az emberi fajhoz, amelyekkel más vérivók egyszerűen nem rendelkezhetnek. Louis huszonnégy éves volt, mikor paktumot kötött Lestattal a Sötét Vérért. Mennyit tanulhat egy férfi ennyi idő alatt, és mennyit felelthet később?

Talán tovább főztem volna ezt a gondolatot, és még beszédbe is elegyedek Louis-val, ha ismét meg nem zavar egy külső tényező. Fekete macska, méghozzá egy hatalmas fekete macska vágódott ki

előttünk a bozótosból, és megállt az utunkban.

Megtorpantam. Louis úgyszintén, de csak azért, mert én is azt tettem.

Egy elhaladó autó reflektora befogta a macska szemét, amely egy pillanatig színtiszta aranyban úszott, aztán az állat – de csak ugyan az egyik legnagyobb házimacska, amelyet valaha láttam, ráadásul a lehető legvisszaszítóbóbb jelenség – olyan sebesen tűnt el az árnyékban, ahogy jött.

– De csak nem tartod rossz előjelnek! – mondta Louis már-már csipkelődő mosollyal. – David, te nem vagy babonás, ahogy a halandók fogalmaznának!

Szerettem azt a kis derűt a hangjában. Szerettem, ha ennyire tele van meleg vérrel, amitől szinte emberi lesz, de nem bírtam válaszolni.

Cseppet sem tetszett az a macska. Dühös voltam Merrickre. Simán elhittem volna, hogy az eső is miatta kezdett zuhogni. Egyre jobban belelovaltam magamat a méregbe, és meg se mukkantam.

– Mikor engeded meg, hogy találkozzak Merrickkel? – kérdezte Louis.

– Előbb elmondom a történetét – feleltem –, legalábbis azt a részét, amelyet ismerek. Holnap korán egyél, és ha megjövök, elmondom mindazt, amit tudnod kell.

– Aztán megbeszéljük a találkozót?

– Aztán elhatározhatod magad.

7

Mikor másnap este felébredtem, nagy csillagok ragyogtak a feltűnően tiszta égen. Jó előjel azoknak, akik a kegyelem állapotában vannak. New Orleansban ritkaság, mert annyira nyirkos a levegő, hogy az eget általában elfátyolozzák a felhők.

Mivel nem volt szükségem ételre, azonnal a Windsor szállodába siettem, és a mutatós modern előcsarnokból, amely a régibb intézmények eleganciájával dicsekedhet, felmentem Merrick lakosztályába.

Megtudtam, hogy az imént jelentkezett ki. A szobalány már a következő vendégnek szedte rendbe a szobákat.

Ah, tehát tovább maradt mint vártam, de nem olyan soká, mint reméltem. Azóta útban van Tölgyes Rejtek biztonságába. Megkérdeztem a recepción, hogy nem hagyott-e üzenetet nekem. Hagyott.

Kivártam, amíg egyedül vagyok az utcán. Akkor olvastam el a rövid levelet:

„Londonba utazom, hogy elhozzam a pincéből azt a pár dolgot, amelyek tudomásunk szerint kapcsolatban vannak a gyerekekkel.”

Tehát már itt tartunk!

Egy rózsafüzérről és egy naplóról beszélt, amelyet munkatársunk, Jesse Reeves talált több mint tíz éve a Royale utcában. Ha jól emlékszem, van még néhány tárgy, amelyeket száz éve hozattunk el egy párizsi szálloda lakatlan szobájából, mert a pletyka szerint vám-

pírok tanyáztak benne.

Megriadtam.

De hát mire számítottam? Hogy Merrick elutasítja a kérésemet? Bár azt sose hittem volna, hogy ilyen gyorsan fog lépni. Persze tudtam, hogy képes lesz megszerezni a kérdéses tárgyakat. Nagy befolyása volt a Talamascánál, és tetszése szerint járhatott-kelhetett a páncéltermekben.

Gondoltam rá, hogy megpróbálom utolérni Tölgyes Rejteken, hátha megmondhatom neki, hogy alaposabban meg kellene beszélnünk ezt a dolgot. De nem kockáztathattam.

Tölgyes Rejteken csak egy maroknyi talamascás lakik, de mindegyiknek más-más okkult tehetsége van. A telefon hatalmas összeköttetés lehet a lelkek között. Nem engedhettem, hogy valamegyükük „idegenszerűséget” érezzen meg a hívó fél hangjában.

Így hát annyiban hagytam a dolgot, és elindultam a Royale utcába.

Ahogy beléptem a kapu alá, valami puha súrolta a lábamat. Megálltam, és addig keresgéltem a homályba, míg ki nem rajzolódott előttem egy behemót fekete macska. Ez itt okvetlenül egy másik. Azt csak nem képzelhetem, hogy az éjszaka látott fajzat hazáig kísért, ide, ahol nem számíthat se tejre, se ételre!

A macska elosont a hátsó kertbe, és nyoma se volt, mire a vaslépcsőhöz értem. De nekem akkor sem tetszett ez. Nem tetszett ez a macska. Egyáltalán nem tetszett! Nem siettem fel a kertből. Járkáltam a szökőkút mellett, amelyet nemrég tisztítottak ki és telepítettek be kövér aranyhalakkal, percekig kémleltem a kagylóhéjukat magasba emelő angyalkák zuzmó lepte kőarcát, aztán megvizsgáltam a téglafal tövében a gatzól felvert virágágyakat.

A kertet gondozták, de nem tartották rendben. A követ felsöpörték, de a növények elvadultak. Lestat nyilván így akarta, már ha egyáltalán törődött vele, Louis pedig így szerette.

Mikor már indultam volna az emeletre, váratlanul ismét meglát-

tam a macskát, ahogy oson a magas fal tetején. Irdatlan fekete szörnyeteg volt, de hát én nem szeretem a macskákat.

Gondolatok sokasága nyüzsgött az agyamban. Egyre jobban felvillanyozott a Merrickkel közös vállalkozás, ugyanakkor bajt sejtettem, de úgy éreztem, ez az ár, amelyet meg kell fizetni érte. Hirtelen megijesztett, hogy Merrick ilyen kurtán-furcsán elutazott Londonba. Ezek szerint annyira felkavartam, hogy félbehagyta minden munkáját miattam?

Szóljak Louis-nak, mit tett Merrick? Bizonyos, hogy ez egyszer s mindenkorra megszabná a terveinket.

Ahogy beléptem a lakásba, felkapcsoltam az összes villanyt az összes szobában. Ez volt a szokásunk, amihez nagyon ragaszkodtam, mert olyan normális érzést adott, bár ez csak illúzió. Ám lehet, hogy a normalitás mindig csak illúzió. Ki vagyok én, hogy eldöntsem?

Csaknem azonnal megérkezett Louis. A szokott bársonytalpú lépéseivel jött fel a hátsó lépcsőn. Feszült éberségemben a szívverését hallottam, nem a lépéseit.

A hátsó szalonban vártam, amely távolabb esik a Royale utcában zajongó turistáktól, és az ablakai a hátsó udvarra nyílnak. Tulajdonképpen a macskát kerestem az ablakból, bár ezt nem vallottam be magamnak, és figyeltem, milyen sűrűn befutotta a bougainvillea a magas falakat, amelyek körülzártak és őriztek a világ többi részétől. Vad energiával nőtt a lila akác is: már felkapaszkodott a téglafalakról a hátsó erkély korlátjára, és megtalálta az útját a tetőre.

Sose tudtam betelni New Orleans buja virágaival.

Boldoggá tettek, ahányszor megálltam, hogy megbámuljam őket, ahányszor átadtam magamat illatuknak, mintha még mindig jogom lenne megtenni, mintha még mindig a természethez tartoznék, mintha még mindig halandó volnék.

Louis nagy műgonddal és ízléssel öltözött fel, akárcsak előző éjszaka. Fekete lenvászon öltönyt viselt, derékban és csípőben egészen kiváló szabásút, ami vászonnál ritkaság, makulátlan fehér inget,

sötét selyem nyakkendőt. Haja a szokott hullámokat vetette, zöld szeme feltűnően ragyogott.

Látszott, hogy már evett. Sápadt arcán átizzott a vér pirossága.

Nem értettem a figyelmet, amit a részleteknek szentelt, de azért tetszett. Valamiféle belső békéről, vagy legalábbis a titkos kétségbeesés elmúlásáról árulkodott ez a finnyás öltözködés.

– Légy szíves, ülj oda a kanapéra – mondtam.

Én a székre ültem, amelyet ő foglalt el tegnap éjszaka.

Körülvettek a kis szalon antik üveglámpái, a kirmán szőnyeg élénkvöröse, a parkett villogó fénye. Homályosan érzékeltam a drága francia festményeket. Vigasznak tűnt a legapróbb részlet is.

Belém hasított, hogy jó évszázada ugyanebben a szobában próbálta Claudia meggyilkolni Lestatot. De mivel a házat maga Lestat foglalta vissza, és évek óta élünk itt, nem nagyon számított ez a részlet.

Hirtelen megértettem, hogy el kell mondanom Louis-nak Merrick angliai útját. El kell mondanom neki, bár ez nagyon kínos, hogy az 1800-as években a Talamasca elhozatta a párizsi Saint-Gabriel hotelből a holmiját, amelyet otthagyt, mint ő maga mesélte az éjszaka.

– Ti tudtátok, hogy Párizsban vagyunk? – kérdezte. Láttam, hogy az arcába szökik a vér.

Sokáig töprengtem, mielőtt válaszoltam.

– Nem igazán – mondtam. – Ó, a Vámpírszínházról tudtunk, azt is tudtuk, hogy nem emberek a színészek. Ami téged és Claudiát illeti, többé-kevésbé egy magányos nyomozó feltételezése volt, hogy kapcsolatban álltatok. Mikor otthagytál a szállodában mindent, mikor látták, hogy távozol Párizsból egy másik vámpír társaságában, óvatosan felvásároltuk, ami utánad maradt.

Némán tudomásul vette. Aztán:

– Miért nem próbáltátok megsemmisíteni vagy leleplezni a színházi vámpírokat?

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Kinevettek volna, ha megpróbáljuk leleplezni őket – válaszoltam. – Különbén is, nekünk nem ez a dolgunk. Louis, mi sose beszélgettünk igazán a Talamascáról. Nekem olyan ez, mint egy országról beszélni, amelyet elárultam. De bizonyára meg fogod érteni, hogy a Talamasca figyel, elsősorban figyel, és évszázadok óta a túlélés az elsődleges célja.

Rövid szünet következett. Louis fegyelmezetten és csak egy egészen kicsit bánatosan nézett rám.

– Szóval Merrick hozza Claudia ruháját is, amikor visszajön.

– Amennyiben a mi tulajdonunkban van, akkor igen. Jómagam nem vagyok biztos benne, mi van a pánccélteremben. – Elnémultam. Egyszer hoztam Lestatnak egy ajándékot a pincéből. De akkor ember voltam. Most nem tudtam elképzelni, hogy bármit ellophassak a Talamascától.

– Gyakran elgondolkoztam ezekről az archívumokról – mondta Louis. A legszelídebb hangján folytatta: – Sose akartam rákérdezni. Én Claudiát akarom látni, nem a tárgyakat, amelyeket magunk után hagyunk.

– Megértelek.

– De a varázsláshoz fontos, ugye? – kérdezte.

– Igen. Talán majd jobban megérted, ha mesélek neked Merrickről.

– Mit kell tudnom róla? – kérdezte mohón. – Alig várom, hogy halljam! Tegnap éjszaka elmesélted az első találkozásotokat. Mesélted, hogy mutogatta a dagerrotípiákat...

– Igen, akkor láttuk először egymást. Ám ennél sokkal, de sokkal több minden történt! Emlékezz, mit mondtam az éjszaka! Merrick mágus, boszorkány, igazi Médeia, és minket ugyanúgy leteríthet a varázslatával, mint akármelyik halandót!

– Az én kívánságaim egyszerűk és tiszták – mondta Louis. – Én csak Claudia szellemét akarom látni.

ANNE RICE: MERRICK

Kénytelen voltam elmosolyodni. Rögtön meg is bántam, mert azt hiszem, megsebeztem vele.

– Azt neked is el kell ismerned, hogy nem veszélytelen megnyitni az utat, amely a természetfölöttihez vezet – erősködtem. – Ám most hadd mondjam el, amit Merrickről tudok, amit érzésem szerint elmondhatok róla.

Mesélni kezdtem az emlékeimet, úgy, ahogy követték egymást az időben.

Tehát húszegynéhány éve, alig pár nappal az után, hogy a kislány Tölgyes Rejtekbe jött, Aaron, én és Merrick elindultunk autóval New Orleansba, hogy meglátogassuk Nagy Nananne-t.

Tisztán emlékszem rá.

Elmúltak a kései tavasz utolsó, hűvös napjai, párás forróság zuhant ránk, amit én, mivel annyira szeretem a trópusokat, roppantul élveztem. Cseppet se bántam, hogy eljöttem Londonból.

Merrick még mindig nem árulta el, hogy Nagy Nananne mit mondott a halála idejéről. Aaronnak meg, noha az álomban ő figyelmeztette a végzetes dátumra az öregasszonyt, halvány fogalma sem volt erről az álomról.

Habár Aaron előre szólt, hogy egy elvénhedt városnegyedbe megyünk, mégis meghökkentem a stílusok és méretek zagyva kavaládjától. Szinte csak a párás hőségtől elburjánzott leander fojtogató ölelése tartotta meg az épületeket, hogy össze ne rogyjanak. De mind között Nagy Nananne ódon magasföldszintes háza volt a legelképesztőbb.

Mint mondtam, szúrós meleg volt, gyakori, heves záporokkal. Habár öt éve vámpír vagyok, ma is látom, ahogy perzseli az esőfüggönyön áttűző nap a keskeny járdák törött köveit. A csatornában, amelyek nem voltak különbe a nyitott árkoknál, felmagzott a dudva. Egymásba könyökölő, bütykös tölgyek, trombitafák, nyárfák között haladtunk a ház felé, amelyet Merricknek most el kell hagynia.

Végül megérkeztünk egy magas vaskerítéshez, amely mögött az épület sokkal régibb és sokkal nagyobb volt a szomszédainál.

Az a fajta louisianai kreol ház volt, amelyet körülbelül öt láb magas téglapillérek tartanak, és középpütt falépcső vezet a tornáczra. Egyszerű, szögletes oszlopok támasztották a klasszicista timpanont, és a főbejárat még emlékeztetett is Tölgyes Rejtekek elegánsabb ajtóira, mert volt fölötte egy legyező alakú, kicsi felülvilágító.

A homlokzaton padlótól plafonig érő ablakok sorakoztak, de ezeket mind beragasztották újságpapírral, amitől a ház lepusztultnak és lakatlannak látszott. Még gyászosabbá tették a benyomást a tiszafák, amelyek a tornác két oldalán nyújtogatták vézna ágaikat az ég felé. Üres, árnyas folyosóba léptünk, amely keresztül szelte a házat. Végéből ajtó nyílt az udvarra. Padláslépcsőt nem láttam, pedig a magas nyeregtetőből ítélve kellett lennie padlásnak. A nyitott hátsó ajtó mögött dzsungel zöldellt.

A folyosóból három-három ajtó nyílt, vagyis a földszinten hat szoba volt. A bal első szobában találtuk meg Nagy Nananne-t a kézzel varrott, tűzött takarók vastag rétege alatt egy ódon, egyszerű, ültetvényes mahagóni ágyban, amelyről hiányzott a mennyezet. Azért nevezem ültetvényesnek ezt a fajta ágyat, mert olyan éktelenül nagy, és olyan gyakran szuszakolják be szűk városi szobákba, hogy a szemlélő rögtön látja, mennyivel tágasabb vidéki terekre tervezhették eredetileg. A mahagóni tartóoszlopok fölfelé finoman elkeskenyedtek, egyébként tökéletesen simák voltak.

Néztem a kiszikkadt, pöttöm asszonyt a pecsétes párnán. A teste olyannyira nem látszott a kopott takarók alatt, hogy egy percig azt hittem, meghalt.

Mellesleg amit a szellemekről és az emberekről tudtam, annak alapján megesküdhettem volna, hogy az aszott kis testben nincsen lélek. Talán a halálról álmodott, és olyan mohón kívánta, hogy néhány pillanatra elhagyta a halandó gubót.

De mikor a kicsi Merrick megállt az ajtóban, Nagy Nananne

visszatért, és kinyitotta ráncok közt elvesző, apró, sárga szemét. Ősereg bőre megfakultan is őrizte a hajdani gyönyörű, aranyos csillogást. Az orra parányi volt és lapos, a szájára ráfagyott a mosoly, a haja szürke szösszé ritkult.

Házilag barmolt, vacak villanylámpák adták a fényt, no meg a gyertyák erdeje a közeli, hatalmas oltáron. Nem jól láttam az oltárt, mert a beragasztott és becsukott ablakok miatt a szoba elmerült a homályban. Különben is jobban érdekelték az emberek.

Aaron az ágy mellé tett egy ócska nádszéket, és leült.

Az ágy búzlott a betegségtől és a vizelettől.

A korhadó falakat úgy kitapétázták újságokkal és rikító szentképekkel, hogy csak a mennyezeten látszott a vakolat. A plafon csupa repedés volt, foltokban pergett róla a festék, szóval közveszélyesnek tűnt. Csak az oldalsó ablakokon volt függöny, de azokon meg újságpapírral pótolták a kitört üveget. Az ablakok mögött fenyegetően lapított a bozót.

- Hozatunk ápolónőket, Nagy Nananne - mondta Aaron kedves, őszinte hangon. - Bocsássa meg, hogy ilyen sokára jöttem. - Előrehajolt. - Biznia kell bennem. Ahogy elmegyünk innen, rögtön küldetünk ápolónőket.

- Jött? - kérdezte a pehelypárnába süppedt öregasszony. - Kértem én magát - kértem én magukat, hogy jöjjenek? - Nem volt franciás kiejtése. Megdöbbentően kortalan, mély, erős hangon beszélt. - Merrick, ülj ide mellém egy kicsit, *chérie!* - mondta. - Nyughassék már, Mr. Lightner! Senki se kérte, hogy jöjjön.

Karja felemelkedett, majd visszahullt, mint száraz faág a szélben. Begörcbült ujjakkal kaparászta Merrick szoknyáját.

- Idenézz, Nagy Nananne, mit vett nekem Mr. Lightner! - Merrick széttárta karjait, és gyönyörködve tekintett le az új ruhájára.

Eddig fel sem tűnt, hogy kicsípte magát: fehér pikébe öltözött, fekete lakkcipőt húzott. A fehér bokazokni elég groteszk hatást keltett egy ennyire koraérett fiatal nőn, de hát Aaron ártatlan gyermek-

nek látta Merricket, aki most előrehajolt, és megcsókolta az öregasszony apró fejét.

– Miattam egy szemet se félj többet! – mondta. – Már otthon vagyok náluk, Nagy Nananne!

Ekkor bejött a szobába egy pap, egy lassú mozgású, fekete reve-rendás, magas, görnyedt, keszeg alak, aki, nekem úgy tűnt, legalább olyan vén volt, mint Nagy Nananne. Széles bőrove lötyögött elvékonyodott csontjain, combját csapkodó olvasója halkán zörgött.

Minket mintha észre se vett volna; csak az öregasszonynak bic-centett, aztán szó nélkül visszahúzódott. Fogalmam sincs, mit szólhatott az oltárhoz amely tőlünk balra támaszkodott a homlokzati falhoz.

Ösztönösen gyanakodni kezdtem. Aggódtam, hogy a pap talán megpróbálja megakadályozni, hogy elvigyük innen Merricket.

Sose tudhattuk, mi a véleménye a papoknak a Talamascáról, amelyet a katolikus egyház félt és megvetett. Idegenek és titokzatosak, gyanúsak és eretnekek voltunk Róma szemében. Szekulárisnak vallottuk magunkat, mégis nagyon régiek voltunk. Sose számíthatunk a katolikus hierarchia megértésére vagy együttműködésére.

Miután a pap eltűnt, Aaron pedig tovább beszélt halkán és udvariasan az öregasszonyhoz, végre kedvemre megnézhettem az oltárt.

Téglából építették lépcsősre: a fokok egy széles és magas oltárhoz vezettek, amely talán áldozatok bemutatására szolgált. Jobbra-balra szentek hatalmas gipszszobrai álltak hosszú sorokban.

Rögtön észrevettem Szent Pétert, a haiti vudu Papa Legbáját; egy lovas szentet, vélhetőleg Szent Borbálát. Borbála alakjában tiszteli a kandomblé Sangót, akit a vudu Szent Györggyel azonosít. Ott volt Kármel hegyi Boldogasszonyként ábrázolva a Boldogságos Szűzanya, mint Ezeli vudu istennő, lábánál rengeteg virággal. Talán neki gyűjtötták a legtöbb gyertyát, amelyeknek lángjait hosszú poharakban borzongatta a szobában járó szellő.

Ott volt Porresi Szent Márton, Dél-Amerika fekete szentje, ke-

zében seprőjével. Mellette Szent Patrik nézte a menekülő kígyókat. Mindegyiknek megvolt a helye a két Amerika rabszolgáinak titkos kultuszaiban.

Mindenféle obskúrus kis amulett vette körül az oltár szobrai. A lépcsőfokokat is ellepték a különféle tárgyak. Mellettük tányérokon madáreledel és az állástól megbüdösödött, romlott ételek.

Minél tovább tanulmányoztam az oltárt, annál több részletet fedeztem fel, például a félelmetes Fekete Madonnát, karján a fehér Kisdeddel. Volt még rengeteg bekötött szájú, apró zacskó, kibontatlan, drága szivarok, amelyeket, mit tudom én, talán későbbi áldozatokhoz tettek földre, és az oltár egyik végén számos palack rum ácsorgott.

A maga nemében az egyik leghatalmasabb oltár volt, amit életemben láttam. A rothadó ételen hangyák nyüzsgtek. Sokkal felkavaróbb, riasztóbb látványt nyújtott annál a kicsinél, amelyet Merrick nemrég rögtönzött a szállodában. Még a brazil kandombléban szerzett tapasztalataim sem vértettek föl e fenyegető fenség ellen. Azt hiszem, éppen miattuk ijedtem meg igazán.

Öntudatlanul beljebb mentem a szobába, közelebb az ajtóhoz, hogy mögöttem legyen a betegágy és a vénasszony, ne is lássam őket.

A beteg hangja váratlanul kizökkentett a szemlélődésből.

Megfordultam, és láttam, hogy felült. Nem akartam hinni a szemnek, hiszen olyan gyengének tűnt. Merrick a párnáit igazgatta, hogy ne fárassza beszéd közben az ülés.

– Kandomblé pap – szólt Nagy Nananne. – Osalá papja. – Csak így kimondta az istenem nevét. Annyira meghökkentem, hogy nem tudtam válaszolni.

– Téged nem láttalak álomban, angol ember – folytatta az öregasszony. – Az őserdőkben jártál, kincsekre vadászál.

– Kincsekre, madame? – kérdeztem, és olyan szélesebesen gondolkoztam közben, ahogy csak tudtam. – De nem hagyományos ér-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

telemben vett kincsekre. Sose olyanokra.

- Engedelmeskedem álmainnak - mondta az öregasszony, fenyegetően szögezve rám a szemét -, tehát átadom neked ezt a gyermeket. De óvakodj a vérétől! Sok varázslótól származik, akik mind erősebbek nálad!

Ismét elhültem. Odaálltam az ágy elé. Aaron felkelt a székéről, hogy ne legyen útban.

- Felidézted a Magányos Szellemet, mi? - kérdezte Nagy Nananne. - Jól megijedtél a brazil őserdőben?

Egyszerűen nem hihettem, hogy a vénasszony ezt is tudja rólam. Még Aaron sem ismerte az egész történetemet. Mások előtt tudatosan kicsinyítettem a kandombléban szerzett tapasztalataim jelentőségét.

Ami a „Magányos Szellemet” illeti, persze tudtam, mire céloz. Ha a Magányos Szellemet idézzük meg, egy, a tisztító tűzben szenvedő vagy a földi nyomorúsághoz láncolt lélekhez folyamodunk segítségért, hogy járjon közben a magasabb rangú szellemeknél vagy isteneknél. Ősi legenda ez. Olyan régi, mint maga a mágia, amely minden földön más nevet visel.

- Á, igen, jó kis tudós vagy te! - Mosolygott, rám vicsorítva tökéletes műfogsorát, amely pont olyan sárga volt, mint ő. A tekintete megélénkült. - No és milyen a lelked állapota?

- Nem azért vagyunk itt, hogy ezzel foglalkozzunk! - vágtam rá indulatosan. - Tudja, hogy meg akarom védeni a kislányt. Nyilvánvalóan látja a szívemben.

- Igen, kandomblé papja! - mondta újból. - Te meg az őseidet láttad, mikor belenéztél a kehelybe, mi? - Rám mosolygott. Félelmetes volt a mély hangja. - Ők pedig azt mondták, hogy menj haza Angliába, különben elveszíted angol lelkedet.

Ez ugyanannyira igaz volt, mint amennyire nem.

- Tud valamit, de nem mindent! - szaladt ki a számon. - A mágiát nemes célokra kell használni. Ezt legalább megtanította Merricknek? - Olyan harag volt a hangomban, amit ez az öregasz-

szony nem érdemelt. Csak nem lettem féltékeny a hatalmára? De nem tudtam féket vetni a nyelvemre: – Magát hogy juttatta a mágiája ebbe a fürtelembe? – Körbementem a szobában. – Hát ez a hely való egy ilyen gyönyörű gyermeknek?

Aaron könyörgött, hogy hallgassak.

Még a pap is bejött. A fejét csóválta, gyászosan ráncolta a szemöldökét, és fenyegetően billegette a szemem előtt az ujját, mintha egy gyereket intene rendre.

A vénasszony kurtán, zörgő hangon nevetett.

– Gyönyörűnek találod, angol ember? – kérdezte. – Ti, angolok, szeretitek a gyermekeket.

– Nálam mi sem állhat távolabb az igazságtól! – tiltakoztam felháborodottan. – Maga sem hiszi, amit mond. Azért mondja, hogy zavarba hozzon másokat. Maga küldte Aaronhoz a kislányt, még-hozzá kísérő nélkül! – Rögtön megbántam, hogy eljárt a szám. A pap most már okvetlenül tiltakozni fog, ha el akarjuk vinni Merricket.

Ám a pap annyira megbotráncozott az arcátlanságtól, hogy méltatlankodni sem volt ereje.

Szegény Aaron majd elsüllyedt szégyenében. Úgy viselkedtem, mint egy faragatlan fatuskó.

Annyira elveszítettem a tartásomat, hogy itt veszekszem egy haldokló öregasszonnyal!

Ám amikor Merrickre néztem, csupán a ravaszkás derűt láttam az arcán, sőt talán még egy csipetnyi büszkeséget vagy diadalt is. Tekintete összekapcsolódott a vénasszonyéval, szavak nélkül mondtak egymásnak valamit, egy titkos üzenetet, amelyről a jelenlevők csak a maga idejében szerezhetnek tudomást.

– Tudom, hogy vigyázni fogsz az én keresztgyermekemre – mondta az öregasszony. Ráncos szemhéja eltakarta a szemgolyót. Melle zihált a fehér hálóing alatt, keze lanyhán reszketett a takarón. – Nem fogsz félni attól, amire képes.

– Nem, sose fogok félni! – mondtam tisztelettel, mert szerettem

volna békét kötni vele. Közelebb léptem az ágyhoz. – Nálunk senki se bánthatja őt, madame. Miért próbál megrémíteni?

Azt hittem, ki se tudja nyitni a szemét. De végül sikerült neki, és ekkor rám meredt.

– Nekem megvan itt a békességem, David Talbot – mondta. Nem emlékeztem, hogy bárki is megnevezett volna előtte. – Az vagyok, aki lenni akarok, ez a gyermek pedig mindig boldog volt nálam. Sok szoba van ebben a házban.

– Őszintén sajnálom, amit mondtam – mentegetőztem sietve. – Nem volt jogom hozzá – tettem hozzá teljesen őszintén.

Rekedten sóhajtott, és a mennyezetet bámulta.

– Most szenvedek – mondta. – Meg akarok halni. Folyton szenvedek. Azt hinnétek, meg tudom szüntetni, vannak varázsszereim, amelyek megszüntethetik. Vannak varázsszereim másoknak, de ki varázsolhat a varázslónak? Különben is eljött az idő, és az időnek nem parancsolsz. Száz évet éltem.

– Hiszek magának – mondtam. Megrendített őszintesége és fájdalmainak említése. – Kérem, legyen egészen nyugodt: ránk bízhatja Merricket.

– Hozunk ápolónőket! – mondta Aaron, az örök gyakorlatias. Ő mindig azzal törődött, ami elvégezhető. – Még délután küldünk egy orvost. Nem kell szenvednie, nem szükséges! Hadd intézzem el a szükséges telefonálást! Gyorsan végeznék!

– Nem, nem, idegen ne jöjjön az én házamba! – Nagy Nananne előbb Aaronra nézett, aztán rám. – Vigyétek a keresztyermekemet. Vigyétek őt és mindent, ami a házamban van. Merrick, mondj el nekik mindent, amit mondtam neked! Mondd el nekik, amit a nagybátyáidtól, a nagynénéidtől és a dédanyáidtól tanultál! Ez itt, ez a magas, a sötét hajú – itt rám pillantott – tud a kincsről, ami Hideg Sandráról maradt rád. Bízzál meg benne. Mesélj neki Honey in the Sunshine-ról! Néha rossz szellemeket érzek körülötted, Merrick... – Rám nézett. – Tartsd tőle távol a rossz szellemeket, angol ember! Te

ismered a mágiát. Már értem, mit jelentett az álmom!

– Mi az a Honey in the Sunshine? – kérdeztem.

Ingerülten behunyta a szemét, és összeszorította a száját. Képzelnem sem lehetett volna kifejezőbb képét a szenvedésnek. Merrick megremegett, és most először kerülgette a sírás.

– Ne aggódj, Merrick! – mondta végül az öregasszony. Rászögezte a lányra az ujját, de aztán lehullott a keze, mintha ahhoz is gyöngé lenne, hogy tartsa.

Hirtelen összeszedtem minden erőmet és képességemet, hogy megpróbáljak behatolni Nagy Nananne elméjébe, de legfeljebb annyit értem el, hogy megzavartam, pedig most szüksége lett volna a békességre. Kapkodva igyekeztem jóvátenni a melléfogásomat.

– Bízzon bennünk, madame! – mondtam sziklaszilárd eltökéltséggel. – A helyes úton indította el Merricket!

Az öregasszony megrázta a fejét.

– Azt hiszed, egyszerű dolog a varázslat! – suttogetta. Ismét találkozott a tekintetünk. – Azt hiszed, olyasmi, amit magad mögött hagyhatsz, ha átkelsz az óceánon! Azt hiszed, *les mystères* nem igaziak!

– Nem, nem hiszem.

Ismét nevetett, mély, gúnyos hangján.

– Sose láttad teljes hatalmukat, angol ember! – mondta. – Megráztál és megrezegtetted a tárgyakat, semmi több. Idegen voltál egy idegen földön a kandombléddal. Elfelejtetted Osalát, de ő sose felejtett el téged.

Behunyta a szemét, és megragadta Merrick vékony csuklóját. Hallottam a pap olvasójának zörgését, aztán frissen főtt kávé szaga keveredett az újra eleredt eső édességéhez.

Lenyűgöző, elzsongító pillanat volt: New Orleans tavaszának párás fülledtsége, a hulló eső lágy suhogása, a mennydörgés mormolása a messzeségben. Gyertyaviasz és virágok illatát, majd a beteg-ág emberszagát éreztem. De váratlanul még ezek a bűdösnek és

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

orrfacsarónak bélyegzett szagok is megtalálták a helyüket a tökéletes harmóniában.

Elérkezett Nagy Nananne végórája; az a természetes, hogy a szagok csokra búcsúztassa. Át kell törnünk a szagokon, hogy láthassuk és szerethessük a vénasszonyt. Ezt kell tennünk.

– Á, hallod a mennydörgést? – kérdezte Nagy Nananne. Újból rám villantotta apró szemét. – Hazamegyek.

Merrick most már komolyan félt. A szeme lázasan villogott, a keze reszketett. Rémulten fürkészte a haldokló arcát.

Az öregasszony szeme fennakadt, és mintha fel akarta volna dobni magát a párnáról, de túlságosan nyomták a takarók.

Most mit tegyünk? A haldoklás egy örökkévalóságig eltarthat, de egy perc alatt is meg lehet halni. Én is félttem.

Odajött a pap, és elénk állt, hogy lássa a haldokló arcát. A keze ugyanolyan fonnyadt volt mint a vénasszonyé.

– Talamasca – suttogta Nagy Nananne. – Talamasca, vedd a gyermekemet! Talamasca, őrizd a gyermekemet!

Azt hittem, mindjárt elsírom magamat én is. Sok halálos ágynál álltam már. Sose könnyű, de van benne valami eszelősen felvillanyozó, mert a halálfélelem valamilyen módon felkorbácsolja az izgalmat, mintha most kezdődne egy csata, holott igazából most ér véget.

– Talamasca – ismételte Nagy Nananne.

A pap bizonyosan hallotta, de nem is figyelt rá. Könnyen behatolhattam az elméjébe. Csak azért volt itt, hogy feladja az utolsó kezet egy asszonynak, akit ismert és tisztelt. Nem botránkoztatta meg az oltár.

– Isten már várja, Nagy Nananne – mondta halkan, erős, paraszti tájszólásban. – Isten várja. Talán már ott van Honey in the Sunshine és Hideg Sandra is.

– Hideg Sandra... – Az öregasszony nagyot sóhajtott, és akaratlanul felszisszent. – Hideg Sandra... – ismételte, mintha imádkoznék.

- Honey in the Sunshine... Isten kezében.

Merrick arcán látszott, hogy ez már sok neki. Sírva fakadt. A kislány, aki mindvégig bírta erővel, most olyan sebezhetőnek tűnt, mint akinek mindjárt megszakad a szíve.

Az öregasszony még nem végzett.

- Ne pazarold az idődet arra, hogy Hideg Sandrát keresed - mondta. - Vagy Honey in the Sunshine-t. - Megragadta Merrick kezét. - Bízd rám ezt a kettőt. Hideg Sandra olyan asszony, aki elhagyta a kisbabáját egy férfiért. Te csak ne sirasd Hideg Sandrát. Másokért égesd a gyertyát. Engem sirass.

Merrick hangtalanul zokogott. Lehajolt, a párnára fektette a fejét a vénasszony mellé, aki átölelte fonnyadt karjával a gyermek vállát.

- **0** az én babuskám - mondta -, az én kicsi lányom. Ne sirasd te Hideg Sandrát. Hideg Sandra elvitte Honey in the Sunshine-t a pokol útján.

A pap elhúzódott az ágytól. Halkan imádkozni kezdte angolul az Üdvözlégyet, és mikor odáig ért: „Imádkozz értünk, bűnösökért, most és *halálunk óráján*”, félénken és szelíden felemelte a hangját.

- Majd én üzenek, ha megtaláltam azt a kettőt - dühnyögte Nagy Nananne. - Szent Péter, engedj be a kapun! Szent Péter, engedj át!

Tudtam, hogy Papa Legbát szólongatja. Valószínűleg egyet és ugyanazt jelentette neki Papa Legba és Szent Péter. A pap vélhetőleg ezt is tudta.

Megint közelebb jött az ágyhoz. Aaron tiszteletteljesen hátrahúzódott. Merrick a párnába fúrta a fejét, jobbját az öregasszony arcára fektette.

A pap felemelte a kezét, és latinul elmondta az áldást: *Őn Nomine Patris, et Filie et spiritu sanctu, Amen.*

A jólneveltség azt diktálta, hogy elmenjek, bár Aaron nem adott jelt. De milyen jogon maradnék?

Megint ránéztem a borzongató oltárra. Ott állt Szent Péter hatalmas szobra a mennyország kulcsaival. Nagyon hasonlított arra,

amelyet évekkel később látok majd – illetve tegnap láttam – Merrick szállodai lakosztályában.

Kihátráltam a folyosóra. Kinéztem a hátsó ajtón, magam se tudtam, miért, talán azt akartam látni, hogy sötétedik el a lomb az esőtől. Majd kiugrott a szívem. Nagy cseppekben hullott a zápor, hangosan kopácsolt az első és a hátsó ajtónál, otthagya nyomát a piszkos, régi padlódeszkán.

Merrick felsírt. Az idő megállt, ahogy csak New Orleansban tud a meleg délutánokon. Merrick még hangosabban zokogott, Aaron átkarolta a vállát.

Ebből tudtam, hogy az öregasszony az ágyban meghalt.

Mint akit fejbe vágtak. Nem egészen egy órája ismertem, hallottam kinyilatkoztatásait. Olyan voltam mint akit fejbe vágtak. Nem értettem a hatalmát, annyit tudtam, hogy talamascás ismereteimben túl sok az elmélet, és az igaz mágia ugyanúgy megreszkettet, mint akárki mást.

Háromnegyed óra hosszat ácsorogtunk a hálószoza ajtajában. Aztán be akartak jönni a szomszédok.

Merrick először tiltakozott. Aaron vállára borult, azt zokogta, hogy sose fogja meglegelni Hideg Sandrát, és Hideg Sandrának haza kellett volna jönnie.

Iszonyú volt látni a gyermek kétségbeesését. A pap többször is odajött hozzá, megcsókolta a homlokát, megpaskolta a hátát.

Végül bejött két nagyon szép, színes fiatalasszony, akiken félreérthetetlenül látszott az afrikai vér, hogy gondjaikba vegyék a holtat. Az egyik kézen fogta Merricket, és rászólt, hogy zárja le Nagy Nanne szemét. Nem győztem ámulni rajtuk, és nemcsak bőrük gyönyörű árnyalatán, vagy világos íriszükön, de megjelenésük ódon szertartásosságán is. Selyem princeszruhát és ékszereket viseltek, mintha vizitbe érkeztek volna. Ilyen fontosságot tulajdonítottak ennek a kis szertartásnak.

Merrick az ágyhoz ment, és jobb kezének két ujjával lezárta a halott szemét. Aaron kijött mellém a folyosóra.

Aztán kijött Merrick, és a zokogástól töredezett hangon megkérdezte Aarontól, marad-e addig, amíg az asszonyok megmosdatják Nagy Nananne-t áthúzzák az ágyát, amire Aaron természetesen azt felelte, hogy úgy teszünk mindent, ahogy Merrick akarja.

Bementünk a folyosó másik oldalán egy szabályos szalonba. Eszembe jutottak a vénasszony önérzetes szavai. A szalonból boltíves átjáró vezetett egy ebédlőbe, és mindkét szoba tömve volt drága és finom holmival.

Hatalmas tükrök lógtak a dúsán faragott, fehér márványkandallók fölött, és a gazdag mahagónibútorokért is szép pénzt adtak volna.

Szentek megsötétedett képei néztek le a falakról. A terebélyes ebédlőszekrényben szinte el sem fért a régimódi csontporcelán. Volt néhány óriási lámpa, amelyeknek hályogos égőire poros burák borultak.

Egész kényelmes lett volna, ha nincs az a fojtós meleg. Bár itt is voltak törött ablakszemek, mintha csak a nyirkosság talált volna utat a poros árnyékok közé, ahol leültünk.

Csakhamar megjelent egy újabb színes fiatalasszony, ugyanolyan cicomás, bájos és egzotikus, mint a többiek, hogy letakarja a tükröket. Nagy köteg összehajtogatott fekete kelmét és egy kis létrát hozott. Aaron és én segítettünk, amennyire tudtunk.

A tükör után a fiatalasszony lezárta a régi pianínót, amit addig észre sem vettünk. Majd a sarokba ment a nagy állóórához, kinyitotta az üvegét, és megállította a mutatókat. Csak most tudatosodott bennem az óra ketyegése.

Nagy embercsoport verődött össze a ház előtt: feketék, fehérek, a kettő mindenféle árnyalatú keveréke.

Végre megengedték a gyászolóknak, hogy bejöjjenek. Nagyon hosszú menet volt. Aaron és én erre az időre kimentünk a járdára, mert láthattuk az ágy fejénél álló Merricken, hogy már nincs össze-

törve, csak rettenetesen szomorú.

Az emberek beléptek a szobába, elmentek az ágy lábáig, aztán kivonultak a hátsó ajtón, megkerülték a házat, és elhagyták a kertet egy kisebb kapun.

Nagyon megilletődtem a csendes komolyságtól. Meglepetésemre autók érkeztek, és elegánsan öltözött emberek – ismét csak feketék, fehérek, és változatos keverékeik – hágtak föl a lépcsőn.

Ruhám petyhüdtlen lógott, és ragadt az álmosító hőségtől. Többször benéztem a házba, hogy megnézzem, jól van-e Merrick. A hálószobában, az ebédlőben, a szalonban több ablaknál bekapcsolták a légkondicionálókat, és a szobák hűvösödni kezdtek.

Mikor harmadjára jártam a házban, akkor láttam, hogy gyűjtést indítottak Nagy Nananne temetésére. Az oltáron álló porceláncsészből kifolytak a húszdollárosok.

Merrick arca alig mutatott érzelmet, miközben kurta kis bólintással köszöntött minden kondoleálót, pedig zsibbadt lehetett a gyásztól.

Órák teltek el, és még mindig jöttek az emberek. Ugyanazzal a tiszteletteljes hallgatással léptek be, majd távoztak, és akkor kezdtek csak beszélgetni, amikor jó messzire távolodtak a háztól.

Hallottam, hogy az elegánsabban öltözött színes asszonyok a legselymesebb déli kiejtéssel beszélgetnek, ami egyáltalán nem hasonlított az általam ismert afrikaira.

Aaron megsúgta, hogy amit látok, egyáltalán nem jellemző a New Orleans-i temetésekre. Egész mások az emberek. Túlságosan hallgatnak.

Nem kellett tömöm a fejemet a megfejtésen. Az emberek féltek Nagy Nananne-től. Az emberek félnek Merricktől. Az emberek gondot fordítottak rá, hogy Merrick lássa őket. Az emberek rengeteg húszdollárost hagytak az oltáron. A gyázmise el fog maradni, amit az emberek nem értenek. Az emberek úgy vélték, hogy tartani kellene misét, ám Merrick azt mondta, maga Nagy Nananne rendelkezett

úgy, hogy ne legyen.

Ahogy a ház melletti közben állva cigarettáztunk nagy élvezettel, Aaron arca hirtelen elborult. Alig látható kézmozdulattal jelezte, hogy nézzem meg a méregdrága autót, amely most áll meg a járdánál.

Szembeszököen fehér emberek szálltak ki belőle: egy jóképű fiatal férfi, és egy acélkeretes pápaszemet viselő, szigorú ábrázatú asszony. Nem néztek senkire, mentek egyenesen a lépcsőhöz.

– Fehér Mayfairek! – súgta Aaron. – Engem nem láthatnak meg itt! – Mélyebbre húzódtunk a közben, közelebb a ház hátuljához. Akkor álltunk csak meg, amikor eltorlaszolta az utunkat a fává nőtt, fenséges lila akác.

– De hát mi ez? – kérdeztem. – Mit keresnek itt a fehér Mayfairek?

– Nyilván kötelességüknek érzik – súgta Aaron. – Igazán, David, hallgass már! Annak a családnak nincs olyan tagja, aki ne rendelkezne valamilyen okkult képességgel! Tudod, hogy hasztalanul próbáltam kapcsolatba lépni velük. Nem akarom, hogy itt lássanak minket!

– De kik ezek? – erősködtem. Tudtam, hogy van egy vaskos aktája a Mayfair-boszorkányoknak, tudtam, hogy Aaron évek óta foglalkozik velük. Igen, tudtam, de nekem, mint rendfőnöknek, ez is csak egy ügy volt a sok ezer között.

Fejembe szállt az egzotikus éghajlat, a furcsa, vén ház, a lélek-látó öregasszony, a felmagzott dudva, a napfényes esőfüggöny. Olyan túlérzékeny lelkiállapotba kerültem, mintha kísérteteket látnánk.

– A család jogászai – felelte Aaron fojtottan, leplezni próbálva, mennyire felidegesítettem. – Lauren Mayfair és a fiatal Ryan Mayfair. Nem tudnak semmit, se a vuduról, se a belvárosi és külvárosi boszorkányokról, de azt nyilvánvalóan tudják, hogy rokonuk volt az öregasszony. A Mayfairek sose tértek ki a családi kötelessé-

gek elől, de arra mégsem számítottam, hogy itt fogom látni őket.

Ekkor, miközben ismételten figyelmeztetett, hogy maradjak csendben és húzódjak félre, hallottam bentről Merrick hangját. Közelebb húzódtam a szalon törött ablakához, de nem értettem, miről beszélnek.

Aaron is fülelt. Hamarosan kijöttek a fehér Mayfairek, és távoztak az új autójukkal.

Aaron csupán ekkor sietett fel a lépcsőn. Éppen távozóban voltak az utolsó gyászolók. Azok, akik a járdán álltak, már részvétüket nyilvánították. Követtem Aaront Nagy Nananne szobájába.

- Ezek a belvárosi Mayfairek! - mondta Merrick fojtottan. - Látták őket? Ők akartak fizetni mindent! Megmondtam, hogy bőven van pénzünk. Több ezer dollár gyűlt össze, már útban is van a temetkezési vállalkozó. Éjszaka virrasztunk, holnap meglesz a temetés. Éhes vagyok. Ennem kell valamit.

A természetes és tar fejű öreg temetkezési vállalkozó ugyancsak színes ember volt. Hozta a hosszú, vesszőből font ládát, amelybe bele fogja tenni Nagy Nananne-t.

Ami a házat illeti, azt a temetkezési vállalkozó apjának, egy nagyon öreg színes embernek az őrizetére bízta, akinek a bőre ugyanolyan árnyalatú volt, mint Merrické, csak a fejét szoros fehér csigákban nőtte be a haj. Mindkét öregember méltóságteljes jelenség volt, és ebben a rettenetes forróságban is ünneplőt viseltek.

Nekik ugyancsak az volt a véleményük, hogy misét kéne mondatni Guadelupe-i Miasszonyunk templomában, mire Merrick ismét elmagyarázta, hogy Nagy Nananne-nak nincs szüksége rá.

Megdöbbentő, hogy milyen simán tudomásul vették ezt az érvet.

Merrick odament Nagy Nananne szobájában a komódhoz, kivett a felső fiókból egy fehér vászonba burkolt csomagot, aztán intett, hogy menjünk.

Egy vendéglőbe mentünk, ahol Merrick az ölébe tette a csomagot, majd szó nélkül felfalt egy hatalmas sült rákos szendvicset, és

megivott két diétás kólát. Láthatólag belefáradt a sírásba. Olyan szomorú és elnyűtt volt az arca, mint azoké, akik gyógyíthatatlan, mély sebet kaptak.

Nekem egzotikum volt a kis vendéglő szutykos padlója és retkes asztalai, viszont itt szolgáltak fel a legvidámabb pincérek-pincérnők, és itt ettek a világ legvidámabb vendégei.

Megdelejezett New Orleans, megdelejezett Merrick, noha ő egyfolytában hallgatott; ennek ellenére tudtam, hogy különös dolgok következnek.

Mintegy álomban tértünk vissza Tölgyes Rejtekebe, hogy megfürdjünk, és átöltözzünk a virrasztáshoz. Volt ott egy fiatal nő, a Talamasca derék tagja, akinek nevét nyilvánvaló okokból elhallgatom. Ő segített Merricknek, ő gondoskodott róla, hogy gyönyörű sötétkék új ruhát és nagyszélű szalmakalapot vegyen a virrasztáshoz. Aaron gyorsan kikefélt a lány lakkcipőjét, Merrick magához vett egy olvasót, és egy gyöngyházás fedelű, katolikus imakönyvet.

De mielőtt elindultunk New Orleansba, meg akarta mutatni a csomagot, amelyet elhozott az öregasszony szobájából.

A könyvtárba mentünk, ahol alig néhány napja először láttam Merricket. Az anyaház vacsorázott, így csak a mienk volt a helyiség.

A széthajtogatott vászonból egy megdöbbenő kódex került elő, amelynek fából készült, romos borítóján képek pompáztak harsogó színekben. Merrick olyan kíméletesen nyúlt hozzá, ahogy csak tudott.

- Ez az én könyvem Nagy Nananne-tól - mondta. Mély tisztelettel nézte a vastag kötetet. Engedte, hogy Aaron kiemelje a kódexet a burkolatból, és a lámpa alá tegye.

A pergamen a legerősebb anyag, amit valaha kitaláltak a könyvekhez, és ez látnivalón olyan régi volt, hogy nem is maradt volna meg, ha más anyagra írják. A faborító is majdnem széthullott. Merrick vállalta, hogy felnyitja, és oldalra hajtja, különben nem olvashattuk volna el az első oldalt.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Latinul írták. Kapásból fordítottam, erre mindenki képes a Talamascánál.

OTT VANNAK MINDEN TITKAI A MÁGIKUS MŰVÉSZE-
TEKNEK, AHOGYAN AZT A VIGYÁZOK TANÍTOTTÁK
HÁMNAK, NOÉ FIÁNAK, Ő PEDIG TOVÁBBADTA AZ Ő
EGYSZÜLÖTT FIÁNAK, Mestrannak

Merrick elővigyázatosan elfordította a lapot, amelyet háromféle bőrszíz fűzött a többihez, és feltárta a megfakult, de jól olvasható tintával és szorosan összezsúfolt latin betűkkel írott varázsigék első oldalát.

A legrégibb varázskönyv volt, ami a szemem elé került. Ráadásul a címdoldalon a fekete mágia első kódexének állította magát, amely a Vízözön után keletkezett.

Kívülről ismertem Noénak és Hám nevű fiának legendakörét, meg a még náluk is régibb mesét a Vigyázó Angyalokról, akik a Genézis szerint az emberek leányaival háltak, és megtanították őket a varázslásra.

Még Memnoch angyal, Lestat kísértője is előadta ennek a történetnek egy saját szája íze szerint való változatát, vagyis hogy mikor a földön bolyongott, elcsábította az emberek egyik leánya. Bár persze ekkor még nem hallottam Memnochról.

Hogy szerettem volna egyedül maradni ezzel a könyvvel! Hogy szerettem volna elolvasni minden szótágját! Rá akartam állítani szakértőinket, hogy vizsgálják meg a papírját, a tintáját, elemezzék a stílusát.

Olaszóim többségét nem fogja meglepni, hogy vannak emberek, akik egy pillantással meg tudják állapítani egy ilyen könyv korát. Én nem tartozom közéjük, de meg voltam győződve róla, hogy azt, amit látok, egy keresztény monostorban másolhatták azelőtt, hogy Hódító Vilmos kitette a lábát az angol partra.

Egyszerűbben fogalmazva nyolc-kilencszáz éves lehetett, és

mikor az első oldal fölé hajoltam, hogy elolvassam, láttam, hogy „hív kópia”-nak állítja magát, és eredetije egy sokkal, de sokkal régibb szöveg, amely természetesen magától Hámtól, Noé fiától származik.

Sok színes legenda övezi ezt a két nevet. Ám itt az volt a csoda, hogy ez a könyv Merrické, és ő meg is mutatja nekünk.

– Ez az én könyvem – ismételte –, és tudom, hogy kell használni a benne levő bájolásokat és igéket. Mindet ismerem.

– De ki tanított, hogy el tud olvasni? – kérdeztem leplezetlen csodálattal.

– Matthew – felelte. – Az az ember, aki Dél-Amerikába vitte Hideg Sandrát és engem. Olyan izgatott lett, mikor meglátta ezt a könyvet és a többi! Persze tudtam már olvasni egy kicsit, és Nagy Nananne tudta olvasni minden szavát. Matthew volt a legkülönb ember, akit anyám valaha is hazahozott. Minden rendben volt és vidámak voltunk, amíg Matthew lakott velünk. De erről most nem beszélhetünk. Meg kell engednetek, hogy megtartsam a könyvemet.

– Ámen! – vágta rá Aaron. Szerintem attól tartott, hogy el akarom ragadni innen a könyvet, pedig szó sem volt ilyesmiről. Szerettem volna elmélyedni benne, de csupán akkor, amikor a gyerek enged.

Különben is fellángolt a kíváncsiságom, amikor Merrick említette az anyját. Úgy éreztem, azonnal ki kell faggatnunk, ám Aaron szigorúan megrázta a fejét, mikor faggatózni kezdtem.

– Most pedig menjünk vissza – mondta Merrick. – Mostanra felravatalozták a holtat.

Merrick emeleti szobájában hagytuk a becses könyvet, és elindultunk vissza az álmok városába.

A holtat szaténnaal bélelt, galambszürke koporsóban hozták vissza, és egy hordozható ravatalra állították a komor első szalonban, amelyet már leírtam. Majdnem szépnek látszott a számtalan gyertya lángjánál – a mennyezeti csillár éles fénye bántotta a szemet, ezért lekapcsolták –, és Nagy Nananne a kedvenc fehér selyemköntösét

viselte, amelynek a gallérjára parányi rózsaszín rózsákat hímeztek.

Összekulcsolt ujjait gyönyörű hegyikristály olvasóval hurkolták át, és a feje fölé aranykeresztet akasztottak a koporsófedél szatén béléseire. A koporsó mellett vörös bársonytérdeplő állt, amelyet bizonyosan a temetkezési vállalkozó hozott. Sokan le is térdeltek, keresztet vetettek, és elmondtak egy imát. Rengetegen jöttek ismét, és az volt a különös, hogy úgy csoportosultak szín szerint – világos a világossal, fehér a fehérrel, fekete a feketével –, mintha valaki megparancsolta volna nekik.

Azóta sok hasonló helyzetnek voltam tanúja New Orleansban, amikor szín szerint, maguktól váltak szét az emberek. De akkor még nem ismertem a várost. Annyit tudtam, hogy megszűnt a faji megkülönböztetés égbekiáltó igazságtalansága, és ámultam, hogy a szín mégis ilyen fontos elválasztó tényező lehet.

Tökön ülve vártuk Aaronnal, hogy valaki kérdezgetni kezdjen Merrickről, azt firtatva, mi lesz a lánnyal, de senki sem szólt hozzánk. Az emberek csak átölelték Merricket, megcsókolták, valamit suttogtak neki, és mentek tovább. Ismét előkerült egy tálka, és pénzt is tettek bele, de nem tudtam, milyen célra. Valószínűleg Merricknek, mert tudták róla, hogy se apja, se anyja.

Éppen le akartunk dőlni az egyik hátsó szobában (a halott egész éjszaka ott marad a nyitott koporsóban), amelynek egyetlen bútorzatát a tábori ágyaink jelentették, amikor Merrick behozta a papot, aki beszélni akart velünk. Pergő nyelvű, igen jó franciasággal közölte vele, hogy mi vagyunk a nagybátyjai, és nálunk fog lakni.

„Tehát ezt a mesét adta be nekik”, gondoltam. Mi vagyunk Merrick bácsikái. Merrick pedig iskolába akar menni.

– Pontosan ezt akartam javasolni én is! – mondta Aaron. – Nem is tudom, hogy találta ki! Azt hittem, veszekedni fog velem egy ilyen nagy változás miatt.

Nem is tudtam, mit gondoljak. Vonzott és felzaklatott ez a komoly, gyakorlatias, gyönyörű gyerek. Az egész jelenet olyan volt,

hogy kételkednem kellett a saját józan eszemben.

Éjszaka rosszul aludtunk. A priccsek kényelmetlenek voltak, a folyosón egyfolytában jöttek-mentek és pusmogtak.

Többször átmentem a szalonba, ahol Merrick csendesen bóbiskolt a fotelijében. Valamikor hajnal előtt az öreg pap is elment aludni. Láttam a hátsó ajtóból az árnyékba burkolt kertet, amelyben távoli gyertyák vagy lámpák lobogtak. Nyugtalanító volt. Akkor aludtam el, amikor még látszott néhány csillag az égen.

Végre hajnalodott. Kezdődhetett a temetés.

Ministránsa kíséretében megjelent teljes ornátusban a pap, és rázendített az imákra, amelyeket az egész gyülekezet ismert. Az angol nyelvű szertartás semmivel sem volt kevésbé áhítatot keltő mint a régi latin rítus. A koporsót lezárták.

Merrick ekkor egész testében reszketni kezdett, aztán felzokogott. Rettenetes volt nézni. Lelökte a fejéről a szalmakalapot, és egyre hangosabban zokogott. Néhány elegánsan öltözött, színes asszony körülvette, és lekísérte a lépcsőn. Erélyesen dörgölték a karját, törülgették a homlokát. Merrick hüppögött. Az asszonyok duruzsoltak neki és csókolgatták. Merrick egyszer élesen felsikoltott.

Majd megszakadt a szívem, hogy ebben a majdnem hisztérikus állapotban kell látnom ezt a fegyelmezett kislányt!

Jóformán úgy kellett levinni a limuzinhoz. Mögötte komor arcú emberek hozták a koporsót a halottszállító autóhoz, aztán elindultunk a temető felé, Aaron és én a Talamasca autójában. Nem tetszett, hogy különválasztanak Merricktől, de belenyugodtunk, hogy így a legjobb.

Ezután sem csökkent a szomorú színpadiasság. Zuhogott ránk az eső, miközben vitték Nagy Nanne testét a Szent Lajos temető gazzal felvert útjain, csúcsos tetejű, magas márvány síremlékek között egy háromszintes kriptához, hogy elhelyezzék a kemenceforma sírboltban.

Alig lehetett elviselni a szűnyogokat. A gyomokon hemzsegték a láthatatlan rovarok, és Merrick újból sikoltott, mikor a koporsó a he-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

lyére került.

A kedves asszonyok ismét megdörgölték a karját, megtörülgették a homlokát, és megcsókolták az arcát.

Aztán Merrick iszonyú hangon felkiáltott franciául:

– Hol vagy, Hideg Sandra, hol vagy, Honey in the Sunshine? Miért nem jöttetek haza?

Volt rengeteg olvasó, az emberek hangosan imádkoztak, mialatt Merrick a síremléknek dőlt, jobbjaival a koporsóra támaszkodva.

Majd miután kimerült a fájdalomtól, elcsendesedett, megfordult, és a hátát paskoló asszonyokra támaszkodva határozottan elindult Aaron felé és felém. Aaron nyakába borult, és a vállába fúrta a fejét.

Most semmi sem volt benne a fiatal nőből. Mérhetetlenül sajnáltam, és úgy éreztem, a Talamascának meg kell adnia mindent, amit Merrick fantáziája megkívánhat.

Közben a pap azt követelte a temetői alkalmazottaktól, hogy tegyék a helyére a sírkövet, még hozzá MÁRŐS, ami némi vitára adott alkalmat, de végül ez is megtörtént, a kő lezárta az apró sírt, és a koporsó most már hivatalosan is eltűnt, láthatatlan és érinthetetlen lett.

Emlékszem, elővettem a zsebkendőmet, és megtörültem a szememet.

Aaron megsimogatta Merrick hosszú, barna haját, és azt mondta neki franciául, hogy Nagy Nananne-nak hosszú, csodálatos élet jutott, és az utolsó kívánsága is teljesült, mert Merrick most már biztonságban van Merrick felemelte a fejét, és csak egyetlen mondatot mondott: – Hideg Sandrának jönnie kellett volna! – Azért emlékszem, mert mikor kimondta, a bámészkodók közül többen megcsóválták a fejüket, és rosszállóan összenéztek.

Eléggé gyámoltalannak éreztem magam, úgyhogy a körülöttem levő férfiak és asszonyok tanulmányozásába merültem. Ott találkoztam az Amerikában látott afrikaiak legfeketébbjeivel és legvilágosabbjaival. Voltak köztük rendkívüli szépségek, voltak egyszerűek, de szinte egy sem volt hétköznapi, úgy, ahogy mi értjük ezt a szót.

Egyikről se tudtam volna megállapítani, hogy milyen felmenők szövedékéből származik.

Ám ezek közül senki se volt a rokona Merricknek. Rajtam és Aaronon kívül senki sem állt közel hozzá. A jól öltözött, kedves asszonyok teljesítették a kötelességüket, egyébként egyértelműen látszott, hogy nem igazán ismerik a kislányt, noha örültek, hogy van neki két gazdag nagybátyja, akik magukkal viszik a gyermeket.

Ami a „fehér Mayfaireket” illeti, akiket Aaron tegnap vett észre, közülük senki sem jelent meg. Szerencsénkre, mondta Aaron. Ha tudnák, hogy itt van egy szál magában egy Mayfair-gyermek, ragaszkodnának hozzá, hogy pótolják neki a családot. Jut eszembe, már a virrasztásra se jöttek el. Megtették a kötelességüket, Merrick mondott nekik valami kielégítőt, és már mentek is tovább.

Hát akkor menjünk vissza a vén házba.

Már ott várakozhat a Tölgyes Rejtekből küldött teherautó, hogy elszállítsa Merrick holmiját. A kislány semmit sem akart hátrahagyni, ami az övé.

Kevéssel az előtt, hogy megérkeztünk a házhoz, Merrick abba hagyta a sírást, és az a komorság telepedett a vonásaira, amelyet már többször láttam az arcán.

- Hideg Sandra nem tudja - mondta minden átmenet nélkül. Az autó cammogott a csendes esőben. - Ha tudja, eljött volna.

- **0** az anyád? - kérdezte Aaron tisztelettel.

Merrick bólintott.

- Mindig azt mondta - felelte. Pajkosan elmosolyodott, megrázta a fejét, és kinézett az autó ablakán. - Ó, ezen ne nyugtalankodjék, Mr. Lightner! - mondta. - Hideg Sandra nem hagyott el igazából. **0** csak elment, és nem jött vissza.

Ez abban a pillanatban tökéletesen ésszerűnek hangzott, vagy csak én akartam, hogy ésszerű legyen, mert Merricknek akkor talán kevésbé fog fájni valamilyen megkerülhetetlen igazság.

- Mikor láttad utoljára? - kérdezte Aaron.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Amikor tízéves voltam, és visszajöttünk Dél-Amerikából. Amikor Matthew még élt. Meg kell érteniük Hideg Sandrát. Tizenkét gyerek közül ő volt az egyetlen, aki nem ment el.

– Nem ment el? – kérdezte Aaron.

– Fehérnek – böktem ki akaratlanul.

Merrick megint mosolygott.

– Aha, értem – felelte Aaron.

– Hideg Sandra gyönyörű – folytatta Merrick. – Senki se mondhatta rá, hogy nem az. Nem volt férfi, akit ne tudott volna megkötni. Sose szabadulhattak tőle.

– Megkötni? – kérdezte Aaron.

– Szerelmi varázslással, magához – mormoltam.

Merrick újból rám mosolygott.

– Aha, értem – ismételte Aaron.

– Nagyapám, mikor meglátta, milyen barna az anyám, azt mondta, nem is az ő gyereke, nagyanyám pedig idejött, és odacsapta Hideg Sandrát Nagy Nananne küszöbére. Hideg Sandra fivérei és nővérei mind fehérekkel házasodtak össze. Meg persze a nagyapám is fehér volt. Chicagóban laktak. Annak az embernek, Hideg Sandra apjának dzsesszklubja volt Chicagóban. Ha az embereknek megtetszik New York vagy Chicago, utána már nem akarnak itt maradni. Nekem egyik sem tetszett.

– Tehát jártál ott? – kérdeztem.

– Ó, igen, elmentem Hideg Sandrával! – válaszolta. – Persze nem azért, hogy meglátogassuk azokat a fehéreket. De kinéztük őket a könyvből. Hideg Sandra azt mondta, hogy látni akarja az anyját, de nem akar beszélni vele. Ki tudja, talán meg is verte szemmel. Mind-egyikkel meg tudta volna csinálni. Hideg Sandra úgy félt, mikor el kellett repülni Chicagóba, de még jobban félt volna vezetni. No és a vízbe fúlás? Lidércálmai voltak arról, hogy vízbe fül! Át nem hajtott volna a Causeway⁴ semmi pénzért! Úgy félt a tótól, mintha az be-⁴ Causeway: a hatalmas Pontchartrain tavon átvezető töltésút neve (ford. mj)

kaphatná! Nagyon sok dologtól félt. – Elhallgatott. Az arca elvesztette minden kifejezését. Aztán egy kicsit összeráncolta a szemöldökét, és folytatta:

– Nem emlékszem, hogy különösebben tetszett volna Chicago. New Yorkban nem volt fá. Alig vártam, hogy hazaérjünk. Hideg Sandra is szerette New Orleanst. Mindig visszajött, leszámítva az utolsó alkalmat.

– Okos asszony volt az anyád? – kérdeztem. – Olyan értelmes volt, mint te?

Merrick hallgatott, gondolkozott.

– Nem járt iskolába – mondta. – Nem olvas. Én szeretek olvasni. Aki olvas, tanul. Elolvastam a régi újságokat, amiket az emberek elhagyogattak. Egyszer hozzájutottam egy csomó Time magazinhoz egy ilyen öreg házból, amit lebontottak. Elolvastam azokból a magazinokból mindent, amit tudtam, de szó szerint mindent; olvastam művészetről és tudományról és könyvekről és zenéről és politikáról, és az égvilágon mindenről, amíg szét nem mállottak azok a magazinok. Olvastam könyveket a könyvtárból és a vegyesboltból; elolvastam az újságokat. Olvastam régi imakönyveket. Olvastam varázskönyveket. Sok varázskönyvem van, amiket még nem is mutattam meg.

Könnyedén megvonta a vállát. Kicsinek, fáradtnak látszott, de még mindig a gyerek volt, aki nem érti, mi minden történt vele.

– Hideg Sandra semmit se volt hajlandó olvasni – mondta. – Senki se látta, hogy egyszer is meghallgatta volna a hatórás híreket. Nagy Nananne beadta az apácákhoz, de Hideg Sandra rosszul viselkedett, és mindig hazaküldtek. Különben Hideg Sandra elég világos volt, hogy ne szeresse a magafajta sötét népeket. Az ember azt hihetne, több esze lehetett volna azok után, hogy a saját apja dobta el, de nem. Olyan színe volt, mint a mandulának, viszont ilyen halvány-sárga szeme volt hozzá, az pedig halálbiztos jel, a sárga szem. Azt is gyűlölte, mikor elkezdtek Hideg Sandrának szólítani.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Honnan jött ez a gúnynév? – kérdeztem. – A gyerekek csúfolták így?

Már majdnem a háznál jártunk. Annyi mindent szerettem volna még megtudni erről a furcsa famíliáról, amely tökéletesen idegen volt nekem. Úgy éreztem, hogy nagyrészt elvesztegettem Brazíliában az esélyeimet. A vénasszony szavai a szívembe fűródtak.

– Nem, már otthon elkezdődött – felelte Merrick. – Gondolom, így a leggonoszabb a gúnynév. Mikor a gyerekek és a szomszédok meghallották, azt mondták: „Maga a dédid hív Hideg Sandrának!” De ráragadt a dolgok miatt, amiket csinált. Szemmel verte meg az embereket. Egyszer láttam, ahogy megnyúz egy fekete macskát, és azt soha többé nem akarom látni.

Megborzonghattam, mert egy pillanatra elmosolyodott. Aztán folytatta:

– Mire hatéves lettem, már ő is Hideg Sandrának nevezte magát. Ilyeneket mondott: „Merrick, gyere csak ide Hideg Sandrához!” Mire az ölébe ugrottam. – Kissé elcsuklott a hangja. – Í egyáltalán nem hasonlított Nagy Nananne-ra. Örökké cigarettázott és ivott, és sose találta a helyét, és ha ivott, komisz lett. Ha hazajött egy-egy hosszabb távollét után, Nagy Nananne azt kérdezte tőle: „Ezúttal mi van a hideg szívedben, Hideg Sandra? Miféle hazugságokat fogsz mondani?”

Nagy Nananne szokta mondani, hogy ebben a világban nincs ideje a fekete mágiának. Mindent, amit csinálni kell, meg lehet csinálni fehér mágiával. Aztán jött Matthew, és Hideg Sandra még soha életében nem volt olyan boldog.

– Matthew? – kérdeztem gyengéden. – Í adta neked a pergamenkönyvet?

– Nem adta, Mr. Talbot. Megtanított, hogyan olvassam – felelte. – Nekünk már megvolt az a könyv. Vervain üknagybácsiról maradt, aki rettenetes vudu boszorkánymester volt. Az egész város dr. Vervainnek hívta. Sorba álltak nála, hogy varázsoljon. Az az öregember sok dolgot adott nekem, mielőtt meghalt. Nagy Nananne

ANNE RICE: MERRICK

bátyja volt, és az első ember, akit láttam meghalni. A vacsoraasztalnál ült, újsággal a kezében.

Már a nyelvem hegyén voltak a kérdések.

Ebben a kibontakozó hosszú mesében egyszer se bukkant fel a másik év amelyet Nagy Nananne mondott: Honey in the Sunshine.

De megérkeztünk a vén házhoz. Az eső elcsendesedett, a délutáni nap valósággal szűrt.

8

Meglepően sokan voltak a ház körül: nagyon csendesen, de éberen álldogáltak. Az anyaház nem egy, de két furgont küldött: talamascás növendékek kis csoportja őrizte őket, várva, hogy rakodhassanak.

Köszöntöttem a rend ifjoncait, előre megköszöntem gondosságukat, diszkréciójukat, és kértem, várjanak türelmesen, amíg megkapjuk a jelet, hogy kezdődhet a munka.

Ahogy felmentünk a lépcsőn és keresztülvágtunk a házon, láttam, már amennyire az ablakoktól láthattam, hogy idegenek ácsorognak a ház melletti közökben. A hátsó udvarban észrevettem, hogy jobbra-balra nagy embercsoportok lappanganak a tölgyfák földre hajló ágai mögött. Kerítést nem láttam. Mellesleg nem hiszem, hogy valaha is lett volna.

Örök szürkület uralkodott a buja levélmennyezet alatt, amelyről víz csöpögött halkan. Vörös vadjácint nőtt ott, ahol a nap át tudott törni a homályon. Láttam cingár tiszafákat, amelyek szentek a holtaknak és a varázslóknak. És láttam sok liliomot a főben fuldokolni. Egy tudatosan szerkesztett japán kert nem lehetett volna ilyen álmatag és álmosító.

Mikor a szemem megszokta a félsötétet, felfedeztem, hogy kőkövezett teraszfelén állunk, ahol girbegurba, de még mindig virágzó fák törnek elő a fénylő mohától síkos, repedezett kőkockák alól.

Előttünk nyitott szín tátongott, amelynek hullámbádog tetejét egyetlen középső oszlop tartotta.

Az oszlop alsó felét élénkvörösre mázolták, a felsőt zöldre. Mocskos kőkoloncból nyúlt a magasba. Mögötte a sötétben állt az oltár, még számosabb és még pompásabb szentekkel mint amilyeneket Nagy Nananne szobájában láttunk.

Megszámlálhatatlan gyertya égett előttük.

Tanulmányaimból tudtam, hogy közönséges vudu kultikus konfigurációt látok: a követ és az oszlopot. Ilyet akárhol találhatunk Haiti szigetén. Ez a gyomoktól fölvert terasz pedig a vudu doktor várószobája.

Oldalt, az egymást fojtogató tiszafák között két kis négyszögletes vasasztalt láttam, és egy nagy bogrács - illetve szakszerű nevén üst - ült egy háromlábú vaskosárban. Az üst és a háromláb valamiért nyugtalanított, talán mindennél jobban. Olyan gonosznak látszott az üst.

Zümmögő hangot hallottam, és ez elterelte a figyelmemet a szorongásomról, mert nagyon félek a méhektől. Sok más talamascáshoz hasonlóan én is valami titkot sejtő félelemmel tekintek a méhekre, és ennek a titoknak az eredetünkhöz van köze, de itt most ezt nem áll módomban elmagyarázni.

Tehát annyit hadd mondjak, hogy mint hamarosan megértettem, a hangot a hatalmas, elvadult kertben tanyázó kolibrik adták. Álltam mozdulatlanul Merrick mellett, és szinte láttam, ahogy lebegnek a levegőben, a szín tetején burjánzó folyondár virágos indái mellett.

- Vervain bácsi szerette őket - mondta Merrick halkan. - Ő akasztotta ki nekik az etetőket. Színről ismerte őket, és gyönyörű neveket adott nekik.

- Én is szeretem őket, kislány - mondtam. - Brazíliában csodaszép portugál nevük van. Virágcsókoló.

- Igen, Vervain bácsi jártas volt ezekben a dolgokban - mondta. - Vervain bácsi bejárta egész Dél-Amerikát. Vervain bácsi folyton

látta a kísérteteket a középső levegőben.

Ott elnémult, de én határozottan úgy éreztem, hogy nagyon nehéz lesz eljönnie innen, búcsút venni az otthonától. Kellően megilletődtem „a középső levegő kísértetei” kifejezéstől, mint sok minden mástól. Hát persze hogy megőrizzük neki ezt a házat, erről gondoskodom. Ha akarja, tökéletesen helyreállítatjuk.

Körülnézett. Tekintete megállapodott a háromlábra helyezett üstön.

– Vervain bácsi fel tudta forralni az üstöt – mondta halkan. – Szenet tett alá. Ma is érzem a füst szagát. Nagy Nanne kiült a hátsó lépcsőre, és figyelte. Mindenki más félt.

Előrelépett, bement a színbe, megállt a szentek előtt, bámulta az ajándékokat és a lobogó gyertyákat. Sietve keresztet vetett, és rátette jobbjának két ujját a szépséges, magas Madonna meztelen lábára.

Most mit tegyünk?

Úgy álltunk mögötte Aaronnal, mint két elbizonytalanodott őrangyal. Tányérban friss ételt tettek az oltárra. Éreztem az édes parfüm és a rum szagát. Vélhetőleg a bozótban lapító emberek hozhatták a titokzatos áldozatokat. Akkor hőköltem csak vissza, mikor láttam, hogy az egyik fura tárgy a látszólagos rendetlenségben egy emberi kéz.

Csukló alatt vágta le, és valami förtelmes aszalvánnyá szikkasztották, de nem is ez volt benne a legrémesebb, hanem hogy el-lepték a hangyák, akárcsak az oltár egész lakomáját.

Mikor láttam, hogy mindent megszálltak az undok rovarok, az a viszolygás rohant meg, amit csak hangyák képesek kelteni az emberben.

Elképedésemre Merrick a mutató- és hüvelykujja közé fogta a kezét majd néhány erőyes mozdulattal lerázta róla a garázda hangyákat.

A rejtekező gyülekezet egyetlen hangot sem adott, de mintha

közelebb nyomultak volna. A kolibrik hipnotikusan zsongtak, és ismét suhogni kezdett az eső. De nem jutott át a lombmennyezetén. Egyetlen csepp sem koppant a bádogtetőn.

– Mit akarsz kezdeni ezekkel a dolgokkal? – kérdezte Aaron szelíden. – Ha jól értettem, semmit sem akarsz itt hagyni.

– Le fogjuk rombolni – mondta Merrick –, ha nincs kifogásuk ellene. Ez már idejét múlta. A házat be kell zárni, ha megtartják, amit ígértek. Magukkal akarok menni.

– Igen, mindent lebontatunk.

Merrick hirtelen ránézett a kezében levő, aszott csonkra. A hangyák átmásztak a bőrére.

– Tedd le, kislány! – szaladt ki a számon olyan hirtelen, hogy magam is meglepődtem.

Egyet-kettőt rázott rajta, aztán letette.

– Ennek velünk kell jönnie, semmi se maradhat itt – mondta. – Egy napon majd előveszem őket, és megnézem, hogy micsodák. – Lesöpörte magáról a hangyákat.

Bevallom őszintén, megkönnyebbültem ettől az elutasító hangtól.

– Természetesen! – mondta Aaron. Megfordult, intett a Talamasca növendékeinek, akik a terasz széléig követtek. – Ők majd mindent becsomagolnak – ígérte.

– Egy dolog van ezen a hátsó udvaron, amit magamnak kell becsomagolnom – mondta Merrick, és ránk nézett. Nem titokzatoskodott, inkább zavarban volt.

Othagyott minket, és lassan elindult az egyik göcsörtös gyümölcsfához, amely a kockakövekkel burkolt terasz közepéből sarjadt. Lehajtotta a fejét, bebújt az alacsony, zöld ágak alá, és úgy nyújtotta ki a karját, mintha át akarná ölelni a fát.

Aztán megláttam, miért jött. Sejtettem volna. Hatalmas kígyó ereszkedett le a fáról, rátekeredett a lány karjára, vállára. Egy constrictor.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Összerázkódtam az undortól. Még amazonasi éveim sem szeretették meg velem a kígyókat – épp ellenkezőleg. De azért tudtam, milyen a tapintásuk, ismertem azt a hátborzongató, selymes súlyt, azt a furcsa áramlást, amellyel a bőr válaszol a karunkra tekeredő hulló szélsebes mozgásának.

Most is éreztem mindezt, míg Merricket figyeltem.

A zöld bozótból, ahonnan ugyancsak őt lesték, fojtott suttogás hallatott. Hát ezért jöttek, hogy ezt lássák. Ez a nagy pillanat. Persze a kígyó egy vudu isten. Tudtam, mégse bírtam magamhoz térni.

– Ártalmatlan – mondta sietve Aaron. Mintha bizony tudta volna! – Gondolom, tálalnunk kell majd neki egy-két patkányt, de ránk nézve nem veszélyes.

– Oda se neki – mosolyogtam, hogy enyhítsem kínos zavarát. Láttam, milyen kényelmetlenül feszeng. Majd azzal folytattam, hogy csipkelődjek vele egy kicsit, és valamivel megtörjem a ház nyomasztó melankóliáját: – Azt persze tudod, hogy a rágcsálónak élnie kell.

Aaron kellően elborzadt, és rosszállóan nézett, mintegy azt üzenve: velem ezt nem kell közölnöd! Persze túlságosan udvarias volt, hogy akár egyetlen szót is mondjon.

Merrick halkán, franciául beszélt a kígyóhoz. Visszament az oltárhoz, levett róla egy fekete vasból készült ládát, amelynek mind a négy oldalán rácsos ablakok voltak – nem tudok rájuk jobb szót. Fél kézzel felnyitotta a kenetlenül csikorgó fedelet, hogy a kígyó bemelessen, és a constrictor, nagy megkönnyebbülésünkre, lassan és kecsesen el is helyezkedett a ládában.

– No, most elválik, melyik elszánt úriember hajlandó vinni a kígyót – mondta Aaron a bámuló növendékeknek, akiknek a szava is elállt.

Közben a nézősereg oszlani kezdett. Ágak ropogtak. Levelek hullottak a fákról. Valahol a buja kert mélyében láthatatlan kolibrik paskolták szorgosan a levegőt parányi szárnyaikkal.

Merrick sokáig nézett a magasba, mintha rést talált volna a lombmennyezetben.

– Nem hinném, hogy valaha visszajövök ide – mondta halkan kettőnknek vagy senkinek.

– Miért mondod ezt, kislány? – kérdeztem. – Azt teszel, amit akarsz; akár naponta idejöhetsz, ha úgy tetszik. Olyan sok mindent meg kell beszélnünk.

– Ez az egész hely tönkrement – válaszolta. – Különben is, ha Hideg Sandra valaha visszajön, nem akarom, hogy itt találjon. – Egykedvűen nézett rám. – Mert ő az anyám, és elvihet, én pedig nem akarom, hogy ez valaha is megtörténjék.

– Nem fog megtörténni! – fogadkoztam, bár ki tarthatna vissza egy gyereket a szerető anyától. Mi annyit tehetünk, hogy igyekszünk mindenben Merrick kívánságai szerint eljárni.

– Most pedig jöjjenek – mondta. – Van néhány dolog a padlásán, amelyekhez ne nyúljon senki rajtam kívül.

A padlás tulajdonképpen a második emelet volt, nagyon meredek nyeregtetővel lezárt tér, amelyből négy ablak nyílt a szélrózsa négy irányába, ha ugyan a házat jól tájolták.

Felmentünk hátul egy kétszer csavarodó, szűk csigalépcsőn a kellemesen tiszta, noha poros padlásra, ahol olyan istenien illatoztak a deszkák hogy csak hápogtam.

Merrick elfordított egy hályogos villanykörte. Utazótáskák, ódon hajóbőröndök, bőrrel bevont ládák között álltunk. Egy műkereskedő odáig lett volna értük. Én pedig, miután láttam egy varázskönyvet, alig vártam a folytatást.

Merricket csak egyetlen bőrönd érdekelte, mert mint mondta, ez a legfontosabb. Letette a gerendákra a dróton himbálózó villanykörte alá.

Bőrrel sarkalt, kanavász útításka volt. Merrick minden nehézség nélkül kinyitotta, mert nem volt lezárva. Fehér vászonba – vagy talán ócska párnahuzatokba – göngyölt tárgyak voltak benne.

Merrick rövid imát suttogott – az Üdvözlégyet, ha jól hallottam –, aztán fölemelte az egyik batyut, és lefejtette a vásznat egy megdöbbenő tárgyról: egy mindkét oldalán sűrűn televéssett, hosszú, zöld baltáról.

Megvolt vagy két láb hosszú, és bizonyosan súlyos lehetett, bár Merrick könnyedén tartotta. Aaron is, én is láttuk, hogy egy arcot véstek a kőbe.

– Tiszta jade! – mondta Aaron áhítattal.

A követ tükörsimára csiszolták, a profilból ábrázolt fejét aprólékosan kidolgozott, gyönyörű tiara koronázta, amely, ha nem tévedek, tollakból és kukoricacsövekből készült. A vésett arc életnagyságú volt.

Mikor Merrick megfordította a tárgyat, láttam, hogy a másik lap egy egész alakot ábrázol. A balta elkeskenyedő végének közelébe apró lyukat fűrtak, talán azért, hogy övre lehessen függeszteni.

– Istenem! – mormolta Aaron. – Olmék, ugye? Felbecsülhetetlen értéke lehet!

– Szerintem olmék – feleltem. – Még sose láttam ilyen nagy és ilyen csodálatos díszítésű tárgyat múzeumon kívül!

Merrick nem lepődött meg.

– Ne mondjon olyat, Mr. Talbot, amit nem gondol komolyan – figyelmeztetett szelíden. – A maguk pincéiben is vannak hasonlók. – Egy hosszú, álmatag pillanatig farkasszemet nézett velem.

Alig kaptam levegőt. Honnan tudhat ilyeneket ez a gyerek? Nyilván Aarontól. De mikor Aaronra sandítottam, láthattam, hogy tévedek.

– Nem ilyen szépek, Merrick – feleltem az igazsághoz híven. – Azonkívül a mieink töredékesek.

A lány nem felelt. Úgy tartotta maga előtt a két kézre fogott baltát, mintha gyönyörködne a fény játékában a kővön. Folytattam:

– Ez egy vagyont ér. Arra nem számítottam, hogy egy ilyen tárgyat fogok látni ebben a házban.

Merrick egy hosszú percreg töprengett, aztán ünnepélyesen, megbocsátóan bólintott.

– Véleményem szerint – folytattam, minden igyekezetemmel próbálva jóvátenni a hibámat – a legrégebb ismert közép-amerikai civilizációból származik. Megdobogtatja a szívemet, ha ránézek.

– Talán még az olmékok előtről való – pillantott rám, aztán lustán végigjártatta a tekintetét Aaronon. A villanykörte arannyal vonta be alakját és az aprólékos vésetet. – Ezt Matthew mondta, miután elhozta a vízesés mögötti barlangból. Ezt Vervain bácsi mondta, műkor eligazított, hogy hol keressük.

Ismét lenéztem arra az üres tekintető, lapos orrú, fantasztikus alakra a csillogó zöld kövön.

– Nem tőlem kell hallanod – mondtam –, hogy ez nagyon valószínű. Amennyire a szakkönyvekből tudjuk, az olmékok a semmiből jöttek.

Bólintott.

– Vervain bácsi egy ilyen indiántól született, azok közül, akik ismerték a legsötétebb mágiát. Színes férfitől és rézbőrű asszonytól született Vervain bácsi és Nagy Nananne. Hideg Sandra anyja pedig Nagy Nananne unokája volt, úgyhogy ez bennem is megvan.

Nem bírtam szólni. Nem volt szó, amely kifejezhette volna hitemet vagy ámulatomat.

Merrick félretette a baltát, rá a batyukra. Ugyanolyan óvatosan felvett egy másikat, egy kisebb, hosszabb csomagot, és kibontotta.

A selymes fényű faragvány egy magas alakot ábrázolt – hogy istent-e vagy királyt, azt meg nem mondhatom. Mindenesetre lélegzetelállító volt a nagysága és a kidolgozása.

– Senki se tudja – mondta a gyerek, mintha a gondolataimra válaszolna. – De figyelje csak meg ezt a jogart: ez a mágia jele. Tehát ha király, akkor egyben pap és isten is.

Megszégyenülten vizsgálgattam az aprólékos faragást. A hosszú, vékony alak olyan fejdísz viselt, amely vadul kimeresztett szeméig

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

ért, és a vállát is elborította. Körgallérjáról egy korong lógott mezte-
len mellére.

A jogart pedig úgy fogta, mintha a bal tenyerét ütögetné, intő
jelül minden közelítő ellenségnek vagy áldozatnak. Hátborzongató
volt, gyönyörű, őszinte és bonyolult. Olyan fényesre csiszolták, hogy
valósággal izzott.

- Állítsam fel, vagy fektessem le? - kérdezte Merrick. - Én nem
játszozom ezekkel a lényekkel. Nem, sose tennék ilyet. Érzem
bennük a varázslatot. Idéztem velük szellemeket. Én nem játszom.
Hadd takarjam be, hogy nyugton legyen.

Beburkolta a bálványt, majd egy harmadik csomagért nyúlt.
Nem tudtam megszámolni, hány tárgy lehet a teletömött bőröndben.

Láttam, hogy Aaronnak is elállt a szava. Nem kellett Közép-
Amerika szakértőjének lennie, hogy felfogja, mit jelentenek ezek a
műtárgyak.

Merrick kicsomagolta a harmadik tárgyat, és közben mesélt:

- Lementünk oda, és követtük a térképet, amit Vervain bácsitól
kaptunk. Hideg Sandra egyfolytában imádkozott Vervain bácsihoz,
hogy mutassa az utat. Matthew volt ott, Hideg Sandra és én. Hideg
Sandra egyre azt hajtogatta: „Na, örülsz már, hogy sose jártál
iskolába? Mert hogy folyton panaszkodsz. Hát most itt van helyette
ez a
nagy kaland.” Megmondom őszintén, igaza volt.

A váson lehullott a hosszú, hegyes törőről. Egyetlen darab zöld
jádéból faragták, markolatán, amelybe két mélyen ülő, apró szemet
véstek, tisztán föl lehetett ismerni a kolibrit. Láttam hasonló típust
múzeumokban, de még sose találkoztam ennyire szép példánnyal.
Most már megértettem, miért szerette Vervain bácsi a hátsó udvar
madarait.

- Igen, uram - mondta Merrick. - A bácsi azt mondta, hogy va-
rázsmadarak. Ő tette ki nekik az etetőket, de ezt már mondtam. Most,
ha én elmegyek, ki fogja megtölteni az etetőket?

- Mi majd gondot viselünk a házra! - nyugtatta meg Aaron, de

láttam rajta, hogy nagyon aggódik Merrick miatt. A lány folytatta:

- Az aztékok hittek a kolibrikban. Úgy lebegnek a levegőben, mintha varázslat tartaná őket. Erre-arra fordulnak, és mindig más a színük. A legenda szerint az azték harcosokból kolibri lesz a halál után. Vervain bácsi azt mondta, hogy a varázslóknak mindent tudniuk kell. Vervain bácsi mondta, hogy a mi fajtánkban mindenki varázsló, és négyezer évvel vénebbek vagyunk az aztékoknál. **0** mesélt a festményekről a barlang falán.

- És azt tudod, hol ez a barlang? - kérdezte Aaron, majd rögtön sietett tisztázni a szándékát: - Ezt senkinek sem szabad elárulnod, drágám! Az emberek esze megbomlik az ilyen titkoktól!

- Nálam vannak Vervain bácsi feljegyzései - mondta Merrick ugyanazon a réveteg hangon. Letette az éles pengét a vászonbatyuk ágyára, majd kicsomagolt egy negyedik tárgyat, egy zömök figurácskát, ugyanolyan pazar faragványt, mint az előzőek. Keze visszatért a törhöz, a kolibri formájúra csiszolt, gömbölyű markolathoz. - Ezzel fakasztottak vért a varázslataikhoz. Vervain bácsi mondta, hogy találni fogok egy tárgyat, ami a vér fakasztásához kell. Matthew azt mondta, hogy ez az.

- Ez a bőrönd tele van hasonló tárgyakkal, ugye? - kérdeztem. - Mert bizonyosan nem ezek a legfontosabbak. - Körülnéztem. - Mi más rejtőzik még ezen a padláson?

Merrick vállat vont. Először látszott rajta, hogy zavarja a fojtós meleg a tető alatt.

- Jöjjenek! - mondta udvariasan. - Csomagoljuk össze a bőröndöt, és menjünk le a konyhába. Szóljanak az embereiknek, hogy ne nyissák föl ezeket a ládákat, csak vigyék oda, ahol biztonságban lesznek. Főzök maguknak egy kis finom kávé. Én főzöm a legjobb kávé. Jobbat főzök mint Hideg Sandra vagy Nagy Nanne. Mr. Talbot, maga mindjárt elájul a forróságtól. Mr. Lightner pedig túlságosan aggodalmaskodik. Senki sem fog betörni ebbe a házba, a maguk házat pedig éjjel-nappal őrzik.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Vigyázva visszacsomagolta a baltát, a bálványt, a törst, aztán becsukta bőröndöt, és rácsattintotta a rozsdás kapcsokat. Csak most fedeztem fel viharvert régi kartonlapot és rajta egy mexikói repülőter nevét, meg a hosszú utakra utaló, sok-sok matricát.

Vártam a kérdéseimmel, amíg le nem jutottunk a hűvösebb konyhába. Merricknek tökéletesen igaza volt abban, hogy az ájulás kerülgetett a hőségtől. Majdnem rosszul voltam.

Merrick letette a bőröndöt, lerúgta cipőjét, lehántotta fehér harisnyanadrágját, bekapcsolta a hűtőszekrény fölött a bágyadtan köröző, rozsdás ventilátort, majd nekilátott a kávénak.

Aaron felkutatta a cukrot, és a régi „jégsszekrényben”, ahogy Merrick nevezte, megtalálta a kancsót, tele friss, hideg tejszínnel. Bár Merricket nem érdekelte, mert ő tejjel itta a kávé. Már melegítette is, épp csak annyira, hogy ne forrjon.

– Így kell – közölte velünk.

Letelepdtünk egy kerek tölgyfa asztalhoz, amelynek fehér lapját tisztára törülték. A tejeskávé erős és finom volt. Öt év az élőhalottak között sem feledtetheti az emlékét. Semmi sem feledtetheti. Jól megcukroztam, úgy mint Merrick, és nagy kortyokban ittam, feltétlen hittel a kávé gyógyhatásában, majd hátradőltem a recsegő deszkaszéken.

Rend volt körülöttem, noha a konyha igazi időzárvány volt. Még a hűtőszekrény is műemléknek számított. A tetején volt a duruzsoló motor, a csikorgó ventilátor alatt. A polcok a tűzhely fölött és a falakon üvegajtókkal záródtak. Láthattam az összes tartozékot, ami egy olyan helyhez kell, ahol rendszeresen étkeznek az emberek. A padlót patyolattiszta, régi linóleum fedte.

Hirtelen eszembe jutott a bőrönd. Felpattantam, körülnéztem. Merrick mellett volt az üres széken.

Mikor Merrickre néztem, láttam, hogy könnyes a szeme.

– Mi az, drágám? – kérdeztem. – Mondd el nekem, én pedig mindent elkövetek, hogy helyrehozzam.

– Csak a ház, Mr. Talbot, és minden, ami itt történt – mondta. – Matthew ebben a házban halt meg.

Ez válasz volt egy súlyos kérdésre, amelyet nem mertem szavakba önteni. Nem mondhatnám, hogy öröm volt hallanom, de nem tudtam kiverni a fejemből, hogy ki tarthat még igényt a kincsekre, amelyeket Merrick a magáénak tekint?

– Hideg Sandra miatt ne aggódjon – mondta Merrick. – Ha vissza akart volna jönni ezekért a dolgokért, régen visszajött volna. Hideg Sandrának a világ pénze nem volt elég. Matthew őszintén szerette, de neki sok pénze is volt. És ez volt a lényeg.

– Hogyan halt meg Matthew, drágám? – kérdeztem.

– Láztól, amit a dzsungelben szedett föl. Pedig minket is beoltott. Nem szeretem az injekciót. Beoltottak bennünket az összes elképzelhető betegség ellen. Í mégis betegen jött vissza. Később Hideg Sandra azt visította, miközben földhöz vagdosott mindenfélét, hogy az őserdei indiánok átkozták meg Matthew-t, és sose lett volna szabad felmennie a vízesés mögött a barlanghoz. De Nagy Nananne azt mondta, hogy túl erős a láz. Matthew itt halt meg, a hátsó szobában.

Mutatta a folyosó másik oldalán azt a szobát, ahol Aaron és én töltöttük kényelmetlen éjszakánkat.

– Miután Matthew meghalt és Hideg Sandra elment, kihoztam onnan a bútort. Az első hálószobában van, Nagy Nananne szobája mellett. Azóta is ott alszom.

– El tudom képzelni – mondta vigasztalón Aaron. – Borzasztó lehetett mindkettőt elveszíteni.

– Matthew mindig jó volt mindenkire – folytatta a lány. – Bár ő lett volna az apám! Milyen sok hasznomra lenne most! Ki-be járt a kórházakban, aztán a doktorok elmaradtak, mert folyton részeg volt, és ordított velük, és végül megfulladt.

– Akkor már elment Hideg Sandra? – kérdezte Aaron gyengéden, és odatette a kezét Merrické mellé az asztalra.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Örökké a sarki kocsmában ült, és mikor onnan kirúgták, átment a főutcaiba. Akkor éjszaka, mikor Matthew haldokolt, több mint két sarkot rohantam érte. Bezörgettem a hátsó szűnyoghálós ajtón, hogy jöjjön. Olyan részeg volt, hogy járni se bírt.

Ült ott azzal a jóképű fehér emberrel, aki odáig volt érte, egyszerűen imádta. Látszott rajta. Hideg Sandra meg olyan részeg volt, hogy fel sem tudott állni. Akkor belém hasított, hogy nem akarja látni, mikor Matthew elmegy. Fél mellette lenni, mikor megtörténik. Nem volt keményszívú. Csak borzasztóan megijedt. Úgyhogy hazarohantam.

Nagy Nananne mosogatta Matthew arcát, és töltötte neki a whiskyt, mert Matthew folyton azt ivott, nem volt hajlandó mást inni, és fuldokolt és fuldokolt, mi pedig csak ültünk mellette, aztán valamikor hajnaltájban abbamaradt a fuldoklás, és nagyon egyenletesen kezdett lélegezni, olyan egyenletesen, hogy órát lehetett volna igazítani hozzá, fel és le, fel és le.

Megkönnyebbülés volt, hogy nem fuldoklik. De Nagy Nananne a fejét rázta, hogy ez nem jót jelent. Aztán annyira elhalkult Matthew lélegzése, hogy se hallani, se látni nem lehetett. Nem mozgott a melle, és Nagy Nananne megmondta, hogy meghalt.

Elhallgatott, kiitta a kávéját, aztán felállt, hátralökte a székét, elvette tűzhelyről a kannát, és töltött még nekünk a sűrű italból.

Visszaült, és a szokott mozdulattal megnyalta az ajkát. Ilyenkor gyerekek látszott, talán azért, mert olyan egyenesen ült a székén, és úgy fonta keresztbe a karjait, mint egy zárdanövendék.

– Tudják, ez jólesik, hogy meghallgatnak – mondta. Ide-oda járt közöttünk a tekintete. – Még soha, senkinek se meséltem róla. Csak az apróságokat. Matthew rengeteg pénzt hagyott Hideg Sandára.

Másnap dél körül jött haza, és követelte, hogy mondjuk meg, hová vitték Matthew-t, és elkezdett visítani, meg csapkodni, és azt kiabálta, hogy nem lett volna szabad elvitetnünk Matthew-t a hullaházba.

„Na és hova tettük volna? – kérdezte Nagy Nananne. – Ha nem tudnád, ebben a városban törvény van a holttestekre. Mit képzelsz, csak úgy kivihetjük a hátsó udvarba, és eltemethetjük?” Kiderült, hogy a bostoni rokonok jöttek el Matthew-ért, és ahogy Hideg Sandra meglátta a csekken, mennyi pénzt hagyott rá Matthew, már el is tűnt a házból.

Persze nem gondoltam, hogy most láttam utoljára. Annyit tudtam, hogy összecsomagolta pár ruháját egy új piros bőrkofferbe, és úgy kiöltözött, mint egy fotómodell, fehér selyemkosztümbe. A haját kontyba tűzte a tarkóján. Olyan gyönyörű volt, hogy nem volt szűksége sminkre, most mégis sötétlilára festette a szemhéját, és valamilyen sötét árnyalattal, úgy rémlik, ugyancsak lilával kirúzsozta a száját. De szép volt!

Megpuszilt, és adott egy üveg Chanel No. 22 parfümöt. Azt mondta, ez az enyém. Azt mondta, visszajön értem. Azt mondta, vásárol egy autót, és elmegy innen. Azt mondta: „Ha átjutok azon a bürün, anélkül, hogy vízbe főlnék, elszabadulhatok ebből a városból!”

Merrick egy percre elnémult, összevonta a szemöldökét, a szája kissé kinyílt. Aztán folytatta:

– „Fenét jössz vissza érte! – mondta neki Nagy Nananne. – Mást se csináltál világéletedben, mint vadultál, és hagytad volna, hogy a gyerek is vaduljon, nohát ő itt marad velem, te pedig mész a pokolba.”

Ismét elnémult. Kislányos arca elcsöndesedett. Attól féltem, sírni fog. Úgy vélem, tudatos erőfeszítéssel fojtotta vissza a könnyeit. Megköszörülte a torkát, és megszólalt, de alig lehetett érteni a szavát:

– Azt hiszem, Chicagóba ment – mondta.

Aaron tiszteletteljesen várakozott. Csend volt a régi konyhában. Felvettem a kávémat, mohón ittam, élveztem az ízét. Merricknek is kedveskedni akartam, no meg finom is volt.

– A tieid vagyunk, drágám – mondtam.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

- Ó, tudom én azt, Mr. Talbot - felelte halkan, majd anélkül, hogy elfordította volna a szemét egy távoli pontról, fölemelte a jobbját, és rátette a kezemre. Sose felejttem el azt a mozdulatot. Olyan volt, mintha ő vigasztalna engem.

Aztán így folytatta:

- Nohát, Nagy Nananne legalább már tudja. Tudja, hogy él-e az anyám, vagy halott.

- Igen, tudja! - vágtam rá gondolkodás nélkül. - És akármit is tud, megleszte a békét.

Ezután hallgattunk. Fájóan éreztem, hogy Merrick szenved. A Talamasca növendékei csomagoltak. Csikorogtak a nagyobb szobrok, ahogy tolták vagy vonszolták őket. Hallottam, ahogy feszül, majd elszakad a ragasztószalag.

- Szerettem azt az embert, Matthew-t - szólalt meg halkan Merrick. - Őszintén szerettem. Ő tanított meg, hogyan olvassam a Mágia Könyvét. Ő tanított meg, hogyan olvassam az összes könyvet, ami Vervain bácsi után maradt. Szerette nézni a képeket, amiket mutattam. Érdekes ember volt.

Újabb hosszú szünet következett. Volt a ház légkörében valami nyugtalanító. Nem értettem, mit érzek. Semmi köze sem volt a normális hangokhoz és tevékenységekhez. Hirtelen nagyon fontosnak tűnt, hogy eltitkoljam a zavaromat Merrick elől, nehogy felzaklassa ez az akármicsoda.

Olyan volt, mintha egy új szereplő lépett volna a házba. Lehetett hallani a lopakodását. Éreztem, hogy összefüggő személyiség. Cseppet se féltem tőle. Kitörültem az agyamból, csak Merrickkel törődtem, aki egyfajta révületben ismét beszélni kezdett, hadarva, szinte len hangon:

- Bostonban Matthew történelmet és természettudományt tanult. Mindent tudott Mexikóról és a dzsungelekről. Ő mondta el nekem az olmékek történetét. Mikor Mexikóvárosban voltunk, elvitt egy múzeumba. El akarta intézni, hogy járjak iskolába. Nem félt azoktól az

őserdőktől. Azt hitte, hogy azok az oltások megvédenek. Nem engedte, hogy igyuk a vizet, meg a többi. És gazdag volt, mint már mondtam, és sose próbálta volna ellopni Hideg Sandrától vagy tőlem ezeket a tárgyakat.

Merev volt a tekintete.

Továbbra is éreztem a házban azt az entitást. Rájöttem, hogy Merrick nem érzékeli. Aaron se tudta, hogy itt van. Pedig itt volt. Nem messze tőlünk. Egész lelkemmel Merrickre figyeltem.

– Sok dolog maradt Vervain bácsi után. Majd megmutatom. Vervain bácsi azt mondta, hogy a mi családunk gyökerei azokba a lenti őserdőkbe nyúlnak vissza, meg Haitiba, de abba a Haitiba, amelybe még nem érkezett meg a mi népünk. Azt mondta, mi nem olyanok vagyunk mint Amerika fekete népe, bár sose használta a „fekete” szót, mindig „színest” mondott. Azt tartotta, hogy így udvarias. Hideg Sandra kikacagta. Vervain bácsi hatalmas varázsló volt, akárcsak őelőtte a nagypja, és ő mesélte, mikre volt képes az Öreg.

Halk beszéde még jobban felgyorsult. Patakszottak belőle a szavak.

– Az Öreg, én mindig csak így hívtam. Vudu varázsló volt a polgárháború idején. Visszament Haitira, hogy megtanuljon dolgokat, aztán mikor hazatért, azt mondják, ostrommal vette be ezt a várost. Hát persze, itt főleg Marie Laveau-t⁵ emlegetik, de azért beszélnek az Öregről is. Néha érzem a közelemben Vervain bácsit és az Öreget, meg Lucy Nancy Marie Mayfairt a fényképekről, és egy másik vudu királynőt, akit úgy hívtak, hogy Szép Justine. Azt mondták, mindenki félt Szép Justine-től.

– Te mit kívánsz, Merrick? – kérdeztem hirtelen, mert mindenképpen félbe akartam szakítani azt az egyre gyorsuló hadarást.

Élesen nézett rám, aztán elmosolyodott.

⁵ Marie Laveau volt a XIX. sz.-i New Orleans leghíresebb vudu királynője (ford. mj.)

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Tanulni akarok, Mr. Talbot. Iskolába akarok menni.

– Hiszen ez csodálatos – suttogtam.

– Szóltam Mr. Lightnernek – folytatta –, és ő azt mondta, hogy maguk meg tudják csinálni. Magas szintű iskolába akarok járni, ahol megtanítanak görögül és latinul, és hogy milyen villával kell enni a salátát vagy a halat. Mindent tudni akarok a mágiáról, úgy, mint Matthew, aki dolgokat mesélt a bibliából, felolvasott a régi könyvekből, és elmagyarázta, mi az igaz. Matthew-nek sose kellett a megélhetésért dolgoznia. Arra számítok, hogy nekem dolgoznom kell majd érte. De tanult akarok lenni. Maga tudja, mire gondolok.

Rám szögezte száraz, tiszta szemét. Most még jobban lenyűgözött íriszének gyönyörű árnyalata. Valamivel lassabban és nyugodtabban folytatta.

– Mr. Lightner azt mondja, hogy a maguk rendjében mindenki tanult ember. Ezt mondta nekem, mielőtt maga megérkezett. De látom is itt az anyaházban az emberek viselkedésében, meg abban, ahogy beszélnek. Mr. Lightner azt mondja, ez a hagyomány a Talamascánál. Tanítatják a rend tagjait, mert a Talamascánál a tagság élethosszig szól, és mindenki egy fedél alatt lakik.

Mosolyogtam. Ez igaz. De mennyire igaz.

– Igen – feleltem. – Ez jár mindenkinek, aki hozzánk jön, amennyiben szeret tanulni. Neked is megadjuk.

Merrick hozzám hajolt, és megcsókolta az arcomat. Annyira meglepett ez a szeretetnyilvánítás, hogy azt se tudtam, mit tegyek. Majd azt mondtam, amit a szívem diktált:

– Drágám, megadunk neked mindent! Olyan sok közös tulajdonságunk van, akkor is kötelességünk lenne, ha... ha nem szerezne nekünk ilyen nagy örömet.

– És én mit csinálok cserébe? – kérdezte csendes, magabiztos hangon. – Semmiért nem adnak mindent, Mr. Talbot. Mondja meg, mit akar tőlem.

– Tanítsd meg nekünk, amit a mágiáról tudsz – feleltem. – Nőjél

ANNE RICE: MERRICK

fel, legyél boldog, legyél erős, és sose félj semmitől.

9

Sötétedett, mire eljöttünk a házból.

Mielőtt elhagytuk a várost, megvacsoráztunk a Galatoire-ban, a patinás régi étteremben, ahol ínycsiklandóan főztek, de Merrick addigra úgy kimerült, hogy egészen elsápadt, és elaludt ültében.

Feltűnően megváltozott. Azt motyogta, hogy Aaronnak és nekem gondot kell viselnünk az olmék kincsekre.

– Nézhetik őket, de vigyázzanak rájuk – közölte tárgyilagosan, majd minden átmenet nélkül elaludt.

Aaron és én épp csak hogy nem ölben vittük az autóhoz. Merrick tudott járni álmában, de húzni kellett. Nagyon szerettem volna megbeszélni a jelenséget Aaronnal, de nem mertem megkockáztatni, holott Merrick az egész úton úgy aludt közöttünk, akár a tej.

Mikor az anyaházhoz értünk, az a derék asszony, akit már említettem, és akit a biztonság kedvéért Marynek fogok nevezni, segített felvinni Merricket a szobájába, ahol lefektettük az ágyára.

Mint mondtam, úgy határoztam, hogy a Talamasca ingergazdag környezetet teremt Merricknek, és megad neki mindent, amit megkívánhat.

Ez a folyamat már el is kezdődött. Az emeleten, az egyik sarkon rendeztük be a szobáját, úgy, amilyennek elképzeltük egy fiatal lány álmát. Gyümölcsfából készült, csipkés ágy, amelynek mennyezetére és oszlopaire virágokat faragtak, öltözőasztal két cifra kis lámpással,

hatalmas kerek tükörrel, hozzá atlasszal kárpitozott puff, számtalan üvegcsé, és két fidres-fodros karakterbaba, amelyeket félre kellett dobni, hogy lefektethessük szegény Merricket az ágyára.

Mielőtt azt hinnék, hogy nőgyűlölő kretének voltunk, engedtesék meg közölnöm, hogy a szoba egyik falát, azt, amelyet nem tagoltak a tornácra nyíló, plafontól padlóig érő ajtók, eltakarta a legváltozatosabb témájú könyveket tartalmazó polc. Azonkívül volt sarokasztal és székek az olvasáshoz, több tetszetős lámpa, továbbá fürdőszoba szagos szappanokkal szivárványszínű samponokkal, megszámlálhatatlan flakon kölnivel és illatos olajokkal. Merrick is megvásárolt magának mindent, ha olyan különlegesen finom illata volt, mint a Chanel No. 22 parfümnek.

Tehát otthagytuk, hogy a kedves Mary őrizze, miközben ő az igazak álmát alussza. Azt hiszem, mostanra én is, Aaron is fülig beleszerettünk, a szó szülői értelmében. Mindenesetre úgy döntöttem, hogy nem létezhet olyan talamascás ügy, ami elterelhesse a figyelmemet Merrickről.

Mivel Aaron nem rendfőnök, persze neki lesz része abban az örömben, hogy akkor is Merrick mellett maradhasson, amikor én már visszakényszerültem londoni íróasztalom mellé. Irigyeltem Aaront, amiért ő láthatja, hogyan találkozik Merrick első házitanítóival, és hogyan választ magának iskolát.

Ami az olmék kincseket illeti, elhelyeztük őket a louisianai kis pánceleteremben, és amint biztos helyen voltak, némi vita után felnyitottuk a bőröndöt, és megnéztük, mi van benne.

Hát ez egészen rendkívüli lelet volt: kevés híján negyven idol, legalább tizenkét tör, számos balta, és sok kisebb balta formájú tárgy, az az ősi típus, amelyet keltnek hívnak. Csupa álomszép tárgy. Volt egy kézzel írott leltár is, vélhetőleg a balsorsú, titokzatos Matthew műve, amely feltüntette a leletek nagyságát, és ezt a feljegyzést főzték hozzá:

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Temérdek kincs van még ebben az alagútban, de ezeknek várniuk kell egy későbbi feltárássra. Máris beteg vagyok, minél előbb haza kell mennem. Honey és Sandra veszekednek velem, mert ők mindent ki akarnak hozni a barlangból. De most is egyre gyengülök, ahogy ezt írom. Merricket megrémíti a betegségem, úgyhogy haza kell vinnem. Érdemes feljegyezni, hogy amíg erő van a jobb kezemben, hölgyeimet semmi sem riaszthatja meg, se az őserdők, se a faluk, se az indiánok. Vissza kell mennem.

Szívfájdító volt olvasni a halott ember szavait. Még kíváncsibb lettem „Honeyra”.

Javában csomagoltuk és rakosgattuk vissza a tárgyakat, amikor kopogtattak a pánceleterem ajtaján.

– Jöjjenek gyorsan! – szólt be Mary. – Hisztériás rohamot kapott. Nem tudom, mit tegyek!

Felsiettünk a lépcsőn. Ahogy az emeletre értünk, rögtön hallottuk Merrick keserves zokogását.

Az ágyon ült, még mindig a temetési sötétkék ruhájában, ismét cipő nélkül, a haja csapzottan lógott, és azt zokogta, hogy Nagy Nananne meghalt.

Tökéletesen érthető volt a kétségbeesése, ám Aaron, aki szinte varázslatos hatást tudott gyakorolni az ilyen állapotú emberekre, hamarosan lecsendesítette Mary segítségével.

Merrick ekkor megkérdezte könnyek között, hogy kaphatna-e egy kis rumot.

Természetesen senki sem helyeselte az ilyen gyógyszert, viszont mint Aaron rámutatott, a szesz megnyugtató és elaltató Merricket.

Több palackkal is találtunk a földszinti bárban. Töltöttünk Merricknek egy gyűszűnyit, de ő többet kért.

– Ez csak egy csepp! – sírta. – Nekem egy egész pohárral kell! – Olyan boldogtalannak és feldúltnak látszott, hogy nem tagadhattuk meg tőle. Behörpölte a szeszt, és végre csendesedni kezdett a hüp-

pögése.

– Most mit tegyek, hová menjek? – kérdezte siralmasan. Ismételtén megnyugtattuk, de közben éreztem, hogy Merrick gyásza olyan dolog, amelyet könnyekkel kell kifejezni.

Ami a jövővel kapcsolatos aggályait illeti, az már más kérdés. Kiküldtem Maryt a szobából, és leültem az ágyra Merrick mellé.

– Figyelj rám, drágám! – mondtam. – Te gazdag vagy. Vervain bácsi könyvei iszonyú pénzt érnek. Egyetemek és múzeumok versengve licitálnak majd értük az árverésen. Az olmék kincsek értékére nézve még csak feltételezéseim se lehetnek. Természetesen nem akarjuk, hogy megválj tőlük, de légy nyugodt, biztonságban vagy te még nélkülünk is!

Ez mintha megnyugtatta volna kissé.

Miután majdnem egy óra hosszat sírdogált a mellemre borulva, átölelte Aaront, a vállára hajtotta a fejét, és azt mondta, ha tudja, hogy itt vagyunk a házban, ha nem megyünk el innen, akkor el mer aludni.

– Reggel a földszinten várunk! – mondtam. – Neked kell megfőznöd a kávékat. Szamarak voltunk, hogy annyi ideig ittuk a rossz kávé. Nem vagyunk hajlandók nélküled reggelizni. De most már tessék aludni!

Hálás gyöngédséggel mosolygott, de közben is folytak az arcán a könnyek. Aztán, senki engedélyét nem kérve, odament a cicomás tükörszobához, ahol a rumospalack elég sajátosan vette ki magát a kis flakonok között. Derekasán meghúzta az üveget.

Felálltunk. Mary hozott a lánynak egy hálóinget, én elvettem a rumospalackot. Bólintottam Merricknek, udvariasságból azt mímelve, hogy az engedélye szerint járok el, aztán lementünk Aaronnal a földszinti könyvtárba.

Nem emlékszem, mennyi ideig beszélgettünk.

Valószínűleg egy óráig. Beszéltünk házitánítókról, iskolákról, oktatási programokról, arról, hogy mit kellene tennie Merricknek.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Természetesen nem kérhetjük meg, hogy tartson bemutatót az okkult képességeiből – mondta Aaron olyan határozottan, mintha le akarnám torkolni. – De jelentős adottságai vannak. Éreztem őket egész nap, és tegnap is.

– Van itt más is – mondtam, és éppen elkezdtem volna beszélni a furcsa „zavarról”, amelyet Nagy Nananne konyhájában tapasztaltam, ám valami belém fojtotta a szót.

Rádöbbsentem, hogy ugyanezt érzem, itt, az anyaházunk fedele alatt!

– Mi a baj, öregem? – kérdezte Aaron, aki ismerte minden arc kifejezésemet, és valószínűleg az elmémben is olvashatott volna, ha úgy akarja.

– Semmi – válaszoltam, majd ösztönösen (és talán egy kis önző hősködésből) azt feleltem: – Te maradj itt!

Felálltam, és kimentem a könyvtár nyitott ajtaján a folyosóra.

Az emeleti hátsó traktusban harsányan és gúnyosan hahotáztak. Kétségtelenül női hang volt, de nem köthettem se Maryhez, se a többi női rendtaghoz, akik a házban laktak. Illetve a főépületben csak Mary tartózkodott, a többiek már elmentek aludni a „rabszolgaszállásra” és az udvarház mögött elszórt kunyhókba.

Megint hallottam a nevetést. Mintha csak a kérdésemre válaszolt volna.

Aaron megjelent mellettem.

– Ez Merrick – mondta aggódva.

Ezúttal nem kértem, hogy ne jöjjön utánam. Követett fel a lépcsőn. Merrick ajtaja nyitva állt, a villanyok égtek, ragyogó fényt ontva a széles középső folyosóra.

– Hát akkor bújjanak be! – szólt ki egy női hang, mikor tétován megtorpantam.

Riasztó látvány fogadott. Cigarettafüst fellegébe burkolt fiatal nő ült roppant kihívó tartásban a tükörasztalon. Virágzó fiatal testen egyetlen szál vékony fehér pamutkombinét viselt, amely csaknem

leplezetlenül mutogatta gömbölyű mellének rózsaszín bimbóját, és a sötét árnyékot a lába között.

Természetesen Merrick volt, de semmi köze sem volt Merrickhez.

Jobb kezével a szájához emelte a cigarettát, mélyet slukkolt a gyakorlott dohányos hanyag mozdulatával, aztán kifújta a füstöt.

Szemöldökét felhúzta, végigmért és megvetően mosolygott gyönyörű szájával. Ijesztően különbözött attól a Merricktől, akit én ismertem. Rutinos színész nő sem lett volna képes ilyen fokú átváltozásra. Fülledten érzéki, mély hang jött ki a száján.

– Jó a cigarettája, Mr. Talbot. Rothmans, mi? – Jobbja a kis dobozzal babrált, amelyet a szobából hozott el. Fagyosan, egy árnyalatnyi gúnnal folytatta. – Matthew szívott Rothmanst, Mr. Talbot. Bement a Francia Negyedbe érte, mert ilyet nem kapni a sarki kócerájban. Még a halála napján is ezt szívta.

– Ki vagy te? – kérdeztem.

Aaron nem szólt. Átruházta rám a parancsnokságot, de egy tapodtat sem hátrált.

– Ne kapkodjon, Mr. Talbot! – szólt rám ridegen. – Kérdezzen előbb egyet-mást! – Áthelyezte a testsúlyát a bal térdére, amitől a kombiné megfeszült, és még többet mutatott a melléből.

Szeme szó szerint szikrázott a tükörsztal lámpáinak fényében. Szemöldökét és szemhéját mintha egy idegen egyéniség irányította volna. Még csak nem is Merrick ikertestvérének látszott.

– Hideg Sandra? – kérdeztem.

Kirobbant belőle a nevetés. Baljós hang volt. Hátradobta fekete haját, és újból megszívta a cigarettát.

– Egy szót se mondott rólam, mi? – kérdezte, és megint azzal a mérgezett megvetéssel mosolygott. – Mindig féltékeny volt rám. Utáltam attól a pillanattól, hogy megszületett!

– Honey in the Sunshine – állapítottam meg higgadtan.

Bólintott, vigyorogva kifújta a füstöt.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Rám mindig illett ez a név. Erre fogja magát, kihagy a meséből. Nohát ne gondolja, hogy belenyugszom, Mr. Talbot. Vagy szólítsalak inkább Davidnek? Te egy olyan igazi David vagy, tudod, erényes, tiszta életű meg a többi! – Elnyomta a cigarettát az asztal lapján, rögtön vett egy másikat, és meggyújtotta az arany öngyújtóval, amelyet ugyancsak a szobámban hagytam.

Megfordította az öngyújtót, és elolvasta a szájából lógó, füstölgő cigaretta mellől a feliratát.

– Davidnek, az én megmentőmnek: Joshua. – Rám villantotta a szemét, és mosolygott.

Megsebeztek a szavak, de nem voltam hajlandó mutatni, csak bámultam rá mereven. Bele fog telni egy kis időbe.

– Milyen igazad van – mondta. – Időbe fog telni. Ne gondold, hogy abból akarok részt, amit ez le fog akasztani. Beszéljünk inkább erről a Joshuáról. A szeretőd volt, mi? Szeretők voltak, és Joshua meghalt.

Ez iszonyúan fájt. Önmagát ismerő, felvilágosodott embernek tartottam magamat, de most halálosan szégyelltem, hogy ezek a szavakat Aaron is hallja. Joshua fiatal volt, és közénk tartozott.

A nő fojtott, buja hangon nevetett.

– Persze lányokkal is tudod csinálni, ha elég fiatalok, he? – kérdezte gonoszul.

– Honnan jössz, Honey in the Sunshine? – kérdeztem.

– Ne szólítsd a nevén! – súgta Aaron.

– Ó, ez jó tanács, de felesleges! Mindenképpen maradok, ahol vagyok. Most pedig beszéljünk rólad és erről a fiúról, Joshuáról. Úgy látom, borzasztó fiatal volt, te pedig...

– Hagyd abba! – mondtam élesen.

– Ne beszélj hozzá, David! – mormolta Aaron. – Ne szólítsd meg! Ahányszor szólsz hozzá, mindannyiszor növeled az erejét!

A tükörasztalon ülő nőcske hahotázni kezdett. Hátravetette a fejét, s elfordult, hogy szemközt legyen velünk. A kombiné még job-

ban felcsúszott a combján.

– Volt vagy tizennyolc, úgy saccolom! – Kivette a szájából a cigarettát, és lángoló szemmel nézett rám. – De ezt nem tudtad biztosra, mi, David? Annyit tudtál, hogy meg kell kapnod!

– Takarodj ki Merrickből! – mondtam. – Nincs helyed Merrickben!

– Merrick a húgom! – förmedt rám. – Azt csinállok vele, amit akarok! Az idegeimre ment pelenkás korától, folyton beleolvasott a fejembe, felmondta, miket gondolok, olyanokat szövegelt, hogy magam kerestem magamnak a bajt, mindig engem hibáztatott minde- nért!

Gyilkosam meredt rám. Előrehajoltam. Látszottak a mellbimbói.

– Elárulod, kiféle vagy? – mondtam. – Vagy kiféle voltál?

Leszökkent a tükörasztalról, és üres bal kezének egyetlen lendü- letes csapásával leverte az összes üvegcsét és a jobb oldali lámpát.

Üveg csörömpölt. A villanykörte sercegő szikrát vetett, majd kőaludt. Két-három flakon összetört, teleszórva éles cserepekkal a szőnyeget. Átható parfümillet felhőzött a szobában.

A nő csípőre tette az egyik kezét, a másikkal a magasba tartotta a cigarettát, és a flakonokat nézte.

– Ja, ő szereti az ilyesmit – mondta még gúnyosabban, még több alattomos kihívással. – Te meg azt szereted, amit látsz, mi, David? Pont elég fiatal. Maradt még benne valami a kisfiúból, hm? Nagy Nananne ismert téged, és tudta, mi kell neked. Mint ahogy én is tu- dom.

Gyönyörű arca égett a dühtől.

– Te ölted meg Joshuát, ugye? – kérdezte fojtottan. Szeme hirte- len elkeskenyedett, mintha a lelkemet fürkészné. – Elengedted arra a hegymászásra a Himalájába... – Az utolsó szót úgy ejtette, ahogy én mondtam volna. – Pedig tudtad, hogy veszélyes, de annyira szeretted, hogy nem bírtál nemet mondani neki.

Ez annyira fájt, hogy nem tudtam mit felelni. Megpróbáltam ki-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

verni a tejemből Joshuát. Megpróbáltam nem gondolni a napra, amikor meghozták a holttestét Londonba. Az előttem álló nőre próbáltam összpontosítani.

– Merrick! – mondtam minden erőmmel, amit össze tudtam szedni. – Merrick, üzd ki őt!

– Kívánsz engem, és te is, Aaron! – folytatta. Kipirult arca gödröcskés lett a vigyorgástól. – Bármelyikőtök ledöntene a matracra, ha tudná, hogy büntetlenül megteheti!

Nem szóltam.

– Merrick! – mondta Aaron hangosan. – Vesd ki őt! Rosszat akar neked, drágám. Vesd ki!

– Tudod, mit gondolt rólad Joshua, mikor leesett arról a sziklafalról? – kérdezte a nő.

– Hagyd abba! – kiáltottam.

– Gyűlölt, amiért elküldted, gyűlölt, amiért engedted!

– Hazudsz! – ripakodtam rá. – Takarodj Merrickből!

– Velem te ne ordíts, miszter! – vágott vissza, és az üvegcserepekre verte a hamut. – Na nézzük, mivel kedveskedhetnék neki.

Egy lépést tett a bennünket elválasztó törmelék felé. Rárontottam.

– Ne gyere tovább!

Megragadtam a vállát, és visszanyomtam, de minden erőmre szükség volt hozzá. Bőre annyira csúszott a verejtéktől, hogy majdnem kisiklott a markomból.

– Csak nem hiszed, hogy tudok üvegen járni meztélláb? – vágta az arcomba. – Hülye vénember! Miért akarnám összevagdolni Merrick talpát?

Markoltam a vállát. Üveg recsegett a cipőm alatt.

– Halott vagy, ugye, Honey in the Sunshine? Te is tudod, hogy halott vagy! Ez minden élet, amit kicsikarhatsz magadnak!

Egy pillanatra kiüresedett a gyönyörű arc. A nő majdnem visszaváltozott Merrické. Majd ismét felrántotta a szemöldökét. Lan-

kadtan lecsúszó pillák alól villogott rám a szeme.

– Ott vagyok, és itt is maradok!

– Te a sírban vagy, Honey in the Sunshine – válaszoltam. – Vagyis a test van a sírban, amit akarsz, te pedig csak hazajáró lélek vagy, nem igaz?

Rémület cikázott át az arcán, de rögtön megkeményedtek a vonásai. Kitépte magát a markomból.

– Nem tudsz te semmit se rólam, miszter! – mondta. Megrökönyödöttnek látszott, ami gyakran előfordul a szellemeknél. Sehogy se tudta állandósítani Merrick arcán a hányavetiséget. A test hirtelen megrázkódott. Az igazi Merrick küzdött.

– Gyere vissza, Merrick, lökd ki magadból, Merrick! – kiáltottam, és még egyet léptem előre.

A nő az ágy lába felé hátrált. Forgatta a kezében a cigarettát, meg akart égetni vele.

– Azt lefogadhatod! – válaszolt a gondolatomra. – Bár lenne valamim, amivel igazán megsebezhetlek! De asszem, be kell érnem azzal, hogy Merricket bántom!

Körülnézett.

Nekem ennyi kellett. Ráugrottam, elkaptam verejtékes vállát, és görcsösen szorítottam, miközben ő ficánkolva próbált szabadulni.

– Hagyod abba! – visította. – Engeggyé el! – Mégis sikerült rányomnia a halántékomra a cigarettáját.

Megragadtam a kezét, és addig csavartam, amíg el nem dobta a cigarettát. Olyan keményen pofon csapott, hogy egy pillanatig azt hittem, elájulok, de a vállát nem engedtem el.

– Ez az! – rikoltotta. – Bántsd csak, törjed a csontját, miért nem töröd el? Gondolod, hogy attól visszajön Joshua? Gondolod, hogy akkor majd öregebb lesz, gondolod, hogy akkor majd helyrejön minden?

– Takarodj Merrickből! – ordítottam. Még mindig hallottam a cipőtalpam alatt összetörő üveg recsegését. A nő veszélyesen közel

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

volt a szilánkokhoz. Úgy megráztam, hogy a feje jobbra-balra csuklott.

Rángatózott, újból kitepte magát, megint kaptam egy iszonyatos ütést, amitől majdnem elveszítettem az egyensúlyomat, egy villanásnyi időre megvakultam.

Rávetettem magamat, a hónaljánál fogva megemeltem, és az ágyra hajítottam. Fölébe térdeltem, és lefogtam. Hányta-vetette magát, az arcomba akart tépni.

– Engedd el, David! – kiáltotta mögöttem Aaron. Hirtelen meghallottam a hőséges Mary hangját is. Könyörgött, hogy ne csavargassam olyan kíméletlenül a lány csuklóját.

A kísértet a szememet akarta kikaparni.

– Halott vagy, tudod, hogy halott vagy! Nincs jogod itt lenni! – mennydörögtem. – Halott! Halott! El kell engedned Merricket!

Belerúgott a térdével a mellkasomba.

– Nagy Nananne, zavard ki innen! – mondtam.

– Hogy merészelsz! – visította. – Azt képezed, felhasználhatod ellenem a keresztanyámat? – Bal kezével elkapta a hajamat, és cibálni kezdte.

Tovább ráztam.

Aztán hátrahúzódtam, elengedtem, és saját szellememhez, tulajdon lelkemhez folyamodtam, hogy kovácsoljon magából hatalmas fegyvert, majd ezzel a láthatatlan fegyverrel találtam szíven a kísértetet, amitől rögtön elállt a lélegzete.

Kifelé, kifelé, kifelé! – parancsoltam lelkem minden erejével. Birokra keltem vele. Úgy éreztem az erejét, mintha nem lenne test, amely magába zárhatná. Éreztem ellenállását. Minden kapcsolatot elveszítettem a saját testemmel. *Kifelé Merrickből! Távozz!*

Felzokogott.

– Nekünk nincsen sírunk, te tróger, te ördög! – kiáltotta. – Nincsen sír, se nekem, se az anyámnak! Nem kényszeríthetsz rá, hogy elmenjek innen!

Lenéztem az arcába. Nem tudom, hova zuhant a testem – a padlóra-e vagy az ágyra?

Szólítsd Istent akármelyik nevén, és indulj hozzá! – mondtam. – Hagyd ezeket a testeket ott, ahol vannak, hallod? Hagyd őket és menj tovább! Indulj! Most van itt az alkalom!

A nekem feszülő erő hirtelen elernyed, kíméletlen nyomása megszűnt. Egy pillanatig mintha láttam volna egy formátlan gomolyt, ahogy a magasba emelkedik. Aztán rájöttem, hogy a padlón fekszem.

A mennyezetet bámultam, és hallottam Merrick, a mi Merrickünk jajgatását:

– Meghaltak, Mr. Talbot, meghaltak, meghalt Hideg Sandra, és a testvérem is, Honey in the Sunshine, Mr. Talbot, mindketten meghaltak, akkor haltak meg, mikor elmentek New Orleansból, Mr. Talbot, négy évig vártunk, és már az első éjszakán meghaltak, Lafayette-ben, Mr. Talbot, halottak, halottak, halottak!

Lassan feltápászkodtam. Az üvegszilánk összevagdosta a kezeimet. Émelyegtem.

Az ágyon jajveszékelő kislány behunyta a szemét. Már nem vigyorgott.

Mary sietve a vállára terített egy vastag fürdőköpenyt. Aaron mellette ült. Merrick hátravetette a fejét. Eltorzult az arca.

– Hányingerem van, Mr. Talbot – mondta rekedten.

– Erre. – Elfordítottam, távolabb a veszélyes üvegtörmeléktől, aztán fölemeltem, és kivittem ölben a fürdőszobába. A mosdókagyló fölé hajolt, és sugárban hányt.

Megrándultam. Csupa latyak lett a ruhám.

Mary sürgetett, hogy menjek ki. Ha nekem elviselhetetlennek tűnt egy pillanatra, akkor milyennek láthatta ő?

Úgyhogy kimentem.

Aaronra néztem, és elhültem az arcától. Sok példáját látta már a megszállottságnak. Mind rettenetes a maga módján.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

A folyosón vártunk, amíg Mary kiszólt, hogy most már jöhetünk.

Merrick fehér pamutpongyolát viselt, haját csillogó barnára kefélték, a szeme vörös volt, de a tekintete tiszta. A sarokban ült, a fotelben, a magas állólámpa alatt.

Lábát fehér szaténpapucs óvta. Az üvegcserép eltűnt. A tükörsztal egész tűrhetően festett a fél lámpájával és az ép üvegcséivel.

Ám Merrick még mindig reszketett, és mikor odaléptem hozzá, megragadta a kezemet.

– Egy kis ideig fájni fog a vállad – mentegetőztem.

– Így haltak meg! – Előbb rám nézett, aztán Aaronra. – Elmentek azzal a sok pénzzel, hogy vegyenek egy autót. Az ember, aki eladta nekik, elvitte őket a kocsival Lafayette-be, és ott megölte őket a pénzükért. Leütötte őket.

A fejemet csóváltam.

– Négy éve történt – folytatta. Csak a történet érdekelte, semmi másra nem figyelt. – Ugyanazon a napon történt, amelyen elmentek! Leütötte őket egy lafayette-i motelben, aztán betette a testüket ugyanabba az utóba, és belehajtott vele a mocsárba. Az az autó megtelt vízzel. Ha magukhoz is tértek volna, meg kellett fulladniuk. Mára semmi sem maradt belőlük.

– Jóságos Isten! – suttoztam.

– És egész idő alatt – folytatta – olyan lelkipurdalásom volt a féltékenységem miatt! Mert féltékeny voltam, amiért Hideg Sandra magával vitte Honey in the Sunshine-t, de engem itt hagyott! Büntudatos voltam, és féltékeny, büntudatos és féltékeny! Honey in the Sunshine a nővérem volt. Honey in the Sunshine tizenhat éves volt, és ő „nem nyűg”, ahogy Hideg Sandra mondta. Én túl kicsi vagyok, de hamarosan visszajön értem.

Behunyta a szemét, és mély lélegzetet vett.

– Hol van most? – kérdeztem. Aaron jelezte, hogy Merrick még nincs felkészülve erre. Akkor is meg kellett kérdeznem.

Sokáig nem felelt. Elnyúlt a fotelben, és egész testében rázkódott.

– Elment – mondta végül.

– Hogy jött át? – kérdeztem.

Mary és Aaron a fejét rázta.

– David, hagyd békén egy kicsit! – kérlelt Aaron a lehető legudvariasabban. De én nem akartam abbahagyni. Tudnom kellett.

Merrick most se válaszolt. Nagy sokára hatalmasat sóhajtott, és oldalra fordult.

– Hogy jött át? – ismételtem.

Merrick arca összegyűrődött. Nagyon halkán sírni kezdett.

– Kérem, uram! – mondta Mary. – Hagyja most békén a kislányt!

– Merrick, hogy jött át Honey in the Sunshine? – kérdeztem. – Tudtad, hogy át akar jönni?

Mary odaállt Merrick baljára, és haragosan meredt rám. Nem vettem le a szememet a reszkető lányról.

– Te kérted, hogy jöjjön át? – kérdeztem szelíden.

– Nem, Mr. Talbot – felelte gyöngye hangon, és újból megkerekedett a tekintetével. – Nagy Nananne-hoz imádkoztam. A szelleméhez imádkoztam, amíg olyan közel volt a földhöz, hogy meghallhatott. – Olyan fáradt volt a hangja, hogy alig bírta el a szavakat. – Nagy Nananne küldte hozzám, hogy szóljon. Nagy Nananne majd vigyáz mindkettőre.

– Aha, értem.

– Tudja, mit tettem? – folytatta. – Felidéztem egy szellemet, amelynek a teste az imént halt meg. Felidéztem egy lelket, amely még mindig elég közel volt, hogy segíthessen, hogy Honeyt kaptam helyette. Többet kaptam mint akartam. De ez néha így működik, Mr. Talbot. Ha megszólítja *les mystères*, nem mindig tudhatja, mit kap.

– Igen – feleltem. – Tudom. Emlékszel, mi történt?

– Igen – mondta – és nem. Arra emlékszem, ahogy ráz, aztán

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

emlékszem arra is, ami történt, de nem tudom, pontosan mennyi ideig volt bennem.

– Értem – mondtam hálásan. – Most mit érzel, Merrick?

– Kicsit félek magamtól – válaszolta. – És sajnálom, hogy bántotta magát.

– Ó, drágám, az ég áldjon meg, ne velem törődj! – mondtam. – Én csak miattad aggódok.

– Tudom, Mr. Talbot, és ha ez vigasztalja, Joshua egyenesen fölment a Fénybe, miután meghalt. Nem gyűlölte magát, mikor lezuhant. Ezt csak Honey találta ki.

Elhűltem. Éreztem, hogy Mary hirtelen zavarba jön. Azt is éreztem, hogy Aaron megdöbben.

– Biztos vagyok benne – mondta Merrick. – Joshua a mennyekben van. Honey csak kiolvasta ezeket a maga elméjéből.

Nem bírtam válaszolni. Vállalva, hogy kihívom magam ellen az éber Mary gyanúját és ítéletét, odahajoltam Merrickhez, és megcsókoltam az arcát.

– A rossz álmnak vége – mondta ő. – Megszabadultam mindenkitől. Szabad vagyok a kezdéshez.

Hát így kezdődött el a mi hosszú utazásunk Merrickkel.

10

Nem volt könnyű felidézni ezt a történetet Louis-nak, és még nem is értem a végére. Még sok mindent kellett elmondanom.

De mikor elhallgattam, olyan volt, mintha álmomból ébredve érzékelném a szalont és Louis lankadatlan figyelmét. Megnyugtató érzés volt, amelyhez nyomasztó büntudat keveredett. Egy darabig nyújtózkodtam, és örültem ereimben a vámpírvér erejének.

Úgy ültünk ott az üvegburás lámpák fényében, mint két ember.

Azóta, hogy belevágtam a történetbe, először néztem meg a falon a festményeket. Színpompás impresszionista kincsek voltak Louis régi gyűjteményéből, amelyeket régebben egy felsővárosi kis házban tartott. Ott lakott, amíg Lestat porig nem égette azt a házat, aztán addig könyörgött Louis-nak, amíg az hajlandó volt megbékélni és ideköltözni hozzá.

Egy Monet-képet néztem, amelyet a megszokás miatt jóformán észre se vettem az utóbbi időben. Csupa napfény és zöld növény volt, egy nő kézimunkázott az ablak mellett, szobanövények törékeny ágai alatt. Sok más impresszionista képhez hasonlóan rendkívül intellektuális volt a szembeszökő ecsetvonásaival, ugyanakkor harsányan hétköznapi. Megfürdöttem benne gyógyulásra éhes, szomorú szívemet.

Érezni akartam Royale utcai otthonunk háziasságát. Erkölcsi biztonságban akartam érezni magamat, amit persze nem érezhetek

soha többé.

Kimerített a látogatás abban a múltban, amikor még halandó ember voltam, amikor magától értetődőnek tekintettem New Orleans nappalainak párás melegét, amikor bizalmas jó barátja lehettem Merricknek, függetlenül attól, aminek Honey in the Sunshine ócsárolt egy Joshua nevű, réges-rég halott fiú miatt.

Aaron és Mary semmit sem kérdezett, ám én tudtam, hogy soha többé nem néznek rám a régi szemmel. Joshua túl fiatal volt a viszonyhoz, én pedig túl öreg. Csak jóval Joshua halála után gyóntam meg a véneknek a vétkemet – azt a néhány drága, szerelmes éjszakát. Elítéltek érte, és rám parancsoltak, hogy soha többé ne forduljon elő ilyen.

Amikor kineveztek rendfőnökké, a Vének parancsára ki kellett jelentenem, hogy ment vagyok a hasonló erkölcsi kihágásoktól, én pedig megtettem a kívánt nyilatkozatot, mélyen megalázva, amiért ismét szóba került az ügy.

Ami Joshua halálát illeti, magamat hibáztattam érte. Könnyörgött, hogy hadd menjen el hegyet mászni, mialatt tibetológiai tanulmányainak keretében meglátogat egy himálajai szentélyt. Nem is volt túl veszélyes vállalkozás, a rend tagjai, akik vele tartottak, mind ép bőrrel tértek haza. A balesetet, mint értesültem, egy kicsi, de váratlan lavina okozta. Joshua holttestét csak hónapokkal később találták meg.

Most, mikor újraéltem ezeket az eseményeket Louis kedvéért, mikor felmértem annak jelentőségét, hogy a vámpír sötét és örök alakjában közeledtem a felnőtt Merrickhez, fájdalmas és mélységes büntudat fogott el. Erre nem kaphatok feloldozást. De ez sem akadályoz meg abban, hogy viszontlássam Merricket.

Megtörtént. Megkértem Merricket, hogy idézze fel a kedvünkért Claudia szellemét. De még sok mindent kell elmondanom Louis-nak, mielőtt ezek ketten találkozhatnak, és még több kérdést kell tisztáznom önmagammal.

Louis egyetlen szóval sem szakított félbe. Könyökölt a kanapé karfáján, begörbített mutatóujjával támasztva az alsó ajkát, nézett engem, ahogy emlékezem, most pedig türelmetlenül várta, mikor folytatom.

– Tudtam, hogy ez a nő hatalmas – mondta gyengéden. – Azt nem tudtam, hogy ennyire szeretted.

Most is megcsodáltam hangjának olvatagságát. Szavai szinte meg sem rezdítették a levegőt.

– Hát én se – válaszoltam. – Olyan sokunkat kötött össze a Talamascánál a szerelem, és mindegyik más volt.

– De ezt a nőt igazán szereted – erősködött szelíden. – Én pedig olyasmire kértelek, ami szíved ellen való.

– Á, nem, dehogy kértél ilyet! – Elcsuklott a hangom. De tovább erősködtem. – Elkerülhetetlen volt, hogy kapcsolatba lépjek a Talamascával. Ám írásban kellett volna tennem, a vénekhez kellett volna fordulnom. Nem így.

– Ne ítélj magad fölött ennyire szigorúan, amiért megkerested Merricket – mondta szokatlan önbizalommal.

– Miért nem? Azt hittem, te vagy a büntudat szakértője.

Udvariasan elnevette magát, aztán megrázta a fejét.

– Nekünk is van szívünk, nem? – kérdezte, és más helyzetbe fészkelte magát a párnák között. – Azt mondod, hogy hiszel Istenben. Ez több annál, amit valaha is hallottam a többieknél. De tényleg. Szerinted számunkra mit tervezett az Isten?

– Nem tudom, hogy egyáltalán tervez-e valamit az Isten – feleltem enyhe keserűséggel. – Csak annyit tudok, hogy van.

Arra gondoltam, mennyire szeretem Louis-t az első pillanattól fogva, hogy Lestat megteremtett. Arra gondoltam, mennyire bízom benne, mi mindent megtennék érte. A Louis iránti szerelem nyomorította meg Lestatot, döntötte rabszolgaságba Armand-t. Louis semmi esetre sem lehet tisztában a szépségével, ösztönös varázsával.

– David, meg kell bocsátanod nekem – mondta hirtelen. – Olyan

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

kétségbeesetten akarok találkozni ezzel a nővel, hogy önző okokból sürgetlek, de komolyan beszéltem, mikor azt mondtam, hogy nekünk is van szívünk.

– Hát persze – válaszoltam. – Vajon az angyaloknak van szívük?
– suttogtam. – Á, ez nem is érdekes. Vagyunk, akik vagyunk.

Nem válaszolt. Az arca előbb elsötétedett, aztán elmerült abba a szokott révedezésbe, amelyen átizzik a kíváncsiság és a csendes báj.

– De ha már Merricknél tartunk – mondtam –, szembe kell néznem azzal a ténnyel, hogy azért kerestem meg, mert rettentő szükségem van rá. Már nem sokáig bírtam volna nélküle. Minden éjszakán, amelyet New Orleansban töltök, Merrickre gondolok. Úgy kísért, mintha kísértet lenne maga is.

– Fejezd be a történetedet – biztatott Louis. – És ha a befejezés után Merrickkel is le akarod zárni az ügyet – mármint meg akarod szakítani a kapcsolatot –, én zokszó nélkül belenyugszom.

11

Tehát folytattam a mesét. Ismét visszaugrottam az időben két évtizedet, Merrick tizennegyedik esztendejének nyarára.

A Talamascának igazán nem esett nehezére felkarolni egy ilyen magányos árvát.

A Nagy Nananne temetését követő napokban rájöttünk, hogy Merricknek semmiféle okmánya sincs egy útlevélen kívül, amelyet Hideg Sandra állíttatott ki neki, mint a lányának, hamis családi névre.

Akármilyen szorgalmasan kutattunk, nem sikerült rábukkannunk Merrick születésének írott nyilvántartására. Születésének évében New Orleans egyetlen templomi matrikulájába sem jegyezték be Merrick Mayfair megkeresztelését. A dobozokban, amelyekkel hozzánk érkezett, kevés fénykép volt róla.

De Hideg Sandra vagy Honey in the Sunshine sem szerepelt semmiféle nyilvántartásban; nekik is csak útlevelük volt, hamis névre. Habár a két szerencsétlen halálának évét kiszámíthattuk, sem a lafayette-i, sem a környékbeli újságok nem írtak meggyilkoltak holttesteinek megtalálásáról.

Tehát a Talamasca tiszta lappal indulhatott Merrick Mayfairnél, és hatalmas összeköttetéseit kihasználva egykettőre ellátta a szükséges születési okmányokkal, amelyekre szükség van a modern világban. Ami a katolikus keresztelést illeti, Merrick konokul ragaszkodott hozzá, hogy részesült csecseműként a szentségben – Nagy

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Nananne „vitte fel a templomba” –, és amikor alig pár éve kiszakadtam a rendből, Merrick még mindig hasztalanul kutatott a templomi anyakönyvekben keresztelésének bizonyítékai után.

Sose értettem egészen, miért volt olyan fontos a számára ez a keresztelés, de hát Merrickben sok dolgot nem értettem. Egy dolgot azonban bizonyossággal állíthatok: Merrickben tökéletesen összegabalyodott a római katolikus vallás a mágiával, és ez így is maradt, amíg élt.

Viszont Matthew-t, a tehetséges és jólelkű embert egyáltalán nem volt nehéz kinyomozni.

Matthew az olmékekre szakosodott régész volt, és mikor udvariasan tapogatóztunk a bostoni rokonoknál, egyhamar kiderült, hogy valamikor öt éve egy Sandra Mayfair nevű asszony lecsalta New Orleansba azzal, hogy tud valamilyen olmék kincslelet helyéről, és ezt a levélhez mellékelt, kézzel rajzolt, elnagyolt térképpel támasztotta alá. Hideg Sandra azt állította, hogy Merrick nevű lánya olvasott az egyik *Time* magazinban Matthew amatőr expedícióról.

Noha Matthew anyja akkor már súlyos beteg volt, áldását adta fia vállalkozására, aki leutazott délre, és elindította magánexpedícióját Mexikóból. A családból senki sem látta élve többé.

Matthew naplót vezetett az expedícióról, mégpedig az anyjához írott hosszú, lelkes levelek alakjában, amelyeket az Egyesült Államokba történt visszatérése után, egy kötegben küldött fel Bostonba.

Miután a régész meghalt, anyjának a legelszántabb igyekezettel sem sikerült felhívnia az olmék kultúra szakembereinek figyelmét Matthew leleteire.

Az anya is meghalt, a papírokat a nővérére hagyta, aki nem tudta, mihez kezdjen a „felelősséggel”, és gyorsan hagyta meggyőzni magát, hogy csinos áron eladja nekünk Matthew leveleit. A levelek között volt egy kis doboz színes fénykép is. Sok foton szerepelt Hideg Sandra és Honey in the Sunshine, mindkettő olyan szép, akár az álom, meg a tízéves Merrick, aki egy cseppet sem hasonlított rájuk.

Egy hétig tartó letargiája után Merrick éppen óriási lelkesedéssel sajátította el a szalonképes viselkedést, így egy cseppet sem örültem, amikor oda kellett adnom neki a leveleket és a fényképeket, hogy tegye el a saját archívumába.

Őt azonban nem rendítették meg anyja és nővére fényképei. Félretolta őket, és szokása szerint most se szólt egy szót se Honey in the Sunshine-ról, aki a fotókon tizenhat évesnek látszott.

Én hosszasan nézegettem a képeket.

Hideg Sandra magas, barna bőrű asszony volt, a szeme világos, a haja koromfekete. Ami Honey in the Sunshine-t illeti, a külseje tökéletesen megfelelt a nevének. Bőre mézszínű volt a képeken, a szeme sárga, mint az anyjáié, világosszőke haja apró csigákban, habként omlott a vállára. Teljesen angolszász arca volt, akárcsak Hideg Sandrának.

A fényképek Merrickje nagyon hasonlított ahhoz a kislányhoz, aki bekopogtatott hozzánk. Bimbózó nő volt már tízévesen, és valahogy tartózkodónak tűnt. Anyja és nővére gyakran csüngött Matthew-n, össze-vissza ölelgették, míg belekacagtak a lencsébe. Merrick sokszor volt komoly, és leginkább egyedül lehetett látni a képeken.

Természetesen a képeken sokszor szerepelt az esőerdő, ahova bemerészkedtek, sőt voltak még villanófénnyel készült, rossz minőségű fotók is bizzar barlangfestményekről, amelyek nem tűntek se olméknak, se majának, bár persze lehet, hogy ebben nincs igazam. Matthew nem volt hajlandó elárulni a pontos helyet, csak „első falut” és „második falut” írt.

Tekintve a fényképek silány minőségét és Matthew vonakodását a konkrétumok közlésétől, igazán nem csoda, ha a régészeket nem érdekelték az állításai.

Merrick egyetértésével titokban felnagyítottuk az összes ígéretes képet, de az eredetiek gyatrasága kifogott rajtunk. Arra nézve pedig

⁶ a. m. napfényes méz.

nem volt pontos adatunk, hogy miként lehetne megismételni az expedíciót. Am egy dolgot bizonyosra vettem. Lehet, hogy a felfedezők Mexikóvárosba utaztak, de a barlang egyáltalán nem Mexikóban van.

Igen, volt egy térkép, amelyet közönséges modern velinpapírra rajzolt fekete tintával egy bizonytalan kéz, de azon a sematikus ábrán sem szerepeltek nevek, csak „a város” és a már említett „első falu” és „második falu”. Lemásoltuk, hogy ne vesszen oda, mert a velinpapír csúnya állapotban volt, a szélei elszakadoztak. Am aligha lehetett fontos támpontnak tekinteni.

Szomorú volt olvasni a lelkes leveleket, amelyeket Matthew küldött haza.

Sose felejttem el az első levelet, amit a felfedezés után írt súlyos beteg anyjának, aki nemrég tudta meg, hogy az utolsó fázisban tart. Ezt Matthew valamikor út közben tudta meg, bár arra nézve nem volt utalás, hogy pontosan mikor, a levélben könyörgött az anyjának, hogy várja meg, amíg hazaér. Ezért is szakította félbe az expedíciót, és csak a leletek egy részét hozta el, a zömüket otthagya.

„Bár velem lehetnél – írta –, és láthatnád nyakigláb, esetlen fiadat, amint beleveti magát egy romtemplom sötétségébe, amelynek különös falfestményei dacolnak az osztályozással! Nem maják, bizonyosan nem olmékok. De akkor ki festette őket? És ekkor úgy esik a földre az elemlámpám, mintha kirántották volna a kezemből, és a sötétség elborítja a legpompásabb, legszokatlanabb freskókat, amelyekkel valaha találkoztam!

Am alighogy elhagytuk a templomot, már fel is kell kapaszkodnunk a vízeséshez Hideg Sandra és Honey nyomában. A vízesés mögött találtuk meg a barlangot, bár gyanúm szerint alagút lehetett, amit az is alátámaszt, hogy a nyílás körül tátott szájú, óriási arccá farragták az irdatlan görgetegsziklákat.

Természetesen nem volt mivel világítanunk – Hideg Sandra elemlámpája átázott –, és az ájulás kerülgetett a hőségtől, amikor be-

ANNE RICE: MERRICK

léptünk. Hideg Sandra és Honey félt a szellemektől, azt állították, hogy „érik” őket. Merrick még méltatlankodott is, a szellemeket hibáztatva, amiért csúnyán elesett a sziklákon.

Pedig holnap ismét végigcsináljuk az utat! Most annyit hadd mondjak, mit láttam a napfénynél, ami behullott a templomba és a barlangba: páratlan falfestményeket mindkét helyen, amelyeket azonnal tanulmányozni kellene! Ám a barlangban sok száz fénylő jade tárgy is volt, amelyek csak arra vártak, hogy felszedjék őket.

Hogy az ördögbe élték túl ezek a kincsek a szokott fosztogatást, azt fel nem foghatom. A helyi maják természetesen tagadják, hogy bármit is tudnának róla, én pedig nem sietek felvilágosítani őket. Barátságosak hozzánk, étellel, itallal, fedéllel kínálnak. Ám a varázsló láthatólag dühös ránk, habár nem közli az okát. Nincs más vágyam, mint hazamenni.”

Matthew sose mehetett haza. Éjszaka belázasodott, és már a következő levelében azon sajnálkozott, hogy vissza kell térnie a civilizációhoz. Olyasminek hitte a betegségét, ami könnyen gyógyítható.

Milyen szörnyű, hogy ez a kíváncsi és nagylelkű ember megbetegedett!

Egy titokzatos rovarcsípés volt a bűnös, de Matthew csupán akkor jött rá, mikor megérkezett „a városhoz”, amelyet óvatosságból nevezett így, nehogy kiderüljön a helye. Utolsó köteg levelét a New Orleans-i kórházból írta, ahonnan a kérésére az ápolónők postázták.

„Anyá, itt nincs mit tenni. Senki sem tud semmi biztosat az élősködő jellegéről, azt kivéve, hogy összeviszsa furkálta a belső szerveimet, és semmilyen ismert gyógyszerrel nem lehet kiirtani. Néha eszembe jut, hogy talán a helyi maják segíthettek volna a betegségemben, hiszen olyan barátságosak voltak. De hát a bennszülöttek nyilván rég immúnisak.”

Utolsó levelét azon a napon fejezte be, amelyen visszatérni készült Nagy Nananne házához. Az írása elcsúfult a heves hidegrázás-

tól, de Matthew azért elszántan írt tovább. Üzenetét a belenyugvásnak és a tagadásnak az a különös keveréke tölti el, amivel olyan gyakran találkozhatni a haldoklóknál:

„El sem képzelheted, milyen drága hozzám Sandra, Honey és Nagy Nananne. Természetesen mindent elkövettem, hogy könnyítsek a terhükön. Ezek a műtárgyak, amelyeket találtunk, Sandra jogos tulajdonát képezik, igyekszem készíteni róluk egy javított katalógust, amint visszakerülök a házba. Nagy Nananne ápolása talán tehet még csodát. Majd írok, ha lesz valami jó hírem.”

A köteg utolsó levele Nagy Nananne-től származott. Töltőtollal írta azokkal a gyönyörű betűkkel, amelyeket a zárdában tanítanak. Közölte, hogy Matthew felvette halála előtt „a szentségeket”, és a vége felé nem szenvedett nagyon. Úgy írta alá, hogy Irene Flarent Mayfair.

Tragikus. Nem tudok rá jobb szót.

Merricket valóban a tragédia aurája övezte. Hideg Sandrát és Honeyt meggyilkolták. Már értettem, hogy Matthew papírai miért nem zavarták meg a tanulásban, vagy a városi ebédvel egybekötött, gyakori kommissiózásban.

Ugyanilyen közömbösen fogadta, hogy felújítják az öreg házat, amely Nagy Nananne jogos tulajdona volt, és mint ilyet, hagyományozta a keresztlányára kézzel írott végrendeletében, amit egy helyi szakavatott jogász nyújtott át nekünk, tartózkodva a kérdésektől.

A kiterjedt felújítást a műemléki előírásoknak megfelelően végezte két szakértő építési vállalkozó. Merrick nem is akarta látni. Tudomásom szerint hivatalosan ma is az ő tulajdona a ház.

Annak a nyárnak a végére Merrick, noha napról napra magasabb lett, óriási ruhatárat vásárolt össze magának. A jó szabású, drága ruhák voltak a kedvencei, lehetőleg sok hímzéssel, és igen szerette a plasztikus textúrájú kelméket, például a fehér pikéruháját, amelyet már említettem. Titkos lelki megrázkódtatást jelentett nekem, amikor rákapott, hogy kecses magas sarkú cipőben jelenjen meg a vacsorá-

nál.

Én ugyan nem rajongok semmiféle korú nőért, ám Merrick lába, annak a magas saroktól feszülő rüsztnek és lábikrának a bűvöletes látványa elég volt, hogy a legkevésbé sem kívánt és a legbujább gondolatokat gerjessze az agyamban.

Most már naponta parfümözte magát a Chanel No. 22-vel. Még azok is megkedvelték, akiket állításuk szerint zavart a parfüm, mert Merrick kedves egyéniségével, kérdezősködésével, okos beszédével, mindenre kiterjedő tudásszomjával kapcsolták össze ezt az illatot.

Kivételes érzéke volt a nyelvtanhoz, ami nagyon sokat segített, mikor írni és olvasni tanult franciául. A francia után semmi volt neki a latintanulás. A matematikát utálta, valamiért gyanakodott rá – egyszerűen idegen volt tőle az elmélet –, de volt annyira értelmes, hogy elsajátítsa az alapokat. Viszont imádta az irodalmat. Habzsolta Dickenst és Dosztojevszkijt, olyan meghitten és kifogyhatatlan lelkesedéssel emlegette a szereplőket, mintha egy utcában lalnának. Ami a nyomtatott sajtót illeti, valósággal megigézték a Talamascánál járatott művészeti és régészeti folyóiratok, de falta a popkultúrát és a hírlapokat is, amely utóbbiakat mindig szeretett.

Tudomásom szerint Merrick egész ifjúságában ragaszkodott ahhoz a hitéhez, hogy az olvasás a legfontosabb. Azt állította, hogy érti az angol nyelvet, csak azért, mert naponta olvasta a londoni *Times*t. Közép-Amerika történelmét a szó szoros értelmében imádta, bár egyszer sem kérte, hogy megnézhesse a kincseit rejtő útításkát.

Fantasztikus haladást ért el a szépírásban is. Gyorsan kialakított magának egy régies stílusú betűvetést. Úgy akarta írni a leveleit, ahogyan Nagy Nananne a sajátjait, ami sikerült is neki. Ezzel a kalligráfiával vezette részletes naplóját.

Nem koraérett zseni volt, csak kivételesen tehetséges és intelligens gyerek, aki az unalom és a tehetetlenség éveit után lecsapott a kínálgató alkalomra. Ha tanulni kellett, nem ismert akadályt. Nem sértődött meg senki fölényétől, magába szívott minden hatást.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Tölgyes Rejteekben, ahol ő volt az egyetlen gyerek, rajongtak érte, és versenyt kényeztették óriási boa constrictorát.

Aaron és Mary sokszor bevitték a városi múzeumba, és gyakran megtették vele a rövid repülőutat Houstonig, hogy abban a déli fővárosban is láthassa a nagyszerű múzeumokat és galériákat.

Azon a gyászos nyáron nekem többször vissza kellett mennem Angliába, aminek egy cseppet sem örültem. Megszerettem a New Orleans-i anyaházat, és kaptam minden ürügyön, hogy maradhassak. A Talamasca Véneinek írott hosszú jelentéseimben beismertem ezt a gyengeségemet, de azzal magyaráztam, hogy jobban meg kell ismernem Amerikának ezt a különös részét, amely egyáltalán nem látszik amerikainak.

A Vének megértők voltak. Rengeteg időt tölthettem Merrickkel. Mindazonáltal egy levélben figyelmeztettek, hogy ne szeressek bele túlságosan „ebbe a kislányba”. Ez rosszul esett, mert félreértettem. Hangoztattam erkölcsi tisztaságomat. A Vének visszaírtak: „David, mi nem a maga erkölcsi tisztaságában kételkedünk. A gyerekek tudnak szeszélyesek lenni. A szívét féltjük.”

Közben Aaron katalógust készített Merrick ingóságairól, és az egyik melléképületben elkülönített egy szobát, hogy ott helyezze el az otthoni oltárokról hozott szobrokat.

Nem egy, de több középkori kódex volt Vervain bácsi hagyatékában. Nem tudtuk megfejtetni, miként jutott hozzájuk, de kétségtelenül használta őket. Némelyikben megtaláltuk ceruzával írott feljegyzéseit bizonyos dátumok mellett.

Az egyik kartonpapír dobozban, amely Nagy Nananne padlásáról származott, valóságos kincsbányájára bukkantunk a varázskönyveknek. Mindet a XÖX. században nyomtatták, amikor Londonban és Európában valósággal őrjöngtek a „paranormális jelenségekért”, médiumokért, spiritiszta szeánszokért meg a többiért. Ezekben is voltak ceruzával írott jegyzetek.

Találtunk továbbá egy málladozó nagy albumot, tele vudu va-

rázslatokról szóló, megsárgult, törékeny újságkivágásokkal, csupa New Orleans-i újságból. Ezeket a csodatéteményeket „az igen nevezetes Jerome Mayfair doktor”-nak tulajdonították. Mint Merricktől megtudtuk, Jerome Mayfair az Öreg volt, Vervain bácsi nagyapja. Egész New Orleans ismerte az Öreget, és sok furcsa kis történet keringett a rendőrség szétzavarta vudu összejövetelekről, amelyeken több „fehér hölgyet”, valamint színes és fekete asszonyokat letartóztattak.

Ám a legszívszorítóbb lelet, amelynek, mint okkult nyomozók – ha ugyan azok vagyunk – a legkevesebb hasznát vehettük, a színes fotográfus naplója volt, aki túlságosan messze állt Merricktől a családfán, hogy közvetlen rokona lehessen. Csendes, barátságos dokumentum volt ennek a Laurence Mayfairnek a naplója, aki egyebek között feljegyezte a napi időjárást, a műteremben megfordult ügyfelek számát és más helyi apróságokat.

Biztosan éreztem, hogy egy boldog élet rejlik a sorok mögött. Nagy gonddal lemásoltuk, és elküldtük a másolatot a helyi egyetemnek, ahol kellő jelentőséget tulajdonítanak majd a polgárháborút megelőző korszakból származó naplónak, amelyet egy színes ember vezetett.

Idővel sok hasonló dokumentumot és fényképek másolatait juttattuk el különböző déli egyetemeknek, Merrick érdekében mindig a legnagyobb körültekintéssel.

Róla sose tettünk említést a kísérő levelekben. Nem akarta, hogy kapcsolatba hozzák az anyagokkal, mert nem akart a renden kívül álló személyeknek magyarázkodni a családjáról. Azt hiszem, attól félt – talán okkal –, hogy valaki megkérdőzhethné, mit keres ő nálunk?

– A népünkről tudniuk kell – magyarázta az asztalnál –, de rólam nem.

Nagy megkönnyebbüléssel nyugtázta az eljárásunkat, de akkor ő már belevetette magát egy másik világba. Már nem az a szomorú gyermek volt, aki az első estén megmutatta a dagerrotípiákat.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Merrick volt, a diák, aki hosszú órákat ült a könyvei felett, aki szenvedélyesen vitatkozott politikáról a tévéhíradó előtt, alatt és után. Az a Merrick volt, aki naponta háromszor váltott cipőt, és tizenhét pár lábbelije volt. A katolikus Merrick volt, aki akkor is elment a vasárnapi misére, ha biblikus felhőszakadás áztatta az ültetvényt és a közeli templomot.

Én persze örültem ennek, de nem felejtettem el, hogy sok emlék alszik benne, amelyeknek egy napon fel kell ébredniük.

Ősz végén aztán mégis kénytelen voltam visszatérni Londonba. Merricknek újabb hat hónapos tanulmányi időszakot kellett abszolválnia, mielőtt tovább küldtük volna Svájcba. Elválásunk, enyhén szólva, könnyes volt.

Akkor már nem Mr. Talbot voltam, hanem ugyanúgy David, mint sok más rendtársnak. Mikor búcsút intettünk egymásnak a gép ajtajából, először láttam sírni azóta a rettenetes éjszaka óta, amelyen kivetette magából Honey in the Sunshine kísértetét.

Iszonyú volt. Alig vártam, hogy leszálljon a gép, és írhassek neki levelet. Hónapokon át az ő gyakori levelei jelentették életem legérdekesebb részét.

A következő év februárjában együtt repültünk Genfbe. Noha az időjárás rettenetesen lehangolta, Merrick szorgalmasan tanult, és louisianai nyarokról álmodott, meg sok-sok vakációról a szeretett trópusokon.

Egyszer a legkomiszabb évszakban tért vissza Mexikóba, hogy megnézzze a maja romokat. Azon a nyáron közölte velem, hogy még majd vissza kell térnünk a barlanghoz.

– Egyelőre nem állok készen – mondta –, de el fog jönni a perc. Tudom, hogy megőriztetek mindent, amit Matthew írt a témáról, és tisztában vagyok vele, hogy azon az úton más kalauzaim is lesznek Matthew mellett. De ne aggódj! Egyelőre korai mennünk.

A következő évben Peruban járt, aztán Rio de Janeiróban, de évnytóra mindig visszatért az iskolába. Svájcban nem könnyen ba-

rátkozott. Mi megtettük, ami tőlünk telt, hogy normálisnak érezhesse magát, és felszabadultan viselkedhessen az iskolatársaival, de a Talamasca eleve olyan furcsa, titkolózó intézmény, hogy nem lehetek bizonyos ezeknek a törekvéseknek a sikerében.

Amikor betöltötte a tizennyolcat, hivatalos levélben tájékoztattott, hogy eltökélt szándéka a Talamascának szentelni az életét, habár tudhatta tőlünk, hogy bármiként döntsön, mi mindenképpen taníttatni fogjuk. Felvettük tagjelöltnek, minekutána elutazott Oxfordba, és elkezdte egyetemi tanulmányait.

Engem lázba hozott, hogy itt lesz Angliában. Kimentem elé a repülőtérré, és álmélkodó gyönyörűséggel fogadtam a nyakamba boruló, magas, bájos fiatal nőt. Minden hétvégét az anyaházban töltött. Most is borzasztóan lehangolta a fagyos időjárás, de ez sem tántorította el Oxfordtól.

A hétvégeken elutaztunk megnézni a canterburyi székesegyházat vagy Stonehenge-et vagy Glastonburyt, amihez Merricknek kedve volt. Élvezet volt beszélgetni vele. Teljesen elhagyta a New Orleans-i tájszólást – jobb kifejezés híján nevezem így –, klasszikus erudíciója messze meghaladta az enyémet, tökéletesen beszélt görögül, és folyékonyan diskurált latinul a rendtársakkal, ami ritkaság ebben a korban.

Szakértője lett a kopt nyelvnek, kötettszám fordította le a kopt varázsszövegeket, amelyek évszázadok óta megvoltak a Talamascának. Beleásta magát a mágia történetébe, és kifejtette, hogy a mágia gyakorlatilag minden korban és minden földön azonos.

Gyakran a könyvre borulva aludt el az anyaház könyvtárában. Már nem érdekelte az öltözködés, csak kivételesen szép és nőies ruhák csábították vásárlásra, amelyekhez persze beszerezte a nyaktörően magas sarkú cipőt.

Haját, bőrét és ruháját továbbra is kiadósan parfümözte Chanel No. 22-vel. Akármerre jártam az anyaházban, mindig tudtam a finom illatból, hogy Merrick mikor lépte át a főbejárat küszöbét.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Huszonegyedik születésnapjára háromsoros nyakéket kapott tőlem, amelyet tökéletesen egyforma, fehér igazgyöngyökből főztek. Egy vagyonba került, de nem törődtem vele. Merrick nagyon meghatódott, és a Talamasca fontos rendezvényein mindig ezt a kolytette föl a kedvenc bő szoknyás, fekete selyem princeszruháához, vagy az egyszerűbb, sötét gyapjúszövet kosztümjéhez.

Akkor már híres szépségnek számított; a fiatalabb rendtagok mindig beleszerettek, és keserűen panaszkodtak, mert Merrick következetesen elhárította udvarlásukat, de még a bókjaikat is. Sose beszélt a szerelemről vagy a férfiakról, akik érdeklődtek iránta. Kezdtém gyanítani, hogy gondolatolvasó létére nagyon magányosnak és elszigeteltnek érezheti magát még a mi megszentelt falaink között is.

Én se voltam érzéketlen a szépségére. Időnként kimondottan nehezemre esett a társaságában időznöm, olyan bájos, üde és hívogató volt. Telt, feszes melle, gömbölyű, elegánsan karcsú lába az érzékeket csiklandozta a legegyszerűbb, legszigorúbb ruhákban is.

Egy római úton különösen meggyötört az iránta való vágyakozás. Átkoztam a sorsot, hogy még a kor sem szabadított meg ettől a kinszenvedéstől, és tőlem telhetőleg igyekeztem, hogy Merrick semmit se vegyen észre. Bár azt hiszem, így is tudott ő mindent, és a maga módján könyörtelen volt.

A Hasslerben, a pazar vacsora közben megsúgta, hogy egész életében én voltam az egyetlen igazán érdekes férfi.

– Pech, mi, David? – kérdezte csípősen. Két talamascás rendtársunk visszatért az asztalhoz, félbeszakítva beszélgetésünket. Hízelt, ugyanakkor feldúlt Merrick közlése. Nem közeledhettem hozzá, erről szó sem lehetett; annál inkább iszonyú meglepetésként ért, hogy annyira kívánom. A római utazás után Merrick egy darab időt töltött Louisianában, hogy összeállítsa családja történetét, mármint azt, amit okkult képességein kívül tudott róluk. Kutatásainak eredményét dagerrotípiáinak és fényképeinek minőségi másolataival kiegészítve

megküldte több egyetemnek, hogy használják belátásuk szerint. Ez a családtörténet – természetesen Merrick és a kulcsszereplők neve nélkül – ma szerves része a „*gens de couleur libres*”-rel vagy a déli fekete családokkal foglalkozó több fontos gyűjteménynek.

Aarontól tudom, hogy Merricket kimerítette érzelmileg a kutatás, de azt mondta, *les mystères* kísértik, és a munkát el kell végezni. Ezt követelte Lucy Nancy Marie Mayfair, ezt követelte Nagy Nananne, sőt még a fehér Julien Mayfair bácsi is a felsővárosból. De mikor Aaron azt kezdte firtatni, hogy igazi kísértetjárásról beszél-e vagy csak kegyeletről, Merrick annyit felelt, hogy ideje visszatérni a tengerentúli munkához.

Egyébként sose titkolta afrikai vérét, amivel néha meghökken-tette az embereket, mert szinte mindig fehérnek nézték.

Két évig tanult Egyiptomban, úgy, hogy ki se lehetett vonszolni Kairóból amíg el nem kezdte világméretű kutatását múzeumokban és könyvtárakban a kopt és egyiptomi dokumentumok után. Emlékszem, hogyan jártuk végig a szurtos, félhomályos Kairói Múzeumot. Mosolyogva hallgattam rajongását az egyiptomi misztériumok iránt. A kiruccanás azzal ért véget, hogy Merrick a sárga földig leitta magát, és vacsora után a karjaimba ájult. Szerencsére én legalább olyan részeg voltam, mint ő. Mintha egymás mellett ébredtünk volna Merrick ágyán, mindketten ildomosan felöltözött állapotban.

Addigra híres volt ezekről az alkalmi lerészegedéseiről. És addigra többször előfordult, hogy úgy ölelt át és úgy csókolt meg, ami felpezsdített és kétségbe ejtett.

Elhárítottam a kezdeményezését. Azt mondtam magamnak, és ebben valószínűleg igazam volt, hogy a képzeletem tódítja Merrick vágyait. Különben is megöregedtem. Mármost ha a fiatal azt képze-li, hogy kell neki az öreg, az egy dolog; de más dolog be is teljesíteni ezeket a vágyakat. Mit kínálhattam én Merricknek egy csomó kisebb, de elkerülhetetlen testi fogyatékoságon kívül? Honnan sejthettem volna, hogy egy testtolvaj rám testálja majd egy fiatal férfi alakját?

Be kell vallanom, hogy amikor évekkel később hozzájutottam ehhez az ifjú testhez, rögtön Merrickre gondoltam. Igen, Merrickre gondoltam. De addigra beleszerettem egy másvilági lénybe, a mi páratlan Lestatunkba, és ő elhomályosította még Merrick bájának emlékét is.

Eleget beszéltem erről a nyomorult témáról! Igen, kívántam Merricket, de most az a dolgom, hogy visszatérjek annak a nőnek a történetéhez, akit ma ismerek. Igen, Merrick, te bátor és ragyogó eszű tagja a Talamascának, ezt a históriát kell elmesélnem.

Jóval a számítógépek általános elterjedése előtt megtanulta a kezelésüket. Késő éjszakáig hallatszott, ahogy fantasztikus sebességgel kopácsol a billentyűkön. Ontotta rendünknek a fordítások meg a cikkek százait, és sok publikációt jelentetett meg álnéven a nagyvilágban.

Természetesen nagyon meggondoljuk, mit áruljunk el a tudásunkból. Nem célunk feltűnést kelteni, viszont vannak dolgok, amelyeket érzésünk szerint nem tarthatunk meg magunknak. Ennek ellenére sem ragaszkodtunk volna az álnévhez, de Merrick ugyanúgy titkolta a személyazonosságát, mint kislány korában.

Igen kevésbé foglalkoztatták a „felsővárosi Mayfairek” New Orleans-ban, talán még azt a néhány dokumentumot se olvasta el, amelyeket ajánlottunk neki. Sose tekintette őket a véreinek, akármit gondolt is „Julien bácsi” megjelenéséről Nagy Nannane álmában. Akármilyen „hatalommal” bírtak is ezek a Mayfairek, ebben a században szinte egyáltalán nem érdekelte őket a „rituális mágia”, márpedig az volt Merrick szakterülete.

Persze soha, semmit se adtunk el az ingóságai közül. Nem kellett. Badarság lett volna.

A Talamasca olyan irdatlanul gazdag, hogy gyakorlatilag nem érzi meg egyetlen ember eltartásának költségeit. Merrick pedig már kamaszként szenvedélyesen vetette bele magát a rend terveibe, önként dolgozott az irattárakban: feljegyzéseket hozott naprakész álla-

potba, fordított, elvégezte az ő olmék kincseihez nagyon hasonló tárgyak azonosítását és kartotékolását.

Ha volt valaha tagja a rendnek, aki megszolgált a kenyerét, akkor Merrick volt az. Már-már szégyenbe hozott minket a szorgalmával. Ha tehát kommissiózni akart New Yorkban vagy Párizsban, senki se vitatta ezt a jogát. Mikor pedig úgy döntött, hogy fekete Rolls Royce lesz a választott márkája, azt sem kifogásolta senki.

Huszonnégy körül járhatott, amikor megpendítette Aaronnak, hogy leltárt készít az okkult gyűjteményről, amelyet tíz éve hozott a rendbe.

Onnan tudom, hogy emlékszem Aaron levelére.

„Soha nem mutatta a legcsekélyebb érdeklődést sem – írta Aaron –, és tudod, hogy nyugtalankodtam miatta. Még mikor megírta és szétküldte kutatóknak a családja történetét, akkor sem említette az okkult örökséget. Ám ma délután elárulta, hogy több »fontos« álmot látott a gyerekkoráról, és vissza kell térnie Nagy Nananne házába. Sofőrünk visszavitt a régi szomszédságba, ami valóban szomorú utazás volt.

A kerület jelentősen lecsúszott, úgy vélem, mélyebbre mint amire Merrick számított. Azt hiszem, megdöbbenette »a sarki kocsmá« és a »sarki kóceráj« dűledező romja. A házat viszont gyönyörű rendben tartja a közelben lakó gondnok. Merrick majdnem egy órát töltött egyedül a hátsó udvaron.

A gondnok itt teraszt épített. A szín gyakorlatilag üres. Semmi sem maradt a szentélyből, kivéve természetesen a tarkára festett, középső oszlopot.

Utána Merrick egyetlen szót sem szólt hozzám, és semmit sem volt hajlandó elárulni álmairól.

Azért viszont nagyon hálás volt, amiért ilyen szépen megőriztük neki a házat az ő „nemtörődömsége” idején is. Azt reméltem, hogy ezzel le is zárult a téma.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

De megdöbbenésemre azt kellett hallanom a vacsoránál, hogy vissza akar költözni a házba, és mostantól ott akarja tölteni az ideje egy részét. Szüksége van a régi bútorokra, mondta. Maga ellenőrzi a berendezést.

– Mi lesz a szomszédokkal? – tiltakoztam lanyhán, mire mosolyogva válaszolta: – Sose féltem a szomszédoktól. Majd meglátod, Aaron, hogy a szomszédok fognak félni tőlem!

– Na és ha valami idegen próbál majd meggyilkolni, Merrick? – szellemeskedtem, csak hogy az enyém legyen az utolsó szó.

– Az ég irgalmazzon annak a férfinak vagy asszonynak, aki ezzel próbálkozna! – vágta rá.”

Merrick állta a szavát, és visszaköltözött „a régi szomszédságba”, de előbb építtetett egy lakást a gondnoknak a régi szín fölött.

A két, pocskul lerobbant szomszéd házat megvásárolta és lebontatta. A bejárat előtti, magas vaskerítéstől induló téglafal vette körül a hatalmas telket. Mindig tartózkodott otthon valaki. Riasztót szereltek be, virágokat ültettek. Kiakasztották a kolibriknek az etetőket. Mindez nagyon egészségesnek és normálisnak tűnt, engem mégis kirázott a hideg a meséktől, amelyek Merrick jövés-menését kísérték.

Igazi otthona az anyaház volt, de Aaron szerint sok délutánon bevette magát New Orleansba, és napokig nem jött haza.

„A ház mértéktartóan impozáns – írta Aaron. – A bútorokat természetesen megjavították és átfestették. Merrick kisajátította Nagy Nanne monstrum mennyezetes ágyát. A fenyőfa padlót gyönyörűen lecsiszolták, úgyhogy a ház borostyánsárga fényben úszik. Ezzel együtt borzasztóan nyugtalanít, hogy Merrick napokra bezárkózik oda.”

Természetesen én is írtam Merricknek, és rákérdeztem az álmokra, amelyeknek hatására visszaköltözött a házba.

Merrick azonnal válaszolt:

„El akarom mondani neked, de most még korai. Maradjunk annyiban, hogy ezekben az álmokban Vervain üknagybácsi beszél hozzám. Néha ismét gyerek vagyok, akkora mint a halála napján. Máskor felnőttek vagyunk mindketten. És úgy rémlik, bár nem emlékszem egyformán mindenre, hogy az egyik álomban kamaszok voltunk.

Nem szabad aggódnod. Lásd be, elkerülhetetlen volt, hogy visszatérjek gyermekkori otthonomba. Abban a korban vagyok, amikor az emberek kíváncsiak lesznek a múltra, főleg ha az olyan váratlanul és hatékonyan zárult le, mint az enyém.

Valamit érts meg: nincs lelkifurdalásom azért, hogy elhagytam a házat, amelyben felnőttem. Csak az álmaim mondják, hogy vissza kell mennem. Mondanak más dolgokat is.”

Ezek a levelek nyugtalanítottak, de Merrick csak kurtán válaszolt a kérdezősködésekre.

Aaron is aggódott. Merrick mind kevesebb időt töltött Tölgyes Rejteken. Aaron sűrűn bement hozzá autóval, és meglátogatta a régi háznál, amíg Merrick azt nem mondta, hogy hagyjuk békén.

Természetesen az ilyen életmód nem ritkaság a Talamasca tagjainál. Sokszor megosztják idejüket az anyaház és a családi fészek között. Nekem máig megvan a házam a Cotswoldsban. De nem jó jel, ha egy talamascás huzamosabb időszakokra távol marad a rendtől. Merricknél főleg az álmok gyakori, talányos emlegetése volt az aggasztó.

Annak a sorsdöntő évnek az őszén, amikor Merrick betöltötte a huszonhetet, megírta, hogy el kell utazni a barlanghoz.

Hadd idézzem fel az ő saját szavaival:

„David, már egy éjszaka sem telik el úgy, hogy ne álmodjak Vervain üknagybácsiról, ám egyre kevésbé emlékszem az álmok lényegére. Annyit tudok, hogy a bácsi azt akarja, térjek vissza a közép-amerikai barlanghoz ahol gyerekként jártam. David, ezt meg

kell tennem. Semmi sem tarthat vissza. Az álmok egyfajta megszál-
lottsággá fokozódtak. Nagyon kérlek, na bombázz logikai ellenveté-
sekkel, hogy mit kellene tennem!” Áttért a kincseire:

„Átnéztem az összes úgynevezett olmék kincset, és már tudom, hogy egyáltalán nem olmékok. Nem tudom besorolni őket, pedig át-
néztem a létező összes könyvet és katalógust a régiségekről. Ami a pontos helyet illeti, rendelkezésemre állnak az emlékeim, Vervain bátyám írásai, és szeretett nevelőapám, Matthew Kemp feljegyzései.

Gyere velem erre az útra, bár nyilvánvalóan be kell vonnunk másokat is. Kérlek, írd meg minél előbb, hogy benne vagy-e. Ha nem, magam szervezem meg az expedíciót.”

Mármost én majdnem hetven voltam, mikor megkaptam ezt a levelet. Merrick ajánlata olyan kihívást jelentett, aminek egy cseppet sem örültem. Bár vágytam az őserdők után, vágytam az élményre, aggódtam, hogy már nem vagyok elég erős egy hasonló utazáshoz.

Merrick tovább magyarázta, hogy hosszú órákat töltött a gye-
rekkori utazáson összeszedett műtárgyak vizsgálatával.

„Korábbiak azoknál a tárgyaknál, amelyeket a régészek olméknak hívnak – írta –, bár kétségtelenül vannak az olmék civilizációval közös vonásaik; stílusuk alapján leginkább olmékszerűnek lehetne nevezni őket. Gyakoriak bennük az olyan elemek, amelyeket ázsiaiinak vagy kínainak minősíthetnénk, és akkor ott vannak még azok a furcsa falfestmények, amelyeket Matthew tőle telhetően igyekezett lefényképezni. Személyesen kell megvizsgálnom őket. Muszáj valamilyen következtetésre jutnom, hogy mi köze volt Vervain bácsinak ahhoz a földrészhez.”

Este felhívtam Londonból.

– Nézd, vén vagyok én már ahhoz az őserdőhöz – mondtam –, ha ugyan még ott van. Tudod, hogy irtják az esőerdőket. Lehet, hogy az már szántóföld. Különben is csak hátráltatnálak minden terepen.

– De én azt szeretném, ha velem jönnél! – turbékolta csábítóan.
– David, tedd meg nekem ezt, légy szíves! Majd a te tempódhoz fogunk alkalmazkodni, és ha fel kell mászni a vízeséshez, azt a részt megcsinálom egyedül.

David, te jártál valamikor régen az amazonasi dzsungelben. Nem ismeretlen számodra ez az élmény. Gondolj bele: most rendelkezésünkre áll minden kényelem, amit a mikrocsiptechnika adhat! Fényképezőgépek, vakuk, tábori felszerelés; meglesz minden fényűzésünk! David, gyere velem! Ha akarsz, lent maradhatsz a faluban. Felmegyek a vízeséshez egyedül. Semmi az, egy modern négykerék-meghajtású terepjáróval.

Hát nem volt semmi.

Egy hét múlva megérkeztem New Orleansba, azzal az eltökélt szándékkal, hogy lebeszélem a kirándulásról. Egyenesen az anyához vittek. Némileg nyugtalanított, hogy se Aaron, se Merrick nem jött ki a gépem elé.

12

Aaron az ajtóban várt.

– Merrick bent van New Orleansban, a házában. A gondnok azt mondja, hogy iszik. Nem áll szóba vele. Reggel óta óránként hívom, de senki se veszi fel.

– Miért nem szóltál, hogy mi folyik itt? – kérdeztem. Nagyon aggódtam.

– Miért? Hogy agyonizguld magadat az óceán felett? Tudtam, hogy úgyis jössz. Te vagy az egyetlen, aki az eszére tud hatni, amikor ilyen állapotban van.

– Ezt meg mi a csodából gondolod? – tiltakoztam. Pedig igaz volt. Néha rá tudtam bírni Merricket, hogy abbahagyja a vedelést. De nem mindig.

Mindenesetre megfürödtem, átöltöztem, mert tél elejéhez képest szokatlanul meleg volt, aztán beültem az autóba, és elindultunk az álmosítóan csorgó esti esőben Merrick házához.

Sötét volt, mire megérkeztünk, de így is láthattam, hogy a környék akkorát hanyatlott, amit a legvadabb álmomban sem képzeltem volna. Mintha vesztett háború tombolt volna a kerületben, és a túlélőknek nem lett volna más választásuk, mint meghúzni magukat az eget verő gízgakok között, a reménytelenül rohadó romokban. Maradt egy-egy frissen festett, csinos, takaros ház, eresze alatt csipkés lombfűrészelt díszítésekkel, de a benti villanyfényt eltompították a

súlyos ablakrácsok. A nekivadult növényzet szétbontotta az elhagyott épületeket. Lepusztult és látnivalóan veszedelmes környék volt.

Úgy rémlett, emberek ólálkodnak körülöttem a sötétségben. Gyűlöltem a félelmet, amit nem ismertem fiatalságomban. A vénség megtanított, hogy tiszteljem a veszélyt. Mondom, gyűlöltem! Emlekszem, hogy ágaskodott bennem a gyűlölet, hogy nem tudom majd elkísérni Merricket erre az eszeveszett utazásra a dél-amerikai dzsungelbe, és milyen megalázó lesz majd az!

Végül az autó megállt Merrick házánál.

Friss trópusi rózsaszín meszelésével, fehér díszítéseivel nagyon szép volt a magas vaskerítés mögött a pillérekre épült, kedves, régi ház. Vastag és nagyon magas, új téglakerítés vette körül a telket. A leanderbozót a vasnyársak mögött kissé megvédte a házat az utca szennyétől.

A gondnok köszöntött, és felvezetett a lépcsőn. Láttam, hogy Merrick hosszú ablakai is vastagon be vannak rácsozva, habár csipkefüggöny takarja őket, és az egész házban égnek a villanyok.

A tornác tiszta volt, a régi, szögletes oszlopok erősek, a politúros kétszárnyú ajtóban szikrázott a színes üveg. Ettől függetlenül megrohantak az emlékek.

- Nem fog válaszolni a csengetésre, uram - mondta a gondnok, akiről alig vettem tudomást a nagy sietségben. - De önnek nyitva hagyta az ajtót. Ötkor vittem be neki ételt.

- Ő kérte a vacsoráját? - érdeklődtem.

- Nem, uram, egy szót sem szólt. De az ételt megette. Hatkor elhoztam a tányérokat.

Benyitottam a kényelmes, légkondicionált előszobába. Rögtön megláttam jobbra a régi szalont meg az ebédlőt, amelyeket pompásan felfrissítettek tarka kínai szőnyegekkel. Az ódon bútorok friss fényt kaptak. De a tükrök a fehér márványkandallók fölött ugyanúgy sötétlettek.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Balra volt az első hálószoza, Nagy Nananne ágya habfehér mennyezetet és vastag, horgolt csipketerítőt kapott.

Reszkető fény játszott Merrick elgondolkozó arcán, aki az ágy előtt ült egy politúros hintaszékben. Mellette egy palack Flor de Caña rum állt az egy lábú asztalkán.

A szájához emelte a poharat, ivott, aztán hátradőlt, és továbbra is úgy bámult a semmibe, mintha nem tudná, hogy ott vagyok.

Megálltam a küszöbön.

– Drágám! – mondtam. – Engem nem is kínálsz itallal?

Felém se fordította a fejét, úgy mosolygott.

– Te sose szeretted a tiszta rumot, David – mondta halkan. – Te a whiskyt szereted, mint Matthew, a régi mostohaapám. Az ebédlőben van. Mit szólnál egy kis Highland Macallanhoz? Huszonöt éves. Elég jó az én szeretett rendfőnökömnek?

– Mondhatnám, hogy igen, ó, kegyes hölgy! – feleltem. – Ám ezzel most ne foglalatoskodjunk. Beléphetek a budoárjába?

Kurtán, édesen felkacagott.

– Persze, David! Gyere be!

Azt tettem, és rögtön elállt szemem-szám, ahogy balra néztem. Nagy márványoltár magasodott a két ablak között, és a régi ismerős, kiadós gipszszentek magasodtak rajta. A karmeliták köntösébe öltözött, koronás Boldogasszony ártatlan mosollyal tartotta a karján a sugárzó kis Jézust.

Volt néhány új elem. Felfedeztem a keresztény szentírás napkeleti bölcseit. De ez akkor sem volt keresztény Betlehem. A napkeleti bölcsek vagy háromkirályok csak egy nagyobb társaság részeként, többé-kevésbé önállóan szerepeltek.

Több titokzatos jádebálvány is bekerült a szentek közé, köztük egy feltűnően rút bálványka, amely ütésre vagy ítékezésre készen tartotta a jogarát.

Két másik, meglehetősen gonosz képű figurácska Szent Péter nagy szobrát fogta közre. És előttük hevert a kolibri markolatú, zöld

jádetőr, Merrick kincseinek egyik legszebb darabja.

A pazar obszidiánbalta, amelyet évekkel ezelőtt láttam, előkelő helyet kapott a Boldogasszony és Mihály arkangyal között. Gyönyörűen csillogott a szórt fényben.

De talán Merrick családjának régi dagerrotípiái és fényképei voltak a legmeghökkenőbbek az oltáron. Olyan szorosan álltak mint egy szalonban a zongorán, az arcok sokasága elveszett a homályban.

A gyülekezet előtt gyertyák égtek két sorban, és vázákban rengeteg friss virág is pompázott az oltáron. Egész tisztának látszott minden, amíg észre nem vettem, hogy ott sötétlik az ajándékok között a fehér márványon az aszalt kéz is. Ugyanolyan visszataszító volt mint mikor először láttam.

– A régi idők emlékére? – mutattam az oltárt.

– Ne beszélj badarságokat – mormolta, és a szájához emelte a cigarettáját. Láttam az asztalkán a dobozt: Rothmans volt, Matthew egykori márkája. Én is ezt szívtam régen. Merrick tudomásom szerint ugyanolyan kocadohányos volt mint én.

Mégis azon kaptam magamat, hogy belefúrom a tekintetemet. Csakugyan az én édes Merrickemet látom? Libabőrös lettem. Nagyön utálom ezt az érzést.

– Merrick? – kérdeztem.

Mikor felnézett rám, tudtam, hogy ő az, és nem valami más lap-pang a szép fiatal testben. Azt is tudtam, hogy nem is olyan részeg.

– Ülj le, David, kedvesem! – mondta őszintén, majdnem bánatosan. – Az a fotel kényelmes. Igazán örülök, hogy eljöttél.

Nagyon megkönnyebbültem a barátságos hangtól. Odamentem hozzá, és telepedtem a karosszékre, amelyből jól láthattam az arcát. Az oltárról, amely fenyegetően magasodott a jobb vállam mögött, ugyanúgy bámultak rám a fényképek parányi arcai, mint valamikor régen. Egyáltalán nem tetszettek. És nem tetszettek a közömbös szentek meg a tartózkodó háromkirályok sem, bár elismerem, maga a látvány, az káprázatos volt.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Miért kell elmennünk ezekbe a dzsungelbe, Merrick? – kérdeztem. – Mi vett rá, hogy mindent odadobj ezért a gondolatért?

Nem válaszolt azonnal. Ivott a rumospoharából, miközben me-reven nézte az oltárt.

Közben nekem volt időm felfedezni Vervain bácsi hatalmas képét. A túlsó falon lógott, az ajtó mellett, amelyen bejöttem.

Rögtön felismertem a drága nagyításban az eredetét, amelyet Merrick mutatott nekünk évekkel ezelőtt. Vigyáztak rá, hogy megmaradjon az ódon szépia árnyalat. Vervain bácsi diadalmas ifjúságában hanyagul könyökölt a görög oszlopon, és mintha egyenesen rám bámult volna merészen ragyogó, világos szemével.

Még a borzongó félhomályban is láttam szép, széles orrát, és gyönyörű metszésű, telt ajkát. A világos szempár kissé borzongatóvá tette az arcot, bár nem tudom, volt-e indokom borzongani.

– Látom, azért jöttél, hogy folytasd a vitatkozást – mondta Merrick. – Ott már nincs helye vitának, David. Mennem kell, még-hozzá azonnal.

– Nem győztél meg, Nagyon jól tudod, hogy nem engedlek oda a világnak abba a részébe a Talamasca segítsége nélkül, de azt szeret-ném, ha megértenéd...

– Vervain bácsi nem fog egyedül hagyni – mondta halkan. Nagy szeme élénken csillogott, arca elsötétült a folyosó szőrt fényében. – Az álmok, David. Az az igazság, hogy évek óta álmodom ilyeneket, de még sose jöttek így. Talán nem akartam odafigyelni. Talán még magukban az álmokban is azt játszottam, hogy nem értem.

Háromszor olyan csábítónak tűnt mint akire emlékeztem. Egyszerű, ibolyalila pamutruháját szoros öv húzta össze a derekán. A szoknya alig takarta a térdét. A lábszára karcsú volt és elragadóan formás. Nem viselt cipőt, lábujjainak festett körmei a ruha ibolyalilájában csillogtak.

– Pontosan mikor kezdődött az álmok ostroma?

– Tavasszal – felelte kissé fáradtan. – Illetve rögtön karácsony

után. Nem vagyok biztos benne. Rossz tél volt az idén. Nem mondta Aaron? Csúnyán fagyott. Az az összes gyönyörű banánfa meghalt. Persze rögtön feltámadtak a tavaszi melegtől. Láttad kint őket?

- Bocsáss meg, drágám, de nem vettem észre - válaszoltam.

Úgy folytatta, mintha meg sem szólaltam volna.

- Akkor jött el hozzám a legtisztábban látható alakban - mondta.

- Az álomban nem volt múlt vagy jövő, csak Vervain bácsi és én. Ott ült az ebédlő asztalánál... - a nyitott ajtó mögötti terekre mutatott - ... és én vele voltam. Ő pedig azt mondta: „Kislány, nem azt mondtam, hogy menj vissza oda, és hozd el azokat a dolgokat?” Belekezdett egy hosszú történetbe. Szellemekről szólt, félelmetes szellemekről, amelyek leütötték egy lejtőn, úgyhogy meg is vágta a fejét. Éjszaka felébredtem, és leírtam mindent, amire emlékeztem, de volt, ami elveszett, bár lehet, hogy ennek eleve így kellett lennie.

- Meséld el, hogy mire emlékszel most.

- A bácsi azt mondta, hogy az ő anyjának a dédnagyapja tudott arról a barlangról - mesélte Merrick. - Azt mondta, az öregember vitte el oda bár ő maga rettentően félt a dzsungeltől. Tudod, hány éve lehetett az? Azt mondta, egyszer se jutott vissza. Eljött New Orleansba, és meggazdagodott a vuduból, annyira, amennyire a vuduból csak lehet. Azt mondta, minél tovább él az ember, annál többet felad az álmaiból, míg végül nem marad semmije.

Azt hiszem, összeborzadtam ezektől a keserű és igaz szavaktól.

- Hétéves voltam - mondta Merrick -, amikor Vervain bácsi meghalt ez alatt a fedél alatt. Az ő anyjának a dédnagyapja *brujo* volt a mayáknál. A *brujo* afféle boszorkánymester. Varázsló pap. Máig emlékszem, hogy Vervain bácsi ezt a szót használta.

- Miért akarja, hogy visszamenj? - kérdeztem.

Merrick nem vette le a szemét az oltárról. Ugyanabba az irányba néztem, és láttam, hogy ott is van egy fényképe Vervain bácsinak. Keretezetlen kis fotográfia, amit csak úgy odatámasztottak a Boldogasszony lábához.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

- Hogy elhozzam a kincset - felelte mély, zaklatott hangján. - Hogy idehozzam. Azt mondja, van valami benne, ami meg fogja változtatni a sorsomat. De nem tudom, mire érti. - Sóhajtott, úgy, ahogy csak ő tudott. - Mintha azt gondolná, hogy szükségem van erre a dologra, erre a tárgyra. De mit tudnak a szellemek?

- Mit *tudnak*, Merrick? - kérdeztem.

- Ezt nem mondhatom meg, David - felelte érdesen. - Annyit mondhatok, hogy Vervain bácsi kísért engem. Azt akarja, hogy menjek oda, és hozzam el azokat a tárgyakat.

- De te nem akarod - mondtam. - Rád van írva. Űzött vagy.

- Erős kísértet, David - mondta. Tekintete a szobrokra siklott. - Erős álmok. - Megrázta a fejét. - Annyira át vannak itatva az ő jelenlétével. Istenem, de hiányzik! - Tekintete elrévedt. - Tudod - mondta -, mikor már nagyon megöregedett, fájt a lába. A pap meglátogatta, és azt mondta, hogy Vervain bácsinak nem kell többé elmennie a vasárnapi misére. Túlságosan nehezeére esett. Ám Vervain bácsi minden vasárnap felvette a legszebb mellényes öltönyét és hozzá a zsebóráját - tudod, a vékony aranylánc itt elől, és az óra a kis órazsebben -, aztán beült az ebédlőbe, rádión hallgatta a misét, és suttogva imádkozott. Micsoda úriember volt. És a pap délután áthozta neki a szentostyát.

Akárhogy fájt a lába, Vervain bácsi letérdelt az oltáriszentség előtt. Addig álltam az első ajtóban, amíg a pap el nem ment a ministránsfiúval. Vervain bácsi azt mondta, hogy a mi egyházunk bűvös egyház, mert Krisztus teste és vére van benne az oltáriszentségben. Azt is ő mondta, hogy megkereszteltek: Merrick Marie Louise Mayfair vagyok, akit a Boldogságos Anyának szenteltek. Tudom, hogy megkereszteltek. Tudom.

Elnémult. Nem bírtam elviselni a szenvedést a hangjában és az arcában. Legalább megtaláltuk volna azt a keresztlevelet! gondoltam reménytelenül. Akkor elejét vehettük volna ennek a megszállottságnak.

– Nem, David! – szólt rám élesen. – Álmodom Vervain bácsiról, ha mondom! Látom, ahogy tartja a kezében azt az aranyórát. – Visszasüppedt a révedezésbe, bár az nem adott neki vigaszt. – Hogy szerettem azt az órát, azt az aranyórát! Én szerettem volna, de ő Hideg Sandrára hagyta. Hányszor könyörögtem neki, hogy hadd nézzem meg, hadd állítsam be a mutatókat, hadd nyissam fel, de nem, ő azt felelte: „Merrick, ez nem neked ketyeg, *chérie*, ez másoknak ketyeg.” És Hideg Sandra kapta meg. Hideg Sandra magával vitte, műkor elment.

– Merrick, ezek családi kísértetek. Mindenkinek vannak családi kísértetei.

– Igen, David, de ez az én családom, és az én családom sose hasonlított túlságosan más családokra, nem igaz? Vervain bácsi eljön az álmokkal, és mesél a barlangról.

– Édes, nem bírom nézni, hogy így szenvedsz! – mondtam. – Londonban, az íróasztalomnál érzelmileg elszigetelem magamat a rendtársaktól. De tőled? Soha.

Bólintott.

– Én sem akarok fájdalmat okozni neked, főnök – mondta –, de szükségem van rád.

– Nem adod fel, ugye? – kérdeztem olyan gyöngéden, ahogy tudtam.

Nem szólt. Aztán:

– Csak van egy probléma, David – mondta az oltárt bámulva. Talán szándékosan kerülte a tekintetemet.

– És mi az, drágám? – kérdeztem.

– Nem tudjuk pontosan, hova kell menni.

– Hát ezen nem csodálkozom – feleltem, és közben próbáltam tőlem telhetően emlékezni Matthew kusza leveleire. Vigyáztam, hogy a beszédem ne legyen se haragos, se pöffeszkedő. – Ha jól tudom, Matthew összes levelét egy kötegben adtátok fel Mexikóvárosból, mikor hazafelé igyekeztek.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Bólintott.

– De mi van a térképpel, amelyet Vervain bácsi adott neked? Tudom, hogy nincsenek nevek rajta, de mikor megérintetted, mi történt?

– Semmi sem történt, mikor megérintettem – mondta. Keserűen mosolygott. Sokáig hallgatott. Aztán az oltárra mutatott.

Ekkor láttam meg Vervain bácsi apró fotográfiája mellett a fekete szalaggal átkötött, összegöngyölt kis pergament.

– Matthew-nak volt segítsége, hogy odajusson – mondta Merrick furcsa, valósággal kongó hangon. – Nem ebből a térképből, nem is a saját kútfejéből jött rá.

– Boszorkányságra gondolsz – állapítottam meg.

– Úgy beszélsz, mint a Nagy Inkvizítor – felelte fahangon. A tekintete még mindig révült volt, az arca kifejezéstelen. – Neki ott volt segítségnek Hideg Sandra. Hideg Sandra olyan dolgokat tudott Vervain bácsitól, amiket én nem. Hideg Sandra ismerte az egész területet. Akárcsak Honey in the Sunshine. Hat évvel volt idősebb nálam.

Elnémult. Láthatólag fel volt dülva. Nem hiszem, hogy felnőtt korában egyszer is láttam volna ennyire zaklatottnak.

– Vervain bácsi anyjának népe tudta a titkokat – mondta. – Olyan sok arcot látok az álmaimban. – Úgy rázta a fejét, mintha a gondolatait akarná kitisztítani. Hangja majdnem suttogássá tompult. – Vervain bácsi mindig beszélt Hideg Sandrához. Ha nem akkor halt volna meg, talán Hideg Sandra is jobb lett volna, de hát a bácsi olyan öreg volt. Eljött az ideje.

– És Vervain bácsi nem mondja el az álmokban, hogy merre van a barlang?

– Próbálja – felelte szomorúan. – Látok képeket, töredékeket. Látom, ahogy a maya *brujo*, a pap, felmegy egy sziklán a vízesés mellett. Látok egy nagy sziklát, amelybe arccokat véstek. Látok tömjént és gyertyákat, vadmadarak tollait, gyönyörű színű tollakat, áldo-

zati ételeket.

– Értem – válaszoltam.

Ringott egy kicsit a székben, a szeme ide-oda járt. Aztán ivott egy korty rumot a poharából.

– Természetesen emlékszem dolgokra az utazásból – mondta lassan.

– Csak tízéves voltál – mondtam megértőn. – És nem szabad azt gondolnod, hogy ezek miatt az álmok miatt vissza kell menned.

Elengedte a füle mellett, amit mondtam. Itta a rumját, és az oltárt bámulta.

– Olyan sok rom, olyan sok teknő van azon a felföldön – mondta. – Olyan sok vízesés, olyan sok köderdő. Csak egy adatra van szükségem. Illetve kettőre. A város nevére, amelybe Mexikóvárosból elutaztunk, és a falu nevére, ahol táboroztunk. Két repülőgéppel mentünk el abba a városba. Nem emlékszem ezekre a nevekre, már ha egyáltalán ismertem őket. Azt hiszem, nem figyeltem oda. Játsoztam az őserdőben. Elvoltam magamnak. Azt is alig tudtam, miért vagyunk ott.

– Drágám, figyelj rám... – kezdtem.

– Ne! Felejtsd el. Vissza kell mennem – mondta élesen.

– Nos, feltételezem, hogy átfésülted az összes könyvedet, amelyek a dzsungelről szólnak. Listákat készítettél a falvakról és a városokról. – Elharaptam a szót. Emlékeztetnem kellett magamat, hogy én nem óhajtom ezt a veszélyes utazást.

Merrick először nem reagált, aztán rám meresztette a szemét. Szokatlanul hideg és kemény volt a tekintete. A lámpák fénye és a gyertyaláng gyönyörű zöldre zománcozta az íriszeit. Észrevettem, hogy a kezén is olyan fénylő ibolyalilára festette a körmeit, mint a lábán. Megtestesített mindent, amit valaha kívántam.

– Magától értetődően megtettem – mondta gyöngéden. – De most meg kell találnom annak a falunak a nevét, amely az utolsó igazi támaszpontunk volt, és a városnak a nevét, ahova repülővel men-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

tünk. Ha ez megvan, indulhatok. – Sóhajtott. – Főleg az a falu és a *brujo*, az ott volt már évszázadok óta, megközelíthetetlenül, minket várva – ha az meglenne, tudnám az utat!

– Pontosan hogy? – kérdeztem.

– Honey tudja – felelte. – Honey in the Sunshine tizenhat éves volt az utazás idején. Honey emlékezni fog. Honey meg fogja mondani nekem.

– Merrick, nem szabad Honey felidézésével próbálkoznod! – mondtam. – Tudod, hogy milyen veszedelmes, ez felelőtlen vakmerőség, ez...

– David, itt vagy te!

– Irgalmas Isten, én nem védhetlek meg, ha felidézed ezt a szellemet!

– De meg kell védened, mert Honey pont olyan borzalmas lesz, mint mindig volt. Megpróbál majd elpusztítani engem, amikor átjön.

– Akkor ne csináld!

' – Meg kell tennem. Meg kell tennem, és vissza kell mennem ahhoz a barlanghoz. Megígértem a haldokló Matthew Kempnek, hogy közreadom a felfedezéseit. Nem tudta, hogy hozzám beszél. Azt hitte, Hideg Sandrához beszél, vagy Honeyhoz, vagy a saját anyjához, ezt nem tudhatom, de megígértem! Megígértem, hogy beszámolok a világnak a barlangról.

– A világot nem fogja érdekelni eggyel több olmék rom! – mondtam. – Megszámlálhatatlan egyetem dolgoztat az esőerdőkben és a dzsungelekben. Közép-Amerika tele van ősi városokkal. Mit számít ma már?

– Megígértem Vervain bácsinak – mondta Merrick komolyan. – Megígértem neki, hogy elhozom az összes kincset, megígértem, hogy visszahozom. „Ha majd nagy leszel!” – mondta a bácsi, és én megígértem.

– Nekem ez úgy hangzik, hogy Hideg Sandra ígérte meg – mondtam csípősen. – És talán Honey in the Sunshine is megígérte.

Te mennyi voltál, mikor az öregember meghalt? Hét?

– Meg kell tennem – ismételte ünnepélyesen.

– Figyelj! – erősködtem. – Leállítjuk ezt az egész tervet. Politikailag különben is túl veszélyes terep a közép-amerikai őserdő! – jelentettem ki.

– Nem hagyom jóvá ezt az utazást. Én vagyok a rendfőnök. Nem nyúlhatsz át a fejem fölött.

– Nem is akarok – mondta sokkal szelídebben. – De szükségem lesz rá, hogy mellettem légy. Most is szükségem van rád.

Elhallgatott, oldalra hajolt, elnyomta a cigarettáját, teletöltötte a poharát az üvegből, derekasan meghúzta, aztán hátradőlt.

– Hívnom kell Honeyt – suttozta.

– Miért nem Hideg Sandrát hívod? – kérdeztem reménytelenül.

– Te ezt nem érted! – mondta. – Évekig elzártam a lelkembe, de most hívnom kell Honeyt. És Honey a közelemben van! Honey mindig a közelemben van! Éreztem. Előztem a hatalmammal. A varázslataimmal és az erőmmel védtem magamat. De ő sose megy el. – Ivott egy kiadós korty rumot. – David – mondta –, Vervain bácsi szerette Honeyt. Honey is benne van ezekben az álmokban.

– Szerintem ez csak a te vérfagyasztó képzeleted – jelentettem ki.

Megdöbbentően őszinte jókedvvel, gyöngyözve kacagott.

– Ha hallanád magadat, David! Legközelebb azt fogod állítani, hogy nincsenek szellemek és vámpírok! És a Talamasca csak legenda, ilyen rend nem is létezik!

– Miért kell hívnod Honeyt?

Megrázta a fejét. Hátradőlt a székben, és könnyek öntöttek el a szemét. Láttam, ahogy csillámlanak a gyertyafényben. Most már kezdtem elveszteni a fejemet.

Felálltam, átmentem az ebédlőbe, megkerestem a huszonöt éves Macallant, a tálalószekrényben metszett ólomkristály poharat, és nem takarékoskodtam a szesszel. Visszamentem Merrickhez. Aztán az

ebédlőbe mentem vissza, elhoztam a palackot, leültem, és a balomon levő asztalkára állítottam a whiskyt.

Csodálatos íze volt. A repülőgépen egy cseppet sem ittam, mert éber akartam lenni a beszélgetésünkhöz. Most az ital remekül tompította az idegességemet.

Merrick még mindig sírt.

– No jó, tehát meg akarod idézni Honeyt, mert valamilyen okból azt képzeld, hogy Honey tudja a falu vagy a város nevét.

– Honey szerette azokat a helyeket – mondta békésen, cseppet se zavartatva magát a türelmetlenségemtől. – Honeynek tetszett annak a falunak a neve, ahonnan felgyalogoltunk a barlanghoz. – Hozzám fordult. – Nem érted? Ezek a nevek olyanok mint befoglalt ékkövek a tudatában! Tud mindent, amit életében tudott! Neki nem kell úgy emlékeznie mint egy halandónak. Benne van a tudás, én pedig rákényszerítem, hogy adja nekem!

– Jól van, értem, értek mindent. Fenntartom, hogy túlságosan veszélyes, és különben is, hogyhogy nem távozott még el Honey szelleme?

– Nem mehet, amíg meg nem mondom neki, amit tudni akar.

Leesett az állam. Mit akarhat tudni Honey?

Merrick felpattant, úgy mint a macska, amelyik az egyik pillanatban szunyókál, a következőben vért ontani kész ragadozó. Becsukta a folyosó ajtaját. Hallottam, ahogy elfordítja a kulcsot.

Én is felugrottam, de hátrahúzódtam, mert nem tudtam, mit akar. Még nem volt elég részeg, hogy parancsolgathassanak neki. Nem csodálkoztam, mikor a pohara helyett a palackot kapta fel, és azzal állt be a szoba közepére.

Most láttam csak, hogy nincsen szőnyeg. Merrick csupasz talpa nem adott hangot a politúros padlón, amikor a palackot a melléhez szorítva körbe-körbe kezdett járkálni a deszkán. Hátravetette a fejét, és zümmögött.

A falhoz tapadtam.

Körbe-körbe forgott Merrick, ibolyaszín pamutszoknyája lobbogott, a palackból ki-kilocsant a rum. Oda se figyelt a kiömlő szeszre. Annyi időre lassított, amíg meghúzta a palackot, aztán olyan széleseben pördült meg, hogy a szoknyája a lábszarához csapódott.

Megtorpant az oltárral szemközt, és a fogai közül a várakozó szentekre köpte a rumot.

Fejhangú jajgatás szakadt fel belőle, miközben tovább fröcskölte a rumot.

Ismét táncra perdült, csapkodta a lábát és dünnyögött. Nem értettem a nyelvet. Haja csapzottan hullott az arcába, Újabb korty rum, újabb köpés. A gyertyalángok sercegetek, szökdécseltek, mikor eltálla őket a gyúlékony permet.

Hirtelen a palackból locsolta le rummal a gyertyákat. A lángok veszélyesen magasra nyúltak a szentek előtt. Szerencsére elaludt a tűz.

Merrick hátravetette a fejét, és a foga között sivította franciául:

– Honey, én tettem! Honey, én tettem! Honey, én tettem!

A szoba belerázkódott, ahogy a térdét behajlítva folytatta a körtáncot. Csapkodta a talpát a padlóhoz.

– Honey, én átkoztalak meg téged és Hideg Sandrát! – sivította, – Honey, én tettem!

Jobbjában a palackot szorongatva az oltár felé vetődött, a bal kezével elkapta a zöld jádetört, és felhasította a jobb karját.

Hápoztam. Mivel állíthatom meg? Mit tehetnék, amivel nem vadítom meg?

Karján patakzott a vér. Lehajtotta a fejét, felnyalta a vért, ivott a rumtól, és megint ráköpte a türelmes szentekre az áldozatot.

A vér lefolyt a kezére, az ujjperceire. Nem volt mély seb, de rettenetesen vérzett.

Újra fölemelte a kést.

– Honey, én csináltam veled és Hideg Sandrával! Én öltelek meg! Én átkoztalak meg! – sivította.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

El akartam kapni, hiszen láthatólag meg akarta vágni magát ismét. De nem bírtam megmozdulni.

Isten a tanúm, nem mozdulhattam! Földbe gyökerezett a lábam. Minden erőmmel próbáltam legyőzni a bénulást, de hiába! Annyit tehettem, hogy azt kiáltottam:

– Hagyd abba, Merrick!

Odacsapott a karjához, kereszt alakban szelve át az első vágást. Ismét patakzott a vére.

– Honey, gyere hozzám, Honey, add nekem a dühödet, add nekem a gyűlöletedet, Honey, én öltelek meg, Honey, megcsináltam a babát rólad meg Hideg Sandráról, Honey, elsüllyesztettem őket az árokban azon az estén, hogy elmentetek! Honey, én öltelek meg! Honey, én küldtelek benneteket a mocsárba, Honey, én tettem! – vijjogta.

– Az ég szerelmére, Merrick, hagyd abba! – kiáltottam. Aztán látva, hogy nem foghatom le, mielőtt tovább vagdosná magát, kétségbeesésemben imádkozni kezdtem Osalához:

– Add nekem a hatalmat, hogy megállíthassam, add nekem a hatalmat, hogy elfordítsam a kezét, mielőtt kárt tesz magában, add nekem a hatalmat, könyörgök hozzád, Osalá, a te hőséges Davided vagy, add nekem a hatalmat! – Behunytam a szememet. A padló remegett a talpam alatt.

A sikoltozás és a lábdobogás váratlanul félbeszakadt.

Éreztem, hogy Merrick hozzám simul. Kinyitottam a szememet. Öleltem magamhoz, és mindketten az ajtót néztük, amely minden kétségen kívül nyitva volt, és egy árnyék állt a küszöbön, háttal a folyosó fényének.

Kecses fiatal lány volt, hosszú szőke haja apró csigákban ömlött a vállára. Arcát eltakarta a homály, de a szeme sárgán villogott a gyertyafénytől.

– Én csináltam! – suttogta Merrick. – Én öltelek meg benneteket!

Éreztem magamon rugalmas alakját. Szorosan átöleltem. Ismét imádkozni kezdtem Osalához, ezúttal hang nélkül:

Védj meg minket ettől a szellemtől, ha gonosz szándékkal jött ez a szellem! Osalá, te, aki a világot teremtetted, aki a magas helyeken uralkodsz, aki a felhők között vagy, védj meg minket, ne nézd hibáimat, amikor szólítalak, de irgalmazz nekem, és védj meg minket, ha ez a szellem rosszat akar!

Merrick nem reszketett, hanem rázkódott. Teste verejtékben úszott, mint annál a régi megszállottságnál.

– Én tettem bele a babákat az árokba, én nyomtam bele őket a vízbe, én tettem! Én fojtottam vízbe őket! Én tettem! Én imádkoztam: „Haljanak meg!” Tudtam Hideg Sandráról, hogy meg fogja vásárolni azt az autót, és azt mondtam: „Essen le egy hídról, fulladjanak bele a vízbe!” Azt mondtam: „Haljanak meg, mikor áthajtanak a tavon!” Hideg Sandra úgy félt attól a tótól, azt mondtam: „Haljanak meg!”

Az alak az ajtóban olyan tömörnek rémlett, akár egy igazi ember. Az árnyékcarc kifejezésten volt, de a sárga szem villogott.

Aztán hangot adott, fojtott, gyűlölködő hangot.

– Dehogy te okoztad, te hülye! – mondta a hang. – Te hülye, azt hiszed, te okoztad, ami velünk történt? Sose okoztál te semmit! Te hülye, akkor se tudnál te rontást tenni, ha az üdvösséged múlna rajta!

Azt hittem, Merrick elájul, de valahogy megállt a lábán. Továbbra is szorítottam, hogy megtarthassam, ha összecsuklana.

Bólintott.

– Bocsásd meg, amiért akartam – súgta rekedten, a saját hangján. – Bocsásd meg, Honey, hogy akartam. Veletek akartam menni. Bocsáss meg.

– Istenhez menj bocsánatért – mondta a sötét alak sötét hangja. – Hozzám ne gyere.

Merrick ismét bólintott. Éreztem jobb kezem ujjain ragadós vért. Újból imádkoztam Osalához, de gépiesen buktak ki belőlem a

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

szavak. Szívem-lelkem oda volt kötve az ajtóban álló alakhoz, aki nem mozdult, de nem is foszlott szét.

– Térdelj le! – mondta a hang. – A véreddel írd, amit mondok!

– Ne tedd! – suttogtam.

Merrick előreszökkent, térdre borult a vértől és kiömlött rumtól síkos padlón.

Ismét mozogni akartam, de nem bírtam. Mintha a deszkához szögezték volna a talpamat.

Merrick háttal volt nekem, de azért láttam, hogyan nyomja bele az ujját a sebbe, hogy vért fakasszon. Aztán a valami az ajtóban két nevet mondott.

– Guatemala City, ott szálltok le – mondta a szellem. – És Santa Cruz del Flores. Az van a legközelebb a barlanghoz.

Merrick hátraült a sarkára. Rekedten zilálva hullatta a vérét a padlóra, aztán halkán motyogva írni kezdte a jobb mutatóujjával a neveket.

Újra és újra erőért fohászkodtam a jelenés ellen, de nem állíthattam, hogy az én imáim miatt kezdett halványulni.

Merrick iszonyatosan sikoltott.

– Honey, ne hagyj el engem! – kiáltotta. – Honey, ne menj! Honey, gyere vissza, kérlek, kérlek, gyere vissza! – zokogta. – Honey in the Sunshine, szeretlek! Ne hagyj itt engem egyedül!

De a szellem elment.

13

Merrick sebei nem voltak mélyek, bár ijesztően ömlött belőlük a vér. Viszonylag tisztességesen bekötöztem, aztán bevittem a legközelebbi kórházba, ahol rendszeren ellátták a vágásokat.

Már nem emlékszem, miféle zagyvaságot hordtunk össze az ügyeletes orvosnak, mindenesetre sikerült meggyőznünk, hogy Merrick, noha maga vágta meg a karját, tökéletesen eszénél van. Utána ragaszkodtam hozzá, hogy most elmegyünk az anyaházba, Merrick pedig, aki addigra valami kábulatfélébe esett, szót fogadott. Pironkodva bevallom, hogy elhoztam a lakásáról a Macallant, de hát egy huszonöt éves skót whisky ízét nem olyan könnyű elfelejteni.

Mellesleg nem voltam benne biztos, hogy én eszemnél vagyok-e. Emlékszem, hogy ittam az autóban, amit sose teszek, Merrick pedig a vállamra borulva aludt, jobbjaival a csuklómát markolva.

El tudod képzelni a lelkiállapotomat.

Honey in the Sunshine a legfélelmetesebb fantomok közé tartozott, akiket életemben láttam. Megszoktam az árnyakat, belső hangokat, még a megszállottságot is, de az a teljesen anyagszerű kísértet az ajtóban, az megfagyasztotta az ereimben a vért. Egyedül a hangja ijesztő volt, és akkor még az a szilárdnak tetsző, sokáig tartó jelenés, ahogy játszott rajta a fény, és az a villogó szem! – hát ez egy kicsit több volt az elviselhetőnél.

És miért nem tudtam megmozdulni? Ezt hogyan érte el Merrick?

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Sommásan, nagyon megrendültem, és nagyon meg voltam illetődve.

Merrick természetesen nem akarta elárulni, mit hogyan csinált. Egyáltalán nem akart beszélni róla. Már Honey nevétől sírni kezdett, amit férfi létemre bősztőnek és inkorrektnek találtam. De nem volt mit tennem ellene. Merrick letörölte a könnyeit, és újból őserdei vállalkozásunkra terelte a szót.

Véleményem szerint egyszerű rítussal idézte meg Honeyt. Ebben a legfontosabb szerep a saját erejének jutott, amely megteremtette a kapcsolatot a nyugtot nyilvánvalóan nem talált szellemmel.

Mindenesetre azon az estén és a következő napon csak az őserdei utazásról volt hajlandó beszélni. Valóságos rögeszméje lett az út. Nemcsak magának vásárolt khaki ruhákat, de az enyéimet is megrendelte! Azonnal indulnunk kell Közép-Amerikába! A legjobb fényképezőgépeket kell beszereznünk, és igénybe kell vennünk minden támogatást, amit a Talamasca adhat.

Vissza akart térni a barlanghoz, mert ott még voltak tárgyak, és látni akarta a földet, amely olyan fontos volt Vervain bácsinak. Vervain bácsi nem kísértene, ha ott nem rejtőznének hatalmas értékű kincsek, amelyeket Merricknek szán. Vervain bácsi úgyse hagyja békén.

Két teljes napig próbáltam győzködni, miközben hatalmas adagokban nyakaltam a mennyei testes Macallant, amelyből Merrick több palackkal betárazott. Hiába. Többször berúgtam, ő viszont nem engedett abból, hogy utazik. Ha nem kapja meg tőlem a Talamasca tekintélyét és támogatását, akkor egyedül megy.

Noha kézzel-lábbal igyekeztem lebeszélni, az az igazság, hogy valósággal megfiatalítottak ezek a tapasztalatok. Eltöltött az a különös lelkesedés, ami azzal jár, ha szemtől szemben látunk kísérteteket. És nem akartam úgy meghalni, hogy ne lássam még egyszer a trópusi őserdőt. Még a Merrickkel folytatott viták is felforrósították a véretem. Megrészegültem tőle, hogy ez a gyönyörű, erős, fiatal nő az útítársának akar.

– Megyünk! – szögezte le, míg egy térképet böngészett a Talamasca könyvtárában. – Figyelj, most már tudom az utat! Honey megadta a kulcsokat, amelyek még hiányoztak. Emlékszem a tájékoztatósi pontokra, és tudom, hogy az a része a dzsungelnek még mindig fehér folt. Átnéztem a közelmúlt összes könyvét, ami a térséggel foglalkozik.

– De Santa Cruz del Florest mégse találtad a könyveidben! – akadékoskodtam.

– Ne törődj vele. Ott van az. Csak túl kicsi, hogy feltűntessék az itt kapható térképeken. Ha Észak-Guatemalába érünk, ott ismerni fogják. Bízd ezt rám. Egyszerűen nincs elég pénz, hogy minden romot feltárjanak, ott pedig valóságos csokorra való van belőlük az őserdőnek abban a részében. Az is lehet, hogy templomegyüttes vagy akár egy egész város! Magad mondtad.

Emlékszem egy látványos templomra. Nem akarod látni a saját szemeddel? – Olyan nyűgös és őszinte volt, akár egy gyerek. – David, légy szíves, kelj életre, mint rendfőnök, vagy akármicsoda, és azonnal szervezd meg nekünk ezt a dolgot!

– De hogyhogy Honey in die Sunshine ilyen készségesen megadta a válaszokat? – kérdeztem. – Nem támasztotta ez fel benned a gyanút?

– David, ez egyszerű – mondta Merrick. – Honey azért mondott olyat, ami értékes, mert azt akarja, hogy megint hívjam.

Ez olyan nyilvánvaló igazság volt, hogy beleremegtem.

– Merrick, te erősíted ezt a szellemet. Arra kellene biztatni, hogy törekedjen a Fény felé.

– Én természetesen erre ösztökélem – felelte Merrick –, de Honey nem hagy el. Mondtam azon az estén, megmondtam, hogy évek óta érzem Honey jelenlétét. Mindez idő alatt míméltem, hogy nincs Honey, nincsen dzsungel, nem kell visszatérnem ezekhez a fájó emlékekhez, eltemetkezhetem a tanulásban.

Csakhogyz az alapok tanulásának korszaka véget ért, és most

vissza kell mennem. Te pedig ne emlegesd többé Honeyt, légy szíves - azt hiszed, beszélni akarok arról, amit tettem? - Visszamerült a térképekbe, hozatott nekem egy friss palack Macallant, közölte velem, hogy sátrakra lesz szükségünk, és jó lenne máris elkezdenem az előkészületeket,

Utoljára arra hivatkoztam, hogy a dzsungelben most van az esős évszak, várnunk kellene karácsonyig, hogy az esőzés elálljon. Merrick felkészült erre az ellenvetésre: már nem esik, naponta figyeli az időjárás-jelentést. Most már mehetünk.

Nem volt más hátra, mint hogy menjünk. Ha rendfőnökként el-lenszegülök a tervnek, Merrick egyedül vág neki Közép-Amerikának. Évek óta nagy apanáaszt húzott, mint a rend teljes jogú tagja, és az utolsó centig betette a bankba. Egyedül is elmehetett volna, és ezt közölte is velem.

- Nagyon fájna a szívem, ha akaratod ellenére kellene tennem - mondta -, de ha rákényszerülök, megteszem.

Így hát megszerveztük, hogy elkísérjen a Talamasca négy terepmunkása, akik majd gondoskodnak a tábori felszerelésről és a tűzfegyverekről, mert útonállókkal is találkozhatunk.

Most pedig olvasóim esetleges kíváncsiságát kielégítendő, hadd magyarázzam el, kik azok a terepmunkások. A Talamascának sok ilyen terepmunkása van világszerte. Ezek nem teljes jogú tagok, nem férhetnek hozzá az archívumokhoz, és még csak nem is tudhatnak a páncéltermeinkről. Nem tesznek fogadalmat, mint az igazi rendtársak. Nincsen szükségük paranormális adottságokra. Semmilyen idő-tartamra nem vállalnak szolgálatot.

A Talamasca a változatos cégnevein fogadja fel őket; elsőrendű feladatuk, hogy a rend tagjait elkísérjék régészeti feltárásokra vagy felfedező utakra, segítsék őket külföldön, városon és falun, és általában azt tegyék, amire felkérik őket. Ők szerzik be az útleveleket, a vízumokat, a fegyverviselési engedélyeket. Sokan büntetett előéletűek, illetve korábban valamelyik fegyveres testülethez tartoztak, és

rendkívül megbízhatók,

Ha megtaláljuk a barlangot és a kincseket, ezek a terepmunkások gondoskodnak róla, hogy a műtárgyakat törvényesen kivihelessük az országból: beszerezik hozzá a megfelelő engedélyeket, kifizetik az illetékeket. Mármost, hogy ennél az utóbbinál sor kerül-e olyasmire, ami illegális, azt, őszintén bevallom, nem tudtam. Ez a terepmunkások reszortja volt.

Van valami sejtelmünk arról, hogy a Talamasca az okkult jelenségek kutatására szerveződött, szigorú rend, de ennél többet nem akarnak tudni róla. Nekik elég, hogy kiválóan megfizetik őket egy olyan munkáért, amit szeretnek. Sok közöttük a harcedzett zsoldos. Mi úgyszólván sose várunk el tőlük előre megfontolt szándékkal elkövetett erőszakcselekményeket, ők pedig örülnek, hogy viszonylag ártalmatlan munkával is jó fizetésre tehetnek szert.

Felvirradt utazásunk napja. Addigra Aaront sokszorosan kihoztuk a béketúrésből. Meglehetősen feldúlt állapotba került, mert ő sose volt őserdei vándor, de azért szokott kedvességével kikísért a repülőgéphez.

Dél felé szálltunk, Guatemala City irányába, ahol sikerült kiderítenünk, hogy északkeleten valóban létezik egy Santa Cruz del Flores nevű maya falu. Merrick lobogott az izgalomtól.

Kis repülőgép vitt egy festői városkába, amely közelebb volt utunk céljához. Innen két jól felszerelt terepjárón mentünk tovább a terepmunkások kíséretében.

Imádtam a meleget, az eső susogását, a spanyol és indián hangok dallamát, a gyönyörű fehér ruhás, szelíd arcú indiánok sokaságát. Szivacsként szívtam magamba az idegen és még mindig romlatlan hely kulturális gazdagságát.

Igazság szerint rengeteg baj van ebben a világrészben, de nekünk sikerült túrhetően távol maradnunk tőle, és az én szemem csak a szépet akarta látni.

Na mindegy. Szóval a föld felett jártam az örömtől. Olyan volt,

mintha visszafiataltam volna. A szafarizubbonyt és sortot viselő Merrick látványa felért egy fiatalító varázsszerrel; parancsoló fölénye ugyanakkor megnyugtatta az idegeimet.

Úgy vezette a terepjárónkat mint egy országúti árokfutó, ám amíg kis karavánunk második járműve nem szakadt le rólunk, nem panaszkodtam. Azzal inkább nem foglalkoztam, mekkorát szólnának a magunkkal hozott, teli marmonkannák, ha nekimennénk egy gumifának. Abban bíztam, hogy egy nő, aki tud szellemet idézni, egy terepjárót is el tud vezetni egy veszedelmes úton.

Az őserdő lélegzetelállító volt. A banán- és citrusfák, amelyek közül ki-kiszökkent a százötven lábnyira felnyúló mahagóni, majdnem áthatolhatatlan fallal szegélyezték a hegynek fölfelé kanyargó szerpentin két oldalát; a magas lombkupola fölött a bőgőmajmok féllelmetes, de félreismerhetetlen kardala harsogott, és megszámlálhatatlan egzotikus madár kiáltozott.

Zöldben úszó kis világunkat gyakran megtörte egy-egy sziklaszál, ahonnan láthattuk a mélyben a vulkanikus lejtőket elborító dzsungel mennyezetét.

Hamarosan rájöttünk, hogy felhőerdőbe kerültünk. Csodálatos érzés igazi felhők között mozogni! A simogató nedvesség behatolt a terepjárók nyitott ablakán, és megült a bőrünkön.

Merrick látta rajtam, mennyire imádom.

– Ígérem – mondta –, az utolsó szakasz nem lesz nehéz!

Végre megérkeztünk Santa Cruz del Floresbe. A dzsungelnek ez a faluja olyan parányi és félreeső volt, hogy elkerülték az ország aktuális politikai nyomorúságai.

Merrick közölte velem, hogy Santa Cruz del Flores pont olyan mint amire emlékszük: tarkára meszelt, szalmatetős házak kis csoportja, és egy apró, de gyönyörű spanyol kőtemplom. Az utcákon disznók, tyúkok, pulykák portyáztak. Láttam néhány kukoricatáblát, amelyet az őserdőből hasítottak ki, nem sokat.

Mikor két terepjárónk begördült a döngölt agyag főtérrre, előse-

reglettek köszöntésünkre a kedves falusiak, megerősítve azt a véleményemet, hogy a maya indiánok a világ legegzagadóbb emberei közé tartoznak. Többnyire asszonyok voltak, dúsan hímzett, szép fehér ruhában. Láttam olyan arcokat, amelyek azonnal a maya és talán olmék művészek által megőrzött, ősi közép-amerikai vonásokat juttatták eszembe.

Mint megtudtam, a férfiak többsége dolgozni ment a távoli cukornád-mezőkre, illetve a legközelebbi gumifaültetvényre. Nem tudom, önként vállalt munka volt-e, de úgy döntöttem, jobb, ha nem firtatom. Ami az asszonyokat illeti, ők naponta több mérföldet gyalogoltak, hogy elvigyék művészi fonású kosaraikat és hímzett vásznaikat egy nagy indián piacra, Hálásak voltak a lehetőségért, hogy itthon is bemutatathatják a kínálatukat.

Nem volt semmiféle szálloda, se posta, se telefon, se távírda – viszont volt több öregasszony, aki szívesen vállalkozott az elszállásolásunkra. Örömmel fogadták a dollárjainkat, amiből jó sokat elvertünk a szép háziipari termékekre és az ennivalóra.

Rögtön látni akartam a templomot, mire az egyik helyi lakos spanyolul figyelmeztetett, hogy a főbejáraton csak úgy léphetek be, ha előbb engedélyt kérek a kapu istenségétől. Viszont, ha akarok, nyugodtan bemehetek oldalt.

Mivel senkit sem akartam megsérteni, a mellékajtot választottam. Egyszerű, fehérre meszelt helyiségben találtam magamat, ahol gyertyák pislácoltak spanyol szentek fából faragott, régi szobrai előtt. Nagyon megnyugtató hely volt.

Azt hiszem, úgy imádkoztam mint a régi braziliai napokban. Imádkoztam azokhoz a láthatatlan, jóindulatú istenségekhez, hogy legyenek velünk, és védjenek meg minden bajtól.

Hamarosan bejött Merrick. Keresztet vetett, letérdelt az oltár-rácsnál, és imádkozni kezdett, Vártam néhány percig, aztán magára hagytam, hogy kint várjam meg.

Ekkor láttam meg egy alacsony, ráncos öregembert, akinek fe-

kete haja a vállát verte. Géppel varrt inget és nadrágot viselt. Rögtön tudtam, hogy ő a helyi varázsló. Némileg fenyegetően sandított rám. Tisztelettel fejet hajtottam, és tovább mentem.

Kimelegedtem, de rettentő boldog voltam. A falut kókuszpálmák szegélyezték, de olyan magasan voltunk, hogy fenyők is akadtak. Életemben először láthattam az erdő foltos félhomályában a pillangók gyönyörű sokaságát.

Voltak percek, amikor olyan szintiszta boldogságot éreztem, hogy a legszívesebben sírtam volna. Titokban hálás voltam Merricknek ezért az utazásért. A szívem mélyén eldöntöttem, hogy akármi történjék, az élmény előre megéri.

Mikor a szállásra került sor, kompromisszumot kötöttünk.

Merrick szétosztotta a négy terepmunkásunkat a faluban, miután ők felverték nekünk egy sátrat a legszélső ház mögött. Ez így tökéletesen logikusnak is tűnt, amíg belém nem hasított, hogy férfinak és nőnek, akik nem házások, egyáltalán nem illendő így lakniuk.

Oda se neki! Merricket ugyanúgy megrészegette a kalandunk, mint engem, és most csak az ő társaságára vágytam. A Talamasca terepmunkásai felszerelték a sátrunkat tábori ágyakkal, székekkel, asztalokkal, lámpákkal, jó sok elemmel Merrick laptopjához, és miután befaltuk a tortillából, babból, zamatos pulykahúsból álló vacsorát, magunkra hagytak, hogy mesés zavartalanságban dönthessük el, mi legyen holnap a program.

– Nem akarom magammal vinni a többieket – figyelmeztetett Merrick. – Ide még a banditák se jönnek el, és mint mondtam, nincsen messze. Emlékezetem szerint egy kis település van útközben, ehhez képest parányi. Az ottaniak nem háborgatnak.

Még sose láttam ilyen izgatottnak.

– Nem az egész úton kell gyalogolni, mert egy részét megtehetjük terepjáróval. Ahogy elindulunk, rögtön láthatod majd a maya romokat! Áthajtunk közöttük, és onnan gyalogolunk, ahol elfogy az ösvény.

Fél könyökre támaszkodva hátradőlt az ágyon, és meghúzta sötét Flor de Caña rumját, amelyet indulás előtt vásárolt a városban.

– Hő, de finom! – mondta. Persze megrémültem, mert azt hittem, épp ide, az őserdőbe akarja időzíteni az ivászatot. – Ezen ne izgulj, David! – mondta. – Inkább kóstold meg te is!

Gyanítottam indokait, de azért engedtem a kísértésnek. Tényleg a mennyben jártam, bevallom őszintén!

Attól, amire abból az estéből emlékszem, máig van egy kis lel-kifurdalásom. Túl sokat ittam a remek, illatos rumból. Valamikor hátradőltem az ágyon, és emlékszem, ahogy felnézek a mellém telepedett Merrick arcába.

Aztán Merrick lehajolt, hogy megcsókoljon, én pedig magamhoz rántottam, kissé talán hevesebben mint várta. De nem haragudott érte.

Mármost számomra nagyrészt elveszítette vonzerejét a nemiség. Ha hébe-hóba izgalomba jöttem halandó életem utolsó húsz évében, csaknem mindig egy fiatal férfinak sikerült felkorbácsolnia.

Ám Merrick vonzerejének valahogy semmi köze sem volt a neméhez. Egész testem lángolt, és mohón szerettem volna be is fejezni, ami véletlenül kezdődött. Csak mikor elmozdultam, hogy becsúshasson alá, akkor sikerült visszanyernem valamicskét az önuralmamból. Feltápáskodtam az ágyról.

– David! – suttogta. Hallottam a nevem visszhangját: David, David. Moccanni se bírtam.

Láttam árnyalakját, ahogy engem vár. Akkor vettem észre, hogy a lámpákat eloltották. A legközelebbi házból jött egy kis fény, ami épp hogy áthatolt a sátor vásznán, de ennyinél is láthattam, hogy Merrick meztelenre vetkőzött.

– A fenébe, ezt én nem bírom megcsinálni! – mondtam. De igazság szerint attól féltem, hogy nem bírom végigcsinálni. Attól féltem, hogy túl öreg vagyok.

Ugyanazzal az ijesztő hirtelenséggel pattant fel, mint mikor el-

kezdte megidézni Honeyt. Átkarolt csupasz karjával, mohón csókolgatni kezdett, szakértő keze azonnal lecsapott vágyaim gyökerére.

Hiszem, hogy tétováztam, bár erre nem emlékszem. De máig él bennem, hogy együtt háltunk, és noha magam előtt szégyent vallottam erkölcsileg, Merrick előtt egyáltalán nem maradtam szégyenben. Kitettem magamért úgy, ahogy azt a férfitől elvárják, és az utána következő ujjongásban és álmodásban nem maradt helye a szégyennek.

Miközben Merricket magamhoz ölelve sodródtam az álom felé, úgy tetszett, erre készültem mindazokban az években, amióta megismertem. Most már hozzá tartoztam testestül-lelkestül. Átitatott parfümjének, rumjának, bőrének és hajának illata. Nem volt más vágyam, mint vele lenni, mellette aludni, és vártam, hogy melegsége beszívárogon az elkerülhetetlen álmokba.

Mikor hajnalban felébredtem, annyira megráztak a történetek, hogy azt se tudtam, mit tegyek. Nagyon megalázott, hogy ilyen rútul megcsúfoltam rendfőnöki felelősségemet. Eltéptem tekintetemet a búbájosan zilált Merrickről, aki az igazak álmát aludta, megfürödtem, felöltöztem, a naplómért nyúltam, és átmentem a kis spanyol templomba, hogy lejegyezhessem bűneimet.

Ismét láttam a varázslót, aki a templom mellett állt, és úgy figyelt, mintha tudná, mi történt. Fölöttébb kínosan hatott rám a jelenléte. Már egyáltalán nem tűnt ártalmatlannak vagy kedvesen idegenszerűnek. Kétségtelenül szörnyen utáltam magamat, de ugyanakkor lüktetett bennem az energia, amit az ilyen együttlétek indukálnak, és természetesen, ó, igen, természetesen nagyon fiatalnak éreztem magamat!

Talán egy óra hosszat írtam a nyeregtetejű templomocska csendes hűvösében, az elnéző szentek között.

Aztán bejött Merrick, imádkozott, majd úgy ült le mellém, mintha semmi sem történt volna, és izgatottan odasúgta, hogy indulnunk kell.

ANNE RICE: MERRICK

- Visszaéltem a bizalmaddal, ifjú hölgy – súgtam azonnal.
- Ne beszélj számárságokat – torkolt le. – Pontosan azt tetted, amit akartam tőled. Azt hiszed, azt akartam, hogy megalázzanak? Ugyan már!
- Te félreértelmezel mindent – erősködtem.
- Megfogta erős kezével a tarkómat, és megcsókolt.
- Gyerünk – mondta olyan hangon, mintha gyerekhez szólna. – Ne pocskoljuk az időt. Induljunk.

14

Egy órát sikerült mennünk a terepjáróval, aztán elfogyott az út. Fogtuk a macsetéinket, és gyalog követtük a csapást.

Nagyon ritkán szóltunk, minden energiánkat a kapaszkodásra tartogattuk a megszakítatlan emelkedőn. Ismét eltöltött az az átszellemült boldogság, ám ugyanakkor folyamatos és bűnös gyönyörűséget találtam az előttem haladó Merrick karcsú, izmos alakjának látványában.

Ilyen magasan is áthatolhatatlanná sűrűsödött a rengeteg. Ismét átsöpört rajtunk a felhők mesébe illő, nyirkos puhasága.

Egyfolytában a romokat kerestem, és láttam is mindkét oldalon, de hogy templomok vagy piramisok voltak-e, azt most nem deríthettem ki. Merrick csak legyintett, és sürgetett, hogy menjünk tovább.

A forróság a bőrömhöz tapasztotta a ruhát. Jobb karom sajgott a macsete súlyától. Irgalmatlanul csíptek a rovarok, de nem volt olyan helye a világnak, ahol abban a pillanatban szívesebben lettem volna.

Merrick megtorpant, és intett, hogy menjek oda mellé.

Egy erdőirtáshoz érkeztünk, vagy inkább a maradványaihoz. Vályogkupacokat láttam, amelyek valaha házak voltak, és egy-két pajtát, amelyek még őrizték szalmatetejüket.

– A kis falu eltűnt – állapította meg Merrick.

Eszembe jutott az Egyes és a Kettes Falu Matthew Kemp térképén és régi leveleiben.

Merrick hosszan nézte a falu romjait, majd sokat sejtető hangon megkérdezte:

– Érzel valamit?

Nem éreztem, amíg meg nem kérdezte, de a hangja tüstént tudatosította bennem, hogy valami örvénylik a levegőben. Megfeszítettem minden érzékemet. Egész erős volt. Azt nem mondhatom, hogy entitásokat vagy valamilyen szándékot érzékelttem. Felbolydulás volt. Egyszer mintha fenyegetés csapott volna ki belőle, aztán az is megszűnt.

– Mivel magyarázod? – kérdeztem a nyomasztó mozdulatlan-sággal álló Merricket.

– Nem ennek a falunak a szellemei – válaszolta. – Azt viszont akármiben lefogadom, hogy a falusiakat pontosan ez üzte el, amit most érzünk. – Újra elindult, nem tehettem, mást, mentem utána. Majdnem olyan megszállott voltam, mint ő.

Ahogy megkerültük a vegetációtól fuldokló romokat, ismét megjelent az ösvény.

Ám az erdő sűrűbb lett, sokkal erősebben kellett kaszabolnunk. Néha ijesztő fájdalom hasított a mellkasomba.

Olyan váratlanul jelent meg a halvány kőből rakott, hatalmas piramis, gyommal fölvert, iszalaggal elfüggönyözött lépcsőjével, mintha odavarázsolták volna.

Valaki valamikor letisztította, jól látszottak a különös faragványok és a meredek lépcső. Nem, egyáltalán nem volt maya, már amennyire megállapíthattam.

– Ó, hadd élvezzem ki ezt! – kértem Merricktől.

Nem válaszolt. Mintha valami fontos hangra fülelt volna. Én is füleltem, és újból megcsapott az a tudatosság, hogy nem vagyunk egyedül. Valami mozgott a levegőben, valami nekünk feszült, valami nagy eltökéltséggel le akarta győzni a nehézkedés törvényét, és hatni akart rám, aki ott álltam a bozótvágó késsel.

Merrick hirtelen balra kanyarodott, és kaszabolni kezdett a pira-

mis mellett, ugyanabban az irányban, amerre korábban mentünk.

Most már nem volt ösvény, most már csak őserdő volt, amelyből baloldalt hamarosan kimagasodott egy második piramis, magasabb és fenyegetőbb mint a jobboldali. Sikátorfélében voltunk a két hatalmas gúla között. Omladékot kellett kerülgetnünk, mintha valamikor ásott volna itt valaki.

– Tolvajok – válaszolt Merrick a gondolatomra. – Többször is kifosztották a piramisokat.

Ez megszokott a maya emlékeknél. Miért ne történt volna meg ezekkel a furcsa idegenszerű építményekkel?

– De akkor is – mondtam –, nézd, mi maradt utánuk! Meg akarom mászni az egyiket. Próbálkozzunk meg a kisebbikkel! Látni akarom, fel bírok-e mászni a lapos tetejére!

Merrick ugyanúgy tudta mint én, hogy az ősidőkben szalmatetős templom állhatott a piramis tetején.

A korukról sejtelmem sem volt. Ugyanúgy rakhatták őket Jézus születése előtt, mint ezer évvel utána. Mindenesetre szédületesek voltak, és még jobban felkorbácsolták fiús kalandvágyamat. Elő szerettem volna kapni a fényképezőgépet.

A szellemi hullámverés folytatódott. Idegborzó volt! Mintha szellemek kavarták volna a levegőt. Sütött belőle a fenyegetés.

– Egek ura, Merrick! – súgtam. – Micsoda hévvel akarnak megállítani minket! – Kiáltozás csapott fel a fák között, mintha az erdő nekem válaszolna. Valami mozgott a bozótban.

Ám Merrick alig néhány percig állt, és már törtetett is tovább.

– Meg kell találnom a barlangot – szólt élettelen, tompa hangon. – Legutóbb sem állítottak meg, most se fognak megállítani, se téged, se engem. – Ment tovább. A dzsungel mohón zárult össze mögötte.

– Igen! – kiáltottam. – Nem egy lélek, de sok! Nem akarják, hogy közel legyünk a piramisokhoz!

– Nem a piramisok – erősködött Merrick, míg a liánokat csapkodva nyomult előre az aljnövényzetben. – A barlang. Tudják, hogy

a barlangba megyünk.

Legjobb ügykezezetem szerint próbáltam lépést tartani vele, segíteni neki, de itt ő volt az, aki utat tört kettőnknek.

Pár yard után hihetetlenül megsűrűsödött a növényzet, és a világítás váratlanul megváltozott, irdatlan épület szájához értünk, a kapuzat jobbról-balról feketén dőlt befelé. Bizonyos, hogy templom volt, láttam a kapu két oldalán a lenyűgöző faragványokat, és a fölötté felszökkenő sziklafalon is bonyolult vésetek sejlettek a ritkás, vérszegény napsugarakban,

– Várj már, Merrick! – kiáltottam. – Hadd fényképezzem le ezt! – Megpróbáltam előkeríteni kis fényképezőgépemet, de le kellett volna tennem a hátizsákomat, és túlságosan elfáradt a karom.

A levegő fortyogott. Mintha könnyű ujjak futkostak volna a szemhéjamon és az arcomon. Nem lehetett összetéveszteni a rovarvilág ostromával. Valami megérintette a kézfejemet, amitől kis híján elejtettem a bozótkeést, de aztán összeszedtem magamat.

Merrick az előtte tatóngó folyosó vagy alagút sötétségébe bámult.

– Istenem! – súgta. – Sokkal erősebbek mint akkor! Nem akarják, hogy bemenjünk!

– Miért tennénk? – kérdeztem. – Egy barlangot keresünk.

– Tudják, hogy azt akarjuk – mondta. – A barlang a templom túloldalán van. Az a legegyszerűbb út, ha keresztülmegyünk.

– Egek ura! Először is itt mentetek át?

– Igen – felelte. – A falusiak nem is kísérték el. Volt, aki még idáig se jött. De azért mi mentünk.

– És akkor mi van, ha ránk szakad a mennyezet? – érdeklődtem.

– Én átmegyek – mondta. – A templom tömör mészkőből épült. Semmi sem változott rajta, most sem fog.

Kihúzta övéből apró elemlámpáját, és bevilágított a nyílásba. Láttam a kőpadlót, hiába próbálták eltakarni a sápkóros növények. Láttam a pompás festményeket a falakon!

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Merrick elemlámpájának fénykévájében sötét bőrű, magas, aranyruhás alakok vonultak harsogó kék háttérben. Fentebb, mielőtt álboltívben találkoztak volna a falak, sötétbíbor alapon vonult egy másik processzió.

Körülbelül ötven láb hosszú lehetett a kamra. Túlsó végén zöld növényekre hullott az elemlámpa gyenge fénye.

Újból megrohantak a néma szellemek. Körülhemzsegték, ütögették a szemhéjamat és az arcomat.

Láttam, hogy Merrick megrándul.

– Távozzatok tőlem! – súgta. – Nincs hatalmatok fölöttem!

Azonnal megkaptuk a választ. A dzsungel megremegett, mintha kósza szél fúrta volna keresztül magát rajta, és levéleső hullott a lámbunkhoz. A magasban ismét huhogni kezdtek hátborzongató hangjukon a bögőmajmok. Kórusuk mintha a szellemeknek adott volna szócsövet.

– Gyere, David! – mondta Merrick, de mikor indult volna, valami láthatatlan megállíthatta, mert visszatántorodott, és védekezően kapta maga elé a kezét. Újabb levélzápor zuhogott ránk.

– Nem elég jó! – kiáltotta, és belépett a kamrába. Lámpájának fénye fölerősödött, és olyan színpompás festményeket mutatott nekem, amilyenekkel ritkán találkoztam.

Fenséges, magas, vékony alakok vonultak körülöttünk, ékes szoknyában, fülbevalósan, fejükön pazar diadémmal. A stílus nem emlékeztetett se az egyiptomira, se a mayára. Semmire sem hasonlított, amit valaha láttam vagy tanulmányoztam. Matthew régi fényképei a színek és részletek egytizedét sem adták vissza. A padló szintjén szövevényesen szépséges, fehér-fekete bordór futott végig.

Lépteinket kongva verték vissza a falak. A levegő elviselhetlenné forrósodott. Orromat por csiklandozta, minden porcikámat szellemkezek tapogatták. Egyszer megmarkolták a felkaromat, és tompa puffanással arcul csaptak.

Merrick válla után kaptam, hogy siettessem, és ne maradjak le tőle.

A járat közepén tartottunk, amikor Merrick megtorpant és visszahőkölt, mintha megütötték volna.

– Távozzatok tőlem, úgyse fogtok megállítani engem! – suttogetta, aztán francia szóáradatban szólította Honeyt, hogy nyisson utat nekünk.

Siettünk tovább. Egy pillanatig se hittem, hogy Honey in the Sunshine ilyet tenne a kedvünkért. Előbb kinéztem belőle, hogy a fejünkre dönti a templomot.

Végül ismét kint álltunk az erdőben, és kikrákoghattam magamból a port. Visszanéztem az épületre. Innen kevésbé volt látványos mint szemből. Éreztem körülöttünk a szellemeket. Éreztem a szavak nélküli fenyegetést. Éreztem, miként lökdösnek gyenge teremtmények, amelyek reménytelenül próbálnak megállítani.

Ezredszer kellett előhúznom a zsebkendőmet, hogy letöröljem az arcomról a rovarokat.

Merrick azonnal ment tovább.

Az ösvény meredeken emelkedett. Előbb láttam a vízesés csilámát, és csak utána hallottam a muzsikáját. Egy keskeny és mély vízű szakasznál Merrick átugrott a jobb partra. Követtem, bozótkéssel ugyanolyan szorgalmasan sarabolva, mint ő.

A kapaszkodás a vízesés mellett korántsem volt nehéz, ám a szellemek egyre erőszakosabbak lettek. Merrick többször káromkodott fojtottan. Én Osalát kértem, hogy mutassa az utat.

– Honey, juttass oda! – mondta Merrick.

Egy sziklapárkány alatt, amelyről a mélybe vetette magát a vízesés, váratlanul megláttam egy tátott szájú, szörnyűséges arcot. Mélyen belevésték a vulkáni kőzetbe, a szája volt a barlang nyílása. Pontosan olyan volt, amilyennek a balsorsú Matthew leírta, de az ő gépe tönkrement a párától, mielőtt lefényképezhette volna. Annak az ábrázatnak már a mérete is ijesztő volt.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Képzelfelteni elégedettségemet, mikor megérkeztünk a mitikus helyre! Évek óta hallottam róla, képzeletemben elválaszthatatlanul összeforrt Merrick alakjával, és most itt voltunk! Bár a szellemek tovább ostromoltak, a vízesés puha párája lehűtötte kezemet és arcomat.

Merrick után kapaszkodtam, amikor a szellemek olyan erővel löktek meg, hogy a bal lábam kicsúszott alólam.

Noha nem kiáltottam, csak kaptam valami után, amiben megtámaszkodjak, Merrick mégis megpördült, és megragadta a zubboyom vállát. Ennyire volt szükségem, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, és megtegyem a hátralevő párlábnyi távolságot a barlang előtti lapos köhöz.

– Nézd az áldozatokat! – mondta Merrick, és megfogta bal kezével a jobbomat.

A szellemek megkettőzött erővel támadtak, de én nem engedtem. Merrick is kitartott, bár láttam, ahogy kétszer is odacsap valamihez az arca közelében.

Ami az „áldozatokat” illeti, én egy gigászi bazaltfejet láttam. Hasonlított az olmék fejekre, de csak ennyit mondhattam róla. Hogy a templomi falfestményekre hasonlított-e? Fogalmam sincs. Nekem mindenesetre tetszett. Sisakot viselt és hátrafelé hajolt, nyitott szemmel, mosolygó szájjal fogadva be az esőt. Tövénel, a megfeketedett kőkupacok között elképesztő mennyiségben zsúfolódtak a gyertyák, tollak, fonnyadt virágok, cserépedények. Éreztem a tömjénszagot.

A sziklák korma arra utalt, hogy itt hosszú évek óta gyűjtogatják a gyertyákat, ám a legfrissebb áldozatokat legfeljebb két-három napja hagyhatták itt.

Valami megváltozott a levegőben, ám Merricket mintha ugyanúgy háborgatták volna a szellemek. Újabb akaratlan gesztust tett, mintha valami láthatatlant kergetne.

– Hát semmi sem tarthatta vissza innen őket! – pillantottam az

áldozatokra. – Hadd próbálkozzak meg valamivel! – A kabátom zsebébe nyúltam, és elővettem egy csomag Rothmans cigarettát, amelyet vészhelyzetekre hoztam magammal.

Sietve felbontottam a csomagot, és a szüntelenül permetező pára ellenére sikerült meggyújtanom egy cigarettát az öngyújtómmal. Leszívtam a füstöt, aztán a gigászi fej elé tettem a cigarettát. Mellé helyeztem a csomagot is. Némán imádkoztam a szellemekhez, kérve őket, hogy bocsássanak be erre a helyre.

Nem lettek kevésbé erőszakosak. Újult hévvel lökdöstek, ami kezdett bosszantani, bár tudtam, hogy sose kaphatnak elegendő erőre.

– Ismerik indokainkat – mondta Merrick, az égre néző, hatalmas fejet és a fonnyadt virágokat kémelve. – Menjünk be a barlangba.

Felkapcsoltuk elemlámpáinkat, beléptünk a száraz hamu- és földszagba. Azonnal leereszkedett ránk a vízesés csendje.

Rögtön megláttam a festményeket, vagy azt, amit festménynek hittem. Jó mélyen voltak az üregben. Sietni kezdtünk feléjük, figyelmen kívül hagyva a fülünkbe füttyögő szellemeket.

A lángoló színű képek valójában mozaikok voltak, amelyeket féldrágakövek parányi szilánkjeiből készítettek! Az alakok jóval egyszerűbbek voltak a templomiaknál, ami talán arra utalt, hogy sokkal korábban alkották őket.

A szellemek elhallgattak.

– Ez csodálatos! – súgtam, mert mondanom kellett valamit. Megint a fényképezőgépemért nyúltam, de a karomat túlságosan hasogatta a fájdalom. – Merrick, muszáj fényképeznünk! Idenézz, drágám: írás! Ezt le kell fényképezni! Bizonyos, hogy ezek itt glifák!

Nem válaszolt. A falat bámulta, mint én. Mintha transzba esett volna.

Ott nem láttam körmenetet, semmiféle határozott tevékenységet nem ismertem fel; annyit láttam, hogy a magas, nyúlánk alakok profilban vannak felém, hosszú köntöst viselnek, és fontos tárgyakat tartanak a kezükben. Nem láttam véresen vergődő áldozatokat és fel-

ismerhető papi alakokat.

De ahogy próbáltam kihüvelyezni valamit az összemosódó ragyogásból, valami üregesre hágott a lábam. Lenéztem. Ameddig a szem ellátott, pompás, tarka cserépedények borították a padlót.

– Ez nem is barlang, ugye? – kérdezte Merrick. – Emlékszem, Matthew mondta, hogy alagút. Valóban alagút. Emberkéz vájta a sziklába.

Rémítő csend volt.

A lehető legnagyobb óvatossággal folytatta az útját. Követtem, többször lehajolva, hogy félretegyem az apró edényeket.

– Ez temetkezési hely, ezek pedig a síráldozatok – mondtam. Tarkón csaptak. Sarkon fordultam, és rávilágítottam a semmire. Fájt a szemem a barlang száján beeső fénytől.

Valami oldalba taszított balról, aztán meglökte a jobb vállamat. Láttam, hogy Merrick megrándul, és oldalra dől, mintha őt is ütné valami.

Újabb imát intéztem Osalához, Merrick ismételten fogadkozott, hogy nem hátrál.

– Idáig jutottunk legutóbb – fordult felém. Arca sötét volt az elemlámpa fénykévéje fölött, amellyel udvariasan a földre világított. – Azt hoztuk el, amit itt találtunk. Most megyek tovább.

Lépésnyire se maradtam le. A szellemek vadabbul támadtak. Merricket félrelökték, de azonnal visszanyerte az egyensúlyát. Cserép recsegett a talpa alatt.

– Megharagítottatok minket! – mondtam a szellemeknek. – Talán nincs jogunk itt lenni. De talán van!

Erre hasba vágta, de nem annyira, hogy fájjon. Váratlanul még jobb kedvem lett tőle.

– Rosszalkodjatok nyugodtan! – biztattam őket. – Osalá, kit temettek ide? Örök titok akar maradni? Miért küldött ide Vervain bácsi?

Merrick, aki több yarddal megelőzött, levegő után kapott.

Utána rohantam. Az alagút egy nagy, kerek kamrába torkolt, amelyben a mozaikok felkúsztak az alacsony kupolába. Sok sebet ütött rajtuk a kor és a nyirkosság, de akkor is nagyszerű szoba volt. A falon vonuló körmenet egy olyan alaknál ért véget, amelynek régóta nem volt arca.

A padló közepén, áldozati cserépedények és remek jádeszobrok koncentrikus gyűrűitől közrefogva fantasztikus ékszerek feküdtek a vastag porban.

– Odanézz, a maszk, a halotti maszk, amellyel eltemették! – mondta Merrick. Lámpájának fénykévéjében a legcsodálatosabb zöld jade álarc fénylett. Ugyanott hevert, ahova talán több ezer éve tették. Viselője réges-rég porrá lett alatta.

Moccanni se mertünk, nehogy megzavarjuk a síráldozatok gyönyörűen elrendezett köreit. Láttuk a fülbevalók csillanását, amelyeket már majdnem elnyelt a puha göröngy, láttuk a mellkas helyén a dúsan faragott, hosszú jogart, amelyet talán a kezébe fogott az egykori halott.

– Nézd azokat a köveket! – mondta Merrick. – Valószínűleg áldozati tárgyakkal és értékes talizmánokkal együtt csavarták bele a halotti leplébe. A kelme mostanra eltűnt, csupán a kőtárgyak maradtak.

Robaj hallatszott mögöttünk. Cserepek törtek. Merrick felsikoltott, mintha megütötték volna.

Majd úgy röppent előre, mintha valami üzné. Térdre vetette magát, felkapta a ragyogó zöld maszkot, és már szökkent is vissza, münél messzebb a halott maradványaitól.

Egy kavics eltalálta a homlokomat. Valami hátba lökött.

– Gyere, hagyjuk meg a többi a régészeknek! – sürgetett Merrick. – Megvan, amiért jöttem. Vervain bácsi azt mondta, hogy ezt hozzam el.

– A maszkot? Vagyis egész idő alatt tudtad, hogy van egy maszk az alagútban, és neked az kell?

De ő már útban volt kifelé. Alighogy utolértem, hátralökték.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Elviszem, meg kell kapnom! – jelentette ki.

Mentünk volna tovább, de valami láthatatlan elállta az utunkat. Kinyújtottam a kezemet, és éreztem. Olyan volt mint egy puha, néma energiafal.

Merrick a kezembe nyomta az elemlámpáját, és két kézzel megragadta a maszkot.

Életem minden más percében megcsodáltam volna, mert hallatlanul kifejező és részletes volt. A szemet ugyan csak két üreg jelölte, a száját egy vágás, de a vonásokat karakteresre faragták, és a követ olyan káprázatosan kicsiszolták, hogy egymagában gyönyörűség volt.

Teljes erőmből nekifeszültem az erőnek, amely fel akart tartóztatni, úgy használva az elemlámpáinkat, mint két buzogányt.

Merrick felhördült. Az arcához tartotta a maszkot, és felém fordult. A maszk gyöngén foszforeszkált, és mintha lebegett volna a levegőben, mert Merrick arcából és testéből alig látszott valami.

Elfordult tőlem, továbbra is az arcához szorítva a maszkot, és megint levegő után kapott.

Halálos csend lett a barlangban.

Csak a kettőnk lélegzését hallottam. Aztán Merrick suttogni kezdett valamilyen idegen nyelven, amit nem értettem.

– Merrick? – kérdeztem gyöngéden. A váratlan, üdvös csendben édesen hűvös volt a barlang nyirkos levegője. – Merrick! – ismételtem, de nem tudtam felriasztani a révületből. Szorította a maszkot, valamit bámult, aztán hirtelen eltépte az arcától, és a kezembe nyomta.

– Fogd! – súgta. – Nézz át rajta!

Az övembe szúrtam az elemlámpámat, az övét visszaadtam neki, és két kézre fogtam a maszkot. Azért emlékszem ezekre az apró mozdulatokra, mert olyan hétköznapiak voltak, és mert még nem tudtam, minek tulajdonítsam a csendet és a homályt.

Valahol messze az őserdő zöldellt, körülöttünk és felettünk a

parányi cövekből kirakott, kezdetlegességükben is gyönyörű mozaikok villogtak.

Felemeltem a maszkot, úgy, ahogy Merrick mutatta. Szédülés rohant meg. Annyira emlékszem, hogy több lépést hátráltam. A maszk nem mozdult, mert az arcomhoz szorítottam, de minden más megváltozott,

A barlang megtelt égő fáklyákkal. Valaki mély hangon kántált. Előttem a homályban egy alak állt, amely úgy hullámozott, mintha nem lenne egészen szilárd, hanem selyemre festették volna, és ki lenne szolgáltatva a barlang szájából fújó szélnek.

Tisztán láttam az arcát, egy ifjú férfiarcot, bár azt nem határozhattam meg, hogy vonásainak melyik részlete próbálja kifejezni az érzelmeit. Néma ékesszólással könyörgött, hogy menjek a barlangból, és hagyjam itt a maszkot.

– Nem vihetjük el – mondtam. Illetve inkább hallottam, hogy az én hangom ezt mondja. A kántálás erősödött. Újabb alakok közeledtek az elsőhöz, amely most mintha a karját is könyörögve nyújtotta volna felém.

– Nem vihetjük el – ismételtem. Az alak bőre aranybarna volt, és pompás kő karpereceket viselt. Az arca ovális volt, a szeme sötét és fürge. Könnyeket láttam az arcán.

– Nem vihetjük el – mondtam, aztán éreztem, hogy zuhanok. – Ott kell hagynunk. Vissza kell hoznunk a tárgyakat, amelyeket elvittetek!

Mérhetetlen bánat és gyász rohant meg. Le akartam feküdni a földre, mert olyan nagynak és igaznak tetszett ez a szomorúság, hogy egész testemmel kifejezésre akartam juttatni.

Ám alighogy eldőlttem a földön – legalábbis azt hiszem, hogy ezt tettem –, álló helyzetbe rántottak, és letépték rólam a maszkot. Az egyik pillanatban még az arcomhoz szorítottam, a következőben nem éreztem semmit, és nem láttam semmit, csupán a távoli zöld lombon játszó fényt.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Az alak eltűnt, a kántálás elhallgatott, a szomorúság megtört. Merrick rángatott, ahogy bírt:

– Gyere már, David! – sürgetett. – Gyere már!

Nem lehetett ellenállni neki, de én is minél előbb ki akartam szabadulni a barlangból, és mindenképpen magammal akartam vinni ezt a maszkot, el akartam lopni ezt a mágiát, ezt a szavakba nem önthető mágiát, amely lehetővé tette, hogy a saját szememmel lássam a hely kísérteteit. Úgy hajoltam le futás közben, hogy egy pillanatra sem estem ki a ritmusból: hányaveti vakmerőséggel felmarkoltam a porladó talajról annyi fényes fārgvānyt, amennyi elfért a kezemben, és a zsebeimbe dugdostam őket.

Percek alatt kiértünk az őserdőbe. Nem vettünk tudomást az utánunk kapkodó, láthatatlan kezekről, a zuhogó levelekről, a bőgő-majmokról, amelyek úgy rikoltoztak, mintha ők is csatlakoznának a támadókhoz. Kikerültük a karsú banánfāt, amely elénk zuhant, elzárva utunkat, és utat vagdostunk magunknak a többiek között, amelyek úgy hajoltak le, mintha minket akarnának arcul csapni.

Jó időt futottunk a templom folyosóján. Majdnem vāgtāztunk, mire rátaláltunk az ősvényre. A szellemek rázták a banánfákat, hullott a kókusz, de egy se talált el minket. Időnként apró kavicsok jég-esője zúdult ránk.

Fokozatosan lanyhult, végül hangtalan vonítássá enyészett a támadás ereje. Lázban égtem, igazi ördögfajzatnak éreztem magamat. Semmi sem érdekelt. Merrick megszerezte a maszkot. Nāla van a szellemlátó maszk. Az övé. Vervain bácsi nem volt elég erős, hogy megszerezze. Hideg Sandra sem, Honey sem, Matthew sem. A szellemek elkergették őket.

Merrick némán szorította a melléhez a maszkot, és loholt. Akármilyen ālnok volt a terep, akārhogy perzselte a forróság, egyikünk sem állt meg, amíg a terepjáróhoz nem értünk.

Csupán ekkor csatolta ki a hátizsákját, és ejtette bele a maszkot. Hátramenetbe tette a terepjárót, a fāk közé tolatott, megfordult, és

ANNE RICE: MERRICK

észveszejtő tempóban robogni kezdett Santa Cruz del Flores felé.
Hallgattam, amíg bent nem voltunk a sátrunkban.

15

Merrick levetette magát az ágyára. Egy darabig nem szólt és nem csinált semmit. Aztán a Flor de Caña rumért nyúlt, és meghúzta.

Nekem pillanatnyilag a vízhez volt nagyobb kedvem. Noha elég hosszú ideje jöttünk már a terepjáróval, a szívem még mindig dübörgött, megalázóan éreztem a koromat, és görcsösen kapkodtam a levegőt.

Amikor mondani kezdtem volna, hogy mit tettünk és hogyan tettük, amikor kinyitottam a számat, hogy valami távlatot adjak a dolgoknak, Merrick leintett.

Kipirult, és úgy ült ott, mint akinek ugyancsak meggyűlt a baja a saját szívével, aztán másodszor is meghúzta a rumosüvegét.

Lángoló szemmel nézett rám, aki a másik ágyon ültem. Arca nyirkos volt az izzadságtól.

- Mit láttál, mikor belenéztél? - kérdezte.

- Őket! - mondtam. - Láttam egy síró férfit, talán papot, talán királyt, talán senkit. Gyönyörű ruhában volt. Pompás karpereceket viselt. Hosszú köntöst viselt. Könyörgött nekem. Gyászolt és elkeseredett volt. Tudatta velem, hogy borzasztó dolgot teszek. Tudatta velem, hogy arról a helyről még nem távoztak a holtak!

Merrick hátradőlt a két könyökére, amitől megfeszült a melle, és a sátor mennyezetét bámulta.

- És te? - kérdeztem. - Te mit láttál?

Felelni akart, de mintha nem bírt volna. Megint előrehajolt, a hátizsákjáért nyúlt, és a szeme úgy villant ide-oda, amit leginkább eszelősnek lehetne nevezni.

– Ugyanazt láttad? – kérdeztem.

Bólintott. Azután kicsatolta a hátizsákot, és olyan elővigyázattal emelte ki belőle a maszkot, mintha üvegből lenne. Most a sátor félhomályában és a lámpa aranyfényénél láthattam, milyen gondosan faragták. Széles szája volt, vastag ajka úgy húzódott vissza, mintha sikoltana. A szem vágása ehhez képest inkább nyugalomról árulkodott, mint zaklatottságról.

– Nézd! – Merrick átdugta az ujját a homlok felső részébe vágott résen, majd a fülek fölött kifúrt lyukakra mutatott. – Valószínűleg bőrszíjakkal kötötték az arcára. Nemcsak úgy rátették a csontjaira.

– És szerinted mit jelent ez?

– Azt, hogy ez az övé volt: ezzel nézte a szellemeket. Ez az övé volt, és ő tudta, hogy a varázslat nem jár mindenkinek; tudta, hogy ez olyan varázslat, ami árthat.

Megfordította a maszkot, fölemelte. Nyilvánvalóan az arcára akarta borítani, de valami megállította. Végül fölemelkedett, és a sátor ajtajához ment. Ott maradt egy rés, amelyen kilehetett az apró főtérhez vezető földútra. Mintha pontosan ezt tette volna, miközben az álla alatt tartotta a maszkot.

– Rajta, csináld már! – sürgettem. – Vagy add ide, és én teszem fel.

Tétován felemelte a maszkot, rátette az arcára, egy hosszú percig magán tartotta, aztán lerántotta. Kimerülten leroskadt a tábori ágyra, mintha ez a néhány perc elszívta volna az erejét. A pupillája eszelősen röpködött. Majd rám nézett, és kissé megnyugodott.

– Mit láttál? – kérdeztem. – A falu szellemeit?

– Nem – felelte. – Honeyt. Azt láttam, hogy engem figyel. Láttam Honeyt. Édes Istenem, láttam Honeyt! Hát nem érted, mit csinált?

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Nem válaszoltam, bár természetesen értettem, de hagytam, hogy ő mondja ki.

- Ő vezetett ide, ő vezetett el egy maszkhoz, amellyel láthatom, idehozott egy eszközhöz, amelynek a segítségével átjöhet!

- Hallgass rám, drágám! - A csuklójáért nyúltam, megfogtam. - Harcolj ezzel a szellemmel. Ugyanúgy nincs joga hozzád mint egyetlen más szellemnek sem. Merrick, az élet azé, akik élnek, és az élet nagyobb tiszteletet érdemel mint a halál! Nem te fojtottad vízbe Honeyt. A tulajdon szájából hallhattad.

Nem felelt. A térdére könyökölt, és a jobb tenyerébe támasztotta az állát. A baljában lógatta a maszkot, és mintha azt bámulta volna, bár ebben nem vagyok biztos. Remegni kezdett.

Szelíden elvettem tőle a maszkot, és letettem az ágyamra. Aztán eszembe jutottak a tárgyak, amelyeket azelőtt kaptam fel, hogy kőjöttem a barlangból. A zsebembe nyúltam, előszedtem őket. Négy tökéletes olmék jellegű, apró faragvány volt: két kopasz, kövér lényecske, és két sovány, fenyegetően fintorgó isten. Megborzongtam, ahogy belenéztem a kis arcokba. Esküdni mertem volna rá, hogy pillanatnyi hangzavart hallok, mint mikor felhangosítják a rádiót. Aztán szinte tapinthatóan rohant meg a csend. Kivert a verejték.

Ezek a figurácskák, ezek az istenkék ugyanúgy csillogtak, mint a maszk.

- Őket hazavisszük - jelentettem ki. - És mihelyt visszanyertem az erőmet, ismét meg akarom látogatni a barlangot.

Felnézett rám.

- Ezt nem mondhatod komolyan. Dacolnál ezekkel a szellemekkel?

- Igen, dacolni fogok velük! Nem azt mondom, hogy vigyük vissza a barlangba a maszkot, és tegyük fel. Édes Istenem, álmomban nem csinálnék ilyet! De nem hagyhatok itt egy ilyen feltáratlan titkot. Vissza kell mennem. A lehető legalaposabban meg akarom vizsgálni, ami ott van. Aztán, úgy vélem, fel kellene vennünk a kapcsolatot va-

lamelyik itteni egyetemmel, és tudatni kellene velük, hogy mit találunk. Félreértés ne essék, a maszkról nem akarok szólni. Addig legalábbis nem, amíg senki sem vitathatja a tulajdonjogunkat.

Ez tövises kérdés volt – egyetemek, feltárások, régiségek tulajdonjoga –, most nem is akartam foglalkozni vele. Egész testem égett. A gyomrom háborgott, ami szinte sohasem történik meg velem.

– Vissza kell mennem abba a barlangba! Már tudom, miért jöttél ide. Érték mindent. Vissza akarok menni legalább egyszer vagy kétszer, mit tudom én... – Elnémultam. Az émelygés elmúlt.

Merrick úgy meredt rám, mint akit titkos bánat emészt. Olyan betegnek látszott, mint amilyennek én éreztem magamat. Két kézzel beletúrt sűrű hajába, és hátrasöpörte szép homlokából. Zöld szeme izzott.

– Azt, ugye, tudod – mondtam –, hogy négy ember van velünk, akik simán ki tudják juttatni ezt a maszkot az országból New Orleansba? Odaadjam nekik most?

– Nem, most hallani sem akarok a maszkról! – mondta. Felállt. – Megyek a templomba,

– Minek? – kérdeztem.

– Imádkozni, David! – felelte, és haragosan nézett le rám. – Te komolyan nem hiszel semmiben? Megyek a templomba imádkozni! – És már ott sem volt.

Körülbelül húsz perce lehetett távol, amikor végre töltöttem magamnak egy pohár rumot. Olyan szomjas voltam. Furcsa, hogy az ember egyszerre émelyeghessen és szomjazhasson. Néhány csirkét és pulykát leszámítva senki sem zajongott a faluban, senki se jött, hogy megzavarja magányomat a sátorban.

Bámultam a maszkot, és rájöttem, hogy iszonyúan fáj a fejem, Lüktetés kezdődött a szemgolyóm mögött. Nem sokat törődtem vele, mert sose viseltek meg a fejfájások, amíg azt nem láttam, hogy a maszk elmosódik a kezemben.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Próbáltam összpontosítani. Nem ment. Égett minden porcikám, és külön éreztem minden rovarcsípést.

– Ez örület! – mondtam. – Megkaptam az összes rohadt oltást, amit a korszerű orvostudomány ismer, több olyat is, amelyet még ki se találtak, amikor Matthew lázba esett! – Észbe kaptam, hogy magammal beszélek. Töltöttem magamnak még egy rendes adag rumot, bedobtam. Az a bizonytalan sejtelmem támadt, hogy sokkal jobban érezném magamat, ha a sátor nem lenne ilyen zsúfolt. Jó lenne, ha elmenne ez a sok ember.

Aztán rájöttem, hogy senki sem lehet velem a sátorban, mert senki sem jött be. Megpróbáltam összekaparni egy összefüggő emléket a közelmúlt perceiről, de valami elveszett. Megfordultam, ismét ránéztem a maszkra, majd ittam egy kis rumot, amelynek csodálatos íze lett, aztán letettem a poharat, és felvettem a maszkot.

Olyan könnyű volt, mint amilyen értékes. Úgy tartottam, hogy a fény átsüssön rajta, és akkor egy percre határozottan olyan lett, mintha élne. Egy lázas hang susogott mindenféle apróságról, amelyek miatt aggódnom kellene, és valaki azt mondta:

– Jönnek mások, ha majd eltelik sok ezer év. – Csak ezek a szavak nem olyan nyelven voltak, amelyet értettem.

– De hiszen én értelek! – feleltem hangosan, és akkor a suttogó olyasmivel felelt, ami átoknak és baljóslatnak rémlett. Olyasmi lehetett az értelme, hogy vannak dolgok, amelyeket jobb nem bolygatni.

A sátor mozgott. Vagyis inkább a hely mozgott, ahol voltam. A bőrömre illesztettem a maszkot, és rögtön erősebbnek éreztem magamat. Ám a világ megváltozott. Én változtam meg.

Magas tornyon álltam, és körös-körül szépséges hegyeket láttam. A lejtők mélyebb részeit sötétzöld erdő borította, az ég harsogó kék volt.

, Lenéztem és láttam, hogy sok ezren fogják körül a tornyot. A többi gúla tetején hatalmas tömegek szorongtak. Az emberek suttogtak, kiabáltak, énekeltek. Az én tornyomon is volt egy kis csoport,

akik mind az én oldalamon álltak hőségesen.

– Lehívod az esőt – mondta a fülemből egy hang –, és el fog jönni. De egy napon a hó jön az eső helyett, és azon a napon meghalsz.

– Nem, az sose történik meg! – mondtam. Észrevettem, hogy szédülök. Le fogok esni a toronyból! Megfordultam, társaim felé nyújtottam a kezemet. – Ti papok vagytok? Mondjátok meg nekem, kik vagytok! Én David vagyok, és kényszerítelek, hogy mondjátok meg nekem! Nem az vagyok-e, akinek hisztek?

Láttam, hogy a barlangban vagyok. Összeestem a puha porban. Merrick ordított velem, hogy álljak fel. Ott állt előttem a könnyező szellem.

– A Magányos Szellem; hányszor szólítottál? – kérdezte szomorúan a szálas jelenés. – Te, a varázsló, hányszor nyújtottad a kezedet a magányos lélek felé? Nincs jogod szólítani azokat, akik élet és halál között vannak. Hagyd itt a maszkot! A maszk rossz! Nem érted, mit mondok neked?

Merrick a nevemet kiáltotta. A maszkot letépték az arcomról. Felnéztem. Az ágyamon feküdtem, és ő fölöttem állt.

– Úristen, de beteg vagytok! – mondtam neki. – Nagyon beteg vagytok. Hozd ide a varázslót! Nem, most nincs idő a varázslóra. Azonnal induljunk a repülőtérré!

– Csitt, csitt, feküdj szép nyugodtan – kérlelt Merrick, de az arca sötét volt a félelemtől. Tisztán hallottam a gondolatait: *Már megint megtörténik, úgy, ahogy Matthew-val történt! Daviddal történik! Én immúnis lehetek de Daviddal megtörténik!*

Nagyon nagy csend lett bennem. Harcolni fogok vele, határoztam el. A fejem félrebillent a párnán, és azt reméltem, hogy a párna hűvös lesz az arcom alatt. Hallottam, amint Merrick kiált az embereinknek, hogy azonnal jöjjenek be a sátorba. És láttam, hogy valaki ül az ágyon.

Szikár, szálas, keskeny arcú, barna bőrű férfi volt, akiknek a karjait jade karperecek borították. Magas homloka volt, fekete haja a

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

vállát verte. Csendesen figyelt. Láttam hosszú köntösének sötétvörösét, lábkörmei csillogását a fényben.

– Már megint te vagy az! – állapítottam meg. – Azt hiszed, hogy meg fogsz ölni? Azt hiszed, kinyúlhatsz ősi kriptádból, és elveheted az életemet?

– Nem akarlak megölni – súgta. Békés arca alig változott. – Add vissza a maszkot a saját érdekedben, és az ő érdekében!

– Nem! – mondtam. – Meg kell értened, hogy nem tehetem! Nem hagyhatok itt egy ekkora talányt! Neked megvolt az időd, most az én időm van, és magammal viszem a maszkot. Igazából ő viszi magával. De még ha ő lemondana is róla, magam venném át.

Tovább érveltem, fojtott, ésszerű hangon, hogy értsen meg.

– Az élet – mondtam – azoké, akik élnek. – De a sátrat most már megtöltötték az embereink. Valaki megkért, hogy tartsam a nyelvem alatt a lázmérőt. És Merrick azt mondta:

– Nem érzem a pulzusát!

Semmire sem emlékszem az utazásból Guatemala Citybe.

A kórház meg akárhol lehetett volna a világon.

Ha elfordítottam a fejemet, többször is a bronzbőrű embert láttam a tojásdad arcával és a jade karpereceivel, de most már ritkábban beszélt. Ha én próbáltam szólni, mások válaszoltak, és az az ember egyszerűen elolvadt, ahogy egy másik világ szorította ki azt, amelyet az imént hagytam el.

Ha teljesen magamhoz tértem, ami ritkán fordult elő, meg voltam győződve róla, hogy a guatemalaiak úgyszólván jobban ismerik a trópusi betegséget, amelyben szenvedek. Nem féltem. Bronzbőrű látogatóm arcából láttam, hogy nem haldoklóm. Egyáltalán nem emlékszem, hogyan szállítottak át egy New Orleans-i kórházba.

Miután visszatértünk New Orleansba, nem jelentkezett többé a látogató.

Addigra lábadoztam. A napok kezdtek összefüggeni. Már csak hőemelkedésem volt, a „toxin” távozott a szervezetemből. Hamaro-

san nem kellett intravénásan táplálni. Kezdtem erőre kapni.

Esetemben nem volt semmi különleges. Valamilyen béka okozhatta, amellyel a vadonban találkoztam. Ennek az állatnak még az érintése is halálos. Nyilván véletlenül érhettem hozzá.

Nagy megkönnyebbülésemre Merricknek és négy emberünknek nem esett semmi baja. Bár be kell vallanom, hogy ebben a zilált állapotban kevesebbet foglalkoztam velük, mint kellett volna.

Merrick sok időt töltött nálam, de Aaron is majdnem mindig ott volt. Amint valami fontos kérdést akartam intézni Merrickhez, bejött valamelyik nővér vagy orvos. Máskor belezavarodtam az események sorrendjébe, de nem akartam elárulni a zavaromat. És néha, nagy néha abban a hitben riadtam fel éjszakánként, hogy ismét a dzsungelben vagyok.

A végén, noha elvileg még beteg voltam, a mentőautó visszahozott Tölgyes Rejtekebe, ahol felvittek a bal első szobába.

Ez az egyik legkedvesebb és legszebb szobája a háznak. Este fürdőköpenyt-papucsot vettem, hogy sétáljak egyet az erkélyen. Tél volt, de körülöttem zölden harsogott a világ, és üdítő szellő fújt a folyóról.

Kétnapi „szaloncsevely” után, amikor már azt hittem, szétmegy a fejem, Merrick végre egyedül lépett be a szobámba. Pongyolát vett a hálóingére, és kimerültnek látszott. Sűrű barna haját két borostyánfésűvel szorította hátra a halántékából. Láttam az arcán a megkönnyebbülést, mikor rám nézett.

Ágyban feküdtem, párnákkal felpolcolva, és a mayákról szóló, nyitott könyv feküdt a térdemen.

– Azt gondoltam, hogy meg fogsz halni – mondta egyszerűen. – Úgy imádkoztam érted, mint még senkiért.

– Gondolod, hogy Isten meghallgatja az imáidat? – kérdeztem. Aztán kaptam észbe, hogy nem is említette Istent. – Mondd el, csakugyan veszélyben voltam?

Megdöbbsentette a kérdésem. Úgy hallgatott, mintha azon ví-

vódna, mit felelhetne. Félig-meddig már megadta a választ a viselkedése. Türelmesen vártam, hogy szavakba öntse.

– Voltak idők Guatemalában – kezdte –, mikor megmondták, hogy nemigen húzod tovább. Elküldtem őket, és feltettem a maszkot. Láttam a szellemedet a tested fölött; láttam, hogyan küszködik és vergődik, hogy eltéphesse magát a testtől. Láttam, ahogy kinyúlik fölötted, kétszer akkora volt mint te. Akkor megfogtam, lenyomtam, és visszakényszerítettem a helyére.

Félelmetes, határtalan szerelmet éreztem iránta.

– Hála Istennek, hogy ezt tetted – mondtam.

Elismételte a szavaimat, amelyeket az őserdei faluban mondtam.

– Az élet azoké, akik élnek.

– Emlékszel, hogy ezt mondtam? – kérdeztem. Vagy talán ezzel fejeztem ki, mennyire hálás vagyok.

– Gyakran mondtad – felelte. – Azt képzelted, valakihez beszélsz, ahhoz a valakihez, akit mindketten láttunk a barlang szájában, mielőtt elmenekültünk. Azt képzelted, hogy vele vitatkozol. Aztán egy korai reggelen, mikor felébredtem a székben, és láttam, hogy magadnál vagy, azt mondtad, hogy győztél.

– Mitévők leszünk a maszkkal? – kérdeztem. – Látom magamat, amint rákapok. Látom magamat, amint kipróbálom másokon, de tőtokban. Látom magamat, amint fajtalan rabszolgaságba dönt.

– Azt nem engedjük – mondta Merrick. – Különben is, nem mindenkire hat egyformán.

– Honnan tudod? – kérdeztem.

– Miközben te egyre betegesebb lettél, az emberek a sátorban észrevették a maszkot, és persze azt hitték, hogy egzotikus emléktárgy. Az egyik azt hitte, hogy a falusiaktól vásároltuk. Ő volt az első, aki feltette. Nem látott semmit. Aztán a többiek próbálták végig. Ugyanazzal az eredménnyel.

– És itt New Orleansban?

– Aaron sem látott vele semmit – mondta. Majd szomorkásan

ANNE RICE: MERRICK

hozzátette: - Nem mondtam el neki, ami történt. Te tedd meg, ha akarod.

- Hát te? - sürgettem. - Most mit látsz a maszkon át?

Megrázta a fejét, lesütötte a szemét, kétségbeesetten harapdálta az ajkát, aztán megint rám nézett.

- Honeyt látom. Majdnem mindig Honeyt látom. Őt látom a tölgyek alatt, az anyaház előtt. Őt látom a kertben. Őt látom, ha felteszem a maszkot. A világ ugyanolyan körülötte. De ő mindig benne van. - Egy darabig hallgatott, majd azzal folytatta:

- Azt hiszem, Honey műve volt az egész. Honey zaklatott a rossz álmokkal. Vervain bácsi sose jött el igazából. Mindig Honey in the Sunshine volt, az életet éhezve, és miként hibáztathatnám? Ő küldött vissza minket a maszkért, hogy átjöhessen. Megesküdtem, hogy nem engedem. Nem engedem, hogy általam növelje az erejét. Engem nem fog használni és elpusztítani. Úgy van, ahogy mondtad: az élet azoké, akik élnek.

- Nem lenne jó, ha beszélnél vele? Nem lenne jó, ha megmondanád neki, hogy halott?

- Tudja ő - felelte Merrick szomorúan. - Hatalmas és agyafűrt szellem. Ha azt mondd, hogy rendfőnökként elrendeled az ördögűzést, ezért kapcsolatba kell lépnem vele, akkor megteszem - de egyébként, magamtól soha, soha! Túlságosan ravasz. Túlságosan erős.

- Sose kérlek ilyesmire! - mondtam gyorsan. - Gyere, ülj ide mellém. Hadd öleljelek át. Túlságosan gyenge vagyok, hogy kárt tehessek benned.

Most, ahogy visszatekintek ezekre a dolgokra, nem is értem, műért nem mondtam el Merricknek mindent az ovális arcú szellemről, aki elkísért a betegségemben, és főleg olyankor jelent meg, amikor közel voltam a halálhoz. Talán mikor lázas voltam, már beszéltünk egymásnak a látomásokról. Annyit tudok, hogy mikor összefoglaltuk magunknak az eseményeket, nem tértünk ki részleteikben a jelené-

sekre.

Ami az én személyes reagálásomat illeti, én féltem a szellemtől. Kifosztottam egy helyet, amely drága volt a számára. Önző kíméletlenséggel csináltam, és noha a betegség javarészt kiégette belőlem a vágyat a barlang titkának felderítésére, féltem a szellem visszatérésétől.

Egyébként viszont is láttam ezt a szellemet.

Sok évvel később történt Barbados szigetén, azon az éjszakán, amikor eljött hozzám Lestat, és úgy döntött, hogy akaratom ellenére vámpírrá tesz.

Mint tudod, akkor már nem voltam az öreg David. Már túl voltunk a szörnyű kalandon a testtolvajjal. Legyőzhetetlennek éreztem magamat friss fiatal testemben, és eszem ágában sem volt örök életet kérni Lestatától. Mikor megértettem, hogy kényszeríteni akar, harcoltam ellene minden fegyveremmel.

Miközben hasztalanul menekültem volna a vámpírvértől, Istenhez, az angyalokhoz kiáltottam, akárkihez, aki segíthet. Az orisámhoz, Osalához kiáltottam a kandomblé ódon portugál nyelven.

Nem tudom, hallotta-e a könyörgésemet az orisám, de a szoba hirtelen megtelt apró szellemekkel, akiknek egyike se ijeszthette volna meg vagy bírhatta volna meghátrálásra Lestatot. Mikor annyi véremet leszívta, hogy a halál küszöbére kerültem, a barlang bronzbőrű szellemét láttam, mielőtt becsukódott a szemem.

Mikor vesztésre álltam az élet és a halandóság csatájában, a barlangi szellem állt mellettem. Kinyújtotta a karját, és szomorú volt az arca.

Alakja remegett, mégis tökéletes volt minden részletében. Láttam a karpereceit. Láttam hosszú, vörös köntösét. Láttam a könnyeit.

Egyetlen villanás volt. Az anyagi dolgok és a szellemi dolgok világa lobbant egyet, aztán kialudt.

Kábulatba zuhantam. Semmit sem éreztem addig, amíg meg nem töltötte a számat Lestat élőhalott vére. Onnantól csak Lestatot láttam,

és tudtam, hogy a lelkem új kalandra indul, olyan kalandra, amely legszörnyűbb rémálmaimat is meghaladja.

Soha többé nem láttam a barlang szellemét.

De hadd fejezzem be a történetemet Merrickkel. Már nincsen sok hátra.

Miután egy hétig lábadoztam a New Orleans-i anyaházban, felvettem szokott tweedöltönyömet, és lementem, hogy megreggelizzek a rend társakkal.

Később Merrick és én kimentünk a kertbe, hogy járjunk egyet a sötét levelű kaméliák között, amelyek télen virulnak a legbujábban, még a könnyű fagy sem árt nekik. Azokat a rózsaszín, piros, fehér virágokat sose felejttem el. Zöldellt az óriási elefántfűl, bíborlott a virágzó orchidea. Milyen gyönyörű tud lenni télen Louisiana! Milyen zöld, erőteljes és magányos!

– Eltettem a maszkot a pánccélterembe, a nevemre szóló, lepecsételt dobozban – mondta Merrick. – Javaslom, hagyjuk itt.

– Csakis – helyeselt. – De meg kell ígérned, hogy ha valaha meggondolnád magadat a maszkot illetőleg, hívjál fel, még a legegyszerűbb lépések előtt is.

– Nem akarom látni többé Honeyt – mormolta. – Már megmondtam. Használni akar, azt pedig nem engedem. Tízéves voltam, mikor meggyilkolták. Elfáradtam, ó, úgy belefáradtam, hogy Honeyt gyászoljam! Nem kell aggódnod. Ha rajtam múlik, soha többé nem veszem a kezembe a maszkot, nekem elhiheted.

Tudomásom szerint eddig állta is a fogadalmát.

Miután kiválasztottunk egy bizonyos egyetemet, és egy részletes levélben megírtuk nekik a felfedezésünket, örökre elzártuk a feljegyzéseket, a maszkot, a bálványokat, a tört, amelyet Merrick az igézéshez használt, Matthew összes papírját, és Vervain bácsi térképének maradványait. Mindezt Tölgyes Rejtekekben tárolják, és csak Merrick vagy én férhetünk hozzá.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Tavasszal felhívott Amerikából Aaron. Lafayette-i nyomozók megtalálták Hideg Sandra autójának roncsát.

Merrick vezette el őket a mocsárnak ahhoz a részéhez, ahol az autót évekkel ezelőtt elsüllyesztették. Annyi maradt a holttestekből, aminek az alapján megállapíthatták, hogy két nő volt az autóban, amikor elmerült. Mindkét koponyán súlyos, életveszélyes töréseket találtak, de azt már nem határozhatták meg, túlélhette-e valamelyik vagy mindkét áldozat az ütésekkel annyi ideig, hogy a vízbe fúlás végezzen vele?

Hideg Sandrát egy műanyag retikül és a benne levő tárgyak, elsősorban egy bőrszersénybe zárt, apró aranyóra alapján azonosították. Merrick azonnal megismerte az órát, amelynek felírása őt igazolta:

„Szeretett fiamnak, Vervainnek, atyád, Alexias André Mayfair, 1910.”

Ami Honey in the Sunshine-t illeti, a csontok tizenhat éves lányra utaltak. Mást nem lehetett megállapítani róluk.

Azonnal csomagoltam, és megtelefonáltam Merricknek, hogy megyek.

– Ne gyere, David – mondta higgadtan. – Már vége. Eltemették őket a családi sírba, a Szent Lajos-temetőben. Ott nincs több tennivaló. Visszamegyek Kairóba dolgozni, amint elengedsz.

– Drágám, máris indulhatsz! De ugye benézel Londonba?

– Oda nem mennék úgy, hogy meg ne látogassalak előbb! – mondta, és már tette volna le, amikor megállítottam.

– Merrick, az arany zsebóra most a tied. Tisztítsd meg! Javítsd ki! Tartsd meg! Most már senki sem tagadhatja meg tőled.

Zavarba ejtő csend lett a vonal másik végén.

– Már megmondtam, David. Vervain bácsi mindig azt mondta, hogy nem nekem van szükségem rá – felelte Merrick. – Azt mondta, Hideg Sandraért és Honeyért ketyeg. Nem értem.

Némileg ijesztőnek találtam ezeket a szavakat.

– Tartsd tiszteletben az emléküket, Merrick, és tartsd tiszteletben

az óhajukat – erősködtem. – De az élet és a kincsei az élőké.

Egy hét múlva együtt ebédeltünk. Olyan üde és kíváncsú volt, mint mindig. Barna haját azzal a bőrcsattal fogta hátra, amit már akkor szerettem.

– Nem a maszkot használtam, hogy megtaláljam a holtakat – mondta azonnal. – Azt akarom, hogy ezt tudd! Kimentem Lafayette-be, és az ösztöneimre meg imákra hagyatkoztam. Több ponton is végeztek kotrásokat, mire szerencsénk lett. Úgy is mondhatnád, hogy Nagy Nananne segített megtalálni őket. Nagy Nananne tudta, mennyire szeretném megtalálni őket. Ami Honeyt illeti, még mindig érzem a közelemben. Néha úgy sajnálom, néha elgyengülök...

– Nem! – vágtam közbe. – Most egy szellemről beszélsz. A szellem nem szükségszerűen azonos az emberrel, akit ismertél vagy szeretted.

Ezután kizárólag az egyiptomi munkájáról beszélt. Boldog volt, hogy visszamehet. Légi fényképezéssel valamilyen új felfedezéseket tettek a sivatagban; már meg is beszélt egy találkozót valakivel, és ez talán elvezetheti egy eddig nem dokumentált sírhoz!

Csodálatos volt, hogy ilyen remek hangulatban láthatom. Működésben fizettem, elővette Vervain bácsi arany zsebóráját.

– Erről csaknem megfeledkeztem! – mondta. Az órát szépen kőfényesítették, és ahogy Merrick megérintette, rögtön felpattant a fedele. – Igazán persze nem lehet megjavítani – magyarázta, gyöngéden tartva a kezében az órát –, de azért szeretem. Látod? Nyolc óra előtt tíz perccel állt meg a mutatója.

– Úgy gondolod, hogy van valamilyen kapcsolat? – kérdeztem óvatosan. – Mármint ekkor halhattak meg?

– Nem hinném – felelte Merrick, és hanyagul megvonta a vállát. – Nem hiszem, hogy Hideg Sandrának egyszer is eszébe jutott volna, hogy felhúzza. Szerintem érzelmi okokból tartotta a retiküljében. Csoda, hogy nem vágta be a zaciba. Mert sok mindent elhordott oda. – Visszatette az órát a táskájába, és megnyugtatóan mosolygott rám.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Kivitem a hosszú úton a repülőtérré, és elkísértem a géphez.

Minden rendben volt az utolsó pillanatig. Elkészöntünk, mint két civilizált ember, akik még szeretnének találkozni.

Ekkor eltört bennem valami. Édes, félelmetes és elviselhetetlenül hatalmas volt. Átöleltem Merricket.

- Drágám, szerelmem! - mondtam, én szerencsétlen bolond! Egész lelkemmel akartam az ifjúságát, a rajongását. Nem húzódott el, és úgy csókolt hogy majd megszakadt a szívem.

- Sose lesz más! - súgta a fülembe.

Emlékszem, ahogy a vállánál fogva eltoltam magamtól, aztán sarkon fordultam és elsiettem, vissza se néztem.

Mit akarok én ettől a lánytól? Most léptem át a hetvenet! **0** pedig huszonöt sincs!

Ám a hosszú visszaúton az anyaházba rájöttem, hogy akárhogy erőlködjek, nem tudom kellő büntudatba taszítani magamat.

Úgy szerettem Merricket, mint valamikor Joshuát, azt a fiút, aki a világ legsodálatosabb szeretőjének tartott. Szerettem a kísértésekkel harcolni, szerettem, mikor engedtem a kísértésnek, és sose bírhat rá semmi, hogy megtagadjam ezt a szerelmet magam előtt, öelötte vagy Isten előtt.

Ismeretségünk hátralevő éveiben Merrick Egyiptomban maradt, ahonnan évente ha kétszer repült haza Londonon át New Orleansba.

Egyszer vettem a bátorságot és megkérdeztem, miért nem foglalkozik a mayákkal.

Azt hiszem, felbosszantottam a kérdésemmel. Gondolni sem szeretett azokra az őserdőkre, pláne beszélni róluk. Úgy gondolta, hogy ennyit nekem is kellene tudnom. Mégis udvariasan válaszolt.

Kifejtette, hogy túl sok akadályba ütközött közép-amerikai tanulmányozása közben, főleg a nyelvjárásokat illetően, amelyeket egyáltalán nem ismer, továbbá semmiféle feltárásban nem vett részt. Tanulmányai Egyiptomba vezették, amelynek ismerte az írását, ismerte a legendáit, ismerte a történetét. Ott is akart maradni.

– A mágia mindenütt ugyanaz – mondogatta.

Már csak egy dologgal szeretném kiegészíteni Merrick arcképét.

A guatemalai utazásunkat követő évben, amikor Merrick már Egyiptomban dolgozott, olyan különös levelet kaptam Aarontól, amelyet sose felejték el.

Barátom azt írta, hogy a mocsárból kiemelt autó rendszámablája elvezette a rendőrséget ahhoz a használtautó-kereskedőhöz, aki meggyilkolta ügyfeleit, Hideg Sandrát és Honeyt. Egyáltalán nem volt nehéz kinyomozni, lévén többszörösen büntetett előéletű. A brutális, kötözködő természetű alak nem maradt meg egy helyen, viszont az évek során többször is visszatért dolgozni abba a kereskedésbe, ahol megismerkedett áldozataival, ezért sokan ismerték, akik kapcsolatba hozhatták a mocsárban talált autóval.

Bár gyorsan bevallott mindent, megállapították róla, hogy beszámíthatatlan.

„Hatósági személyektől hallottam, hogy halálra van rémulve – írta Aaron. – Erősködik, hogy egy szellem kísérti, és mindent megtenne, hogy vezekeljen a bűnéért. Rimánkodik, hogy adjanak neki valamilyen szert, amitől elveszti az öntudatát. Azt hiszem, elmegyógyintézetbe fogják csukni annak ellenére, hogy különösen kegyetlen bűncselekményeket követett el.”

Természetesen tájékoztattuk Merricket az ügyről. Aaron küldött neki egy köteg újságkivágást, és mellékelte az összes rendőrségi jegyzőkönyvet, amelyekhez hozzáférhetett.

Hatalmas megkönnyebbülésemre Merrick most nem akart visszatérni Louisianába.

„Semmi értelme tetemre hívnom ezt a személyt – írta. – Abból, amit Aarontól hallottam, bizonyosra vehetem, hogy már bűnhődik.”

Nem egészen két hét múlva Aaron megírta, hogy Hideg Sandra és Honey gyilkosa megölte magát.

Azonnal felhívtam Aaront:

– Merricknek szóltál?

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Hosszú hallgatás után azt mondta higgadtan:

– Gyanúm szerint Merrick tudja.

– Ezt meg mi a manóért mondd? – kérdeztem. Sose volt türelmem hozzá, amikor így kérte magát. Most azonban nem sokáig titokzatoskodott:

– A szellem – mondta Aaron – barna hajú, zöld szemű, magas nő képében kísértette a szivart. Ez pedig nem vág össze Hideg Sandra vagy Honey in the Sunshine személyleírásával, ugyebár.

Azt feleltem, hogy nem, valóban nem vág össze.

– Nohát, mindenesetre meghalt szegény bolond – szögezte le Aaron. – Most már talán Merrick is békésen folytathatja a munkáját.

Merrick pontosan ezt is tette: békésen folytatta a munkáját.

És most:

Most, ennyi év után, visszatértem hozzá, és arra kértem, hogy idézze meg Louis kedvéért és a kedvemért Claudiát, a halott gyermeket.

Terjengősen kérleltem, hogy használja a mágiáját, ami természetesen azt jelenti, hogy használja a maszkot, amelyet az ő neve alatt őriznek Tölgyes Rejteekben, a maszkot, amellyel láthatja a szellemeket az élet és a halál között.

Ezt tettem, én, aki tudtam róla, mennyit szenvedett, és aki tudom, milyen jó és boldog ember tudna lenni. És mennyire az.

16

Napfelkelte előtt egy órával fejeztem be a történetet.

Louis némán hallgatott végig, egyetlenegyszer sem kérdezett, semmivel sem zavart meg, csak itta a szavaimat.

Jólneveltségből csendben maradt, de azért én láttam az arcán a felindulást. Sötétzöld szeméről Merrickre kellett gondolnom, és egy percre elakadt a szavam, annyira kívántam Merricket, olyan iszonyat fogott el attól, amit tettem!

A végén Louis tömören összefoglalta a bennem tolongó szenvedélyeket.

– Sose gondoltam, hogy ennyire szereted ezt a nőt – mondta. – Sose gondoltam, hogy ennyire különbözöl tőlem.

– Igen, szeretem, de hogy ennyire, azzal talán magam se voltam tisztában, amíg el nem meséltem ezt a történetet. Rászorítottam magamat, hogy lássak. Rászorítottam magamat, hogy emlékezzek. Rászorítottam magamat, hogy ismét átéljem egyesülésünket. De ha azt mondod, hogy különbözünk, akkor mondd el azt is, hogy miben.

– Te bölcs vagy – felelte –, bölcs, abban az értelemben, ahogyan csak egy idős halandó lehet. Olyan tapasztalataid vannak az öregkorról, amelyekkel egyikünk sem rendelkezik. Még ősanánk, Maharet is úgy lett vámpírrá valamikor sok ezer éve, hogy sose ismerte a test romlását. Lestatnak fogalma sincs róla, akárhány sebet kapott. No és én? Túl régóta vagyok túlságosan fiatal.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Ne kárhoztasd magadat érte. Szerinted a halandók arra lettek, hogy azt a keserűséget és magányt ismerjék, amelyben én morzsolgattam utolsó halandó éveimet? Nem gondolom. Minden élőhöz hasonlóan minket is arra teremtettek, hogy addig éljünk, amíg virágzunk. A többi már csak testi-szellemi katasztrófa. Erről meg vagyok győződve.

– Nem érthetek egyet veled – mondta szerényen. – Mutass egy törzset a földön, amelynek nincsenek vénei! Mennyit köszönhet művészetünk és tudásunk azoknak, akik megérték az öregkort! Úgy beszélsz, mint Lestat, amikor az ő Sötétlő Erdejét emlegeti. Nekem sose tűnt ennyire reménytelenül barbár helynek a világ.

Mosolyogtam.

– Mennyi mindenben hiszel! – mondtam. – Csak egy kicsit kell megszorogatni, hogy felfedezd őket, örökös melankóliádban mégis tagadod az értékét mindennek, amit tanultál. Valld be, hogy így van!

Bólintott.

– Nem látom a dolgok értelmét, David – mondta.

– Talán nem is láthatjuk, legyünk akár öregek, akár fiatalok.

– Meglehet – mondta. – De most az a fontos, hogy tegyünk egy ünnepélyes fogadalmat. Nem bántjuk ezt az élettől ragyogó, páratlan nőt. Nem vakulunk el az erejétől. Kielégítjük a kíváncsiságát, együtt leszünk vele, de semmiféle kárt sem teszünk benne.

Bólintottam. Tudtam, mit akar ezzel. Ó, de mennyire tudtam!

– Bár mondhatnám, hogy elállunk a kérésünktől! – suttogta. – Bár mondhatnám, hogy kibírom Merrick mágiája nélkül! Bár elhagyhatnám ezt a világot úgy, hogy sose látom Claudia kísértetét!

– Ne beszélj erről, hogy itt hagyod a világot! – vágtam a szavába. – Hallgatni se bírom!

– De beszélnem kell róla! Másra sem tudok gondolni!

– Akkor gondolj azokra a szavakra, amelyeket a barlangi szellemnek mondtam. Az élet az élőké. Te élsz.

– De milyen áron? – mondta.

– Louis, mindenre elszántan élünk mindketten – mondtam. – Merrick mágiájában keresünk vigasztalást. Mi is arról álmodunk, hogy átnézünk a maszkon. Látni akarunk valamit, amitől összeáll a kép, nem így van?

– Nem hinném, David, hogy én ennyire tudatos vagyok – felelte. Arca elsötétült a szorongástól, szája és szeme sarkában élesebbek lettek a redők, amelyek nem látszanak rajta, amikor nyugodt. – Nem tudom, mit akarok – vallotta be. – Ó, persze: szellemeket akarok látni, úgy, ahogy Merrick látta őket, úgy, ahogy te láttad őket. Ó, bár én is hallhatnám ebben a házban a kísérteties csembalómuzsikát, úgy, ahogy mások hallják! Ó, bár én is beszélhetnék egy olyan erős szellemmel, mint Honey in the Sunshine! Mit jelentene az nekem!

– Louis, mi az, ami rábírhatna a folytatásra? – kérdeztem. – Mitől értenéd meg, hogy kiváltságos szemtanúi vagyunk annak, amit kínálhat a világ?

Nevetett – kurtán, udvariasan, mindazonáltal megvetően.

– A tiszta lelkiismeret, David – felelte. – Mi más?

– Akkor vedd a vért, amit kínálhatok – mondtam. – Vedd a vért, amelyet Lestat kínált, nem is egyszer! Vedd a vért, amit számtalanszor visszautasítottál, légy olyan erős, hogy megélhess a „kis kortyon”, és lökd félre az utadból a halált!

Kicsit engem is meglepett érvelésem hevessége, mivel ez előtt a beszélgetés előtt – ezzel a meséléssel eltelt, hosszú éjszaka előtt – úgy gondoltam, hogy nagy bölcsességre vall az a következetesség, amellyel Louis elutasítja a hatalmas vért.

Mint említettem elbeszélésem során, olyan gyenge volt, hogy könnyen elpusztíthatta volna a nap, és ebben rejlett a mérhetetlen vigasz amelyben Lestat és én nem osztoztunk.

Érdeklődve figyelt. Nem láttam ítélezést a tekintetében.

Felálltam, ráérősen járkálni kezdtem a szobában. Újra megnéztem Monet ragyogó, magabiztos festményét, és hirtelen nagyon közel éreztem magamhoz az életet. Nem akartam mást, csak élni.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Nem, nem halhatok meg a magam akaratából – mormoltam. – Még úgy se, hogy csak kilépek a napfényre. Nem tehetem. Tudni akarom, mi fog történni! Tudni akarom, mikor ébred fel szzendergéséből Lestat, már ha felébred! Tudni akarom, mi lesz Merrickből! Tudni akarom, mi lesz Armand-ból. Ó, én úgy örülök a halhatatlanságomnak! Nem hiszem, hogy én vagyok az a halandó, aki egykor elutasította Lestatot. Nem kérhetem vissza az időtől annak a lénynek a fantáziátlan lelkét!

Megfordultam, és úgy tetszett, hogy a szoba lázasan pulzál. Színei kásás csomókba tapadtak, mintha Monet szelleme megfertőzte volna az anyag szerkezetét és a levegőt. A tárgyak jelképesnek és önkényesnek tűntek. Mögöttük a sötétlő éjszakára – Lestat Sötétlő Erdejére – tekintettek le a közömbös csillagok.

Louis olyan megbűvölten csüngött rajtam, ahogy csak ő tud. Annyi alázattal, amire a halandók sose képesek, öltön bármilyen formát a férfilelek.

– Ti mind olyan erősek vagytok – mondta mély, tiszteletteljes, bánatos hangon. – Mind olyan erősek.

– De most tegyük le azt a fogadalmat, öreg barátom – mondtam. – Merrickért. Mert eljön az idő, amikor Merrick megkívánja a mágiánkat, és a szemünkre hányja önzésünket, amiért mi könyörögtünk az ő bűverejéért, de megtagadtuk tőle a magunkét.

Louis majdnem elsírta magát.

– Ne becsüld alá őt, David – mondta rekedten. – A maga módján talán ugyanolyan legyőzhetetlen mint te. Talán olyan megdöbbentő dolgokat tartogat nekünk, amelyekről fogalmunk sincsen.

– Én ültettem el benned ezt a meggyőződést? – kérdeztem. – Azzal, amit mondtam?

– Megrajzoltad nekem a képét, olyan részletekkel, amelyek sose múlnak el – válaszolta. – Nem gondolod, hogy Merrick ismeri a nyomorúságomat? Nem gondolod, hogy meg fogja érezni, ha majd találkozunk? – Pillanatnyi tétovázás után folytatta: – Nem akar majd

osztozni a mi létünkben. Miért akarna, ha egyszer meg tud jelenni másoknak, ha meglátja egy jádemaszkon át a testvére szellemét? Abból, amit meséltél, arra következtetek, hogy egyáltalán nem óhajt lemondani a déli napsütésben égő egyiptomi homok látványáról.

Akaratlanul elmosolyodtam. Szerintem egyáltalán nem volt igaz.

– Nem tudom, öreg barátom! – válaszoltam, tőlem telhetőleg udvariasan. – Egyszerűen nem tudom! Annyit tudok, hogy oda vagyok kötve bűnös létünkhöz, és az, amit tudatosan felidéztem, nem tanított meg rá, hogy óvatos vagy kíméletes legyek.

Lassan, csendesen felállt, és az ajtóhoz ballagott. Akkor értettem meg, hogy neki már itt az idő, amikor be kell feküdnie a koporsóba. Hamarosan eljön az én időm is.

Követtem. Lementünk a hátsó vaslépcsőn, keresztülvágtunk a csöpögő kerten a kapuig.

Egy pillanatra láttam a fekete macskát a hátsó falon, de nem hoztam szóba. Úgy döntöttem, hogy New Orleansban természetes jelenség egy macska, én pedig egy kicsit bolond vagyok.

Aztán el kellett válnunk.

– A következő néhány estét Lestattal töltöm – mondta Louis halkán. – Szeretnék felolvasni neki. Nem reagál, de nem is szakít félbe. Tudod, hol keress, ha Merrick visszatér.

– Lestat sose mond neked semmit? – kérdeztem.

– Néha beszél, de csak keveset. Például Mozartot kér, vagy hogy olvassak fel neki valamilyen régi verset. De többnyire olyan, amilyennek te is láttad. Változatlan. – Elhallgatott, az égre nézett. – Azt hiszem, kettesben akarok lenni vele néhány éjszakát, amíg megjön Merrick.

Határozott hangjában volt valami megindító szomorúság. El akar búcsúzni Lestattól, akinek az álma olyan mély és olyan zaklatott, hogy talán még Louis-nak ez a rettenetes üzenete sem ébresztheti fel.

Néztem, ahogy ballag a világosodó ég alatt. Megszólaltak a

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

nappali madarak. Merrickre gondoltam, kívántam őt. Olyan nyersen kívántam, ahogy csak egy férfi kívánhatja. Vámpírként pedig ki akartam szívni a lelkét, hogy örökké ideát legyen nálam, örök biztonságban. Ismét kettesben voltunk egy drága percre a Santa Cruz del Floresban fölvert sátorban, és a cikázó öröm orgiasztikus egységbe olvasztotta testemet és agyamat.

Átok, hogy ennyi halandó emléket kell áthozni a vámpírlétbe! De az öregség fölényes tapasztalatot és tudást jelentett, az átoknak pedig olyan gazdag ragyogása van, amit nem tagadhatok.

Ha Louis véget vet az életének, ha befejezi élőhalott utazását, miként adok számot róla Lestatnak vagy Armand-nak vagy magamnak?

Egy hét múlva kézzel írott levelet kaptam Merricktól. Visszajött Louisianába.

Édes Davidem!

Holnap este jöjjetek el a régi házba, amilyen korán csak tudtok! A gondnokot elküldöm. Egyedül leszek az első szobában.

Szeretnék találkozni Louis-val, hogy az ő szájából halljam, mit akar tőlem.

Ami Claudia régi tárgyait illeti, megvan az olvasó, a napló és a baba.

A többit elrendezhetjük.

Alig bírtam a lelkesedésemmel. Kínszenvedés, hogy várni kell holnapig! Azonnal elmentem a Szent Erzsébet zárdába, ahol Lestat aludta át a magányos órákat a régi kápolna padlóján.

Louis ott volt. A márványon ült Lestat mellett, és halkán olvasott egy régi angol verseskönyvből.

Felolvastam a levelet Louis-nak.

Lestaton nem láttam változást.

– Tudom, hol az a ház! – mondta Louis. Roppant izgatott volt, bár görcsösen próbálta leplezni. – Ott leszek! Azt hiszem, az enge-

délyedet kellett volna kérnem, de tegnap éjszaka odamentem, és megkerestem.

– Tökéletes – mondtam. – Holnap este ott találkozunk. Viszont figyelj ide...

– Mondjad, hallgatlak! – biztatott szelíden.

– Ne feledd, ez a nő nagyon hatalmas! Fogadalmat tettünk, hogy megvédjük, de egy pillanatig se hidd, hogy gyenge!

– Megértelek – szólt türelmesen. – Mikor megesküdtem, hogy erre az ösvényre lépek, felkészültem a katasztrófára. Holnap este megacélozom magamat, amennyire csak tudom.

Lestaton semmi sem árulta el, hogy hallotta a beszélgetésünket. Úgy hevert, mint mindig, poros, gyűrött vörös bársonykabátjában, gubancos aranyhajával.

Letérdeltem, és tisztelettel megcsókoltam az arcát. Szeme se rebbent, ahogy bámult bele a homályba. Ismét az a határozott érzésem támadt, hogy a lelke nem tartózkodik a testében, nem úgy mint mi gondolnánk. Annyira szerettem volna beszámolni neki a vállalkozásunkról, ugyanakkor magam se tudtam, valóban akarom-e, hogy tudja?

Hirtelen cáfolhatatlan bizonyossággal láttam, hogy ha tudná, mit tervezünk, leállítana minket. Milyen távol járhattak tőlünk a gondolatai!

Távozás közben hallottam, hogy Louis tovább olvas a felindulástól enyhén remegő, mély, dallamos hangján.

Nagyon tiszta volt az ég a megbeszélt estén; csupán néhány élesen körvonalazott, ragyogó fehér felhő vitorlázott rajta. A csillagok, az én sápadt vigasztalóim, aprók voltak, de azért látszottak. A levegő nem volt fojtogatósan párás, csak gyönyörűségesen meleg.

Louis a Royale utcán, a kapuban várt. Izgatottságom miatt csak futólag néztem meg, annyit éreztem belőle, hogy szokatlan gondot fordított az öltözkéire.

Már mondtam, hogy nem valami híres ízléssel állítja össze a ruhátárát, habár az utóbbi időben itt is tapasztalható bizonyos változás. Ma este pedig nyilvánvalóan kicsípte magát.

De mondom, túlságosan vártam találkozásunkat Merrickkel, hogy különösebben odafigyeljek Louis-ra. Annyit éreztem, hogy nem szomjas, sőt feltűnően pirosposzsgás és emberi volt, tehát evett, így máris vihettem Merrickhez.

Egyikünk sem szólt, míg keresztülvágtunk a sivár, leromlott, régi környéken.

Gondolatok tolongtak az agyamban. Amióta elmeséltem Merrick történetét, sokkal közelebb került hozzám mint a Szent Anna utca kávéházában. Forróbb szenvedéllyel vágytam a viszontlátásra, mindegy, milyen körülmények között, mint amennyit be óhajtottam vallani magamnak.

De nem hagytak nyugodni a bájolásai. Miért kápráztatott láto-

másokkal? Azonnal meg akartam kérdezni tőle. Ezt tisztáznunk kell, mielőtt tovább megyünk.

Mikor megérkeztünk a magas fekete kerítéssel védett, felújított házhoz, ragaszkodtam hozzá, hogy Louis várjon, amíg megkerülöm a telket.

Jobb és bal oldali szomszédjának apró házából már csak romhalmaz maradt. A telket három oldalról nagyon magas téglafal kerítette el, amely elöl is folytatódott egy rövid szakaszon.

Láttam, hogy az udvaron erdővé nőttek a fák. Volt köztük két hatalmas tölgy és egy magas pekándió, amely széttárt ágakkal próbálta kitépni magát a falakat fojtogató, elvadult tiszafák sűrűjéből. Remegő fény szűrődött át a dús lombokon és az ágak szövédéken. Tömjén és viaszgyertyák szagát éreztem. Sokféle szagot éreztem, de betolakodóét nem, és jelenleg ez számított.

Hátul üresen és bezárva találtam a gondnok lakását. Ennek nagyon örültem, mert nem szerettem volna foglalkozni ezzel a halandóval.

Merrick jelenlétét a falakon át is éreztem. Visszasiettem Louis-hoz aki az előkertet az utcától elválasztó vaskerítésnél állt.

Merrick leanderbokrai még nem virágzottak, de máris hatalmas örökzöld bozóttá sűrűsödtek. És volt még sok más, szabadjára hagyott virág: élénkpiros afrikai hibiszkusz, merev szárú, bíborszín ziliz, dús fehér apácakonty, amelynek olyan a viaszos levele mint a lándzsahegy.

A magnóliafák, amelyekre alig emlékeztem, hatalmasat nőttek tíz év alatt. Úgy vigyázták az első tornácot, mint egy impozáns testőr csapat.

Louis türelmesen ácsorgott, de mohó kíváncsisággal bámulta az ajtóba foglalt színes üveget. Sötét volt a házban, csak a szalonból jött világosság, onnan, ahol valamikor régen felravatalozták Nagy Nananne-t. Én éreztem az első hálószobában a gyertyák pislákolását, de kétlem, hogy halandó szem keresztülláthatott volna az ősz-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

szehúzott függönyön.

Beléptünk a kapun, áttörtettünk a baljósan zörgő bozóton, felsiettünk a lépcsőn, becsengettünk. Bentről kiszólt Merrick lágy hangja:

– Gyertek be, David!

Bementünk az árnyékos előszobába. Rikítóan színpompás, hatalmas, modern kínai szőnyeg takarta a politúros padlót. Fölöttünk sötét volt az új, nagy kristálycsillár, amelynek díszait mintha jégből metszették volna.

Bevezettem Louis-t a szalonba. Ott ült hanyag nyugalommal Nagy Nananne egyik régi mahagóni székében a fehér selyem ingruhát viselő Merrick.

Csodálatosan illett hozzá az állólámpa szőrt fénye. Tekintetünk rögtön összekapcsolódott, és engem elöntött a szerelem. Valamiképpen tudatni akartam vele, hogy végigpergettem közös emlékeinket, valakit, akiben feltétlenül bízom, megtiszteltem azzal, hogy bevontam kettőnk múltjába, és hogy nagyon, de nagyon szeretem!

Azt is tudatni akartam vele, hogy nagyon nem tetszettek a látomások, amelyeket a közelmúltban rám uszított, ha pedig van valami köze a ronda fekete macskához, akkor tudja meg, hogy egyáltalán nem szellemes!

Bár szerintem tudta. Láttam csendes mosolyából, amellyel közeledésünket figyelte.

Már éppen szoba akartam hozni gonosz varázsolgatását. De valami belém fojtotta a szót.

Ez pedig nagyon egyszerű volt: megláttam, milyen lesz az arca, amikor Louis kilép a fénybe.

A fölényes, okos Merrick arca tökéletesen megváltozott.

Felállt, hogy köszöntse. Már ez is meglepő volt. Egész lényén látszott a megrendülés.

Csak ekkor láttam, milyen rafináltan kicsípte magát Louis. Remekül szabott öltönyt viselt, vékony fekete gyapjúszövetből, krémszín selyeminget, rózsaszín nyakkendőt, amelyben apró aranytő

fénylett. Még a csillogóra kefélt cipő is tökéletes volt. Sűrű fekete fürtjeit gondosan megfésülte. De persze a szikár arc és a ragyogó szem volt szépségének koronája.

Nem is a sötétzöld árnyalat tette különlegessé a szemét, mert hiszen mit számít a szín, hanem inkább a megilletődés, amellyel Merrickre nézett. Szép vágású szája lassan elernyedte.

Igen, látta már Merricket, de nem számított rá, hogy ennyire érdekes és ugyanakkor vonzó lehessen.

Merrick viszont ellenállhatatlan volt bőrcsattal összefogott, simán hátrafésült hajával, vállban szögletes szabású, bő szoknyás, fehér selyemruhájával, amelynek keskeny öve ugyanabból a csillámló fehér selyemből készült.

Nyakába gyöngysort tett, azt a háromszoros füzért, amelyet tőlem kapott valamikor régen. Gyöngy volt a fülbevalója, és a jobb keze mutatóujján is egy fantasztikus gyöngyöt viselt, gyűrűbe foglalva.

Azért sorolom fel ezeket a részleteket, hogy valamivel kapaszkodjak a józanságba, mert ezek ketten olyan dühítően és megalázóan belefeledkeztek egymásba, mintha én ott se volnék.

Merrick leplezetlen elragadtatással bámulta Louis-t. Ahhoz pedig kétség nem fért, hogy Louis le van taglózva a látványától.

– Merrick, édesem – mondtam halkán –, hadd mutassam be Louis-t.

Mintha a falnak beszéltem volna. Merrick egy hangot se hallott néma elragadtatásában. Olyan kihívó lett az arca, amilyennek sose láttam – csak ha rám nézett.

Majd úgy kapott Louis keze után, mintha a felindulását akarná leplezni.

Louis a vámpír tartózkodásával fogadta ezt a gesztust, de aztán mélységes megdöbbenésemre lehajolt, és megcsókolta – nem a kezét, amelyet görcsösen markolt, hanem Merrick szép arcát, kétfelől.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Hogyhogy nem számítottam erre? Miért hittem, hogy Merrick csak egy megközelíthetetlen csodát fog látni a vámpírban? Miért nem fogtam fel, hogy a világ egyik legvonzóbb lényét mutatom meg Merricknek?

Ostoba vagyok, mert nem láttam előre, és ostoba vagyok, mert ennyire sért!

Louis azt a széket választotta, amely a legközelebb esett Merrickhez. Ő ugyancsak leült, és minden figyelmét a látogatójának szentelte. Én egy kanapé mellett döntöttem, a szoba túlsó végében. Merrick egy másod percre sem vette le a szemét Louis-ról, aki most megszólalt. Franciás kiejtése, az érzés, amely mindig átmelegítette a beszédét, ellenállhatatlanná tette mély hangját.

- Tudod, miért jöttem hozzád, Merrick! - mondta olyan gyöngéden mintha szerelmet vallana. - Életemet megkeseríti, hogy szüntelenül egy lényre kell gondolnom, egy lényre, akit valamikor régen

elárultam, aztán agyonkényeztettem, végül elveszítettem. Azért jöttem, mert hitem szerint te rá tudod venni, hogy szóba álljon velem. Azért jöttem hozzád, mert hitem szerint általad megtudhatom, hogy békére talált-e az a szellem.

Merrick azonnal válaszolt:

- De mi a szellemeknek a békétlenség, Louis? - kérdezte közvetlenül. - Hiszel-e a tisztítótüzből? Vagy csak sötétség van, és abban senyvednek a lelkek, mert nem látják a fényt, amely tovább vezethetné őket?

- Nem vagyok meggyőződve semmiről - felelte Louis. Izzó ékesszólással folytatta: - Ha volt valaha lény, amely a röghöz van kötve, akkor az a vámpír! Testünk-lelkünk reménytelenül oda van láncolva a földhöz. Csak a legfájdalmasabb tűzhalál tépheti el ezt a kapcsot. Claudia a gyermekem volt. Claudia a szerelmem volt. Claudia tűz által halt meg, a nap tüze által. Ám Claudia megjelent másoknak. Ha te szólítod, talán eljön. Ezt akarom. Ez az én vakmerő álmom.

Merrick önfeledten, szenvedélyes részvétellel hallgatta. A lelkét, amennyire láthattam, megvérezte ez a rettentő fájdalom.

– Szellemek vannak, Louis – mondta, és a hangja alig észrevehetően megremegett. – Léteznek, csak hogy hazugságokat mondanak. Az egyik szellem eljőhet a másik álcájában. A szellemek néha kapzsis és romlottak.

Gyönyörű volt Louis, ahogy összevonta a szemöldökét, és megérintette az ujjával az ajkát, mielőtt válaszolt. Merrickre viszont dühös voltam, amiért ilyen makulátlan testben-lélekben. És ez az a nő, akinek a lába elé terítettem minden szenvedélyemet, büszkeségemet, hódolatomat valamikor.

– Ismerem őt, Merrick – mondta Louis. – Engem nem lehet becsapni. Ha ide tudod hívni, és ő eljön, akkor megismerem. Nem lesznek kétségeim.

– De ha én kételkedem, Louis? – kérdezte Merrick. – Ha én mondom neked, hogy kudarcot vallottunk? Legalább megpróbálsz majd elhinni, amit mondok?

– Akkor megegyeztünk? – vágta közbe. – Szóval megcsináljuk?

– Igen, ó, igen! – mondta Louis, és egy egészen udvarias pillantást küldött felém a szoba másik végébe, habár nagy, kérdő szeme azonnal visszatért Merrickhez. – Hadd esdekelyek a bocsánatodért, Merrick, amiért megzavartunk a hatalmad miatt. Legsörnyűbb perceimben azzal nyugtatgatom magamat, hogy talán kaphatsz tőlünk valamilyen értékes tapasztalatot és tudást, és talán mi erősítjük meg a hitedet – Istenben. Azért mondogatom magamnak ezeket a dolgokat, mert nem szeretném azt hinni, hogy csak szédültük az életedet a jelenlétünkkel. Remélem, így van. Könyörgöm, értsd ezt meg.

Ugyanazokat a szavakat használta, amelyek az én agyamban tolongtak számos lázas tépelődésem közben. Hirtelen rá is dühös lettem. Gyűlöletes, hogy ilyeneket mond! Még hogy nem tud gondolatot olvasni! Össze kell szednem magamat.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Merrick váratlanul elmosolyodott, azzal a csodálatos mosollyal, amelyhez foghatót keveset láttam. Bársonyos arca, drámai zöld szeme, hosszú haja – minden összeesküdött, hogy ellenállhatatlanná tegye. A mosolya olyan hatást tett Louis-ra, mintha a nyakába borult volna.

– Nekem nincsenek kételyeim, és nem bántam meg semmit – mondta. – Valóban nagy és rendhagyó az én hatalmam. Kaptam tőled egy ürügyet, hogy használjam. Egy lélekről beszélsz, amely talán szenved; sőt, hosszú-hosszú gyötrelmről beszéltél, és arra céloztál, hogy mi talán megszabadíthatnánk ezt a lelket a szenvedéstől.

Louis lángvörös lett. Merrickhez hajolt, és megszorította a kezét.

– Merrick, mit adhatnék cserébe azért, amit megteszel értem?

Megriadtam. Ezt nem kellett volna mondani! Ez nyílegyenesen vezet a páratlan és leghatalmasabb ajándékhoz, amit adhatunk. Nem, ezt nem kellett volna kérdeznie! Ennek ellenére nem szóltam, csak figyeltem ezt a kettőt, ahogy egyre jobban belegabalyodnak – illetve egyre jobban beleszeretnek egymásba.

– Várj, amíg túl leszünk rajta, és majd akkor beszéljünk háláról – mondta Merrick –, már ha szóba kerül egyáltalán. Nekem semmi sem kell érte. Mint mondtam, te módot adsz rá, hogy használhassam az erőmet, és nekem az elég. De most meg kell ígéred, hogy hallgatni fogsz a véleményemre. Ha úgy gondolom, hogy olyasmit idéztünk meg, ami nem Istentől való, szólni fogok róla, neked pedig legalább meg kell próbálnod elhinni, amit mondtam.

Felállt, és elment mellettem, épp csak egy futó mosolyra méltatva közben. Bement a mögöttem levő ebédlő nyitott ajtaján, hogy elhozzon valamit a tulsó falhoz állított pohárszékről.

Louis, a tökéletes úr, persze azonnal felpattant. Ismét tudomást kellett vennem látványos eleganciájáról, acélosan rugalmas mozgásának macskaszerű szépségéről, kezének lélegzetelállító tökéletességéről.

Merrick úgy lépett ki mögülem a fénybe, mint egy színpadra.

– Tessék, ez itt a te drágádé – mutatta a bársonyba göngyölt, apró csomagot. – Légy szíves, Louis, ülj le! – folytatta. – Hadd adjam oda ezeket a tárgyakat! – Beült a lámpa alá, az ölébe tette a becses tárgyakat.

Louis azzal a sugárzó boldogsággal engedelmeskedett, amellyel az iskolás fiú tekint a ragyogóan eszes, mesés szép tanítónőjére. Úgy ült ott, mint aki csak azt várja, hogy engedelmeskedhessék Merrick minden parancsának.

Néztem Merrick arcélét, és egyetlen dolgot éreztem: hamisítatlan és alantas féltékenységet. De mivel annyira szerettem, volt ebben egy csipetnyi őszinte aggodalom is.

– Miért kapta ezt az olvasót? – vette elő Merrick a csillogó füzet. – Biztosan nem imádkozott.

– Nem, csak tetszett neki a külseje – felelte Louis méltóságteljes könyörgéssel, amelyet Merricknek meg kellett értenie. – Úgy rémlik, én vásároltam neki. Nem hiszem, hogy egyszer is elmagyaráztam volna, mire való. Vele tanulni különös dolog volt. Mi magától értetődően elkönnyveltük gyermeknek. Különben a külső olyan titokzatos módon meghatározza az egyéniséget.

– Hogyan? – kérdezte Merrick.

– Ó, tudod te azt – felelte Louis félszeg szerénységgel. – A szépek tudják, hogy hatalmuk van, neki pedig, az ő miniatürizált varázsának ugyancsak megvolt a hatalma, amelyről egy pillanatra sem feledkezett meg. – Szívfájdító félénkséggel tétovázott. – Azt se tudtuk, mivel kényeztessük. Imádtuk. Legidősebb formájában is legfeljebb hat-hét évesnek látszott. – Arcán kialudt a fény egy pillanatra, mintha leoltottak volna egy belső kapcsolót.

Merrick ismét megfogta a kezét. Louis engedte. Kissé lehajtotta a fejét, megemelte a kezét, amelyet Merrick fogott, mintha azt mondaná: adj egy percet. Aztán folytatta.

– Szerette a rózsafüzért. Lehet, hogy vele imádkoztam, bár erre nem emlékszem. Néha szeretett eljönni velem a székesegyházba.

Szerette a zenét az esti misén. Szeretett mindent, ami érzéki és szép. Ez a lelkesedés sokáig megtartotta kislányosnak.

Merrick kelletlenül elengedte a vámpír kezét.

– És ez? – Felemelte a fehér bőrbe kötött, apró naplót. – Valamikor régen ezt találták a Royale utcában, egy rejtkehelyen. Te sose tudtad, hogy naplót vezet.

– Nem – felelte Louis. – Én ajándékoztam neki, erre emlékszem. De sose láttam, hogy írt volna bele. Meg vagyok lepve, hogy megtartotta. Rengeteget olvasott. Olyan sok verset ismert. Hol ebből, hol abból a versből idézett, magától értetődő könnyedséggel. Próbálok emlékezni a dolgokra, amelyeket idézett, a költőkre, akiket szeretett.

Úgy bámulta a naplót, mintha nem szeretné kinyitni, még csak meg sem akarná érinteni. Mintha még mindig Claudiáé lenne. Merrick letette a naplót, és fölemelte a babát.

– Nem! – mondta Louis határozottan. – Sose szerette őket! Hiba volt babákat vásárolni neki. Nem, ez a baba nem lesz jó. Bár ha jól szolgál az emlékezetem, a napló és a rózsafüzér mellett találtak rá. Nem tudom, miért tette félre. Nem tudom, miért rejtette el. Talán azt akarta, hogy egyszer majd, a távoli jövőben megtalálja valaki, és könnyeket ontson érte, meggyászolja őt, akit egy baba testébe zártak. Igen, azt hiszem, így lehetett.

– Rózsafüzér, baba, napló – mondta Merrick gyöngéden. – És azt tudod, mit írt a naplóba?

– Csak egy bejegyzését ismerem, amelyről Jesse Reevestől halottam. Lestat a születésnapjára vásárolta a babát, ő pedig gyűlölte. Meg akarta sebezni Lestatot, kigúnyolta, ő pedig egy régi színdarab-ból vett sorokkal válaszolt neki, olyan sorokkal, amelyeket sose felejthetek el:

*Takard el arcát,
Vakítja szemem,
Ifjan lett halott.*

Megborzongatott az emlékezés. Lestat magát ítélte el, amikor ezt mondta Claudiának. Odavetette magát a lány dühének. És Claudia tudta ezt, azért is jegyezte föl az epizódot: az utált ajándékot, a csömörét a játékszerektől, a gyűlöletet önnön korlátai iránt, végül Lestat gondosan megválasztott versét.

Merrick hallgatott egy kicsit, aztán a térdére tette a babát, és újra odanyújtotta Louis-nak a naplót.

– Több bekezdés van benne – mondta. – Kettő érdektelen. Az egyikre majd szükségem lesz a varázsláshoz. De van egy, ami nagyon árulkodó. Mielőtt tovább lépnénk, Louis, ezt fel kell olvasnod nekem.

Louis nem vette el a naplót. Változatlan hódolattal nézte Merricket, de nem nyúlt a kis fehér könyvért.

– Miért kell felolvasnom? – kérdezte.

– Louis, gondolj arra, mit kértél tőlem! Te pedig nem bírod elolvasni, amit a saját kezével írt?

– Régen volt az, Merrick. Évekkel a halála előtt rejtette el ezt a naplót. Nem sokkal fontosabb, amit most csinálunk? Igen, tépj ki egy lapot, ha szükséged van rá! Tépd ki akármelyik lapját ennek a naplónak, használd, ahogy neked tetszik, csak azt ne kérd, hogy egy szót is elolvassak belőle!

– Pedig el kell olvasnod – mondta Merrick rendkívül gyöngéden. – Olvasd fel nekem és Davidnek. Tudom, mi van odaírva, neked is tudnod kell; David pedig azért van itt, hogy segítsen mindkettőnknek. Az utolsó bekezdést, légy szíves. Hangosan olvasd.

Louis szúrósan meredt rá. Szemgolyóján megjelent a könnyek vékony, vörös hártája. Alig észrevehetően megrázta a fejét, és elvette Merrick kezéből a naplót.

Kinyitotta, rábámult. Neki, a halandóktól eltérően, nem kellett a fényhez tartania egy könyvet, ha olvasni akart.

– Igen! – biztatta Merrick. – Látod, az ott, az lényegtelen. Csak annyit ír, hogy együtt voltatok színházban. A *Macbethet* látta, ami

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Lestat kedvenc darabja volt.

Louis bölintott, forgatta a kis lapokat.

– Az sem fontos – folytatta Merrick, mintha szavainak tűzével mutatna neki utat. – Azt írja, szereti a fehér krizantémot, azt írja, fehér krizantémot vásárolt valamilyen öregasszonytól, azt írja, hogy az a holtak virága.

Louis megint majdnem elvesztette az önuralmát, de aztán visszafojtotta a könnyeit. Lapozott.

– Ez az! Ezt el kell olvasnod! – mondta Merrick, és az ősrégi cirógató mozdulattal Louis térdére tette szénnyitott ujjú kezét. – Kérlek, olvasd fel ezt nekem!

Louis hosszan nézte, aztán a papírra siklott a tekintete. Halkan susogott, de tudtam, hogy Merrick ugyanolyan jól hallja mint én.

1859. szeptember 21.

Sok-sok évtizede ajándékozott meg Louis ezzel a kis könyvvel, hogy lejegyezhessem a gondolataimat. Nem jártam sikerrel, mert csak néhány bekezdést írtam bele, és hogy a hasznomra voltak-e, abban nem vagyok biztos.

Ma éjszaka azért bízom magamat a tollra és a papírra, mert tudom, milyen irányba visz a gyűlöletem. És félttem azokat, akik felkeltették haragomat.

Ez alatt természetesen gonosz szülőimet, tündöklő apáimat értem, akik átvezettek a rég elfeledett halandóságból az időtlen „üdvösségnek” ebbe a kortalan állapotába.

Louis-val végezni ostobaság lenne, mert kettőjük közül kétségtelenül ő a formálhatóbb.

Úgy hallgatott el, mintha nem bírná folytatni. Láttam, hogy Merrick megszorítja a térdét.

– Légy szíves, olvasd! Szépen kérlek! – mondta halkan. – Folytatnod kell!

ANNE RICE: MERRICK

Louis megint elkezdte, ugyanolyan halk és szándékoltan hűvös hangon.

Louis azt fogja tenni, amit akarok, velem tart még Lestat elpusztításában is, amelynek minden részletét kiterveltem. Viszont Lestat sose egyezne bele Louis elpusztításába. Tehát hozzá főz az érdek, amelyet szeretettel álcázok még önmagam előtt is.

Miféle talányok vagyunk mi – emberek, vámpírok, szörnyetegek, halandók –, hogy egyszerre tudunk gyűlölni és szeretni? Ránézek Louis-ra, és halálosan gyűlölöm, amiért megteremtett, ugyanakkor szeretem. De hát épp ennyire szeretem Lestatot is.

Szívem mélyén talán sokkal inkább Louis-t tartom felelősnek jelenlegi állapotomért, mint forrófejő és egyszerű Lestatomat. Valamelyiknek meg kell halnia, hogy beforrjon a szívemen a seb, és a halhatatlanság csupán szörnyűséges mércéje, annak, amit szenvednem kell, míg be nem fejezi forgását a világ. Az egyiknek meg kell halnia, hogy a másik még jobban kapaszkodjon belém, még aláztosabb rabszolgám legyen. Utána utazni fogok és a magam útját járom. Egyiket se bírom elviselni, ha csak a megmaradó nem lesz szolgám gondolatban, szóban és tettben.

Lestat fékezhetetlenségével és lobbanékonyásával ez egyszerűen elképzelhetetlen. Ez a sors az én mélabús Louis-mnak való, noha Lestat elpusztítása új járatokat fog nyitni Louis-nak a pokol út-vesztőjében, amelyben én is egyre jobban eltévedek minden új gondolattól.

Hogy mikor sújtok le, és hogyan, azt még nem tudom, csak azt, hogy mély élvezet figyelnem Lestat mit sem sejtő vidámságát, tudva, milyen mélységesen meg fogom alázni azzal, hogy én pusztítom el, és ezzel sárba rántom az én Louis-m gögös és értelmetlen lelkiismeretét is, hogy ha a teste nem is, de a lelke végre akkora legyen mint az enyém.

Ott volt vége.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Ezt megállapíthattam Louis arcának szenvedéséből, szemöldökének remegéséből, abból, ahogy hátradőlt a széken, összecsuksa a kis könyvet, és olyan hanyagul tartotta a kezében, mintha már meg is feledkezett volna a létezéséről. Nem nézett se rám, se Merrickre.

– Még mindig beszélni akarsz ezzel a szellemmel? – kérdezte Merrick tisztelettel. Nyújtotta a kezét a naplóért, amelyet Louis ellenkezés nélkül odaadott.

– Ó, igen! – Nagyot sóhajtott. – Semmit sem akarok ennyire!

Úgy szerettem volna megvigasztalni, de ekkora fájdalomra nincsenek szavak.

– Nem hibáztathatom azért, amit írt – folytatta Louis gyenge hangon. – Nálunk olyan tragikusan kisiklik minden! – Lázasan tekintette Merrick felé fordult. – A Sötét Ajándok! Képzeld el, ez a neve! Holott milyen rút lesz a vége! – Hátrahőkölt, mint aki az indulataival birkózik.

– Honnan jönnek a szellemek, Merrick? – kérdezte. – Ismerem az elfogadott magyarázatot, tudom, mekkora száma-ságok vannak benne. Azt mondd el, amit te gondolsz.

– Most még kevésbé tudom mint valaha – felelte Merrick. – Kislány koromban nagyon biztos voltam ezekben a dolgokban. Imádkoztunk az időtlen holtakhoz, mert hittük, hogy a föld közelében vannak, bosszút szomjaznak vagy eltévedtek, ennél fogva elérhetőek. A boszorkányok az idők hajnala óta azért járnak a temetőbe, mert ezeket a dühös, értetlen szellemeket keresik. Hozzájuk kiáltanak, hogy vezessék el őket nagyobb hatalmakhoz, amelyeknek titkai feltárhatóak. Hittem ezekben a magányos lelkekben, ezekben a szenvedő eltévelyedettekben. A magam módján talán még mindig hiszek bennük.

Davidtól is azt hallhatod, hogy ezek a szellemek mintha az élet melegségére, fényére éheznének, akár vérre is éhezhetnek. De ki ismerheti meg a szellemek igazi szándékát? Milyen mélységből emelkedett fel a bibliai Sámuel próféta? Elhiggyük-e a Szentírásnak, hogy

az endori boszorkány varázslata erős volt?

Louis itta minden szavát. Hirtelen kinyújtotta a karját, és megragadta Merrick kezét.

– És akkor mit látsz, Merrick, ha Davidre és rám nézel? Látod-e a szellemet, amely bennünk lakik, az éhes szellemet, ami vámpírrá tesz?

– Igen, látom, de néma és esztelen, teljességgel alá van rendelve szíveteknek és agyatoknak. Nem tud semmit, sose tudott semmit azon kívül, hogy vért akar. Hogy vért kapjon, fokozatosan átalakítja a szöveteiteket, varázslattal kényszeríti minden sejteteket engedelmességre. Minél tovább éltek, annál jobban hízik, most pedig dühös, már amennyire ez képes indulatokra, dühös, amiért ti, vérivők, ilyen kevesen vagytok.

Louis elcsodálkozott, pedig hát ezt nem olyan nehéz megérteni.

– A mészárlások, Louis! Az utolsó itt, New Orleansban! Eltakarították a korcsokat és a bűnözőket. A szellemnek azokba kellett visszazsugorodnia, akik megmaradtak.

– Igen – mondta Merrick, miután röpke pillantást vetett rám. – Ezért szenvedsz kétszer annyira a szomszúságtól, ezért nem érheted be a „kis korttyal”. Az előbb azt kérdezted: mit akarok tőled? Hát akkor hadd mondjam el. Hadd legyek olyan vakmerő, hogy most adjam meg a választ.

Louis nem szólt. Úgy nézett, mint aki semmit sem tud megtagadni ettől a kérelmezőtől. Merrick folytatta.

– Fogadd el az erős vért, amelyet David adhat – mondta. – Fogadd el, hogy létezhess öles nélkül, fogadd el, hogy ne kelljen eszelősen hajszolnod a gonosztevőt. Igen, tudom, a ti nyelveteket használok, talán túlságosan szabadosan és kevélyen. A kevélység örök bűne azoknak, akik sokáig megmaradnak a Talamascában. Azt hisszük, hogy csodákat láttunk, azt hisszük, hogy csodákat teszünk. Elfelejtjük, hogy nem tudunk semmit, elfelejtjük, hogy talán nincs is mit megtudni.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– De, van valami, sőt több mint valami! – makacskodott Louis. – Te és David meggyőztetek, akkor is, ha nem állt szándékotokban. Vannak dolgok, amelyek megismerhetők. Mondd, mikor beszélhetünk szellemével? Mire van szükségem tőlem, mielőtt végrehajtod a varázslatot?

– A varázslatot? – kérdezte Merrick gyengéden. – Igen, varázslat lesz. Fogd ezt a naplót – nyújtotta a kis könyvet –, tépj ki belőle egy lapot, azt, amelyiket a legerősebbnek érzed, vagy azt, amelyikről a legkönnyebb lemondanod.

Louis a bal kezével vette el a naplót, hogy addig se kelljen elengednie Merrick kezét.

– Melyik lapot tépjem ki? – kérdezte.

– Te választasz. Elégetem, ha eljön az ideje. Soha többé nem fogod látni azokat a szavakat.

Elengedte Louis kezét, és türelmetlen kis mozdulatot tett. Louis két kézzel nyitotta ki a naplót. Megint úgy sóhajtott, mint aki nem tudja elviselni ezt, aztán lassan, ráérősen olvasni kezdett:

– „És ma este, mikor eljöttem a temető mellett, mint eltévedt gyermek, aki olyan szívszaggató magányban bolyong, hogy mindenki megsajnálja, megvásároltam ezeket a krizantémokat, és egy darabig húztam az időt, hogy beszívjam a friss sírok és a bennük oszló hullák szagát, és azon töprengtem, milyen halált tartogatott volna nekem az élet, ha hagyják, hogy megéljem? Azon töprengtem, tudnék-e gyűlölni közönséges halandóként úgy, ahogy most gyűlölök? Azon töprengtem, tudnék-e szeretni úgy, ahogy most szeretek?”

Hozzányomta a könyvet a bal kezével a combjához, kitépte a lapot a jobb kezével, egy pillanatig a fénybe tartotta, aztán odaadta Merricknek. Szeme úgy követte a papírt, mintha szörnyű bűnt követett volna el.

Merrick tisztelettel átvette a papírlapot, és az ölében levő baba mellé tette.

– Jól gondold meg, mielőtt válaszolsz – folytatta. – Ősmerted

Claudia anyjának nevét?

– Nem – vágta rá Louis, majd elbizonytalanodott. Végül meg-
rázta a fejét, és halkán megismételte, hogy nem tudja.

– Sose mondta a nevét?

– Csak úgy emlegette, hogy anya. Kicsi lány volt.

– Gondolkozz! – unszolta Merrick. – Menj vissza, menj vissza
azokba az első közös éjszakákba; menj vissza oda, amikor még a
gyermekhang csicsерgett, mielőtt asszonyhangja átvette volna ezeket
az emlékeket a szívedben. Menj vissza! Mi volt az anyja neve?
Szükségem van rá.

– Nem tudom! – mondta Louis. – Nem hiszem, hogy valaha is...
Nem figyeltem oda. Nézd, az az asszony meghalt. Úgy találtam rá,
hogy kapaszkodott az anyja holttestébe. – Gyámoltalanul bámult
Merrickre.

Í bólintott. Lesütötte a szemét, majd ismét felnézett Louis-ra, és
kimondhatatlanul szelíden folytatta:

– Van itt még valami. Te valamit visszatartasz tőlem.

Louis borzasztóan kétségbeesett megint.

– Hogyhogy? – kérdezte szerencsétlenül. – Hogy érted ezt?

– Ott egy oldal az ő kézírásával – mondta Merrick. – Ott a baba,
amelyet megtartott, holott összetörhette volna. De te visszatartasz
még valamit.

– De hát azt nem lehet! – Louis összevonta sötét szemöldökét. A
kabátja alá nyúlt, és elővette a guttapercsa keretbe foglalt, kicsi
dagerrotípiát. – Nem adhatom oda, hogy ez is elpusztuljon, nem
adhatom! – suttogta.

– Úgy hiszed, nagyon kedves lesz neked később? – kérdezte
Merrick vigasztaló hangon. – Vagy azt gondolod, hogy varázstűzünk
kialszik?

– Nem tudom – vallotta be Louis. – Annyit tudok, hogy nekem
ez kell! – Kiakasztotta a parányi csatot, széthajtotta az apró tokot,
addig bámulta a képet, amíg bírta a látását, aztán behunyta a szemét.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Add ide az oltáromra – mondta Merrick. – Megígérem, hogy nem fog elpusztulni.

Louis nem szólt és nem mozdult, csak engedte, hogy Merrick kivegye az ujjai közül a képet. Figyeltem Merricket. Megigézve bámulta a régi vámpírt, akit törékeny üveggel és ezüsttel örökítettek meg ezen az elhomályosodott képen.

– Ugye, milyen bájos volt? – kérdezte Louis.

– Sok minden volt – felelte Merrick. Összecsukta a guttapercsa tokot, de nem nyúlt a kicsi aranycsathoz. Az ölébe tette a dagerrotípiát a baba meg a naplóból kitépett oldal mellé, majd egyszerre két kézzel nyúlt Louis jobbjaért.

Odahúzta a vámpír tenyerét a lámpa fényébe. Úgy hőkölt hátra, mint akit megütöttek.

– Még sose láttam ilyen életvonalat! – suttogta. – Mélyen szántó, nézd csak meg itt, és mintha nem lenne vége! – Ide-oda forgatta Louis kezét. – És az összes apró vonal réges-rég elmosódott!

– Én meghalhatok – tiltakozott Louis udvarias daccal. – Tudom, hogy meghalhatok – tette hozzá bánatosan. – Meg is fogok, ha összeszedem hozzá a bátorságot. A szemem lecsukódik, mint korom minden halandójáé, aki élt valaha.

Merrick nem válaszolt. Ismét belenézett Louis tenyerébe, megtapogatta, és láttam rajta, hogy tetszik neki a bőr selymes érintése.

– Három nagy szerelmet látok – súgta, mintha Louis engedélye nélkül nem merné hangosan mondani. – Három nagy szerelem ennyi idő alatt. Lestat? Igen. Claudia? Bizonyosan. És ki a harmadik? Meg tudod mondani?

Louis mélységes zavarba jött. Nézte Merricket, de nem bírt válaszolni. Arca lángba borult, a szeme úgy ragyogott, mintha fény világítana mögötte.

Merrick elengedte a kezét, és elpirult.

Louis váratlanul rám nézett, úgy, mintha eddig megfélekedezett volna a létezésemről, de most rettentő nagy szüksége lenne a segít-

ségemre. Még sose tűnt ilyen izgatottnak, még sose emlékezett ennyire egy élő emberre. Szép halandó ifjúnak látta volna mindenki, aki a szobába lép.

– Benne vagy, öreg barátom? – kérdezte. – Készen állsz? Kezdhetjük?

Merrick felnézett. Szemét elfutották a könnyek, miközben megkeresett az árnyékban. Alig észrevehető, bizakodó mosollyal nézett rám.

– Mit tanácsolsz, rendfőnök? – kérdezte fátyolosan.

– Ne csúfolj – mondtam, mert jólesett ezt mondanom. Nem lepődtem meg, mikor láttam a szemében a fájdalom villanását.

– Nem csúfollak, David. Azt kérde, készen állsz-e.

– Készen, Merrick – mondtam –, olyan készen, amennyire életemben készen állhattam, hogy felidézzek egy szellemet, akiben alig hiszek, és akiben nem bízom.

Merrick két kézre fogta a papírt és tanulmányozta. Talán olvasta is magának a szavakat, mert mozgott az ajka. Ismét rám nézett, majd Louis-ra.

– Egy óra múlva gyertek vissza. Addig elkészülök. Találkozunk a ház mögött. A régi oltárt helyreállítottam erre a célra. A gyertyák már égnek. Nemsokára kész a parázs. Ott visszük végbe a dolgot.

Készültem, hogy felállók.

– Most induljatok – folytatta Merrick –, és hozzatok egy áldozatot, mert anélkül nem megy.

– Áldozatot? – kérdeztem. – Jóságos Isten, miféle áldozatot? – Felugrottam.

– Emberáldozatot – felelte. Rám villantotta szúrós szemét, aztán visszafordult Louis-hoz, aki még a székében ült. – Ennek a kísértetnek embervér kell, különben nem jön.

– Ezt nem mondod komolyan, Merrick! – csattantam fel. – Az ég szerelmére, asszony! Részt vennél egy gyilkosságban?

– Nem azt teszem máris? – kérdezte ádáz őszinteséggel. – Da-

vid, hány embert öltél meg, amióta Lestat vámpírrá tett? Hát te, Louis? Nálad már számon sem lehet tartani! Ott ülök veletek, és együtt tervezgetjük, hogy lehetne nyélbe ütni a dolgot. Máris bűntársatok vagyok, nem? Ehhez a varázslathoz pedig vér kell, ha mondom! Sokkal hatalmasabb varázssital kell mindennél, amivel korábban kísérleteztem! Égő áldozatra van szükségem; tüzes vérből kell felszállnia a füstnek!

– Nem teszem meg – közöltem. – Nem hozok ide egy halandót, hogy lemészároljuk. Dőre és naiv vagy, ha azt hiszed, hogy képes leszel elviselni azt a látványt. Örökre megváltoztatna. Azt hiszed, hogy mert olyan kellemes ránk nézni, elegáns és tiszta lesz a gyilkosság?

– David, tedd, amit mondtam! – felelte. – Különben nem csinálom!

– Én nem! – vágtam rá. – Túlzásba esel. Ott nem lesz gyilkosság.

– Hadd legyek én az áldozat! – mondta Louis váratlanul, és felállt. – Nem úgy értem, hogy hadd haljak meg. De legyen a kiontott vér az enyém – Megfogta Merrick csuklóját, lehajolt, kezét csókolt neki, aztán kihúzta magát, és forró szerelemmel nézett a boszorkányra.

– Évekkel ezelőtt – mondta – ugyanebben a házban a tulajdon véredet használtad, hogy megidézd nővéredet, Honeyt. Ezen az éjszakán használjuk az enyémet, hogy megidézzük Claudiát. Van elég vérem egy égő áldozathoz. Van elég vérem egy üsthöz vagy egy tűzhöz.

Merrick arca kisimult Louis tekintetétől.

– Üst lesz – mondta. – Egy óra. A hátsó udvart megtöltöttem a régi szentekkel. A köveket, amelyeken őseim táncoltak, tisztára söpörtem. A vén üst a parázson van. A fák sok ilyet néztek már végig. Már csak egy kis előkészület van hátra. Menjetek, aztán térjete vissza hozzám, ahogy mondtam.

18

Magamon kívül voltam a szorongástól. Ahogy az utcára értünk, megragadtam Louis vállát, és megpördítettem, hogy szemközt legyen velem.

– Ezt nem csináljuk tovább – mondtam. – Visszamegyek, szólok neki, hogy nem fog megtörténni.

– Nem, David, meg fog történni! – felelte, föl sem emelve a hangját. – Te nem állíthatod le!

Amióta ismertem, először láttam haragosnak, bár a harag nem kizárólag nekem szólt.

– Meg fog történni! – ismételte. Összeszorította a fogát, arca megkeményedett a néma dühtől. – És úgy jövünk el, hogy egy ujjal sem bántjuk Merricket, ahogy megfogadtuk! De ezt végigcsináljuk.

– Louis, nem érted, mit érez Merrick? – kérdeztem. – Kezd beléd szeretni! Ezek után sosem lesz a régi! Nem engedhetem, hogy tovább menjetek a dologban! Nem engedhetem, hogy még rosszabb legyen mint amilyen máris!

– Merrick nem szerelmes belém, ebben nincs igazad! – suttogetta szenvedélyesen. – Azt gondolja, amit a halandók szoktak. Gyönyörűnek látnak minket. Egzotikusnak. Olyan kifinomultan érzékenyek vagyunk! Láttam már ilyet. Csak egy áldozatot kell eléje hurcolnom, hogy kigyógyítsam romantikus ábrándjaiból. Márpedig arra nem fog sor kerülni, ezt megígérhetem. Most pedig idefigyelj, David, ez az

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

egyórai várakozás lesz az éjszaka leghosszabb órája. Szomjazom. Vadászni akarok. Engedj el, David. Menj az utamból. Persze nem engedtem.

- És mi van a te érzelmeiddel, Louis? - kérdeztem. Mellette mentem, elhatároztam, hogy nem hagyom lerázni magamat. - Ki mered-e jelenteni, hogy nem habarodtál bele?

- És ha igen, David? - felelte, pillanatra sem lassítva. - David, te nem rajzoltál róla hű képet. Elmondtad, milyen erős, milyen akaratos és milyen okos. De nem voltál méltányos hozzá. - Szégyellősen sandított rám. - Sose beszéltél a kedvességéről vagy az egyszerűségéről. Nem mondtad hogy ösztönösen jó.

- Ilyennek látod?

- **0** ilyen, barátom. - Most nem akart rám nézni. - Egy kis iskolázás a Talamasca: ez teremtett kettőtöket. Merricknek türelmes lelke van, és bölcs szíve.

- Hagyjátok ezt abba! - erősködtem. - Egyikőtökben sem bízom. Louis hallgass rám!

- David, valóban azt hiszed, hogy bántanám? - kérdezte élesen. Ment tovább. - Vagy a szelídek közül szemelem ki áldozataimat? Olyan halandókat választok, akik jók és nem mindennapi módon erősek? Merrick örökre biztonságban lesz mellettem, nem érted, David? Egész nyomorult életem során egyszer teremtettem egy fiókat, és az is több mint száz éve volt! Merricknek ugyanúgy nem kell tartania tőlem, mint bármelyiküinktől! Ha ennyire védeni akarod, kötözz meg, amíg él - azt is vállalnám! Ha ennek vége, majd csendesen eloldalgok, ezt megígérem. Majd megtalálom a módját, hogy köszönetet mondjak, kifejezzem a hálámat, és mégis békén hagyjam. Együtt fogjuk csinálni, David, te és én, de most ne nyaggass! Nem állíthatsz meg. Túl messze mentünk.

Hittem neki. Mindent elhittem neki.

- Most mit tegyek? - kérdeztem csüggedten. - Még azt se tudom, hogy a saját szívemben mi van. Félttem Merricket.

– Ne tegyél semmit – felelte kissé higgadtan. – Történjék minden úgy, ahogy elterveztük.

Addig mentünk a lestrapált környéken, míg fel nem tűnt egy bár elgörbült neonreklámja, amely vörösen hunyorgott egy halódó vén fa nyurga ágai alatt. A bedeszkázott homlokzatra kézzel mázoltak hirdetések, és bent olyan gyenge fényű lámpák világítottak, hogy alig lehetett átlátni a koszos üvegen.

Louis bement, én követtem. Nagy meglepetésemre a bár tömve volt angolszász hímekkel, akik a hosszú mahagónipultnál és a számtalan kis koszos asztalnál fecsegték és ittak. Voltak farmeres nők is, öregek és fiatalok, a gavallérjaikkal. A plafonon rikító vörös lámpák égtek. Amerre néztem, csupasz karokat, mocskos, ujjatlan ingeket, titkolózó arcokat láttam, és a cinizmust, a mosolyok és villogó fogak álcája alatt.

Louis odament a kocsmá sarkába, és leült a deszkaszékre egy nagydarab, borostás, bozontos ember mellé, aki magányosan gubbasztott az asztalánál, és mogorván bámult állott sörébe.

Követtem. Orromat facsarta az izzadság büze és a sűrű cigarettafüst. Rút kísérezene festette alá az érdesen károgó hangokat. Rút volt a szövege, rút a ritmusa, rút az ellenséges dallama.

Leültem szegény degenerált halandóval szemközt, aki úgy pislogott ránk a fakó szemével, mintha szórakozni óhajtanánk.

– Hát mit akarnak az urak? – kérdezte mély hangján. Hatalmas mellkasa hullámozott a kopott ing alatt. Felemelte a barna palackot, és magába döntötte az arányló sört.

– Na, hát mondják már meg az urak! – követelte kásás, részeg hangon. – Ha ilyen kinyaltan jöttök ide a dzsumbujba, akartok valamit. Na és mit? Talán azt mondom, hogy rossz helyre jöttök? Francokat. Valaki más ezt mondhatná. Valaki más azt mondhatná, hogy nagyon mellényúltak. De én nem mondom ezt, urak. Én megértem mindent. Csupa fül vagyok. Luvnyát akartok, vagy egy kis anyagot? – Ránk mosolygott. – Nekem van minden, uraim. Tegyük úgy,

mintha karácsony lenne. Csak mondjátok meg, mi a szívetek vágya.

Büszkén nevetett, aztán meghúzta a maszatos barna üveget. A szája rózsaszín volt, az állat deres borosta verte ki.

Louis némán meredt rá. Megigézve figyeltem őket. Louis arcáról fokozatosan eltűnt minden kifejezés, minden érzés. Egy halotté is lehetett volna az arca, ahogy ült ott, és nézte az áldozatot, ahogy kijelölte az áldozatot, ahogy hagyta, hogy az áldozat kivetközzön szegény, nyomorult emberségéből, miközben a gyilkolás átmegy lehetőségéből valószínűségbe.

– Meg akarlak ölni – mondta halkan. Előre hajolt, és közelről bámult bele az ember gyulladt szemhéjű, fakószürke szemébe.

– Engem? – kérdezte az ember, és felhúzta a szemöldökét. – Asszed, meg tudod csinálni?

– Meg tudom – felelte Louis szelíden. – Így. – Előrehajolt, belevágta fogát az ember vastag, borostás nyakába. Láttam Louis válla fölött, ahogy az ember szeme felragyog egy pillanatra, aztán megmerevedik, majd végül eltompul.

Idomtalan, drabális teste rádőlt Louis-ra. Virsliujjú jobbja rángott egy darabig, aztán elernyedte a sörösüveg mellett.

Louis egy hosszú perc után visszahúzódott, és az asztalra engedte az ember fejét és vállát. Szeretettel megérintette bozontos szürke haját.

Az utcán mélyen beszívta a friss éjszakai levegőt. Arca dús, emberi árnyalatokat öltött áldozata véréből. Bánatosan fanyar mosollyal nézte az eget, keresve a gyöngé csillagokat.

– Agatha – mondta halkan mint egy imát.

– Agatha? – ismételtem. Úgy féltettem!

– Claudia anyja. – Rám nézett. – Az első napokban mondta. Igaza volt Merricknek. Ezt a két nevet hajtogatta, az apját és az anyját, úgy, ahogy tanították, hogy ezt kell mondania az idegeneknek. Agathának hívták az anyját.

– Értem – feleltem. – Merrick nagyon fog örülni. Ez a szellem-

ANNE RICE: MERRICK

idézés régi iskolája, tudod. Bele kell foglalni az anya nevét.

– Kár, hogy az az ember csak sört ivott – mondta, miközben visszafelé indultunk Merrickhez. – Elkelt volna most egy kis tűz a vérben, bár talán jobb így. Jobb a tiszta fej ahhoz, ami történni fog. Azt hiszem, Merrick meg tudja tenni, amit akarok.

19

Már a ház mellett láttam, hogy égnek a gyertyák, és mikor kijutottunk a hátsó udvarba, ott volt a színben a hatalmas oltár, rajta az összes áldott szentek és Máriák, a háromkirályok, Mihály és Gábor arkangyalok a parádés fehér szárnyukkal, színes köntösükben.

Az erős tömjénillat kéjesen csiklandozta az orromat. A faágak ráhajoltak a tisztára söpört, széles terasz egyenetlen mályvaszín köveire.

A színtől távolabb, a terasz mellett állt háromlábbon a vén öntöttvas üst, amely alatt már izzott a parázs. Az üst két oldalán a tárgyak meghökkentően széles választékát rendezték el nagy gonddal két hosszúkás, öntöttvas asztalon.

Aztán megláttam a ház hátsó lépcsőjén Merricket. Alig néhány yardnyira állt az asztaloktól meg az üsttől, és a zöld jádemaszkot viselte.

Összerázkódtam. A szem és a száj nyílásai üresnek tetszettek, csak a ragyogó zöld jade gyűjtötte magába a visszavert fényt. Merrick alakja és haja belemosódott az árnyékok közé, bár láttam a kezét, mikor fölemelte és intett, hogy menjünk közelebb.

– Ott fogtok állni mellettem az üstnél és az asztaloknál – mondta a maszktól kissé fojtott hangon. – Te a jobbomon, Louis, te, David, balról. Mielőtt elkezdenénk, meg kell ígérnetek, hogy akármit csináljak, nem szakítotok félbe, nem próbáltok meg közbeavatkozni.

Megfogta a karomat, hogy a megfelelő helyre állítson.

A maszk még ilyen közélről is félelmetes volt. Úgy rémlett, mintha lebegne egy régen eltűnt arc, talán egy régen eltűnt lélek előtt. Olyan nyugtalanító volt, hogy meg kellett érintenem: tudnom kellett, hogy csakugyan erős borszíjak erősítik Merrick fejéhez.

Louis odalépett Merrick mögé, és megállt az üsttől jobbra, a boszorkány jobbán, onnan kémlelte az oltáron az üvegporhárbba zárt gyertyák erdejét, és a szentek borzongató, kedves arcát.

Beálltam Merrick baljára.

– Mit értesz az alatt, hogy ne szakítsunk félbe? – kérdeztem, bár ez borzasztó tiszteletlenségnek tűnt a nagy gipszszentek előtt, a magas tiszafák sötét gyűrűjében, ahol tölgyfák alacsony ágai tartottak a csodálatos látványosságnak fekete, göcsörtös mennyezetet, amelyen nem hatolt át a csillagsugár.

– Pontosan azt, amit mondtam! – felelte fojtottan. – Ne szakítsatok félbe, akármi történjék! Megálltok itt az asztalok mögött mindketten, és nem jöttök ki eléjük, akármit lássatok, vagy akármit véljete látni!

– Értelek – mondta Louis. – Mellesleg a név, amit kérdeztél – Claudia anyjának neve –, az Agatha. Ez majdnem biztos.

– Köszönöm – felelte Merrick, és a teraszra mutatott. – Ott jelennek meg a szellemek, ha jönniük kell, de ti oda ne menjetek hozzájuk! Nem szabad harcba szállnotok velük. Azt kell tennetek, amit mondok!

– Értelek – ismételte Louis.

– David, megígéred? – kérdezte higgadtan a boszorkány.

– Természetesen, Merrick – feleltem bosszankodva.

– David, hagyd abba a kotnyeleskedést! – szólt rám.

– Mit mondjak erre, Merrick? – kérdeztem. – Hogy rendelkez-ném alá az érzéseimet ennek a dolognak? Nem elég, hogy itt állok? Nem elég, hogy azt teszem, amit parancsolsz?

– David, bízz meg bennem! – mondta. – Te jöttél hozzám, te

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

kértél, hogy varázsoljak. Hidd el, Louis javáért teszem. Hidd el, hogy tudok parancsolni annak, ami történni fog.

– Varázslásról beszélni, olvasni róla, tanulmányozni, az egy dolog – mondtam halkán. – De egész más részt venni benne, olyasvalakinek a társaságában lenni, aki hisz a varázslatban, és tudja is, mit tesz!

– Légy szíves, David, parancsolj a szívednek! – szólt Louis. – Soha semmit sem akartam ennyire. Kérlek, Merrick, kezd el!

– Add szavadat, David! – követelte Merrick. – Nem próbálsz beleavatkozni abba, amit mondok, és amit teszek.

– Jól van, Merrick – egyeztem bele csüggedten.

Csak ezután nézhettem meg a két asztalra tett tárgyakat. Ott feküdt Claudia szegény, siralmas, régi babája, olyan ernyedten, akár egy pici holttest. Ott volt a naplóból kitépett lap, a baba kerek porcelánfejével lenyomtatva. Mellette az olvasó, és a sötét tokba zárt, kicsi dagerrotíпия. És egy vaskés.

Láttam még egy csodaszép, aranykelyhet, amelynek a peremét ékkövek szegélyezték. Volt egy magas, metszett üvegpalack, amelyben mintha átlátszó sárga olaj lett volna. Láttam az üst közelében a jádetört, azt a rosszindulatú, éles, veszedelmes tárgyat. És hirtelen megpillantottam valamit, ami csakis emberi koponya lehetett.

Ez már felháborított. Sürgősen elfordítottam a tekintetemet, és a Louis előtt álló asztalt kezdtem vizsgálgatni. Felfedeztem egy jelekkel telerótt bordacsontot, és azt a förtelmes, feketére aszott kezét. Volt három palack rum, és más dolgok is: egy szép kis aranykancsó, amelyben édes méz illatozott, egy ezüst kancsó, benne tiszta, fehér tej, és egy bronztál, tele csillogó sóval.

Ami a tömjént illeti, annak egy része igazságosan elosztva parázslott a távoli, gyanútlan szentek előtt. A nagyobbik részét csak most láttam meg a teraszon: tágas kört rajzoltak belőle a lapos, lilás köveken. Az álmosan hunyorgó, koromfekete tömjénrögökből füstpántlikák szálltak fölfelé az éjszakába.

Meg akartam kérdezni, hogy honnan van a koponya? Valamilyen névtelen sírt rabolt ki Merrick? Szörnyű gondolatom támadt, és nem bírtam kiverni a fejemből. Megint ránéztem a koponyára, és láttam, hogy televésték írásjelekkel. Hátborzongatóan kirítt ennek a környezetnek a csábító, részegítő, trágár szépségéből.

Inkább csak a körről beszéltem.

– Abban fognak megjelenni – mormoltam –, és úgy gondolod, hogy a tömjén visszatartja őket.

– Ha kell, megmondom nekik, hogy a tömjén visszatartja őket – szólt hidegen. – Most pedig vess féket a nyelvedre, ha már a szívedre nem tudsz. Ne imádkozz, míg ezt nézed. Készen állok a kezdésre.

– És mi lesz, ha nem elég a tömjén? – kérdeztem sűgva.

– Olyan rengeteg van belőle, hogy órákig fog égni. Nézd csak meg éles vámpírszemekkel az apró kúpokát, és ne kérdezz ilyen számárságokat.

Belenyugodtam, hogy úgyse tudom megakadályozni a szellem-idézést, és ahogy beletörődtem, rögtön tetszeni kezdett. Merrick apró gallyakat markolt ki az asztal alól, és az üst alatt égő tűzre vetette őket.

– Forró legyen ez a tűz ahhoz, amit szándékozunk! – suttofta. – Lássák a szentek és az angyalok, lássa a Boldogságos Szűzanya, magasra szítsák nekünk a lángot!

– Micsoda nevek, micsoda szavak! – csúszott ki a számon. – Merrick, te az általunk ismert legnagyobb erőkkel játszadsz!

De ő csak folytatta, és addig piszkálta a tüzet, amíg a lángok körünyaldosták az üstöt. Aztán felemelte az első palack rumot, kidugaszolta, és beleborította az erős szeszt az üstbe. Fűrgén felkapta a metszett üvepalackot, és utána zúdította a tiszta, illatos olajat.

– Papa Legba! – kiáltotta az előtte felcsapó fűstbe. – Semmit sem kezdhettek a te közbenjárásod nélkül! Tekints le szolgálódra, Merrickre, hallgasd meg a hangját, ahogy téged szólít, nyisd meg a titkok világának kapuját, hogy Merrick megkapja, amit akar!

Megcsapott a vaskondérban zubogó kotyvalék sötét, forró szaga. Úgy éreztem magamat, mintha be lennék rúgva, holott nem voltam. Az egyensúlyomnak eshetett valami érthetetlen baja.

– Papa Legba! – kiáltotta Merrick. – Nyisd meg az utat!

Tekintetem Szent Péter távoli szobrára villant. Csak most vettem észre, hogy az ő fából faragott képmása áll az oltár közepén. Markolta fekete kezével az aranykulcsokat, és szúrósan meredt üvegszemével Merrickre.

Váratlanul mintha megváltozott volna a levegő, de azzal intéztem el hogy csak az agyonfeszült idegeim teszik. Nemcsak vámpír, de ember koromban is túlérzékenyek voltak. Pedig a kert szélén megmozdultak a tiszafák. Puha szellő suhant át a fák felett, és körülöttünk hangtalanul hullottak a földre a kis levelek.

– Nyisd meg a kaput, Papa Legba! – kiáltotta Merrick. Ügyes keze a második palack rumot is az üstbe zúdította. – Halljanak meg engem a mennyeknek szentjei, halljon meg engem a Boldogságos Szűz, halljanak meg az angyalok, akik nem dughatják be a fülüket!

Hangja fojtott volt, de feltétlen hit égett benne.

– Hallgass meg engem, Szent Péter – folytatta –, különben azért fogok imádkozni Hozzá, aki az ő egyszülött isteni Fiát adta a mi megváltásunkért, hogy fordítson hátat neked a mennyek országában! Merrick vagyok, nekem nem lehet nemet mondani!

Hallottam, hogy Louis levegő után kap.

– Mihály és Gábor arkangyalok! – süvöltötte Merrick ellentmondást nem tűrő tekintéllyel. – Parancsolom nektek, hogy nyissátok meg az utat az örök sötétségbe, a lelkekhez, amelyeket talán ti magatok üztetek ki az égből! Szolgáljátok szándékomat lángpallosokkal! Merrick vagyok! Parancsolom nektek! Nekem nem lehet nemet mondani! Ha tétováznaatok, kiáltani fogok a mennyei seregekhez, hogy fordítsanak hátat nektek! Kiáltani fogok Istenhez, az Atyához, hogy büntessen meg benneteket! Én büntetlek meg benneteket, győ-

lőlni foglak benneteket, ha nem hallgattok rám! Merrick vagyok, nekem nem lehet nemet mondani!

Tompa moraj hallatszott a színben felállított oltár szobrai közül. Nagyon emlékeztetett arra a hangra, amit a megmozduló föld ad. Olyan hang, amelyet senki sem képes utánozni, de mindenki hallja.

Zubogott a rum a harmadik palackból.

– Igyatok üstömből, ti angyalok és szentek – kiáltotta Merrick –, és engedjétek, hogy szavaim és áldozatom felszálljanak a mennyeknek országába! Halljátok hangom!

Mereven bámultam a szobrokat. Csak nem ment el az eszem? Hiszen ezek mintha élnének! Vastagon csapott fel a tömjénfüst, vastagabbnak rémlettek a gyertyák. Valahogy az egész látvány tömönyebb lett, a színek harsogtak, csökkent a távolság köztünk és a szentek között, holott meg se mozdultunk.

Merrick felemelte a bal kezével a tört, megvágta a jobb karja belső részét, az üstbe csorgatta a vérét, és nagy fennszóval kiáltotta:

– Ti Vigyázó Angyalok, akik először tanítótátok varázslatra az embert, benneteket hívlak most, vagy a hatalmas szellemeket, amelyek válaszolnak nevetekre!

– Hám, fia Noénak, tanítványa a Vigyázóknak! Téged szólítalak, vagy azt a hatalmas szellemet, amely válaszol nevedre!

– Mestran, fia Hámnak, aki tovább adta a varázslás titkait a gyermekeidnek és másoknak, téged szólítalak, vagy azt a hatalmas szellemet, amely válaszol nevedre!

Ismét megvágta magát a késsel. Csupasz karjáról csörgött a vér az üstbe. Ismét az a hang hallatszott, mintha a föld indult volna meg a lábunk alatt fojtott morajjal, amelyet halandó fülek talán nem érzékelnek. Tehetetlenül néztem a lábam alá, aztán az oltárra. Olyan volt, mintha dideregne.

– Véremet adom nektek, miközben szólítalak! – folytatta Merrick. – Hallgassatok szavaimra. Merrick vagyok, Hideg Sandra lánya, nekem nem lehet nemet mondani!

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Nebrod, fia Mestrannak, ki varázslásra tanítottad az utánad jöttöket, hordozója a Vigyázok bölcsességének, téged szólítalak, vagy azt a hatalmas szellemet, amely válaszol nevedre!

– Zoroaszer, nagy tanító és varázsló, aki tovább adtad a Vigyázok félelmetes titkait, aki a csillagokból hoztad le a tüzet, mely elpusztította földi testedet, téged szólítalak, vagy azt a hatalmas szellemet, amely válaszol nevedre!

– Hallgassatok rám, ti mind, kik előttem jártatok, mert Merrick vagyok, Hideg Sandra lánya, nekem nem lehet nemet mondani!

– Megátkoztatlak benneteket a mennyei seregekkel, ha megpróbáltok ellenállni hatalmamnak! Nem hiszek bennetek többé, nem kedveskedek nektek, ha nem teljesítetek a kérést, amelyet nyelvem mond! Én Merrick vagyok, Hideg Sandra lánya; hozzátok hozzám a szellemeket, akiket szólítok!

Ismét felemelte a tört, és belehasított a húsába. Hosszú sugárban ömlött a vér a szagos főzetbe. Aromája lángra gyújtott. A kotyvalék füstje marta a szememet.

– Igen, parancsolom nektek, ti leghatalmasabbak és legjelesebbek! – kiáltotta. – Parancsolom, hogy segítsetek elvégezni, amit mondok, hogy előszólíthassam a forgószelekből azokat a kárhozott lelkeket, akik segítenek megtalálni Claudiát, Agatha lányát! Engedjétek hozzám ama purgatóriumi lelkeket, akik imáimért cserébe idehozzák Claudia szellemét! Tegyétek, amit parancsolok!

A vasasztal rázkódott. A koponya együtt rázkódott az asztallal. Nem kételkedhettem abban, amit látok, nem kételkedhettem abban, hogy lábam alatt morog és remeg a föld. Előttünk parányi levelek örvénylettek pernye módjára. Az óriási tiszafák úgy hajladoztak, mintha vihar előszele rázná őket.

Louis-t szerettem volna látni, de Merrick közöttünk állt, és egy pillanatra sem szűnt meg az ígézésről:

– Ti hatalmasok, mind, akik vagytok! Parancsoljátok, hogy Honey in the Sunshine, ki békétlen szelleme nővéremnek, Hideg

Sandra leányának hozza elém a forgószélből Claudiát, Agatha leányát! Honey in the Sunshine halljad parancsodat! Ellened fordítom a mennyeknek országát, ha nem engedelmeskedsz nekem! Gyalázatosná teszem a nevedet! Mert én Merrick vagyok, nekem nem lehet nemet mondani!

Csuromvér jobbjával az üst mellett levő koponyáért nyúlt, és fölemelte.

– Honey in the Sunshine, itt a te tulajdon koponyád a tulajdon sírodból, amelybe eltemettek! Ott a te koponyád, amelyre minden nevedet ráírta az én kezem! Honey Isabella, leánya Hideg Sandrának, nem mondatsz nemet nekem! Szólítalak és parancsolom, hozd ide Claudiát, Agatha leányát, hogy feleljen szavamra!

Pontosan az történt, amire gyanakodtam: elkövette azt a förtelmet, hogy meggyalázta szegény, szerencsétlen Honey földi maradványait. Hogy volt képes ilyen vérlázító gonoszságra? Mióta titkolhatja, hogy itt dugdossa magánál a tulajdon nővérének – a testvérének! – a koponyáját?

Meg voltam botránkozva, és el voltam bűvölve. A szobrok előtt függönnyé sűrűsödött a gyertyák füstje. Arcuk mozogni látszott, tekintetük ide-oda villant. Még mintha a köntösük is megelevenedett volna. A teraszon az erősödő szél felszította a tömjénből rajzolt körüszkeket.

Merrick félretette az ördögi koponyát és a tört.

Fogta az aranykancsót, és beleöntötte a mézet az ékköves kehelybe. Fölemelte véres kezével a kehelyt, és így folytatta:

– Igen, ti magányosak, és te, Honey, és te, Claudia, szolgáljátok csak ezt az édes áldozatot! Igen, Honey, ez ugyanaz a méz, amelyről szépséged kapta a nevét! – Az üstbe öntötte a sűrű, csillogó masszát.

Most a tejet töltötte az ezüstkancsóból a kehelybe. Bal kezével felvette a gyilkos tört, jobbjával a magasba emelte a kehelyt:

– És nektek áldozom ezt is, síró érzékeitek édes örömére! Jöjjetek ide, lélegezzétek be ezt az áldozatot, igyátok ezt a tejet és mézet,

igyátok ki a füstből, amely felcsap üstömből! Kitöltöm nektek ebből a kehelyből, amely felfogta Urunk véré! Jöjjetek, részeltetek belőle! Ne utasítsatok el engem! Én Merrick vagyok, Hideg Sandra lánya! Jöjj, Honey, parancsolom, és hozd ide Claudiát! Nekem nem mondatsz nemet!

Louis felhőrdült.

A sötétség formátlan gomollyá sűrűsödött az oltár előtti körben. Kalimpáló szívvel erőltettem a szememet, hogy jobban lássak. Honey bontakozott ki belőle, ugyanabban az alakban, amelyet évekket ezelőtt viselt. Remegett és hunyorgott a hőségben. Merrick kántált:

– Gyere, Honey, gyere közelebb, gyere, felelj nekem! Hol van Claudia, Agatha leánya? Hozd őt ide Louis de Pointe du Lachoz! Parancsolom neked! Nekem nem mondatsz nemet!

A jelenés majdnem szilárd volt! Láttam ismerős aranyhaját a gyertyák ellenfényében. A fehér ruha kísértetiesebb volt mint az alak a határozott körvonalaival. Túlságosan meghökkentem, hogy imádkozhassak, amit Merrick egyébként is megtiltotta. Nem jöttek a számra a szavak.

Merrick váratlanul letette a koponyát. Louis-hoz fordult, megragadta véres kezével a vámpír bal karját.

Láttam Louis fehér csuklóját az üst fölött. Merrick villámgyors mozdulattal felmetszette a csuklóját. Hallottam, amint Louis újból felhőrdül, láttam, amint zúdul az erekből a felcsapó füstbe a szípor-kázó vámpírvér. Merrick ismét belevágott a fehér húsba, ismét megáradt a sűrű vér, bőségesebben mint az imént a boszorkányé.

Louis meg se moccant közben. Honeyt bámulta némán.

– Honey, szeretett nővérem – mondta Merrick –, hozd ide Claudiát! Hozd ide Claudiát Louis de Pointe du Lacnak! Merrick vagyok, a húgod. Parancsolom neked! Honey, mutasd meg a hatalmat! – Hangja mély duruzsolássá tompult. – Honey, mutasd meg hatalmas erődet. Hozd ide Claudiát.

Ismét felhasította Louis csuklóját, mert az élőhalott hús azonnal begyógyult a vágás után. Ismét vérét vette.

– Kóstold meg a vért, amely érted ontatik, Claudia! Neveden szólítalak, amely csak most a neved, Claudia! Ide gyere! – Újból megnyílt a seb.

De Merrick most átadta a kést Louis-nak, és két kézzel fölemelte a babát.

Merrickről Honey kísértetére néztem. Olyan sötét volt, olyan emberi, annyira híján minden emberi mozdulatnak.

– A te babád, édes Claudia! – kiáltott Merrick. Egy ágat kapott ki a tűzből, és meggyújtotta a boldogtalan babát, amely valósággal felrobbant. Az apró arc megfeketedett a lángoktól, de Merrick tovább tartotta a kezében.

Honey alakja váratlanul halványodni kezdett. Merrick az üstbe ejtette az égő babát, aztán fölemelte a naplóból kitépett lapot, és tovább beszélt:

– A te szavaid, édes Claudia. Fogadd el ezt az áldozatot, fogadd el ezt az elismerést, fogadd el ezt az imádatot! – Megmártotta a papírt az üst alatt égő tűzben, aztán a magasba tartotta, míg el nem emésztették a lángok.

A pernye visszahullott az üstbe. Merrick ismét fölvette a kést.

Honeyból már csak a körvonalak látszottak, aztán mintha azokat is elfújta volna a szellő. A gyertyák lángjai a magasba szökkentek a szentek előtt.

– Claudia, Agatha leánya! – mondta Merrick. – Parancsolom, hogy lépj elő, szállj az anyagba, felelj nekem a forgószelekből, felelj szolgálódnak Merricknek! Ti, angyalok és szentek, és te, Boldogságos Szűzanya, kényszerítsétek Claudiát, kényszerítsétek őt, hogy engedelmeskedjen parancsomnak!

Nem bírtam elfordítani a szememet a füstös sötétségtől. Claudia eltűnt, de valami más vette át a helyét. Mintha maga a homály gyúrta volna magát egy kisebb alakba. Kezdetben szétfolyt, de aztán formát

öltött, karocskákat növesztett, és elindult az asztalok felé, amelyek mögött álltunk. A föld felett lebegett ez a lényecske, mert megvillanó szeme ugyanazon a szinten volt, mint a mienk. A levegőben közeledett felénk. Már tisztán látszott a keze és a csillogó aranyhaja.

Claudia volt, a gyermek a dagerrotípiáról, a finom fehér arcával, a ragyogó nagy szemével, az áttetsző bőrével, széltől fodrozott bő, fehér ruhájában.

Visszahőköltem, de addigra a jelenés megállt. Továbbra is a levegőben lebegett, fehér karjait tökéletesen természetes tartásban leengedve. Ugyanolyan tömörnek tetszett a félhomályban, mint sok-sok éve Honey.

A gyönyörű arcocskáról sugárzott az érzékenység és a szeretet. Gyermek volt, élő gyermek. Kétségtelenül az volt, és itt volt.

– Miért hívtál, Louis? – kérdezte szívet tépő őszinteséggel egy kislány édes, üde szopránja. – Miért vertél fel a magad vigasztalására alvajáró álmomból? Miért nem volt elég az emlék?

Azt hittem, elájulok.

A kislány rávillantotta a szemét Merrickre, majd azt csilingelte:

– Te pedig ne kántálj, és ne parancsolgass tovább. Neked nem engedelmeskedem, Merrick Mayfair. Annak a kedvéért jöttem, aki a jobboldon áll. Azért jöttem, Louis, hogy megkérdezzem: miért hívtál? Mit akarsz, most mit adjak neked? Míg éltem, talán nem adtam neked minden szeretetemet?

– Claudia – motyogta Louis meggyötörten –, hol a szellemed? Pihen-e vagy bujdosik? Akarod, hogy átmenjek hozzád? Claudia, kész vagyok rá. Claudia, kész vagyok melléd állni.

– Hogy te át akarsz jönni hozzám? – A hangocska elmélyült. – Gonosz gyámolításod sok-sok éve után még azt képzeled, hogy veled akarok egyesülni a halálban? – Olyan mézédeseen folytatta, mintha szeretetét vallaná meg. – Gyűlöllek, gonosz apa! – lehelte. Sötét nevetés gyöngyözött a pici szájából.

– Érts meg valamit, apa! – susogta a világ leggyöngédebb arcá-

val. – Amíg éltem, sose találtam szavakat, hogy elmondjam neked az igazságot. Felsőhajtott, és szinte látni lehetett, ahogy lepelként tekeredik rá a bánat. – Ezen a határtalan helyen viszont nincs hasznom az átkokból – mondta megindító őszinteséggel. – Mi nekem az a szeretet, amellyel elhalmoztál valaha egy lázasan lüktető világban?

Úgy folytatta, mintha vigasztalni akarna.

– Te esküket vársz tőlem! – álmélkodott még lágyabb hangon. – Én pedig a lehető legfagyosabb szívvel mondom, hogy gyűlöllek – gyűlöllek, mert elvetted az életemet... – fáradt, megvert hangon – ...gyűlöllek, mert nem volt benned irgalom a halandó iránt, aki valaha voltam, gyűlöllek, mert csak azt láttad bennem, ami ízlett a szemednek és a kielégíthetetlen ereidnek... gyűlöllek, mert áthoztál a színes pokolba, ahol olyan vígan duhajkodtatok Lestattal!

A kicsi alak közelebb jött, a gömbölyű arc, a csillogó szem közvetlenül az üst előtt lebegett, a kezecske ökölbe szorult a szoknyán. Felemeltem a kezemet, meg akartam érinteni, annyira életszerű volt. Ugyanakkor hátrálni akartam, el akartam takarni magamat előle, el akartam takarni előle Louis-t, már ha képes lettem volna rá.

– Igen, dobd el az életedet! – folytatta könnyörtelen gyengédséggel. – Dobd el az emlékemre, igen, szeretném, ha megtennéd! Szeretném, ha rám gondolnál, mikor utolsót lélegzel! Szenvedj értem, Louis, mikor megteszed, szenvedj értem, hogy láthassam a forgószélből, amint szabadulni akarsz megkínzott húsodból!

Louis feléje nyújtotta a kezét, ám Merrick megmarkolta a csuklóját, és visszalökte.

A gyermek zavartalan szelídséggel folytatta:

– Ó, hogy átmelegedik majd a lelkem, ha látom szenvedésedet, ó, mily lendületet ad végtelen bolyongásomnak! Egy pillanatig se maradok ám melletted! Egy pillanatig sem kívánnék ilyet! Egy pillanatig sem kutatnék utánad a szakadékban!

Mohó kíváncsisággal kémlelte Louis-t. Semmi gyűlölet nem látszott az arcán.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Micsoda gög – lehelte mosolyogva –, hogy hozzám kiáltasz szokott nyavalygásod miatt. Micsoda gög, hogy megidéztetsz, mert tőlem akarsz választ elcsépett imáidra! – Vértfagyasztóján nevetett.

– Mily mérhetetlen a te önsajnálato – folytatta –, hogy még tőlem sem félsz, holott én – ha meglenne hozzá a hatalmam ettől a boszorkánytól vagy valaki mástól – a tulajdon kezemmel oltanám ki az életedet! – Arcához emelte a kacsóját, mintha sírni akarna, aztán leengedte.

– Halj meg értem, dédelgető szív! Azt hiszem, örülnék neki. Legalább annyira örülnék mint amennyire élveztem Lestat szenvedését, amelyre már alig emlékszem. Igen, azt hiszem, hogy szenvedéseidben ismét átélhetném egy röpke pillanatra a gyönyört! Most pedig, ha végeztél velem végeztél játékaimmal és emlékeiddel, bocsáss szabadon, hogy visszatérhessek a feledésbe. Nem emlékszem elkárhozásom körülményeire. Attól félek, megértem, mit jelent az örökkévalóság. Engedj el.

A vasasztalhoz suhant, felkapta pici jobbájával a tört. Lendületet vett, Louis-hoz röppent, és beledöfte a vámpír mellébe a pengét.

Louis rázuhant a hevenyészett oltárra. Jobb kezével a sebet markolászta, amelyet a jelenés nyitott a mellén a jádetőrrel. Alatta az üst kiborult a kövekre. Merrick iszonyodva hátrált, én mozdulni sem bírtam.

Louis szívéből ömlött a vér. Arca görcsbe rándult, szemét behunytá, száját eltátotta.

– Bocsáss meg nekem! – suttogta, majd halkán felnyögött a rettentő fájdalomtól.

– Menj vissza a pokolba! – kiáltotta hirtelen Merrick. Kinyújtott karokkal rárohant a lebegő képre, ám a kislány a pára könnyedségével libbent felre a keze ügyéből. Jádetört markoló jobbájával eltaszította magától Merricket. Arcocskája mindeközben olyan merev volt, akár a jég.

Merrick a hátsó lépcsőig tántorodott. Elkaptam a karját, felsegí-

tettem.

A gyermek két kézre fogta a gyilkos tört, és visszafordult Louis-hoz. Fehér ruhájának elején sötét foltot ejtett az üstben rotyogó kotyvalék. Ügyet sem vetett rá.

Az oldalára borult üstből csörgött a kövekre a lé.

– Azt gondoltad, apám, hogy én nem szenvedtem? – kérdezte kislányos hangján. – Azt gondoltad, hogy a halál megszabadított minden kínomtól?

– Ujjacskája megérintette a jádekés hegyét. – Persze, hogy ezt gondoltad, apám! – mondta lassan. – Meg azt is, hogy ha ez az asszony megteszi, amit akarsz, valami becses vigasztalást nyerhetsz ajkaimról! Ugye, elhitted, hogy Isten megadja? Olyan méltányosnak tűnt a vezeklés évei után!

Louis még mindig a sebet szorongatta, noha a seb már gyógyult, és a vér lassabban szivárgott az ujjai között.

– Az nem lehet, Claudia, hogy előtted bezáruljon a kapu! – Könnyek szöktek a szemébe. Erős és határozott volt a hangja. – Az túlságosan iszonyú kegyetlenség lenne!

– Ki iránt, apa? – vágott a szavába a jelenés. – Túlságosan iszonyú kegyetlenség lenne irántad? Szenvedek, apa, szenvedek és bujdosom. Nem tudok semmit, és káprázattá üresedett minden, amit valaha tudtam! Nincs semmim, apa. Érzékeim még emléknék sem nevezhetők. Az égvilágon semmim sincsen.

Hangja gyengült, de még mindig tisztán hallatszott. Gyönyörű arcát felragyogtatta a megértés.

– Azt képzelted, dajkameséket fogsz hallani tőlem Lestat anygylairól? – kérdezte bársonyos kedvességgel. – Azt gondoltad, képet rajzolok majd a kristályos mennyország kastélyairól és palotáiról? Azt gondoltad, dalolok majd neked valamit, amit a Hajnalcsillagtól tanultam? Nem, apám tőlem nem kapsz ily éteri vigasztalást! Ha pedig utánam jössz, engem már nem találsz, apa! Miként ígérhetném, hogy nekem sírhatsz és jajveszékelhetsz?

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

A kép megremegett. Nagy, sötét szeme, amely előbb Merrickre, majd rám szögeződött, visszatért Louis-hoz. Halványodott. Fehér kezéből kihullott a tör, és kettétört a köveken.

– Jöjj, Louis! – hívta. Gyöngé hangja beleolvadt a fák susogásába. – Jöjj velem e sivár helyre, hagyd itt a kényelmedet! Hagyd itt a gazdaságodat, az álmaidat, vérben ázó gyönyöreidet. Hagyd itt örökké éhes szemedet. Hagyj itt mindent, imádottam, hagyd itt őket e félhomályos, anyagtalan tartományért!

Az alak megmerevedett, laposra simult; elmosódó szélein átsütött a fény. Alig láttam a pici száj mosolyát.

– Kérlek, Claudia, könyörgök! – esdekelt Louis. – Merrick, ne engedd, hogy elmenjen a sötétségbe! Merrick, mutass utat neki!

Ám Merrick nem mozdult.

Louis kétségbeesetten elfordult a fakuló képtől.

– Claudia! – kiáltotta. Teljes szívéből többet akart mondani, de nem volt benne meggyőződés, csak kétségbeesés. Éreztem. Leolvashattam összetört arcáról.

Merrick hátrált. Még mindig rajta volt a fénylő jádemaszk. Bal kezét úgy tartotta maga elé, mintha a szellemet akarná visszaverni, ha ismét támadna.

– Jöjj hozzám, apa! – mondta a gyermek, élettelenül üresedett hangon. A kép áttetsző lett, összefolyt.

Az arcocska körvonalai elmállottak. Már csak a szem ragyogott.

– Jöjj hozzám! – surrogta szárazon. – Jöjj, és nagyon szenvedj közben, ez legyen nekem szóló áldozatod! Úgyse találsz meg soha! Gyere!

Már csak egy sötét folt látszott. Pár perc után az is eltűnt, semmi sem maradt a térben. A magas, komor fák mozdulatlanul álltak az udvar és a szentély körül.

Nem láttam többé Claudiát. A gyertyák, mi történt a gyertyákkal? Mind kialudt. Az égő tömjén korommá omlott a köveken. A kormot elfújta a szellő. Levelek bágyadt esőjét hullatták az ágak. Egy

kicsit lehűlt a levegő, de ennek a hidegnek foga volt.

Csak az égbolton izzott a távoli fény. A temetői hideg áthatolt a ruhámon, a bőrömrre tapadt.

Louis kimondhatatlan fájdalommal bámult bele a sötétbe. Vagogni kezdett. Nem sírt, mert a könnyek megálltak értetlen szemében.

Merrick váratlanul letépte a maszkját, és felborította a két asztalt. A tárgyak összetörték. A maszkot a hátsó lépcső mellett burjánzó bokrok közé hajította.

Iszonyodva bámultam Honey koponyáját a törött varázseszközök tetején. A nedves szén keserű füstöt pipált. A lötytyben a baba égett roncsai úszkáltak. Az ékköves aranykehely ide-oda görgött a köveken.

Merrick megragadta Louis két karját.

– Gyere be! – mondta. – Gyere be most erről a szörnyű helyről! Gyere be velem oda, ahol lámpát gyűjthetünk. Gyere a biztonságba és a melegbe!

– Nem, most nem, drágám! – felelte Louis. – Most itt kell hagynom téged. Ó, ígérem, hogy még megkereslek! De most hagyjatok. Mindent megígérek, ha ez kell, hogy megnyugodhass, és olyan tiszta szívből adok hálát, amennyire én tehetem, de most engedj el.

Lehajolt, felemelte a romos oltárról Claudia apró képét, aztán elment az árnyas ösvényen, félretolva a zsenge banánleveleket. Egyre gyorsult a lépése, és egyszer csak nem látszott többé, beleveszett az ismerős és változatlan éjszakába.

20

Othagyam az első szobában Merricket, aki magzattá gömbölyödött Nagy Nananne ágyán.

Visszamentem a kertbe, felszedtem a törött jádekést, megkerestem a kettétört maszkot. Milyen törékeny ez az erős jade! Milyen hitványak voltak a szándékaim, milyen gonosz lett az eredmény!

Ezeket a tárgyakat bevitettem a házba. Arra nem bírtam rávenni magamat, hogy megérintsem babonás kezemmel Honey in the Sunshine koponyáját.

Letettem a jádetörmeléket a hálószoza oltárára, az üvegharangba zárt gyertyák közé, aztán Merrick mellé ültem és átkaroltam.

Megfordult, a vállamra hajtotta a fejét. Bőre lázasan forró és illatos volt. Szerettem volna összecsókolni, de nem engedhettem ennek a vágynak, mint ahogy annak a sötétebb vágyamnak se, hogy a vér által hangoljam össze szívének verését az enyémmel.

Beszáradt vérpecsétek szennyezték fehér selyemruháját és a jobb karját.

– Nem lett volna szabad megtennem, sohasem lett volna szabad! – mondta elgyötört, fojtott hangom, hozzám simulva ruganyos mellével. – Örültség volt! Tudtam, mi fog történni! Tudtam, hogy Louis agya termű televény a katasztrófához, tudtam! Most aztán vége. Sebet kapott, mindketten elveszítettük.

Felemeltem, hogy a szemébe nézhessek. Most is megdöbbenett

ANNE RICE: MERRICK

és megigézett a zöld írisz látványa, de most nem foglalkozhattam Merrick szépségével.

– Te hiszed, hogy Claudia volt? – kérdeztem.

– Ó, igen! – felelte. A szemhéja még mindig vörös volt a sírástól, mögötte könnyek készülődtek. – Claudia volt – szögezte le. – Vagy az a dolog, ami most Claudiának nevezi magát. Viszont amit mondott, az hazugság volt.

– Ezt miből tudod?

– Ugyanabból, amiből tudom, ha egy ember hazudik. Ugyanabból, amiből tudom, ha valaki beleolvas a másik agyába, és kihasználja gyengeségeit. A szellem ellenségesen viselkedett, mihelyt átlépett a mi szféránkba. A szellem zavarban volt. A szellem hazudozott.

– Én nem éreztem, hogy hazudik – vitatkoztam.

– Nem vetted észre? – kérdezte. – Louis legszörnyűbb félelmeivel és legbetegesebb gondolataival dolgozott. Louis telezsúfolta az agyát szavakkal, hogy formába öntesse a kétségbeesését. Rátalált a meggyőződésére. De legyen bármi – csoda, rém, pokolra való szörnyeteg –, most már vége. Mindketten elvesztettük.

– Miért nem mondhatta a szellem a tiszta igazat? – kérdeztem.

– Nincs szellem, ami a tiszta igazat mondaná – makacskodott Merrick. Megtörülte kivörösödött szemét. Odaadtam a batiszt zsebkendőmet. Megnyomkodta vele a szemét, aztán rám nézett. – Ha megidézük, akkor nem. Akkor mond igazat, ha a maga jószántából jön.

Ezt már hallottam. Minden talamascás hallotta. A megidézett szellemek álnokok. A maguktól érkező szellemeknek van némi akarat, amely vezérelti őket. Ám nincs szellem, amelyben feltétel nélkül bízni lehet. Régi igazság ez, amit most egyáltalán nem találtam vizsgálatónak. Nem növelte a tisztánlátásomat.

– Tehát azt mondod, hogy hamis volt a kép, amelyet az örökkévalóságról adott?

– Igen – felelte –, pontosan ezt mondom. – Megtörülgette orrát a

zsebkendővel, és dideregni kezdett. – Ám Louis ezt sose fogadná el. – Megrázta a fejét. – A hazugságok túlságosan közel vannak ahhoz, amit kételkedés nélkül hisz.

Nem szóltam. A szellem szavai túlságosan megközelítették azt is, amit én hiszek.

Merrick a mellemre hajtotta a fejét, és lazán átkarolt. Magamhoz öleltem, és néztem a homlokzati ablakok között a kisebb oltáron a türelmes arcú szenteket.

Békés és veszélyes hangulat lett úrrá rajtam, amelyben tisztán láttam életemnek hosszú éveit. Egy állandó tényezője volt ennek az utazásnak, akár a brazil kandomblé templomok fiatal papja voltam, akár a vámpír, aki New York utcáin portyázott Lestat társaságában – mégpedig, hogy mondhattam akármit, mindig úgy sejtettem, hogy semmi sem következik a földi élet után.

Hébe-hóba persze boldogan „hittem” másként. Érveltem magamnak látszólagos csodákkal: szellemvilági szélllel, ömlő vámpírvérrel. Ám végső soron attól féltem, hogy nincsen semmi, de semmi, egyedül talán a „határtalan sötétség”, amelyről ez a fantom, ez a rosszindulatú, dühös fantom beszélt.

Ó, igen, azt elhiszem, hogy maradhatunk még egy darabig. Hát persze. Egyszer talán tudományosan is megmagyarázható lesz, hogy maradunk még egy kicsit a halál után – a hústól elváló, anyagi jellegű lélek megakad valamilyen energiamezőben, amely körülfogja a földet. Ez nem elképzelhetetlen, egyáltalán nem az. De nem egyenlő a halhatatlansággal. Nem sejtet paradicsomot vagy poklot. Nem jelent igazságot vagy felismerést. Nem jelent eksztázist vagy végtelen kínokat.

Ami a vámpírokat illeti, ők persze csillogó csodák, de gondolják csak el, mennyire konokul anyagi és valójában mily csekély ez a csoda!

Képzeljék el azt az éjszakát, amelyen egyikünket elfogják, laboratóriumi asztalra kötözik, vagy talán teflontartályba dugják, amelybe

nem hatol be a nap, viszont éjjel-nappal dőlni fog rá a hunyorgó neonfény!

Ott fog feküdni a Nosferatu e kiszolgáltatott példánya, kémcsövekbe, fecskendőkbe folytatva a vérét, hogy az orvosok hosszú és tudományos latin nevet adhassanak hosszú életünknek, változatlanságunknak, kapcsolatunknak egy zsarnok és kortalan szellemmel.

Amelt, az ősi szellemet, amely véneink szerint átalakítja szervezetünket és összeköt, egy napon talán abba az osztályba fogják sorolni, mint azt az erőt, amely hatalmas és bonyolult állam alkotójává teszi a parányi hangyát, vagy amely gyönyörű és hihetetlen bonyolult lépek építésére bírja a csodálatos méheket.

Ha meghalnék, talán nem lenne semmi. Ha meghalnék, talán itt maradnék. Ha meghalnék, talán sose tudnám meg, mi lett a lelkemmel. A fény, amely körülvesz, a melegség, amelyet annyi gúnnal emlegetett a gyermekfantom – a melegség egyszerűen elmúlna.

Lehajtottam a fejemet, bal kezem ujjait rányomtam a halántékomra. Jobb karom szorosabban ölelte Merricket, aki olyan drágának, olyan törékenynek tűnt.

Agyamban felvillant a sötét varázslat, és a tündöklő gyermekfantom. Felvillant a pillanat, ahogy fölemeli a kezét, mire Merrick sikoltva hanyatt zuhan. Felvillant a gyermek csodásan formált szeme, ajka, hangjának halk dallama. Felvillant a jelenés látszólagos valósága.

Hát persze, hogy táplálhatta nyomorúságának mély kútját Louis reménytelensége! Táplálhatta az enyém is. Mennyire akartam hinni Lestat angyalaiban, vagy az égi kristályragyogásban, amiből Armand látott egy villanásnyit? Mennyire vetítettem ki az ásitó örbe új keletű, sápítózó lelkiismeretemet, amely ismételt erőfeszítésekkel akarta hirdetni szeretetét a szél, az árapály, a hold, a csillagok alkotója iránt?

Nem vethettem véget földi létemnek. Én is ugyanúgy féltem, mint akármelyik halandó, hogy örökre mondok le az egyetlen, va-

rázslatos tapasztalatról, amelynek kiváltságában részesültem. Az meg, hogy Louis elpusztulhat, egyszerűen iszonyatnak tűnt, mintha egy őserdei titkos oromról lehullott, egzotikus, mérgező virágot taposnának össze.

Féltettem-e? Nem tudom. Szerettem őt, szerettem volna, ha most velünk van a szobában. Komolyan szerettem volna. De nem tudtam, kerülne-e bennem annyi erkölcsi szívósság, hogy rábírjam még egy huszonnégy órás tartózkodásra ebben a világban. Semmit sem tudtam. Társamnak érzelmeim tükrének, esztétikai fejlődésem tanújának, igen, mindezeknek akartam. Annyit tudok, hogy azt akartam, legyen ő a szelíd, csendes Louis. Ha úgy dönt, hogy nem jön velünk tovább, ha csakugyan megöli magát azzal, hogy kimegy a napra, akkor még nehezebb lesz folytatnom, még a félelmemmel is.

Merrick egész testében reszketni kezdett. Ömlöttek a könnyei. Mégis engedtem a vágyamnak, hogy összecsókoljam, beszívjam meleg húsának illatát.

– No, no, édesem! – suttogtam.

Lucskos kis gombóccá sírta a jobb kezében szorongatott zsebkendőt.

Felálltam, felemeltem az ágyról. Visszahajtottam a vastag fehér zsenília ágytakarót, és letettem Merricket a tiszta ágyneműre. Kit érdekel a piszkos ruha! Fázott, meg volt rémülve. Haja kócosan gyűrődött a tarkója alatt. Megemeltem a fejét, kihúztam alóla a haját, elrendeztem a vásznon. Belesüllyedt a pehelypárnába. Megcsókoltam a szemhéját, hogy lecsukódjon.

– Most pihenj, édes drágaságom – mondtam. – Te csak azt tetted, amire kértek.

– Most ne hagyj itt – kérte rekedten. – Csak akkor, ha úgy gondolod, hogy képes leszel megtalálni. Ha tudod, hol van, keresd meg! Egyébként maradj mellettem, csak egy kicsit.

Végigmentem a folyosón, hogy keressek egy fürdőszobát. Meg is találtam a ház végében a tágas, fényűzően berendezett helyiséget.

Apró, szénfűtésű kandalló állt benne, meg egy nagy, karmos lábú kád. Ráleltem a fehér frottírtörülközők szokott halmára, amit el is várunk az ilyen pompában. Vízbe mártottam az egyik törülköző csücskét, és visszamentem vele az első szobába.

Merrick az oldalán feküdt, a térdét felhúzta, kezét összekulcsolta, és halkan motyogott valamit.

– Hadd törölgessem meg az arcodat – mondtam, és meg is tettem, nem várva az engedélyére, aztán a karjáról tisztogattam le a rá-száradt vért. A karmolások a tenyerétől a könyökéig húzódtak, de nagyon sekélyek voltak. Az egyik vérezni kezdett egy kicsit, miközben tisztogattam, de egy percre rányomtam a törülközőt, amitől elállt a vérzés.

A frottír száraz végével megtörülgettem Merrick arcát, aztán a karját, amelyen addigra tökéletesen begyógyultak a sebek.

– Nem maradhatok itt – mondta, ide-oda fordítva a fejét a párnán. – Be kell hoznom a csontokat a hátsó udvarból. Szörnyűség volt felborítani az oltárokat.

– Most pihenj – mondtam. – Majd én behozom őket.

Előre undorodtam tőlük, de szavamnak álltam.

Visszamentem a tethelyre. Természetellenes csend volt a sötét hátsó udvaron. A szentek előtt a kialudt gyertyák mintha bűnös hanyagságról és súlyos vétkekről tanúskodtak volna.

Felvettem a vasasztalokról lezuhant hulladékból Honey in the Sunshine koponyáját. Hirtelen libabőrös lett a kezem, de úgy döntöttem, hogy a képzeletem számlájára írom. Felvettem a bordacsontot, és ismét láttam, hogy mindkettőbe írásjeleket véstek. Nem voltam hajlandó elolvasni az írást. Visszavitettem a csontokat a hálósobába.

– Tedd őket az oltárra – mondta Merrick. Felült, kibújt a vastag takaró alól.

Láttam, hogy levetette véres selyemruháját. Kupacban hevert a padlón.

Egy szál selyemkombinében volt, amelyen átsejlett nagy, rózsá-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

szín mellbimbója. Véres volt a kombiné is. Nagyon egyenesen tartotta magát, a melle feszes volt, a karján épp csak annyi hús gömbölyödött, hogy boldogság legyen nézni.

A ruháért mentem. Tisztára akartam mosni Merricket. Azt akartam, hogy ne legyen semmi baja.

– Iszonyú igazságtalanság, hogy ennyire megrémültél – mondtam.

– Hagyd a ruhát – nyúlt a kezem után. – Hagyd, és ülj ide mellém. Az a szellem hazug, esküszöm. El kell hinned, amit mondok.

Ismét leültem az ágyra. Közel akartam lenni hozzá. Odahajoltam, megcsókoltam lehajtott fejét. Nem bántam volna, ha kevesebbet látok a melléből, és azon tűnődtem, tudják-e a fiatal vámpírok – azok, akiket férfikoruk hajnalán hoztak át –, hogy mennyire felzaklatnak még mindig ezek az érzéki részletek? Persze, a vérszomj lapangott ebben a zavarban. Nem könnyű ennyire szeretni egy nőt, és mégis megállni, hogy ne kóstonljuk meg a lelkét a vérében.

– Miért kell hinnem neked? – kérdeztem gyengéden.

Beletúrt a hajába, hátrasimította.

– Mert kell – mondta csendesen, de türelmetlenül. – Látnod kell, hogy tudtam, mit csinálok, el kell hinned, hogy képes vagyok megkülönböztetni egy igazmondó szellemet egy hazugtól. Ez a valami, ami Claudiának adta ki magát – igen, ez nagyon hatalmas volt, ha fel tudta venni a törst, és bele tudta döfni Louis húsába. Le merném fogadni, olyan szellem volt, aki a puszta természete miatt gyűlölte Louis-t, vagyis hogy meghalt, és mégis él! Olyan szellem, amelyet mélységesen megbotránkoztat a vámpír létezése. Ám a szavait Louis gondolataiból vette.

– Hogy lehetsz ilyen biztos ebben? – Vállat vontam. – Bár Isten a megmondhatója, mennyire szeretném, ha igazad lenne! Viszont Honeyt magad idézted meg, és nem ugyanabban a tartományban bolyong Honey, mint amit ez a Claudia-fantom leírt? Nem azt bizonyítja Honey megjelenése, hogy egyikük számára sincsen ennél jobb

hely? Láttad Honey alakját kint, az oltár előtt...

Bólintott.

– ... és ugyanabból a tartományból idézted meg Claudiát.

– Honey azt akarja, hogy szólítsák – mondta, és felnézett rám. Ujjai kegyetlenül húzták hátra a fürtjeit a homlokából, hogy semmi se takarja elgyötört arcát. – Honey mindig ott van. Honey rám vár. Innen tudtam bizonyosan, hogy Honeyt megidézhetem. De mi van Hideg Sandrával? Mi van Nagy Nananne-nal? Mi van Aaron Lightnerrel? Amikor kitártam az ajtót, egyikük szelleme sem jött át rajta. Rég felmentek a fénybe, David. Ha nem így lenne, rég tudatták volna velem. Megéreztem volna, ugyanúgy, ahogy Honeyt érzem. Küldtek volna jeleket, amilyeneket Jesse Reeves kapott Claudiától, amikor muzsikát hallott a Royale utcában.

Ettől az utolsó mondattól zavarba jöttem. Méghozzá nagy zavarba. Hevesen megráztam a fejemet.

– Merrick, te elhallgatsz előlem valamit! – kezdtem abban a meggyőződésben, hogy jobb lesz, ha nem kerülgetem a kását. – Te megidézted Nagy Nananne-t. Gondolod, hogy nem emlékszem arra, ami pár napja történt? Azon az estén, amelyen találkoztunk a Szent Anna utca kávéházában?

– Miért, mi van azzal az estével? – kérdezte. – Mire célzol?

– Talán nem tudod, mi történt? Lehetséges ez? Varázsoltál, és magad se tudod, milyen erősre sikerült?

– Ne köntörfalazz, David! – Tekintete tisztulni kezdett, és már nem reszketett, aminek örültem.

– Azon az estén, miután találkoztunk és beszélgettünk, te megbabonáztál, Merrick. Míg mentem vissza a Royale utcába, téged látalak mindenütt, jobbra és balra. Aztán láttam Nagy Nananne-t.

– Nagy Nananne-t? – Halk volt a hangja, de így is érzett benne a hitetlenség. – Hogy érted ezt, hogy láttad Nagy Nananne-t?

– Mikor a házunkhoz értem, két szellemet láttam a kapu vasrácsa mögött. Az egyik te voltál, szakasztott az a kislány, akinek megis-

mertelek, a másik Nagy Nananne, hálóingesen, az egyetlen alkalommal, amikor láthattam, a halála napján. Ez a két szellem állt a kapu alatt, és a fejüket összedugva pusmogtak, de egyfolytában engem néztek közben. És mikor közelebb léptem, eltűntek.

Egy pillanatig nem szólt. Szeme elkeskenyedett, szája kissé könyölt, mintha rendkívüli összpontosítással töpregene azon, amit hallott.

– Nagy Nananne – ismételte.

– Ahogy mondtam, Merrick. Értsem úgy, hogy nem te idézted meg? Ugye tudod, mi történt később? Visszamentem a Windsorba, a lakosztályba, amelyben hagytalak. Holtrészezen hevertél az ágyon.

– Ne használj rám ilyen bájos jelzőket! – motyogta mérgesen. – Igen, visszajöttél, és hagytál egy cédulát.

– De miután megírtam azt a cédulát, Merrick, láttam Nagy Nananne-t, ott, a szállodában. A hálósobád ajtajában állt. Kihívóan. Kihívás volt a jelenléte, a tartása. Szilárd és kétségbevonhatatlan jelenés volt. Percekig tartott – hátborzongató percekig, Merrick! Vegyem úgy, hogy ez nem tartozott a te varázslatodhoz?

Sokáig hallgatott, még mindig a hajába fúrva a kezét. Felhúzta a térdét a melléig. Szűrös tekintete egyetlen pillanatra sem engedett el.

– Nagy Nananne! – súgta. – És az igazat mondod. Hát persze hogy azt. És úgy gondolod, hogy én idéztem meg a keresztanyámat? Úgy gondolod, hogy képes lennék megidézni ilyen alakban?

– Merrick, láttam Szent Péter szobrát. Láttam előtte a zsebkendőmet, és azon a vérem cseppjeit. Láttam a gyertyát, amelyet gyújtottál. Láttam az áldozatokat. Varázsoltál.

– Igen, drágám! – mondta sietve, és megragadta a jobbjaival a kezemet, hogy megnyugtasson. – Csináltam egy kis kötést, megkötöttelek, hogy kívánj engem, hogy csak rám gondolhass, hogy okvetlenül vissza kelljen jönnöd akkor is, ha netán nem akarnál! Csak egy kötés volt, David, tudod, miről beszélek! Látni akartam, hogy meg tudom-e csinálni veled most is, amikor vámpír lettél. És látod, mi

történt? Nem éreztél szerelmet vagy szenvedélyt, hanem az alakmá-saimat láttad. Annyi történt, hogy megnőtt az erőd. És írtad azt a csípős levélkét. Úgy rémlik, nevettem, mikor elolvastam.

Elhallgatott, és felindultan bámult maga elé nagy szemével, talán a tulajdon gondolataiba nézett.

– No és Nagy Nananne? – ütöttem a vasat. – Nem idézted meg?

– Nem idézhetem meg a keresztanyámat – felelte komolyan. A szeme újból összeszökült. – Fogd fel, David, hogy a keresztanyám-hoz imádkozom, ugyanúgy, ahogy imádkozom Hideg Sandrához, ahogy imádkozom Vervain bácsihoz, mert már egyik ősöm sincs a közelemben. Ugyanúgy imádkozom hozzájuk, mint bármelyik szenthez vagy angyalhoz a mennyek országában.

– Márpedig én állítom, hogy láttam a szellemét!

– Én pedig azt állítom, hogy sose láttam – súgta. – Azt állítom, hogy mindenemet odaadnám, ha láthatnám!

A kezemre nézett, amelyet fogott. Gyengéden megszorította, aztán elengedett. A halántékához emelte az ujjait, majd visszafúrta őket a hajába.

– Nagy Nananne a Fényben van – mondta olyan hangon, mintha velem vitatkozna. Talán azt is tette. De nem nézett rám. – Nagy Nananne a Fényben van, David – ismételte. – Tudom, hogy ott! – A ritkás félhomályban bámult valamit, aztán az oltárra és a gyertyák hosszú, hunyorgó soraira tévedt a tekintete.

– Nem hiszem, hogy ő jött – mormolta. – Nem hiszem, hogy valamilyen „anyagtalán tartományban” lennének mind! Nem hiszem! – ismételte. A térdére tette a kezét. – Nem hiszek ebben a szörnyűségben, hogy az eltávozott lelkek a sötétben bujdosnak mind. Nem, ezt nem bírom elhinni!

– Jól van – feleltem, mert csak az alkalomra vártam, hogy megvigasztalhassam. Kínzó élességgel láttam megint a szellemeket a kapunál, a vénasszonyt és a kislányt. – Nagy Nananne magától jött. Az történt, amit korábban említettél: a szellemek csupán akkor mon-

danak igazat, ha a maguk jószántából jönnek. Nagy Nananne nem akarta, hogy a közeledben legyek. Nagy Nananne meg is mondta ezt. Lehet, hogy ismét eljön, ha nem teszem jóvá valamilyen módon, amit veled műveltem, és nem hagylak békén.

Ezen hosszasan töprengett. Feszülten figyeltem, de semmivel sem árulta el az érzéseit és a szándékait. Végül ismét megfogta a kezemet, a szájához emelte és megcsókolta. Szívet tépően édes érzés volt.

– David, szeretett Davidem! – Ezt mondta, ám a pillantása kőfűrkészhetetlen volt. – Hagyj most magamra.

– Nem erről szó sem lehet! Akkor megyek, ha nem tehetek mást.

– Én pedig azt szeretném, ha elmennél – mondta. – Nem lesz nekem semmi bajom.

– Telefonálj a gondnoknak – mondtam. – Akkor megyek csak el, ha itt lesz hajnal előtt.

Elvett az éjjeliszekrényéről egy olyan korszerű kis mobiltelefont, ami nem nagyobb egy férfi pénztárcájánál. Beütögetett egy számsort. Hallottam, amint egy hang azt mondja: – Igen, nagysága, máris indulok!

Így már elégedett voltam.

Felálltam. Elmentem a szoba közepéig, és ott megrohant a legfeketébb keserűség.

Megfordultam, ránéztem. Felhúzott térdére hajtotta a fejét, átkulcsolta a lábát.

– Most is megkötöttél, Merrick? – kérdeztem még annál is gyengédebben mint ahogy eredetileg akartam beszélni. – Mert nem akarlak itt hagyni, édes drágaságom. A gondolatát se bírom elviselni. Pedig tudom, hogy el kell válnunk. Még egy találkozás, esetleg kettő. Legfeljebb kettő.

Riadtan felnézett. Arcán átsuhant a félelem.

– Hozd vissza őt nekem, David! – esdekelt. – Isten nevére, meg kell tenned! Látnom kell Louis-t, beszélnem kell vele még egyszer! –

Elhallgatott, de én nem szóltam. – Ami pedig minket illet, ne beszélj úgy rólunk, mintha csak úgy búcsút kellene vennünk egymástól! Azt most nem bírnám elviselni! Meg kell ígérned!

– Nem lesz minden átmenet nélkül – vágtam a szavába –, és nem lesz úgy, hogy te ne tudj róla. De ezt nem folytathatjuk, Merrick. Ha megpróbálnánk folytatni, elveszítenéd a hitedet önmagádban, és mindenben, ami fontos számodra. Hidd el nekem, én tudom.

– De hát veled sem ez történt, te legdrágább! – mondta olyan magabiztosan, mint aki alaposan átgondolta a kérdést. – Boldog és független voltál, amikor Lestat vámpírrá tett. Magad mondtad. Rólam nem hiszel el ennyit? Nem vagyunk egyformák.

– Tudd meg, Merrick, hogy szeretlek – mondtam halkán.

– Ne próbálj elbúcsúzni tőlem, David. Gyere ide, csókolj meg, és gyere vissza hozzám holnap este.

Az ágyhoz mentem és átöleltem. Megcsókoltam a két orcáját. Bűnös és romlott elszántsággal megcsókoltam a mellét, a két mellbimbóját, aztán elhúzódtam. Illatos lettem tőle, és dühös voltam magamra.

– Akkor a viszontlátásra, édesem – mondtam.

Eljöttem tőle, hazamentem a Royale utcába.

21

Louis otthon volt, mire hazaértem. Már a lépcsőn éreztem a jelenlétét. Már csak pár óra volt hátra az éjszakából, de annyira örültem neki, hogy egyenesen az első szalonba mentem. Az ablaknál állt, nézett le a Royale utcára.

A szobában égtek a lámpák, Matisse és Monet képei daloltak a falakon.

Átöltözött vértől mocskos ruhájából sima garbónyakú, fekete pamutpulóverbe, fekete nadrágba és egy rongyos, ócska cipőbe, amin látszott, hogy egykor nagyon elegáns lehetett.

Megfordult, mikor beléptem. Magamhoz öleltem. Nála szabadjára engedhettem minden érzésemet, amit Merricknél szigorúan fegyelmeztem. Magamhoz szorítottam, és úgy csókoltam, ahogy férfiak csókolhatnak más férfiakat, ha egyedül vannak. Megcsókoltam fekete haját, megcsókoltam a szemét, végül megcsókoltam a száját.

Közös létünk óta először éreztem benne az érzelmek áradását, a mély rokonszenvet. Ám hirtelen, mintegy akarata ellenére megremevedett valamitől.

Csak a fájdalom volt, amit a mellén ütött seb okozott.

– Veled kellett volna jönnöm – mondtam. – Sosem lett volna szabad elengednem téged, de úgy éreztem, Merricknek szüksége van rám. Úgyhogy nála maradtam. Ezt kellett tennem.

– Hát persze – mondta. – Különben sem engedtem volna, hogy

otthagyd. Sokkal nagyobb szüksége volt rád, mint nekem. Ezzel a sebbel ne törődj, máris gyógyul. Elég évtizedet tettem meg az Ördög Útján, hogy pár éjszaka alatt begyógyuljon.

– Te is tudod, hogy nem így van – vitatkoztam. – Hadd adjak neked a véremből, az én vérem kimondhatatlanul erősebb. Ne fordulj el tőlem, öregem, hallgass rám! Ha nem akarsz inni belőlem, akkor hadd kenjem a véremmel a sebedet!

Lerogyott egy székre, és a térdére könyökölt. Nem láthattam az arcát. Melléje ültem és vártam.

– Már mondtam, hogy be fog gyógyulni – szólt halkan.

Nem erőltettem a dolgot. Mi mást tehettem volna? Pedig láttam rajta, hogy nagyon kínozza a seb. Láttam a legapróbb mozdulatán: selymes gördülékenységgel kezdődött, majd váratlanul megtört.

– És a szellem? Mit szólsz a szellemhez? – kérdeztem. – Hadd halljam a saját szádból, mielőtt elmondom, mit érez Merrick, és mi az én véleményem.

– Tudom, hogy ti mit gondoltok – mondta. Végre felnézett rám, és óvatosan hátrább csúszott a székre. Most láttam meg a pólóján a sötét foltot. Csúnya seb volt. Nagyon nem tetszett. Ugyanúgy nem szerettem vért látni rajta, mint Merricken. Magam is megdöbbsenem, hogy mennyire szeretem ezt a kettőt.

– Mindketten azt gondoljátok, hogy a szellem kihasználta a féllelmeimet – szólt higgadtan. – Tudom, hogy ezt mondanátok. De nézd, David, én tisztán emlékszem Claudiára. Emlékszem arra a francia nyelvre, amelyet használt. Ősmertem a hanglejtését, beszédének ütemét. Claudia volt, és a sötétségből jött, úgy, ahogy mondta, egy rettenetes helyről jött, ahol nem talál nyugalmat.

– Ismered érveimet – mondtam a fejemet csóválva. – És most mihez fogsz? Akármit tervezz, nem vágatsz bele úgy, hogy előzőleg ne közöld velem.

– Tudom, *mon ami*, tisztában vagyok vele. Neked pedig tudnod kell, hogy nem leszek veled sokáig.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

– Louis, könyörögve kérlek...

– Fáradt vagyok, David! – mondta. – És nyugodtan elcserélhetném az egyik fájdalmat a másikkra. Kérdezett valamit, amit nem bírok elfelejteni. Azt kérdezte, hajlandó lennék-e feladni érte a kényelmemet. Emlékszel?

– Nem, öregem, rosszul értetted. Azt kérdezte, lemondanál-e a kényelmedről a halálért, de azt sose ígérte, hogy ő is ott lesz! Épp ez a lényeg. Nem lesz ott. Édes Istenem, hány évig tanulmányoztam a Talamascánál a jelenések és üzeneteik történetét, hány évig olvastam szemtanúk beszámolóit, akik szóba álltak a szellemekkel, és feljegyezték bölcsességüket! Ott aztán dűskálhattál a választékban, hogy mit higgyél a halál utáni életről! Nem érdekes. Ám ha egyszer a halált választottad, Louis, nem választhatod még egyszer az életet. A hit ott véget ér. Könyörgöm, ne válaszd azt! Ha másért nem teszed, a kedvemért maradj! Maradj miattam, mert szükségem van rád, és maradj Lestatért, mert neki is szüksége van rád.

Természetesen nem csodálkozott a szavaimon. A mellére tette a bal kezét, könnyedén megnyomta a sebet, és egy pillanatig eltorzult az arca.

Megrázta a fejét.

– Érted és Lestatért? Igen, gondoltam erre. És mi van vele? Mi van bájos Merrickeddel? Neki mire van szüksége tőlem?

Úgy rémlett, hogy még sok mindent akar mondani, de hirtelen elhallgatott, összevonta a szemöldökét, és elfordította a fejét. Ifjúnak és hihetetlenül ártatlannak látszott így.

– David, hallod ezt? – kérdezte növekvő izgalommal. – David, figyelj!

Csak a város zaját hallottam.

– Mi az, öregem? – kérdeztem.

– Figyelj, David! Ott van körülöttünk! – Felállt, bal kezét még mindig fájó sebére szorítva. – David, ez Claudia, ez a zene, ez a csemláló! Mindenfelől hallok! David, ő akarja, hogy menjek! Tu-

ANNE RICE: MERRICK

dom!

Felpattantam, megragadtam.

- Nem fogod megtenni, barátom, nem teheted meg anélkül, hogy el ne búcsúzz Merricktől, hogy el ne búcsúzz Lestattól, és ahhoz már nem maradt elég óra az éjszakából!

Rám se nézett könnybe lábadó szemével. Az arca kisimult és megnyugodott, mint aki valamilyen delejes vigaszban részesült.

- Ismerem ezt a szonátát. Emlékszem rá. Ő is szerette, azért szerette, mert Mozart gyermek volt, amikor írta. Te nem hallod, ugye?

De valamikor hallottad, emlékezzél csak! Olyan bájos. És milyen gyorsan játssza az én Claudiám!

Bambán nevetett. Könnyei sűrűbbek lettek, szemére véres hártya borult.

- Hallom a madarak énekét! Figyelj! Hallom, ahogy trilláznak a kalitkájukban! A többiek - fajunk minden tagja, aki hallott róla - szívtelennek tartják, pedig nem volt az! Csak olyan dolgokat tudott, amelyeket én ennyi évtized után sem tanultam meg. Olyan titkokat tudott, amelyekre csak a szenvedés taníthat...

Elnémult. Kecses mozdulattal kifejtette magát a markomból, és a szoba közepére ment. Úgy forgott ide-oda, mintha valóban körülvenné a zene.

- Nem érted, milyen jót tett velem? - suttogetta. - Egyre hallom, David. Egyre gyorsabban! Claudia, hallgatlak téged! - Elnémult, ismét forogni kezdett, szeme ide-oda siklott a tárgyakon, de nem látott semmit. - Claudia, veled leszek nagyon hamar!

- Louis - mondtam -, már majdnem reggel van. Gyere most velem.

Mozdulatlanul állt, lehajtotta a fejét. Kezét ernyedten lógatta. Rettenetesen szomorúnak, rettenetesen összetörtnek látszott.

- Abbamaradt? - kérdeztem.

- Igen - suttogetta. Lassan felnézett, révült, zavaros szemmel. Aztán összeszedte magát. - Két éj szaka már nem számít, igaz? Aztán

köszönetet mondhatok Merricknek. Odaadhatom neki a képet. A Talamascának szüksége lehet rá. – A pamlag előtti, alacsony, ovális asztal felé intett.

Láttam, hogy az asztalon kinyitva áll a dagerrotípia. Belenéztem Claudia szemébe, és összerázkódtam. Szívesen becsuktam volna a kis tokot, aztán mégse tettem. Azt mindenesetre sose engedhetem meg, hogy a dagerrotípia a Talamasca kezébe kerüljön. Nem törhetem, hogy ilyen kapcsolat jöjjön létre, pláne, hogy Merrickhez hasonló erejű halottlátók kezébe jusson a kép. Egy ilyen bizonyítékból még kinyomoznák, mit láttunk ma éjszaka.

De ezt nem mondtam ki.

Louis ugyanúgy állt, mint az előbb, elegáns, megfakult feketében, álmatagon. Ijesztően festett a szemére száradt véres könnyeivel. Megint a levegőbe révedt, elbújt valahol messze forró részvétem elől, elvágta magát minden vigasztalástól, amit nyújthattam.

– Akkor holnap találkozunk – mondtam.

Bólintott.

– A madarak elhallgattak – suttogta. – Már el se tudnám dúdolni a muzsikát. – Elviselhetetlenül szomorúnak látszott.

– Azon a helyen, amelyről ő mesélt, minden csendes – mondtam kétségbeesetten. – Erre gondolj, Louis. Holnap este találkozunk.

– Igen, barátom, már megígértem – felelte révetegen. A homlokát ráncolta, mintha erőlködve próbálna emlékezni valamire. – Meg kell köszönnöm Merricknek, és természetesen neked is, öreg barátom, mert megtettél mindent, amit kértem.

Együtt távoztunk a házból.

Louis elment oda, ahol nappal alszik, aminek a pontos helyét nem tudtam.

Nekem több időm volt nála. Lestathoz, hatalmas teremtőmhöz hasonlóan engem se üzött a sírba a hajnal első sugara. A napnak ki kellett emelkednie a látóhatár mögül, hogy megrohanjon a bénulásra emlékeztető vámpírárom.

Teljes óráam volt, vagy talán még annál is több, habár a Francia Negyed kevés fáján már énekeltek a nappali madarak. Mikor a felsővárosba értem, az ég akkor világosodott mélykékből alkonyati sápadtlilára. Meg is álltam, hogy elgyönyörködjek benne, mielőtt beléptem a poros vén épületbe, és felhágtam a lépcsőn,

Semmi se mozdult a régi zárdában. Még a patkányok is elhagyták. A tavasz ellenére is hideg volt a vastag téglafalak között. Szándékosan dobogtam, hogy kongjanak a lépéseim. Lestatnak kijár annyi tisztelet, hogy jelzem az érkezésemet, mielőtt belépnék hatalmas és egyszerű birodalmába.

A nagy udvar üresen ásított. A madarak hangosan énekeltek a Napóleon út fáinak sűrű lombjai között. Az emeleten megálltam, hogy kinézzek az egyik ablakon. Bár alhatnám át a nappalt a közeli tölgyfa ágai között! Micsoda eszelős gondolat! Bár talán valahol, messze a kínoktól, amelyeket itt élünk át, van egy szűz, töretlen őserdő, ahol sűrű, sötét gubót szöhetnék az ágak közé, mint egy gonosz rovar, és alhatnék benne, míg el nem jön az ideje a vadászatnak.

Merrickre gondoltam. Nem tudhattam, mit hoz neki a készülődő nappal. Féltettem. Utáltam magamat, és rettenetesen kívántam Merricket. Kívántam Louis-t. Társaimnak akartam őket, ami mélységes önzés, mégis úgy tűnik, hogy egy vámpír nem lehet meg az egyszerű társaság nélkül amire én gondoltam.

Végre megérkeztem a fehér falú, tágas kápolnába. A színes üveglablakokon össze voltak húzva a fekete szerzsfüggönyök, mint mostanában mindig, mert Lestatot már nem volt könnyű elvinni a kelő nap előtt.

Nem égett gyertya az itteni méltóságteljes szentek előtt.

Lestatot ugyanolyan állapotban találtam, mint mindig. A bal oldalán feküdt, ibolyakék szeme nyitva volt. A fekete zenegépből folyamatosan gyöngyöztek a szépséges zongorafutamok.

Lestat haján és vállán megült a por, mint rendesen. Borzadva láttam, hogy az arca is poros. Zavarná vajon, ha letörülgetném? Nem

tudtam. Ólomnehéz, szörnyű szomorúság ült rajtam.

Leültem mellé. Úgy ültem, hogy lásson. Aztán vakmerően elzártam a zenét, és kapkodva, magamat is meglepő zaklatottsággal kitálaltam a történetet.

Elmondtam neki mindent. Meséltem szerelmemről Merrick iránt és Merrick képességeiről. Meséltem a kísértetről, amely eljött hozzánk. Elmondtam, hogyan hallgatta Louis a muzsikát, amelyet Claudia játszott. Elmondtam, hogy Louis néhány éjszaka múlva el akar hagyni minket.

– Nem tudom, mivel lehetne visszatartani – vallottam be. – Nem fogja bevárni, hogy felébredj, legdrágább barátom. Elmegy. Nem tudom rábírní, hogy változtasson a döntésén. Vitatkozhatnék, hogy addig várjon, amíg felépülsz, de azt hiszem, nem akarja még egyszer elveszíteni a bátorságát. Most van bátorsága, hogy befejezze. Ez volt az, ami sokáig hiányzott belőle.

Visszatértem a részletekre. Leírtam Louis-t, miként fülelt a zenére, amelyet én nem hallhattam. Leírtam még egyszer a szellemidé-zést. Talán olyasmit is mondtam, amit első alkalommal kihagytam.

– Csakugyan Claudia volt? – kérdeztem. – Ki mondhatná meg közülünk, hogy igen-e vagy nem?

Hozzáhajoltam, megcsókoltam, és azt mondtam neki:

– Most nagyon nagy szükségem van rád. Ha másért nem, azért, hogy elbúcsúzz tőle.

Visszahúzódtam, néztem az alvó testet. Se a tudatában, se a tartásában nem történt érzékelhető változás.

– Egyszer felébredtél – mondtam. – Akkor ébredtél fel, amikor Sybelle muzsikált neked. De aztán magaddal vitted a zenét, és visszamerültél önző álmobba. Önző vagy, Lestat, mert itt hagytad, akiket teremtettél: Louis-t és engem. Ott hagytál, és ez nem volt tisztességes tőled. Elő kell jönnöd az álomból, szeretett mesterem, föl kell kelned Louis-ért és értem.

A sima arc meg sem rezzent. Ibolyakék szemét túl nagyra nyi-

ANNE RICE: MERRICK

totta, hogy halott lehessen. Ám a test nem mutatott más életjelt.

Lehajoltam, hideg arcához szorítottam a fületem. A gondolataiban nem olvashatok, mert a teremtménye vagyok, de talán kitalálhatok valamit abból, ami a lelkében történik.

Semmit sem hallottam. Visszakapcsoltam a zenét.

Megcsókoltam Lestatot, otthagytam, és elmentem a rejtekhelyemre. Talán még sose vártam ennyire a feledést.

22

Másnap este elindultam megkeresni Merricket.

A ház sötéten, üresen állt a koszlott környéken. Egyedül a gondnokot találtam otthon. Játszva felmásztam a szín fölé épített emeletre, és láttam, hogy az öreg szivar elégedetten üldögél odabent, sört iszik és nézi a monstrum színes tévéjét.

Ez borzasztóan felzaklatott. Merrick úgyszólván megígérte, hogy találkozik velem. Hát hol másutt, mint a régi házban?

Meg kellett találnom. Fáradhatatlanul kutattam utána a városban, felhasználva minden telepatikus képességemet.

Louis ugyancsak eltűnt. Míg Merricket kerestem, négyszer is visszamentem a Royale utcai lakásba. Egyszer sem találtam ott Louis-t, egyetlen jel sem mutatott arra, hogy járt volna otthon.

Végül annyira kétségbeestem, hogy jobb belátásom ellenére odamerészkedtem Tölgyes Rejtekhöz, az anyaházhoz, hátha kikémlelhetem Merricket.

Megálltam a sűrű tölgyerdőben, az udvarháztól északra, és pár perc után már láttam is apró alakját a könyvtárban.

Ugyanabban az ökörvérszínű bőrszékben ült, amit első találkozásunk idején, kislány korában kisajátított. Megbújt a repedezett régi bőrrel kárpitozott fotelben, és mintha aludt volna. Közelebb lopóztam, és megállapítottam kifinomult vámpír érzékszerveimmel, hogy részeg. Flor de Caña rumospalack és egy pohár állt mellette a padlón,

mindkettő üres.

Ami a többi talamascást illeti, az egyik a könyvtárban volt, a polcokon keresgélt valamit nagy szorgalmasan. A többiek az emeleti szobáikban tartózkodtak.

Ott, ahol most volt, persze nem közeledhettem Merrickhez. Az a kínos érzésem támadt, hogy ő tervezte ki így. Ha pedig így van, az lehet az oka, hogy fél a megbolondulástól. Ebben az esetben csak helyeselhettem.

Elszakadtam a frappáns kis látványtól – a holtrészeg Merricktől, akit nem érdekel, mit gondolnak róla a többiek –, és folytattam kutatásomat Louis után. Tővé tettem a várost, de mindhiába.

A hajnal előtti órákban az elsötétített kápolnában szendergő Lestat előtt járkáltam és magyaráztam, hogy Merrick elrejtőzött, Louis pedig eltűnt.

A végén leültem a hideg márványpadlóra, úgy, ahogy az előző este.

– Tudnám, ugye? – kérdeztem alvó mesteremtől. – Tudnám, ugye, ha Louis megölte volna magát? Megérezném, ugye? Ha tegnap hajnalban történt, megéreztem volna, mielőtt behunytam a szememet.

Lestat nem válaszolt. Arcában és tartásában semmi sem biztatott azzal, hogy valaha is felelni fog.

Úgy éreztem magamat, mintha az egyik szent szobrához beszél-nék lázasan.

Mikor a következő éjszaka is ugyanígy telt, nagyon megrémültem. Hogy napközben mit művelt Merrick, azt el sem képzelhettem, ám ismét részegen darvadozott a könyvtárban, ahol ezúttal egyedül volt. Megint az egyik gyönyörű, selyem ingruháját viselte, ezúttal lángvöröset. Miközben a távolból lestem, bejött az egyik rendtag, egy öregember, akit valaha ismertem, és nagyon szerettem, és ráterített Merrickre egy puha fehér gyapjútakarót.

Elszeleltem, mielőtt észrevehettek volna.

Portyáztam Louis kedvenc városnegyedeiben, átkoztam maga-

mat, amiért annyira tiszteltem az elméjét, hogy sose tanultam meg olvasni benne, amiért annyira tiszteltem a magánéletét, hogy sose tanultam meg letapogatni a jelenlétét; átkoztam magamat, amiért nem ígértettem meg vele, hogy egy adott időpontban találkozok velem a Royale utcai lakásban. Aztán leszállt a harmadik éjszaka.

Mivel láttam, hogy Merrick mást se csinál, mint régi jó szokása szerint a sárga földig leissza magát rummal, egyenesen a Royale utcába mentem, hogy írjak egy levelet Louis-nak, ha netán előkerülne, amíg nem vagyok otthon.

Nyomorultul éreztem magamat. Már akár az is lehetséges, hogy Louis nem létezik földi alakjában. Teljesen ésszerűnek tűnt, hogy elhamvasztotta magát a felkelő nappal, és ezeket a szavakat, amelyeket írok, senki sem fogja elolvasni.

Ettől függetlenül leültem a hátsó szalonban Lestat cifra íróasztalához, ahhoz az asztalhoz, amely a szoba belseje felé van fordítva, és sietve írni kezdtem:

„Beszélned kell velem! Engedned kell, hogy beszéljek veled! Ez tisztességtelen tőled, hogy nem hagyod! Annyira aggódok érted! Emlékezz, L., hogy megtettem, amit kértél. Feltétel nélkül együttműködtem veled. Természetesen megvoltak a magam indokai. Hajlandó vagyok elismerni Hiányzott Merrick. Megszakadt érte a szívem. De tudatnod kell, hogy mi van veled!”

Alig kanyarítottam alá a D betűt, amikor felpillantva azt láttam, hogy Louis a folyosóra nyíló ajtóban áll.

Kutya baja volt. Fürtös fekete haját szépen megfésülte, és fürkészőn nézett. Hátradőltem, nagyot sóhajtottam a kellemes meglepetéstől.

– Hát te itt vagy, és hagyod, hogy rohangáljak, mint egy ámokfutó? – Szép szürke bársonyöltönyt viselt sötétlila nyakkendővel. Megdöbbenésemre még ékköves gyűrűket is húzott.

– Mi ez a szokatlan pipere? – kérdeztem. – Áruld csak el, öregem. Engem meg már az elmebaj kerülgetett!

Megrázta a fejét és integetett hosszú, keskeny kezével, hogy hallgassak. Leült a szalon túlsó végében a pamlagra, és rám szögezte a szemét.

– Még sose láttalak ilyen piperkóc öltözékben – jegyeztem meg.
– Hiszen te kész arszlán vagy. Mi történt?

– Nem tudom, mi történt – felelte majdnem élesen. – Neked kell elmondanod. – Türelmetlenül integetett. – Gyere már ide, David, foglald el a régi székedet, ülj közelebb hozzám!

Tettem, amit mondott.

Nemhogy gyönyörűen kicsípte magát, de még diszkrét férfikölnit is locsolt magára!

Szeme ideges energiával villogott.

– David, nem bírok másra gondolni, mint rá. Olyan, mintha sose szerettem volna Claudiát – gyónta elcsukló hangon. – Komolyan mondom, hogy olyan, mintha sem örömet, se bánatot nem ismertem volna Merrick előtt! Olyan, mintha Merrick rabszolgája lennék. Mehetek akárhova, tehetek akármit, mindig Merrickre gondolok – közölte. – Ha eszem, az áldozat a karjaim között változik át Merrickké. Csitt, ne mondj semmit, míg be nem fejezem. Merrickre gondolok a koporsómban, mielőtt fölkel a nap. Merrickre gondolok, mikor felébredek. Merrickhez kell mennem, és mihelyt ettem, megyek oda, ahol láthatom, David, igen, az anyaház közelébe, a helyre, amelyet réges-régen megtiltottál zavarnunk! Odamegyek. Ott voltam tegnap éjszaka, amikor jöttél, hogy leskelődj utána. Láttalak. Előző éjszaka is ott voltam. Érte élek, és lángra gyúlok, ha látom a hosszú ablakok mögött! Kívánom őt. Ha egyhamar nem jön el onnan, akkor én megyek utána, bár esküszöm, nem tudom, mit akarok tőle azon kívül, hogy mellette akarok lenni!

– Hagyd abba, Louis, hadd magyarázzam el, mi történt...

– Hogy az ördögbe tudnál megmagyarázni egy ilyen dolgot? Én hadd öntsem ki a szívemet, öregem! Hadd valljam be, hogy minden akkor kezdődött, amikor megláttam. Te tudtad. Láttad. Próbáltál fi-

gyelmeztetni. De nekem fogalmam sem volt, hogy ilyen heves lesz ez az érzés! Bíztam benne, hogy tudom majd fegyelmezni. Édes Istenem, hány halandót utasítottam el e kétszáz év során, hányszor fordítottam hátat kósza lelkeknek, akik oly erősen vonzottak, hogy sírnom kellett?

– Hagyd abba, Louis, és figyelj rám!

– Nem fogom bántani, David! – mondta. – Esküszöm! Nem akarom bántani! A gondolatát se bírom elviselni, hogy úgy igyam, mint egykor Claudiát, ó, az a rettenetes, borzasztó tévedés, Claudia megteremtése! Nem fogom bántani, esküszöm, de látnom kell, vele kell lennem, hallanom kell a hangját! David, ki tudod hozni Tölgyes Rejtekből? Ki tudod módolni, hogy találkozzék velem? Rá tudod bírni, hogy hagyja abba enyelgését a rummal, és jöjjön haza az öreg házba? Képesnek kell lenned rá, különben megőrülök!

Alighogy abbahagyta, rögtön megszólaltam, és nem engedtem, hogy belém fojtsa a szót.

– Megkötött téged, Louis – mondtam. – Ez varázslat. Most pedig maradj csendben, és figyelj rám! Ismerem Merrick trükkjeit, és ismerem a varázslatot. Az ő varázslata pedig olyan ősi mint Egyiptom, olyan ősi mint Róma és Hellász. Megkötött téged, öregem, boszorkánysággal vett rá, hogy beleszeress. A fenébe, nem kellett volna hagynom, hogy megtartsa azt a véres ruhát! Nem csoda, ha nem akarta engedni, hogy hozzányúljak. A te véred volt rajta. Ó, micsoda ostoba voltam, hogy nem láttam, mit művel! De még beszélgettünk is ilyesfajta varázslásokról! Á, ez már tényleg túlmegegy mindenben! Nála hagyom azt a véres selyemruhát, erre ilyen ősrégi babonáskodásra használja!

– Nem, ez nem lehetséges! – mondta élesen. – Ezt egyszerűen nem fogadom el! Szeretem őt, David! Arra kényszerítesz, hogy olyan szavakat használjak, amelyek a legnagyobb fájdalmat okozzák neked. Szeretem őt, kívánom őt: kívánom a társaságát, a bölcsességet és a jószágot, amelyet megláttam benne. Ez nem varázslat.

– Pedig az, öregem, hidd el nekem! – mondtam. – Ismerem őt, és ismerem a varázslatot! A véredet használta hozzá. Hát nem látod? Ez a nő nemcsak hisz a varázslatban, de ért is hozzá! Talán egymillió halandó varázsló élt és halt az elmúlt ezer évben, de hány volt közöttük az igazi? Merrick tudja, mit csinál! Ott volt a véred a ruháján! Megbabonázott, és nem tudom, mivel törhetnék meg a varázslatot!

Egy darabig hallgatott.

– Nem hiszek neked – mondta. – Nem, ez nem lehet igaz! Túlságosan teljes dolog ez, amit érzek.

– Emlékezz, Louis, mit meséltem róla! Gondolj a látomásokra, amelyeket rám küldött alig néhány napja, az első találkozásunk után! Ugye emlékszel, meséltem, hogy mindenütt őt láttam.

– Ez nem ugyanaz, David, én a szívemről beszélek.

– Ugyanaz, öregem – erősködtem. – Mindenütt őt láttam, és miután megjelent nekünk Claudia, Merrick bevallotta, hogy azok a látomások is a varázslathoz tartoztak. De hiszen mindent elmeséltem, Louis! Meséltem a szállodai kis oltárról, arról, hogy szerezte meg a zsebkendőmön a véretem a homlokom verejtékéből! Louis, figyelj már ide!

– Te befeketíted őt – mondta olyan szelíden, amennyire ezt lehet mondani –, azt pedig nem fogom túrni. Én nem így látom őt. Rá gondolok, és őt akarom. A nőt akarom, akit abban a szobában láttam. Mit mondasz következőnek? Hogy Merrick nem gyönyörű? Hogy Merrickben nincs ösztönös kedvesség? Hogy Merrick nem az egyetlen a halandó ezrek között, akit tudnék szeretni?

– Louis, bízol te magadban, ha vele vagy? – kérdeztem.

– Igen, bízom – felelte erényesen. – Gondolod, hogy képes lennék bántani?

– Azt hiszem, megtanultad, mit jelent a „vágy” szó.

– A vágy azt jelenti, David, hogy a társaságában akarok lenni. Hogy közel akarok lenni hozzá. Hogy meg akarom beszélni vele, amit láttam. Hogy... – Elhallgatott, és egy pillanatra szorosan be-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

hunyta a szemét. - Ez elviselhetetlen, hogy ennyire szükségem legyen rá, ennyire kívánjam! **0** pedig kint bujkál abban a nagy vidéki házban, és én nem férközhetek a közelébe anélkül, hogy ne bántsam a Talamascát, hogy ne sértsem meg a törékeny tapintatot, amelyen egész létezésünk múlik!

- Hála Istennek, hogy legalább ennyi józan eszed van - szóltam rá erélyesen. - Mondom, hogy varázslat! Ha bízol magadban, akkor mihelyt Merrick elhagyja az anyaházat, közösen megyünk el hozzá, és megkérdezzük, mi az igazság. Megkérdezzük, hogy ez valóban nem több varázslatnál?

- Nem több - ismételte megvetően. - Nem több, azt mondog? Nem több *varázslatnál*? - Vádlón meredt rám. Még sose láttam ilyen ellenségesnek. Igazság szerint még sose láttam ellenségesnek. - Nem akarod, hogy szeressem, ugye? Erről van szó?

- Nem, nem erről! De mondd azt, például, hogy igazad van, nem történt varázslat, a szíved szól hozzád - akkor vajon kívánnám, hogy még jobban beleszeress? Természetesen nem! Fogadalmat tettünk, te és én, hogy nem bántjuk ezt a nőt, nem tesszük tönkre törékeny halandó világát a vágyainkkal! Louis, ha olyan megveszekedetten szereted, akkor tartsad magad ehhez a fogadalomhoz. Mert ha szereted, ezt teszed. Ha szereted, felé se mész többé!

- Nem tehetem! - suttogta, és a fejét rázta. - **0** érdemel annyit, hogy tudja, mi van a szívében! Megérdemli ezt az igazságot! Semmi sem lesz belőle, nem is lehet, de Merricknek tudnia kell. Tudnia kell, hogy rajongok érte, hogy betöltötte a gyászom okozta űrt, amely elpusztíthatott volna, sőt még mindig elpusztíthat!

- Ez tűrhetetlen! - mondtam. Úgy haragudtam Merrickre! - Javaslom, lopakodjunk oda Tölgyes Rejtekekhez, de engedned kell, hogy ott én irányítsak! Ha tehetem, közel megyek az ablakához, és megpróbálom felkelteni. Lehetséges, hogy éjfél után egyedül tartózkodik az első emeleten. Talán még be is mehetek. Pár napja még elképzelhetetlennek tartottam volna. De ne feledd, el kell jönnöd egyetlen in-

ANNE RICE: MERRICK

tésemre!

Bólintott.

- Mellette akarok lenni, de előbb ennem kell. Nem szomjazhatok, amikor találkozom vele. Örültség lenne. Jöjj velem vadászni!

Aztán éjfél után, jóval éjfél után - megyünk!

Gyorsan találtunk magunknak áldozatokat.

Hajnali kettőkor közelítettük meg Tölgyes Rejteket. Ahogy reméltem, sötét volt az egész házban. Senki se volt ébren. Néhány perc alatt felderítettem a könyvtárt.

Merrick nem volt ott. A rumja és a pohara sem. Mikor végigmentem az emeleti tornácon, olyan halkán, ahogy csak tudtam, nem találtam a szobájában.

Visszatértem Louis-hoz, aki a sűrű tölgyek között várt.

- Nincs Tölgyes Rejteken. Azt hiszem, rosszul számítottunk. Otthon kell lennie New Orleansban. Valószínűleg ott vár, azt várja, hogy működjön a kis varázslata.

- Nem ócsárolhatod örökösen ezért! - mondta Louis haragosan.

- David, az ég szerelmére, engedd, hogy egyedül menjek hozzá!

- Ki van zárva - feleltem.

Visszafordultunk a városba.

- Nem közeledhetsz hozzá ezzel a megvetéssel! - mondta Louis.

- Hadd beszéljek vele. Nem akadályozhatod meg. Nincs jogod hozzá.

- Ott leszek, mikor beszélsz vele - mondtam hidegen. És meg is akartam tartani a szavamat.

Mikor megérkeztünk New Orleansban az öreg házhoz, rögtön tudtam, hogy Merrick otthon van.

Rászóltam Louis-ra, hogy várjon, megkerültem a házat, ahogy pár napja tettem, meggyőződtem róla, hogy a gondnokot elküldték-e, aztán visszatértem Louis-hoz, és közöltem, hogy most már mehetünk az ajtóhoz.

Tudtam, hogy Merrick az első hálósobában lesz. Nem kedvelte

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

a szalont. Nagy Nananne szobáját szerette.

- Egyedül akarok menni - mondta Louis. - Te várhatsz itt, ha akarsz.

Elöttem lépett fel a tornácra, de gyorsan utolértem. Kinyitotta az ajtót, amely nem volt bezárva. A színes üveg megcsillant a fényben.

Bent rögtön a hálósobához ment. Követtem.

Merrick, aki most is olyan szép volt piros selyemruhájában, mint mindig, felugrott a hintaszékből, és repült Louis karjaiba.

Minden porcikám veszélyt kiáltott, és a szívem kettéhasadt. A szoba álmatag és kedves volt a virrasztó gyertyáival.

Ők ketten pedig - Louis és Merrick - szerették egymást, ehhez nem fért kétség. Szótlanul figyeltem, ahogy Louis összecsókolja Merricket, belefúrja hosszú fehér ujjait Merrick hajába. Néztam, ahogy megcsókolja Merrick hosszú nyakát.

Elhúzódott tőle és nagyot sóhajtott.

- Varázslat, ugye? - kérdezte tőle, bár a kérdést inkább nekem szánta. - Hogy csak rád tudok gondolni, akárhova menjek, akármit csináljak? Hogy minden áldozatban téged talállak? Ó, igen, gondolj csak bele, Merrick, gondolj arra, mit teszek, hogy életben maradjak, ne ringasd magad álmokba! Gondolj ennek a hatalomnak a szörnyű árára! Gondolj a purgatóriumra, amelyben élek.

- Veled vagyok-e abban a purgatóriumban? - kérdezte Merrick. - Adok neked valamilyen vigasztalást a lángok között? Purgatórium volt számomra minden nappal és éjszaka nélküled! Megértem a szenvedésedet. Már akkor megértettem, amikor még nem is néztünk egymás szemébe.

- Mondd meg neki az igazat, Merrick - szóltam közbe. Elhúzódtam tőlük az ajtóhoz. - Igazat mondjál, Merrick. Tudni fogja, ha hazudsz. Megkötötted? Nekem se hazudj, Merrick.

Egy pillanatra elszakadt Louis-tól, és rám nézett.

- David, *neked* mit adtam a varázslatommal? - kérdezte. - Mi mást, mint látomásokat? Éreztél vágyat? - Visszafordult Louis-hoz.

– Mit kívánsz tőlem? Hallani akarod, hogy lelkem ugyanolyan rab-szolgád mint amennyire a te lelked az enyém? Ha ez varázslat, Louis, akkor kölcsönösen megkötöttük egymást. David tudja, hogy az igazat mondom.

Akárhogy igyekeztem, nem találtam benne hazugságot. Titkokat találtam, amelyeket nem fejthettem meg. Túlságosan jól őrizte a gondolatait.

– Te játszol – mondtam. – Mit akarsz?

– Nem, David, nem szabad így beszélned velem! – tiltakozott Louis. – Nem fogom túrni. Most menj, hadd beszéljek velem! Nagyobb biztonságban van mellettem mint Claudia, mint bármely halandó, akit valaha érintettem! Menj most, David. Hagyj kettesben velem, különben esküszöm, harcolni fogunk egymással!

– Kérlek, David! – mondta Merrick. – Hadd legyen az enyém ez a pár óra övelem; egyébként legyen minden akaratom szerint. Hadd legyen itt mellettem. Beszélni akarok velem. Meg akarom mondani neki, hogy a szellem hazudott. Ráérősen akarom csinálni, bizalommal teli, meghitt hangulatban.

Odajött hozzám. A vörös selyem surrogott a járásától. Megcsapott a parfümjével. Átkarolta a nyakamat, éreztem csupasz mellének melegét a vékony kelme alatt.

– Menj most, David, kérlek! – mondta gyengéden, és részvétellel nézett rám.

Mindezekben az években, amelyekben ismertem és kívántam, amelyekben olyan keservesen hiányzott – mindezekben az években semmi sem fájt annyira mint ez az egyszerű kérés.

– Menjek? – kérdeztem halkán. – Hagyjalak kettesben benneteket? Menjek?

A szemébe néztem egy hosszú pillanatra. Szenvedést, könyörgést láttam benne. Aztán Louis-hoz fordultam, aki olyan ártatlan szorongással kémlelt, mintha a kezemben lenne a sorsa.

– Úgy bántsd őt, hogy esküszöm, nem kell hiába sóvárognod a

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

halált – figyelmeztettem fojtott, gonosz hangon. – Vagyok olyan erős, hogy pontosan azon a módon pusztítsalak el, amitől félsz.

Iszonyodó rémület ült ki a vonásaira.

– Tőz lesz – mondtam –, és lassú halált halsz, ha bántod őt. Erre – tettem hozzá egy pillanatnyi szünet után – szavamat adom.

Kínosan nyeldekelt, aztán bólintott. Mintha mondani akart volna valamit; szomorú szeme mély fájdalomról beszélt. Végül annyit motyogott:

– Bízzál bennem, testvérem. Nem kell ilyen borzasztó dolgokkal fenyegetned valakit, akit szívelsz, és nekem sem kell hallanom őket, miután mindketten annyira szeretjük ezt a halandó asszonyt.

Merrickhez fordultam. Csak Louis-ra volt szeme. Olyan távol volt tőlem ezekben a percekben, mint mindig. Gyöngéden megcsókoltam. Szinte rám se nézett, míg visszacsókolt. Mintha udvariaságból tette volna. Ugyanúgy bele volt örülve Louis-ba, mint az öbelé.

– Isten áldjon, édesem! – súgtam, aztán kimentem a házból.

Egy percig fontolgattam, hogy megbújok a bozótban, és kikémlelem, miről beszélnek az első szobában. Merrick védelme érdekében ez tűnt volna bölcs dolognak – viszont ő is ezért gyűlölt volna a legjobban.

Úgyis tudná, hogy ott vagyok, sokkal inkább észrevenne mint Louis. Úgy tudná, mint azon az éjszakán, amikor az ablakánál álltam Tölgyes Rejteken, tudná a boszorkány fogékonyságával, amely erősebb Louis vámpírérzékeinél, és örökre meggyűlölné miatta.

Mikor elképzeltem, ahogy kilép az ajtón, és felelősségre von, mikor elképzeltem, micsoda megaláztatást zúdíthatnék magamra ezzel a döntéssel, otthagytam a házat, és gyorsan elindultam a belvárosba.

Ismét Lestatnak gyóntam a Szent Erzsébet zárda kietlen kápolnájában.

És ismét meg voltam győződve róla, hogy nincs szellem a testé-

ben, és jajszavam süket fülekre talál.

Imádkoztam, hogy Merricknek ne essék baja, Louis ne kockáztassa a haragomat, és Lestat lelke térjen vissza majd egy éjszakán a testébe, mert szükségem van rá. Rettenetesen szükségem van rá. Rettenetesen egyedül vagyok az éveimmel, a tudásommal, a tapasztalataimmal és a kínjaimmal.

Veszedelemesen világosodott az ég, mikor otthagytam Lestatot és elindultam a titkos helyre, a lakatlan épületbe, amely alatt vaskoporsómat tartom.

Fajunkra nem jellemző ez a lakás: a lehangoló, régi építmény, amelynek pincéjét olyan vasajtók választják el a felvilágtól, hogy magányos halandó nem próbálkozhat a kinyitásával.

Lefeküdtem a fagyos sötétségben, magamra húztam a koporsó tetejét amikor különös rémület rohant meg. Olyan volt, mintha valaki beszélne hozzám, követelné, hogy figyeljek rá, próbálná közölni velem, hogy iszonyú hibát követtem el, és lelkifurdalással fogok fizetni érte, mert ostoba, hívságos dolgot műveltem.

Késő volt, hogy reagálhassak az indulatok zűrzavarára. Osont felém a pirkadat, megfosztott a melegtől és az élettől. Utolsó gondolatom az volt, hogy gögből hagytam egyedül azt a kettőt, mert kirekesztettek maguk közül. Úgy viselkedtem, mint egy iskolásfiú, és meg fogom fizetni az árát.

A pirkadatot követte a napkelte, és a meghatározatlan ideig tartó álom. Este felébredtem, szemhéjam felpattant, kezem nyúlt a koporsó fedeléért, hogy fölemelje, aztán visszahullott.

Valami megakadályozta, hogy most nyissam ki a koporsót. Bár utáltam fojtogató szűkösségét, megmaradtam benne, az egyetlen igazi sötétségben, amelyen nem látott át vámpírszemem.

Azért maradtam, mert visszatért a hajnali fejtelenség rémület – a kínzó tudat, hogy gögös ostobaság volt kettesben hagynom Merricket és Louis-t. Zavart éreztem még a levegőben is, amely körülvelt. Behatolt a koporsómba, be tudtam lélegezni.

Valami rettenetesen elromlott, de ez elkerülhetetlen volt, gondoltam gyászosan. Olyan mozdulatlanul feküdtem, mintha Merrick valamelyik ígézete kötött volna meg. Ám ez nem az ő varázslata volt, hanem a gyász és a megbánás – a rettenetes, kízó megbánás.

Átengedtem őt Louis-nak. Persze, nem lesz semmi baja, hiszen semmi se vehetné rá Louis-t, hogy átnyújtsa neki a Sötét Ajándékot, még akkor se, ha maga Merrick könyörögne érte! Merrick pedig, okoskodtam tovább, sose kérné, sose lenne olyan ostoba, hogy eldobja egyetlen, nagyszerű lelkét. Nem, ez csak az én bánatom, mert ezek szeretik egymást, és én hoztam össze őket, és mostantól az övék minden, ami Merrické és az enyém lehetett volna.

Nos, ezen nem érdemes búsulnom. Megtörtént, nekem pedig oda kell mennem, látnom kell őket együtt, látnom kell, hogyan néznek egymásra, újabb ígéreteket kell kicsikarnom belőlük, ami úgyse fog többet jelenteni annál, hogy megpróbálok közéjük férkőzni, aztán tudomásul kell vennem, hogy Louis lett Merrick ragyogó csillaga, akinek a fényénél én nem világítok.

Csak hosszú idő után nyitottam fel a koporsó hangosan csikorgó fedelét. Elindultam a nyirkos régi pince lépcsőjén a fenti kietlen helyiségekbe.

Megálltam egy téglafalú, üres teremben, amely valaha áruházként szolgált. Semmi se maradt régi dicsőségéből, csak néhány mocskos vitrin és polc. Vastag por lepte az ócska, göcsörtös deszkapadlót.

Álltam a tavaszi melegben és a puha porban, beszívtam a penész és a téglaszagát, bámultam a kirakat szutykos üvegén túl az elhanyagolt utcát, ahol néhány lámpa világított csüggedten és konokul.

Miért ácsorgok én itt?

Miért nem indulok Merrickhez és Louis-hoz? Miért nem megyek enni, ha a vér hiányzik? Hiszen szomjazom. Miért állok egyedül a homályban? Arra várok, hogy még jobban szenvedjek, még kínosabb legyen a magányom, hogy a vadállat borotvaéles érzékeivel vadász-

hassak?

Aztán fokozatosan bekerített a felismerés, elszigetelt a sivár környezettől, és megmutattam a szememnek azt, amit az elmém kétségbeesetten próbált tagadni.

Merrick állt előttem, ugyanabban a piros selyemruhában, amelyet az éjszakai rövid találkozáson viselt, és egész lényét megváltoztatta a Sötét Ajándok.

Bársonyos bőre valósággal világított a vámpírtúztól, zöld szeme ugyanúgy szivárványlott, mint Lestaté, Armand-é, Mariusé, igen, igen, és még egyszer igen, igen, mint mindannyiunké! Hosszú barna haja démonian fénylett, gyönyörű száján megjelent az örök, tökéletes, természetellenes zománc.

– David! – kiáltotta, és rohant a karjaimba. Még jellegzetes hangját is átszínezte a vér.

– Jóságos Isten! Hogy engedhettem ezt! – Képtelen voltam megérinteni, kezem a válla fölött tétozva, aztán mégse bírtam tovább, és magamhoz rántottam. – Isten bocsásson meg nekem, Isten bocsásson meg nekem! – Úgy szorítottam, hogy fájt neki; úgy, mint ha senki sem téphetné ki többé a karjaimból. Nem érdekelt, hogy meghallják-e a halandók. Az se érdekelt volna, ha az egész világ megtudja.

– Nem, David, várj! – könyörgött, mikor ismét szóra nyitottam a számát. – Nem érted, mi történt. Megtette, David, kiment a napra! Hajnalban csinálta, miután engem elvett, és elrejtett, és megmutatott mindent, amit tud, és megígérte, hogy este ismét eljön hozzám! Megcsinálta, David! Kiment a napra, és feketére égett!

Az arcán patakozó, szörnyű könnyek a fajtalan vértől villogtak.

– David, nem tehetnél valamit, hogy megmentsd? Nem tudnád visszahozni valahogyan? Az egész az én bűnöm, David! Tudtam, mit teszek, én vettem rá, én dolgoztam meg fondorlatosan! Felhasználtam a vérét, felhasználtam, ruhám selymét! Felhasználtam minden természetes és természetellenes hatalmam! Még többet is meggyó-

nok, ha eljön az ideje! Mindent elmondok neked! Az én bűnöm, hogy elment, esküszöm, hogy az enyém, de nem tudnád visszahozni?

23

Louis nagy körültekintéssel dolgozott.

Elhozta politúros koporsóját, a tiszteletre méltó korú műtárgyat a Royale utcába, és kitette a magas falakkal elzárt hátsó udvarba.

Búcsúlevelét az emeleti asztalon hagyta, azon az asztalon, amelyet valamennyien – én, Lestat és Louis – használtunk, ha valami fontosat akartunk írni. Aztán lement az udvarra, leemelte a koporsója fedelét, és félretette, hogy telibe kapja a felkelő napot.

Nekem címezte naiv búcsúlevelét.

Ha jól tudom, el fog hamvasztani a napfény. Nem vagyok elég öreg, hogy megússzam súlyos égéssel, se elég fiatal, hogy véres húst hagyjak azokra, akik majd elvisznek. Hamu leszek, amivé Claudia vált, neked pedig, szeretett Davidem, szét kell szórnod a hamvaimat a kedvemért.

Nem kétlem, hogy nem tagadod meg tőlem a végső szabadulást, mert mire rátalálsz arra, ami maradt belőlem, már találkoztl Merrickkel, fogalmat alkothattál árulásom és szeretetem mértékéről.

Igen, a szeretetre hivatkozom, ha magyarázni kell, miért tettem Merricket vámpírrá. Ebben nem hazudhatok. Ha számít egyáltalán, akkor tudd meg, eredetileg csak meg akartam ijesztetni, közel akar-

tam vinni a halálhoz, hogy ezzel riasszam vissza, kényszeríteni akarom, hogy könyörögjön a megmentéséért.

De ahogy elkezdődött, végig kellett rohannom a folyamaton, olyan tiszta szándékkal és tiszta szenvedéllyel, amelyhez foghatót sose éltem át. Most pedig – lévén az a romantikus bolond, aki vagyok, lévén a kétséges tettek lanya bajnoka, lévén, hogy mint mindig, képtelen vagyok együtt élni akaratom és vágyaim következményeivel, rád hagyom ezt a gyönyörű fiókat, Merricket, akit szeretni fog pallérozott szíved.

Akármennyire gyűlölsz, arra kérlek, add át Merricknek néhány ékszeremet és ereklyémet. Arra is kérlek, hogy add oda neki a festményeket amelyeket tervszerűtlen gyűjtögettem sok száz év alatt, amelyeket remekműveknek tart a világ. Minden, ami értékes, legyen Merrické.

Ami kedves mesteremet, Lestatot illeti, ha felébred, mondd el neki, hogy átléptem a sötétségbe, és nem reménykedem félelmetes angyalaiban, átléptem a sötétségbe, ahol nem számítok másra, csak a forgószelekre vagy a semmire, amelyeket oly gyakran leírt. Nevemben kérjed a bocsánatát, amiért nem halogattam távozásomat, hogy bűcsút vehessek tőle.

Ezzel megérkeztem hozzád, barátom. Nem reménykedem a megbocsátásodban. Nem is kérem.

Nem hiszem, hogy vissza tudnál hozni a hamuból a kínszenvedésbe, de ha úgy véled, hogy tudod, és sikerül is, akkor legyen meg a te akaratod. Mert az tagadhatatlan, hogy elárultam a bizalmadat. Merrick semmiféle bájolása sem mentheti tetteimet, bár ő azt állítja, hogy ő vett rá varázslattal, amit én nem értek.

Annyit értek, hogy szeretem, és nem tudom elképzelni, hogy nélküle létezzek. Ám a lét már nem olyasmi, amit elvárhatok magamnak.

Most elmegyek oda, amit bizonyosságnak tekintek: a halálba, amely könyörtelen, elkerülhetetlen, feltétlen – amely elvette az én

Claudiámat.

Ez volt a levél, amelyet régiesen hosszú betűkkel írt a modern velinpapírra. És a test?

Jól számított, és hamuvá lett ő is, mint a gyermek, akit valamikor elvett tőle a balsors?

Hát nem.

A koporsóban, amely fedél nélkül tátotta a száját az éjszakára, a feketére égett hasonmása feküdt annak a lénynek, akit Louis-ként ismertem. Olyan tömörnek látszott, mint egy pólyáiból kigöngyölt múmia. Ruhája csúnyán elszenesedett, de megmaradt. A koporsó megfeketedett a rémalak körül. Se az arcát, se a kezét – egyáltalán semmijét – nem kezdte ki a szél. Ép volt a legapróbb részletig.

Mellette térdelt a hideg köveken az összekulcsolt kezű Merrick, és a szénfekete testet bámulta.

Lassan, nagyon lassan kinyújtotta a kezét, puha mutatóujjával megérintette Louis égett kézfejét, majd iszonyodva visszakapta. Az üszkös hús nem mélyedt be az érintéstől.

– Olyan kemény, David, mint a szén! – kiáltotta. – Miként szórhatná szét a szél, hacsak ki nem veszed a koporsóból, és szét nem taposod? Azt pedig nem teheted, David! Mondd, hogy nem!

– Valóban nem! – feleltem. Járkálni kezdtem. – Ó, micsoda nyomorult, hálátlan örökség! – mormoltam. – Ó, Louis, bár eltemethetnélek így!

– Az a legrettentőbb kegyetlenség lenne! – rémüldözött Merrick. – David, élhet még ebben az alakban? David, te jobban ismered a vámpírok történeteit, mint én! David, élhet még ebben az alakban?

Nem feleltem, csak járkáltam mellette és az elszenesedett ruhájú, élettelen figura mellett. Fásultan, szerencsétlenül bámultam a messzi csillagokra.

Merrick halkan sírt mögöttem. Szabadjára engedte érzelmeit, amelyek olyan új erővel és szenvedéllyel viharzottak benne, amiről egy halandónak fogalma sem lehet.

– David! – kiáltotta és hüppögött.

Lassan megfordultam, ránéztem. A koporsó mellett térdelt, és úgy kiáltott hozzám, mintha én is az egyik szentje volnék.

– David, ha megvágna a csuklódat, ha rácsorgatná a véredet, visszajönne?

– Drágám, nem tudom. Annyit tudok, hogy azt tette, amit akart, engem pedig utasított, hogy mit kíván tőlem.

– De hát nem engedheted el ilyen könnyen! – tiltakozott. – David, kérlek... – Hangja elhalt a reménytelenségtől.

Gyenge szél borzolta a banánleveleket. Megfordultam, iszonyattal bámultam a testre. Körülöttünk suttogtak, sóhajtoztak a kertben a téglafalnak támaszkodó növények. Ám a test nem mozdult az elszenesedett ereklyetartóban.

Újabb szélhökés, ezúttal erősebb. Talán eső lesz, ami gyakori ezeken a tavaszi éjszakákon. Az majd elmossa a csukott szemű, mozdulatlan arcot.

Nem találtam szavakat, amelyekkel abbahagyhattam volna Merrickkel a sírást. Nem találtam szavakat, hogy kiönthessem a szívemet. Mit akarna Louis, mit tegyek most – nem az utolsó éjszakán, amikor a hajnali szürkület biztonságában megírta bátor levelét, de most, most, mikor bele van zárva az égett ládában fekvő alakba!

Mire gondolhatott, mikor felkelt a nap, mikor megérezte a végzetes gyengülést, aztán az elkerülhetetlen tüzet? Belőle hiányzott a nagyok ereje, hogy kimásson a koporsóból, és beássa magát a föld nyirkos mélyébe. Megbánta-e, amit tett? Érzett-e elviselhetetlen fájdalmat? Nem okosodhatnék-e valamit abból, ha tanulmányoznám mozdulatlan, összeégett kezét és arcát?

Visszamentem a koporsóhoz. A fej olyan szabályosan nyugodott benne, mint akármelyik felravatalozott halandóé. Ujjait lazán össze-

kulcsolta a mellén, úgy, ahogy a temetkezési vállalkozók szokták elrendezni a holtakét. Nem takarta el a szemét. Nem fordított hátat a halálnak.

De mit jelentenek ezek a részletek valójában?

Talán annyi ereje sem volt, hogy ezt tegye az utolsó percekben. Elszibbasztotta a születő fény, amely addig erősödött, míg be nem csukta a szemét. Merjek-e hozzáérni a törékeny, fekete húshoz? Merjem-e megnézni, hogy van-e még szemgolyója?

Belezavarodtam ezekbe a förtelmes gondolatokba. Nem hallatszott más hang, csak Merrick halk sírdogálása.

Felmentem az emeleti vas csigalépcsőn, leültem az erkélyen, és a tenyerembe temettem az arcomat.

– Szétszórni a maradványokat! – suttogtam. – Bár itt lennének a többiek!

Megnyikkant a kapu, mintha az én siralmas könyörgésemre válaszolna. Fojtottan csikorogtak a régi sarokvasak. A kapu kitárult, majd becsukódott. Koppant a vas a vason.

Nem volt halandó szag, ami betolakodóra utalt volna. Ősmertem a közeledő lépéseket. Eleget hallottam halandó és élőhalott koromban, de nem mertem hinni, hogy ez menthessen ki nyomorúságomból, amíg be nem állított a hátsó udvarba a váratlanul érkezett alak. Bársonykabátja poros volt, aranyhaja csapzott, ibolyaszínű szeme Louis komor és ijesztő arcára tapadt. Lestat volt.

Közelebb vonszolta magát Merrickhez, nehézkesen, mintha nem bírna sokáig nem használt, lázadozó testével. Merrick pedig úgy fordította feléje maszatosra sírt arcát, mintha ő is a megváltót látná, aki vaktában elmondott imáira válaszol.

Leült, nagyot sóhajtott.

– Na! Hát ez lett a vége? – kérdezte Lestat, ugyanolyan rekedten mint amikor felkeltette Sybelle muzsikája. Az volt az utolsó alkalom, hogy abbahagyta örökös alvását.

Megfordult, rám nézett. Sima arca rideg és kifejezéstelen volt.

Szeme, amely ide-oda járt köztem és a koporsóban fekvő test között, villogva verte vissza az utcai világítás távoli fényét. Mintha vibrált volna a szemgolyója, sőt talán egész testében didergett, mintha a legapróbb mozdulat is fárasztaná. Az ember azt várta volna, hogy mindjárt dörgölni kezdi a karját, aztán pedig elszelel.

Am neki esze ágában sem volt elhagyni minket.

– Gyere ide, David! – mondta kedvesen, de ugyanolyan reszelős suttogással. – Gyere és figyelj. Én nem hallom őt. Én teremtettem. Hallgatózz, aztán mondd meg, itt van-e még.

Engedelmeskedtem. Odaálltam mellé.

– Olyan, akár a szén, Lestat – válaszoltam. – Nem mertem megérinteni. Megtegyük?

Lestat lassan, bágyadtan megfordult, és ismét letekintett a siralmas alakra.

– Kemény a bőre – szólt közbe Merrick. Felállt, hátralépett, átengedve a helyét a koporsó mellett Lestatnak. – Próbáld ki magad, Lestat! Gyere, érintsd meg! – biztatta fojtott fájdalommal.

– Na és te? – Lestat feléje nyújtotta a karját, és megragadta jobbójával Merrick vállát. – Te mit hallasz, *chérie*? – suttogta rekedten.

Merrick a fejét rázta.

– Csendet – mondta remegő szájjal. Sápadt arcára véres csíkokat festettek a könnyek. – De hát ő tett vámpírrá. Megbabonáztam, elcsábítottam! Nem volt esélye az ellen, amit kiterveltem. Ez a büntetés a kotnyeleskedésemért! Igen, hallom a közeli házakban a halandók mormolását, de tőle nem hallok semmit!

– Merrick! – türelmetlenkedett Lestat. – Úgy figyelj, ahogy mindig képes voltál figyelni. Most legyél boszorkány, ha nem lehetsz vámpír. Igen, tudom, ő alkotott, de azelőtt boszorkány voltál! – Tekintete ide-oda járt közöttünk, és mintha valamicskét megelevenedett volna a felindulástól. – Mondd meg, hogy vissza akar-e jönni.

Merrick szeme ismét könnybe lábadt. Összetörtén, bánatosan

nézte a hullaszerű alakot.

– Sírhat az életért – mondta –, de nem hallom. A boszorkány bennem semmit sem hall, csak a csendet. És az ember bennem semmiről sem tud, csak a lelkifurdalásról! Lestat, adj neki a véredből! Hozd vissza!

Lestat felém fordult.

Merrick megragadta a karját, és kényszerítette, hogy őt nézze.

– Használd a bűverődet – mondta fojtott, indulatos, türelmetlen hangon. – Használd a bűverődet, és higgy benne, ahogy én hittem a magaméban.

Lestat bólintott, és gyengéden, vigasztalón rátette a kezét Merrickére.

– Beszélj, David! – mondta rekedt hangján. – *Mit akar*, David? Azért tette ezt a dolgot, mert megalkotta Merricket, és úgy gondolta, hogy ezért az életével kell fizetnie?

Mit válaszolhattam volna? Hogyan lehetnék hívő, miután ennyi éjszaka óta rám hagyatkozik az összes társam?

– Nem hallok semmit – mondtam. – De ez régi szokásom, hogy nem kémlelem a gondolatait, nem tépem föl a lelkét. Régi szokásom, hogy engedem, hadd tegye, amit akar, csak néha kínálom fel neki az erős vért, sose pécézem ki a gyöngeségét. Nem hallok semmit. Nem hallok semmit, de mit jelent ez, hogy nem hallok? Járom éjszakánként ennek a városnak a temetőit, és ott se hallok semmit. Járok a halandók között, és időnként nem hallok semmit. Járok magamban, és nem hallok semmit, mintha nem lenne belső hangom.

Lenéztem a megfeketedett arcra. Láttam szájának tökéletes vonalát. Láttam, hogy még a hajszálai is megmaradtak.

– Nem hallok semmit – ismételtam –, mégis látok szellemeket. Sokszor láttam szellemeket. Sokszor eljöttek hozzám. Szellem bujkálna ebben a maradványban? Nem tudom.

Lestat megtántorodott a gyöngeségtől, de kényszerítette magát, hogy talpon maradjon. Elrestelltem magamat, mikor láttam bársony-

kabátja hosszú ujján a port. Elszégyelltem magamat, mikor láttam hajának erdejében a filces gubancokat. **0** ügyet se vetett rájuk.

Most semmi sem számított neki a koporsóban fekvő alakon kívül. Szórakozottan átfogta a síró Merrick vállát, hatalmas erejű testéhez szorította, és rekedten súgta:

- Ej, ej, *chérie* ! Hiszen azt tette, amit akart!

- De félresikerült! - felelte Merrick. Zuhogtak belőle a szavak: - Túl öreg ahhoz, hogy egyetlen tűz végezzen vele. És talán bezárkózott ezekbe az üszkös maradványokba, és most reszket, hogy mi jöhet még! Mint a haldokló ember, talán hall minket az utolsó önkívületben, csak nem válaszolhat! - Panaszosan felnyögött: - Talán hozzánk kiált, hogy segítsünk, mi meg csak állunk itt, vitatkozunk és imádkozunk!

- És ha most belecsorgatom a véretem a koporsóba, akkor szerinted mi jön vissza? - kérdezte Lestat. - Gondolod, hogy a mi Louisnk támad föl ezekből az égett rongyokból? És ha nem, *chérie*? Ha valami sebzett kísértet lesz, amelyet el kell pusztítanunk?

- Válaszd az életet, Lestat! - mondta Merrick. - Válaszd az életet, mindegy, milyen formában! Válaszd az életet, és hozd vissza! Ha meg akar halni, később is végezhetünk vele.

- Az én vérem túl erős, *chérie* - mondta Lestat. Krákogott, leporolta a szemhéját. Beletúrt a hajába, hátradobta az arcából. - Az én vérem szörnyeteget csinál abból, ami itt van.

- Tedd meg! - unszolta Merrick. - És ha meg akar halni, ha megint azt kéri, akkor szolgálója leszek ínségében, ezt megígérem! - Milyen csábító volt a szeme, a hangja! - Főzök majd neki varázsitalt, állatok vérének, vad dolgok vérének a mérgéből. Ilyen italt itatok vele, hogy aludjék, míg felkel a nap. - Hangját átfűtötte a szenvedély: - Aludni fog, és ha alkonyatkor még él, én fogom őrizni az éjszakában, míg ismét föl nem kel a nap.

Lestat sokáig nézte ragyogó, ibolyakék szemével, mintha Merrick kívánságát, tervét, elszántságát fontolgatná, aztán lassan fe-

lém fordult.

– Hát te, kedves? Te mit akarsz, mit tegyek? – kérdezte. Arca most már élőbbnek tűnt, minden szomorúsága ellenére.

– Azt meg nem mondhatom – feleltem a fejemet csóválva. – Idejöttél a magad akaratából, mert te vagy köztünk a legidősebb, és én hálás vagyok, hogy itt vagy. – A fekete alakra pillantottam, majd ismét Lestatra. – Ha próbálkoznék és elhibáznám – mondtam –, én vissza akarnék jönni.

Mi adott hangot egy ilyen érzéshez? A félelem? Nem tudtam. De olyan igaz volt, mintha a szájam akarna parancsolni a szívemnek.

– Igen, ha látnám a napkeltét, és túlélném – folytattam –, akkor elveszíthetném a bátorságomat, márpedig ez nagyon sok bátorságot követelt tőle.

Lestat töprengett. Egyszer ő is kiment a napra egy távoli sivatagban, összeégett, aztán visszajött. Bőre még most is aranylott a fájdalmas és kegyetlen próbától. Még sok évig fogja hordozni a nap bélyegét.

Aztán Merrick elé lépett, és a koporsó mellé térdelt. Nagyon közel hajolt a benne fekvő alakhoz, majd visszahúzódott. Ujjai a Merrickéhez fogható gyöngédséggel megérintették az elfeketült kezét, amely nem változott meg az érintésétől. Most egy lassú, könnyű mozdulattal a homlokot próbálgatta. Azon sem hagyott nyomot.

Jobbját a szájához emelte, és megharapta a csuklóját, mielőtt Merrick vagy én észbe kaphattunk volna.

Sűrű sugárban ömlött a vér a koporsóban fekvő alak tökéletesen mintázott arcába. Amikor Lestat csuklóján begyógyult volna a seb, ismét felhasította a bőrét, és vért fakasztott.

– Segíts, Merrick! Segíts, David! – kiáltotta. – Megfizetek azért, amit elkezdtem, de ne engedjétek, hogy félbeszakadjon! Szükségem van rátok!

Azonnal hozzá siettem, visszahúztam ügyetlen kézelőmet, és feltéptem a csuklómat a szemfogammal. Merrick a koporsó lábához

térdelt, és zsenge gyermeki csuklójából megindult a vér.

Orrfacsaró füst csapott fel a maradványokból. Az alak minden pórusa nyelte a vért. Az égett ruha átázott tőle. Lestat feltépte, félrerántotta a rongyokat, és újra megöntözte vérével az alakot.

Olyan vastag füstlepel takarta a véres maradványokat, hogy nem láttam át rajta, de hallottam valami halk dűnnyögést, rettenetes, elkínzott nyöszörgést. Patakozott a vér, élőhalott bőröm folyton be akart gyógyulni, hogy késleltessen, de a fogam mindannyiszor segített.

Merrick felsikoltott. Láttam a homályon át, amint Louis felül a koporsóban. Arca a ráncok és redők maszkjává torzult. Lestat megragadta a fejét, és a nyakához nyomta.

– Igyál, Louis! – parancsolta.

– Ne hagyj abba, David! – könyörgött Merrick. – Szüksége van a vérre minden porcikájának!

Engedelmeskedtem, de aztán arra ocsúdtam, hogy gyengülök, alig tart a lábam. Merrick is előre bukott, de nem volt hajlandó abahagyni.

Láttam egy csupasz lábfejet, aztán egy férfi lábának körvonalai sejlettek elő a félhomályból, majd egy férfi mellkasának kemény izmai.

– Erősebben! Igen, igyál! – parancsolta Lestat fojtott hangon. Most franciául beszélt. – Még erősebben! Még többet! Igyál, igen, igyál ki mindent, amit adhatok!

Szemem előtt összefolyt a világ. Az egész udvar megtelt a szagos párával. Még egy pillanatra felderengett mögötte a két alak – Lestat meg Louis –, aztán eldőlt a vigasztalóan hűvös köveken, aztán Merrick bársonyos teste mellém fészkelte magát, aztán éreztem a hajából áradó parfüm édes illatát. Fejem félrebillent a köveken, és fel akartam emelni a kezemet, de nem tudtam.

Behunytam a szememet, és nem láttam semmit. Mikor kinyitottam. Louis állt fölöttem, meztelenül, épen, és engem nézett. Véres hártya takarta, mint egy újszülöttet. Láttam szemének zöldjét, fogá-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

nak fehérségét. Ismét hallottam Lestat rekedt hangját.

– Még, Louis! – mondta. – Még, igyál!

– De David és Merrick... – tiltakozott Louis, mire Lestat azt felelte:

– Davidnek és Merricknek nem lesz semmi baja.

24

Közös erővel megfürdettük és felöltöztettük az emeleten.

Bőrének fehér csillogást adott Lestat majdnem mindenható, gyógyító vére. Ahogy segítettünk felvenni a ruháit, tisztán láthattuk, hogy ez már nem az a Louis, aki fölött olyan gyakran merészeltünk szánakozni.

Miután ráadtunk egy kényelmes, garbónyakú, bő, fekete pólót és egy pamutnadrágot, megkötöttük a cipőfőzőjét, és megfésültük sűrű fekete haját, beült velünk a hátsó szalonba, arra a helyre, amely olyan sok kellemes beszélgetést látott rövid élőhalott létem alatt.

Szemét mostantól napszemüveggel kell majd álcáznia, mert attól a szivárványló zománcból csillámlott, ami annyi gondot okozott Lestatnak. De mi lehet a belsejében? Mit mondhat nekünk, akik őt néztük, és vártuk, hogy megossza velünk a gondolatait?

Mélyebbre süppedt a sötét bársonyszékbe, és úgy nézegette a szobát, mint a mítoszok és legendák szörnyeteg újszülöttjei, akik teljes fegyverzetben robbannak bele az életbe. Szúrós zöld szeme csak később talált meg minket.

Lestat közben megszabadult a maradék portól. Kivett a szekrényéből egy új, barna bársonykabátot, és hozzá egy tiszta inget, amelyet a kortól kissé megsárgult, vastag csipke díszített. Haját rendbe szedte, megfésülte, és új cipőt húzott.

Na szóval, tetszetős képet alkottunk, habár Merrick szokásos se-

lyem ingruhájára hullott néhány vérfolt. Mivel azonban a ruha piros volt, szinte semmi sem látszott a vérből. És a nyakába tette – sőt egész éjszaka viselte – régi ajándékomat, a háromszoros gyöngyfűzért.

Gondolom, azért gyűjtögetem így ezeket a részleteket, mert valami vigaszra lelek bennük. De a legvigasztalóbb részlet az az álmélkodó béke volt, amelyet Louis arcán láttam.

Hadd tegyem hozzá, hogy Merricket nagyon legyengítette a közös véradás. Láttam rajta, hogy rövidesen vadászatra kell indulnia a város legsötétebb és legveszedelmesebb utcáin. Megfogadtam, hogy vele megyek.

Túlságosan élénk színekkel képzeltem el, mit jelent Merricket is magunk között tudhatni, ezért nem volt jogcímem erkölcsi rohamokra. Szépségét még káprázatosabbá tette Louis régi, szelíd vére, szeme még zöldebben ragyogott, bár még viszonylag könnyen elmehetett volna halandónak.

Louis feltámasztása minden erejét elhasználta. Úgy ült a szemrevaló Lestat mellett a kanapén, mint aki mindjárt elalszik.

Arra gondoltam, hogy milyen jól palástolja a szomjúságát. Ekkor felemelte a fejét, és rám nézett. Olvasott a gondolataimban.

– Csak egy villanásra! – nyugtatott meg. – Nem is akarok ennél többet tudni.

Részemről igyekeztem legjobb tudásom szerint álcázni az érzéseimet. Úgy gondoltam, az lesz a legokosabb, ha ehhez tartjuk magunkat. Louis-nál, nálam és Lestatnál ez volt a múltban a szabály.

Végül Lestat törte meg a csendet.

– Nem teljes – mondta, szúrósan nézve Louis-t. – Még több vért igényel. – Hangja visszanyerte erejét. És csodálatosan ismerős volt. Visszatért szokott amerikai angolságához. – Az kell hozzá, hogy igyál belőlem, Louis, hogy visszaadjam a vért. Az kell hozzá, hogy átadhassam minden erőmet. Most azonnal vedd el, és ne vitatkozz! Legalább annyira az én érdekem, mint a tied!

Arca olyan nyúzott lett egy pillanatra, mint akkor volt, amikor legutóbb felébredt, ám rögtön visszanyerte élénkségét.

– Te pedig, David – fordult hozzám – vidd magaddal Merricket! Menjetek, egyetek, pótoljátok az elveszített erőt. Tanítsd meg, David, mindenre, amit tudnia kell, bár úgy gondolom, már derekas jártasságot szerzett. Úgy gondolom, hogy Louis abban a rövid időben, amije még volt tegnap éjszaka, jól kiokosította.

Bizonyosra vettem, hogy Louis felriad előkelő hallgatásából, és tiltakozni fog Lestat parancsolgatása ellen, de ő nem tett ilyet. Viszont olyan önbizalmat láttam benne, ami korábban nem volt jellemző rá.

– Igen, tedd meg, adj nekem mindent, amit adhatsz! – mondta halk, határozott hangon. – És mi lesz Merrickkel? Adsz neki is az erős véredből?

Még Lestat is meghökkent a gyors győzelemtől. Felállt. Kézen fogtam Merricket, hogy induljunk.

– Igen – felelte Lestat, és hátrasimította szőke haját. – Adok a véremből Merricknek, ha akarja. Biztosíthatlak, Merrick, hogy nincs hőbb vágyam, de te döntöd el, hogy kell-e még egyszer tőlem a Sötét Ajándok. Ha egyszer ittál belőlem, olyan erős leszel, mint David és Louis. Ha egyszer ittál belőlem, egymáshoz méltó társak leszünk! És pontosan ez a kívánságom.

– Igen, akarom! – felelte Merrick. – Ám előbb vadásznom kell, ugye?

Lestat bólintott, majd ékesszóló kis gesztussal jelezte, hogy hagyjuk kettesben Louis-val.

Lesiettem Merrickkel a vaslépcsőn, és elhagytuk a Francia Negyedet.

Nem szóltunk, csak Merrick tősarka kopogott ingerlően a köveken. Hamar megérkeztünk abba a rozzant, koszlott negyedbe, ahol a régi háza állt.

De nem mentünk be. Siettünk tovább.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Merrick egyszer csak édesen fölnevetett, megállított, és csókot nyomott az arcomra. Mondani akart valamit, de megzavarták.

Utolért minket egy lassan mozgó, nagy, amerikai autó. Hallottuk a vastag ablakok mögül a rádió mély basszusát, és egy undok dal undok szavait. Olyan volt mint a modern zenék többsége: őrlítő ricsaj.

Párlábnnyival előttünk az autó megállt. Mi mentünk tovább. Tudtam, hogy az autóban ülő két halandó bántani akar minket. Siratót énekeltem nekik. Talán mosolyogtam, ami borzasztó, de biztos vagyok benne, hogy mosolyogtam.

Csak a pisztolylövés kurta csattanására nem számítottam. Fényes lövedék húzott el a szemem előtt. Merrick ismét kacagott, mert ő is látta a ragyogó ívet.

Nyílt az autó ajtaja, sötét alak indult Merrick felé. Ő megfordult, kitérta karcsú karjait, és derékon ragadta az áldozatot. Láttam, hogyan dermedt meg az ember, amikor Merrick belemélyesztette a fogát, láttam, ahogy elernyed, láttam, milyen könnyedén tartja Merrick az idomtalan tömeget. Vérszagot éreztem, és abban a percben vérbeli vámpír voltam megint.

A járó motorú kocsiból kiszállt a vezető. Fel volt háborodva, hogy ilyen rosszul végződött a kis terv, a rablással kombinált erőszak. Ismét csattant a pisztoly, de a lövedék eltűnt a sötétben.

Rárontottam a támadóra, és olyan simán elkaptam, mint Merrick a magáét. Fogam gyors volt, a vér íze csodálatos. Még sose ittam ilyen mohón, ilyen türelmetlenül. Még sose nyújtottam el ennyire, jelentős pillanatokat keresve e szálnalmas egyén kétségbeesett emlékeiben és álmaiban, mielőtt bedobtam a maradványait egy üres telek magas fűvébe.

Merrick ugyancsak elrejtette haldokló áldozatát a gazban.

- Beforrasztottad a szúrt sebeket? - kérdeztem. - Nehogy nyoma maradjon, miként halt meg.

- Természetesen! - válaszolta.

– Miért nem ölted meg? – kérdeztem. – Meg kellett volna ölnöd.

– Amint ittam Lestatból, meg tudom majd ölni őket – mondta. – Különben úgyse marad életben. Halott lesz, mire visszaérünk a lakásba.

Hazamentünk.

Merrick mellettem lépkedett. Tudta-e vajon, hogy mit érzek? Azt éreztem, hogy elárultam és elpusztítottam. Azt éreztem, hogy elkövettem vele mindazokat a gonoszságokat, amelyektől tartózkodni esküdtem. Ha a tervünkre gondoltam, mármint hogy idézzen meg Louis-nak és nekem egy szellemet, már abban láthattam mindannak a csíráját, ami bekövetkezett. Össze voltam törve, megalázott a kudarc. Mindezt a vámpír hideg passzivitásával viseltem, amely olyan hátborzongatóan megfér az emberi szenvedéssel.

El akartam mondani neki, mennyire bánom, hogy nem élvezhette ki halandó életét. El akartam mondani, hogy talán nagy dolgokra szemelte ki a sors, én pedig megroppantottam ennek a sorsnak az ívét nemtörődöm önzéssel, féktelen egoizmusommal.

De most rontsam el az örömét? Miért takarjam szemfödéllel azt a ragyogást, amelyet lát, amellyel ugyanúgy töltekezik vámpírszeme, mint a teste töltekezett a vérrrel? Miért vegyem el tőle az első néhány szűz éjszaka élményét, amikor még szentnek és jogosnak tűnik az erőszak és a gyilkolás? Miért savanyítsam meg gyásszal és szenvedéssel? Megjön az úgyis hamar.

Talán olvasott a gondolataimban. Én bizonyosan nem próbáltam megakadályozni. Habár mikor megszólalt, nem erről árulkodtak a szavai.

– Világéletemben féltem dolgoktól – mondta bizalmasan –, úgy, ahogy gyerekeknek és nőknek kell. Persze letagadtam. Boszorkánynak képzeltem magamat, és jártam a sötét utcákon, büntetésből a kétélyeimért. De azért tudtam, mit jelent félni.

– Most viszont ebben a sötétségben nem félek semmitől. Ha most itt hagynál, nem félnék semmitől. Úgy mennék tovább, ahogy

most megyek. Te férfi vagy, nem értheted, mit jelent ez. Nem tudhatod, mennyire sebezhető egy nő. Nem tudhatod, milyen hatalmasnak érzem most magamat.

– Valamennyire azért ismerem – mondtam engesztelő hangon. – Ne felejtse el, hogy öreg voltam, és az öregember ismeri a félelmet, amit a fiatal sosem érez.

– Igen, akkor talán megérted, hogy a nő szívében mindig ott van a gyanakvás. Akkor tudod, milyen dicsőségesnek érzem most ezt az erőt!

Átkaroltam, és magam felé fordítottam, hogy megcsókoljam. Élőhalott bőre hűvösen simogatta a szájamat. Most valahogy idegennek tűnt a parfümje, mintha már nem lenne elválaszthatatlan tőle a sűrű, édes illat, amely átítatja a tenyerembe simuló, hosszú, sötét hajfonatokat.

– Tudd meg, hogy szeretlek – mondtam, és hallottam a hangomban a kétségbeesett lelkifurdalást, a kétségbeesett könyörgést a vezeklésért.

– Nem érted, hogy most már örökre veled vagyok? – kérdezte. – Miért kellene bármelyikünknek is elszakadnia a többiektől?

– Ez történik – feleltem. – Idővel ez történik. Ne kérdezd, miért.

Addig kóboroltunk, míg egyszer csak visszaértünk Merrick házához. Merrick egyedül ment be, engem megkért, hogy várjak rá türelemmel.

Régi, ismerős vászontarisznyájával tért vissza. Kifinomult érzékszerveim valami idegen szagot jeleztek, furcsa vegyszerszagot, amit semmivel sem tudtam azonosítani.

Különösebben nem érdekelt. Ahogy mentünk tovább, el is felejtettem, vagy megszoktam, vagy már nem is zavart. Nem volt hangulatom a kisebb titkokhoz. Túlságosan lefoglalt a nyomorúságom és a boldogságom.

Mikor visszaértünk a lakásba, még drámaibb változásokat tapasztaltunk Louis-n, aki csendesen üldögélt a hátsó szalonban Lestat

mellett.

Annyira kifehéřítette, és formára igazította a pótlólag kapott vér, hogy alkotójához hasonlóan sokkal jobban emlékeztetett márványszoborra, mint hús-vér lényre. Hamuval kell majd bedörzsölnie a bőrét, ha ki akar lépni a lámpafénybe.

A szeme még a korábbinál is fényesebben ragyogott.

De mi lehet belül? Van még mondanivalója számunkra? Ugyanaz maradt-e lélekben?

Leültem. Merrick követte példámat, a széke mellé ejtve a tarisznyáját. Úgy döntöttünk, kíváırjuk, hogy Louis beszéljen.

Hosszú ideig várakoztunk. Lestat érthetően elragadtatott tekintete újra és újra visszatért Merrickhez. Nagy sokára megszólalt Louis:

– Szívem mélyéből hálás vagyok mindenkinek, amiért visszahoztatok. – A régi hanglejtéssel, a régi őszinteséggel beszélt. És mintha a régi félénkségből is maradt volna valami. – Élőhalottságom hosszú éveit mindig kerestem valamit, amiről már azt hittem, sose szerezhetem meg. Száz éve az Óvilágba is visszamentem érte. Egy évtizeddel később Párizsban kutattam.

Folytatta, a régi érzéstől bársonyos hangon.

– Egy helyet kerestem, ahol olyasmihez tartozhatok, ami nagyobb nálam. Több akartam lenni tökéletes kitagadottnál. Egy csoportot akartam, amely igazán befogad. De mostanáig sehol sem találtam meg.

Sokatmondóan nézett rám, majd Merrickre, és arcát átmelegítette a szeretet.

– Most olyan erős vagyok, David, mint te. És hamarosan ugyanilyen lesz Merrick is. – Lestatra szögezte a szemét. – Majdnem olyan erős vagyok, mint te, áldott teremtőm. Most már érzem, hogy köztetek tartozom mindörökké.

Hosszú sóhaj tört fel belőle, amely mindig olyan jellemző volt erre a fényes fehér arcú lényre.

– Gondolatok – mondta. – Hallom a gondolatokat. Hallom a távoli muzsikát. Hallom az utcán a járókelőket. Érzem édes, hívogató szagukat. Belenézek az éjszakába, és messzire látok.

Álmélkodó megkönnyebbülés lett úrrá rajtam. Legjobb igyekezetem szerint próbáltam kifejezésre juttatni gesztusaimmal és arckifejezésemmel.

Merrick is osztozott benne. Éreztem szerelmét Louis iránt. Sokkal támadóbb és követelőbb volt a szerelemnél, amellyel felém fordult valamikor.

Lestat, aki egy kicsit legyengült attól, amin át kellett mennie, meg a hosszú hónapok böjtjétől, csak bólogatott.

Úgy tekintett Merrickre, mint egy elvégzendő feladatra. Magam is türelmetlenül vártam, hogy átéssünk rajta. Nehéz lenne végignéznem, amint magához öleli Merricket. De talán négy szemközt történik a vércsere, mint Louis-val. Felkészültem az indulásra, ha elküldenének; legalább egyedül lehetek a gondolataimmal és az éjszakával.

Ám úgy éreztem, még nem jött el az ideje, hogy kis társaságunk szétszéledjék.

Merrick előrehajolt, jelezve, hogy mindnyájunkhoz akar szólni.

– Valamit el kell mondanom. – Tekintete tiszteletteljes tétovázással megállapodott rajtam, aztán végigvándorolt a másik kettőn. – Louis és David túlságosan büntudatos, amiért most már én is közétek tartozom. És talán te is kérdeznél egyet-mást, Lestat.

– Hát akkor hallgassatok meg a saját érdeketekben, és döntsétek el, mi a véleményetek ennek a mesének a kulcsfontosságú részleteiről. Azért vagyok itt, mert réges-rég eldöntöttem, hogy itt akarok lenni.

– Évekkel ezelőtt David Talbot, köztisztviselőnk álló rendfőnökünk kisiklott a Talamasca oltalmazó, meleg karjaiból. Egy pillanatra se vettem be a hazugságokat, hogy lejárt volna az ideje.

– Mint Davidnek már mondtam, ismertem a testcsere titkát. Tudtam, hogy az távolította el őt az öreg testből, amelyet tiszta szív-

ből szerettem. De nekem nem kellett írott beszámoló barátomnak, Aaron Lightnernek a tollából, hogy megtudjam, mi lett David lelkével.

– Akkor szereztem tudomást az igazságról, amikor Londonba repültem annak az öreg testnek a halála után. És mielőtt örökre lezárták volna a koporsót, sikerült egyedül maradnom azzal a testtel, amelyet David Talbotnak hívtunk. Megérintettem, és rögtön tudtam, hogy David nem szenvedte el benne a halált. Az a pillanat ültette el bennem a vágyat.

– Valamivel később megtaláltam Aaron Lightner feljegyzéseit, amelyek egyértelműen leszögezik, hogy David egy fausti testcserének volt a boldog elszenvedője, és amikor már a fiatal testet viselte, valami, amit Aaron megbocsáthatatlannak tartott, kiragadta a halandó világból.

– Természetesen tudtam, hogy a vámpírok tették. Nem volt szükségem népszerű kitalációkkal álcázott tényekre, hogy elképzelhessem, miként valósult meg végül is Lestat akarata.

– Mire elolvastam ezeket az érdekes feljegyzéseket, már elvégeztem egy nagy erejű, ősi varázslatot. Az volt a lényege, hogy David Talbot – legyen ifjú, vámpír, vagy akár kísértet – térjen vissza hozzám, szeretetemnek melegébe, találjon vissza irántam érzett felelősségéhez, a szerelemhez, amelyen valaha osztoztunk.

Elhallgatott, belenyúlt a tarisznyába, és elővett egy vászonba burkolt, apró csomagot. Ismét megcsapott az a fanyar vegyszerszag, amit nem tudtam minek tulajdonítani. Merrick szétgöngyölte a vásznat, amelyből egy sárgás és enyhén penészes emberi kéz került elő.

Sokkal későbbi lehetett annál a régi, megfeketedett kéznél, amelyet többször láttam Merrick oltárán. Most értettem meg, amit az orrom nem tudott hova tenni. Balzsamozták, mielőtt levágták volna. A balzsamozó folyadék okozta azt a gyöngye, maró szagot. Ám a vegyszer régen kiszáradt a ráncos, meggömbült kézből.

– Felismered, David? – kérdezte Merrick komolyan.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Hűdötten néztem rá.

- A testedből való, David - folytatta. - Levágtam, mert nem engedhettem, hogy elmenj.

Lestat kurtán fölnevetett, gyengéd vidámsággal. Louis annyira meghökkent, hogy szólni sem tudott.

Nekem is elállt a szavam, és nem tudtam elszakítani a pillantásomat a kéztől.

A tenyérbe szavak sokaságát karcolták. Felismertem a kopt írásjeleket, de nem tudtam elolvasni őket.

- Ősi varázslat, David. Megparancsolja neked, hogy gyere hozzám, megparancsolja a nekem engedelmeskedő szellemeknek, hogy hozzanak el hozzám. Megparancsolja nekik, hogy töltsék meg álmaidat és éber óráidat a rólam szóló gondolatokkal. Ahogy a varázslat

erősödik, sorra kiszorít minden gondolatot, végül nem marad egyéb a megszállottságnál, hogy el kell jönnöd hozzám, és ezen kívül semmi sem számít.

Ezúttal Louis ajkán jelent meg az elismerő kis mosoly. Lestat hátradőlt, felvonta a szemöldökét, és kesernyés mosollyal nézte a baljós tárgyat.

A fejemet ráztam.

- Nem fogadom el! - suttoztam.

- Semmi esélyed sem volt ellene, David! - makacskodott Merrick. - Te és Louis tökéletesen ártatlanok vagytok! Egyáltalán nem lehet hibáztatni benneteket azért, ami végül megtörtént velem.

- Nem, Merrick! - tiltakozott Louis gyengéden. - Túl sok igaz szerelmet ismertem, hogy kételkedjek abban, amit irántad érzek.

- Mit jelent ez a firka? - kérdeztem dühösen.

- Ez egy rész abból a varázsigéből, amelyet számtalanszor elmondtam szellemidézés közben - magyarázta Merrick. - Azon az éjszakán ugyanezzel idéztem fel Louis-nak és neked a szellemeket. Szó szerint ezt mondja:

- „Parancsolom nektek, hogy gyűjtsátok föl lelkében, elméjében,

szellemében az értem lobogó lángot, töltsétek meg nappalait és éjszakáit szüntelen és fájdalmas vágyakozással; tegyék, hogy csak rólam álmodhasson; tegyék, hogy ne találjon vigaszt sem ételben, sem italban, és addig gondoljon rám, míg vissza nem tér hozzám, míg elém nem áll, míg ki nem próbálhatom rajta minden hatalmammat. Egy percig se hagyjatok neki békességet; egy percig sem engedjétek, hogy elforduljon.”

– Az nem ez volt – makacskodtam.

Merrick folytatta, mélyebb, bársonyosabb hangon:

– „Legyen a rabszolgám, legyen engedelmes szolgája terveimnek, ne legyen hatalma visszautasítani azt, amit rátok bízam, hatalmas és hőséges szellemeim! Töltse be a végzetet, amelyet a magam akaratából választottam!”

Ismét csend lett a szobában. Aztán Lestat elnevette magát, fojtottan, titokzatosan.

De nem volt gúnyolódó a nevetése, csak álmélkodó.

– Hát akkor megkapták a felmentést az urak! – mondta. – Miért nem fogadják el? Miért nem fogadják el, mint felbecsülhetetlen értékű ajándékot, amelyet Merricknek jogában van adnia?

– Engem sose menthet fel semmi – mondta Louis.

– Hát ha felelősnek akarjátok hinni magatokat, akkor higgyétek azt – közölte Merrick. – Tetemednek ezt a maradványát pedig visszaadom a földnek. De mielőtt bepecsételném ezt a történetet a szívetekbe, annyit hadd mondjak, hogy ez előre meg volt jósolva.

– Hogyan? – kérdeztem. – És ki jósolta meg?

– Egy öregember – felelte Merrick, elsősorban hozzám intézve szavait –, aki házam ebédlőjében üldögélve hallgatta a vasárnapi műsót, egy öregember, akinek az aranyórájára ácsingóztam, de ő azt mondta, hogy az óra nem nekem ketyeg.

Megborzongtam.

– Vervain bácsi! – súgtam.

– Ezt ő mondta, a tulajdon szavaival – felelte Merrick halk alá-

zattal. – De ő küldött el a közép-amerikai őserdőbe, hogy keressem meg a maszkot, amelyet használhatok Claudia megidézéséhez. Korábban ő küldött el anyámmal és nővéremmel a töréért, amellyel Louis vérét fakasztottam, nemcsak a szellemidézésért, de a varázslatért is, amely hozzám vonzotta Louis-t.

A többiek nem szóltak, de megértették. Engem a minta, a bonyolult minta győzött meg, hogy elfogadjam szavainak igazságát, inkább, mintsem távol tartsam magamtól, magamnak bizonyítva szörnyű vétkeket.

Közeledett a hajnal, már csak két óránk maradt. Lestat ezt az időt akarta kihasználni, hogy átadhassa Merricknek az erejét.

De mielőtt szétszéledtünk, Lestat odafordult Louis-hoz és feltette neki a mindnyájunk számára fontos kérdést:

– Amikor felkelt a nap, amikor égetni kezdett, mielőtt elveszítetted az eszméletedet – mit láttál?

Louis néhány pillanatig meredten bámult rá. Az arca kiüresedett, mint mindig, ha felindulás kerítette a hatalmába. Aztán a vonásai felpuhultak, a szemöldökét összevonta, és a szemében megjelentek a szörnyű könnyek.

– Semmit – mondta. Lehorgasztotta a fejét, aztán tehetetlenül fölemelte. – Semmit. Nem láttam semmit, és éreztem, hogy nincsen semmi. Éreztem – a színtelen, időtlen őrt. A semmit. Teljesen irreálisnak tűnt, hogy valaha is ölhettem alakot. – Szorosan behunyta a szemét, és eltakarta az arcát előlünk. Sírt. – Semmit – ismételte. – Az égvilágon semmit.

25

Merrick akkor sem lett volna egyenlő Lestattal, ha az összes vért megkapja. Nincs az a vér, ami egyenlővé tehetett volna bennünket vele. Ám a vakmerő vércsere mérhetetlenül megnövelte Merrick erejét.

Hát így jött létre a vidám új bokor, amelyben élveztük egymás társaságát, és megbocsátottunk egymásnak minden valaha volt bűnért. Lestatot minden eltelt óra közelebb vitte ahhoz az egykori tevékeny, lobbanékony lényhez, akit olyan rég szerettem.

Hiszem-e, hogy Merrick varázslattal csábított magához? Nem hiszem. Nem hiszem, hogy ilyen fogékony vagyok, de mit mondjak Vervain bácsi terveire?

Tudatosan kivettem a fejből a kérdést, és a szívembe fogadtam Merricket, mint régen, akkor is, ha nehéz volt néznom, mint rajonganak Louis-val egymásért.

Nekem végül is megvolt Lestat ismét.

Két éjszakával később – ezeken az éjszakákon semmi különleges nem történt, leszámítva Merrick állandó gyarapodását a tapasztalatokban – feltettem neki a kérdést, amely annyit háborgatott hosszú alvása közben.

A Royale utcai ház gyönyörűen berendezett első szalonjában ült, rafinált szabású fekete bársonyöltönyében, amelynek kabátja valódi kámeákkal csukódott. Szép aranyhaja úgy ragyogott a számos lámpa

fényében, ahogy kell.

– Megijesztett a hosszú alvásod – vallottam be. – Voltak időszakok, amikor esküdni mertem volna rá, hogy nem tartózkodsz a testedben. Nem a telepátiairól beszélek, amit, lévén a gyermeked, nélkülözni kell, hanem az emberi ösztönről, amely igen erős bennem.

Elmeséltem, mennyire megriasztott, amikor ilyennek kellett látnom, mert nem bírtam felébreszteni, és attól féltem, hogy bolyongó lelke eltéved, és majd nem talál vissza.

Sokáig hallgatott. Egyszer mintha árnyék suhant volna át az arcán. Aztán melegen elmosolyodott, és intett, hogy ne aggódjak többé.

– Talán majd egy éjszakán mesélek róla – mondta. – Egyelőre annyit hadd feleljek, hogy volt valami igazság a feltételezésedben. Nem mindig voltam ott. – Elharapta a mondatot, töprengett, még motyogott is valamit, amit nem hallhattam, majd folytatta: – Hogy hol jártam, azt most nem magyarázhatom el. De ismétlem, egyszer még megpróbálkozom vele, elsősorban a te kedvéért.

Ettől persze lángra gyúlt a kíváncsiságom. Egy percig haragudtam rá, de nem szóltam, mert kinevetett.

– Nem süllyedek vissza az alvásba! – biztosított végül, komoly, meggyőző hangon. – Szeretném, ha ezt mind elhinnétek. Évek teltek el azóta, hogy Memnoch nálam járt. Fogd fel úgy, hogy minden tartalékomat felemésztette az a félelmetes próba. Ami azt az időt illeti, amikor először keltett fel Sybelle muzsikája, sokkal közelebb voltam hozzátok mint később.

– Te csak őriztesz a célozgatásoddal, hogy valami történt veled – mondtam.

– Talán igen – felelte, dühítően incselkedő tétovasággal. – Talán nem. Honnan tudjam, David? Légy türelemmel. Most ismét megvagyunk egymásnak, és Louis is felhagyott azzal, hogy zúgolódásunk jelképét alakítsa. Hidd el, már ennek is örülök.

Mosolyogva bólintottam, de Louis pusztá említése is az eszembe

hozta azoknak a koporsóban üszkösödő maradványoknak a rémes látványát. Ékesszólóan bizonyította, hogy soha többé nem élvezhetem a napsütés csendes, mindenható dicsőségét. Ékesszólóan bizonyította, milyen könnyen elpusztulhatunk, és hogy hajnal és alkony között halálos ellenségünk a halandók világa.

- Sok időt elvesztegettem! - mondta Lestat szokott erélyével, míg szeme ide-oda járt a szobában. - Rengeteg könyvet el kell olvasnom, rengeteg dolgot kell látnom! Ismét körülvesz a világ. Ide tartozom én!

Azt hiszem, ezek után békésen átolvastuk volna az éjszakát az impresszionisták otthonias pompájával simogató szobában, ha váratlanul nem szalad fel a hátsó vaslépcsőn a folyosóra, majd nem robban be a szalonba Merrick és Louis.

Merrick továbbra is ragaszkodott az ingruhákhöz, és nagyszerűen festett sötétzöld selyemben. Ő jött elől, a tartózkodóbb Louis követte. Helyet foglaltak a brokátpamlagon.

- Mi a baj? - kérdezte Lestat azonnal.

- A Talamasca! - felelte Merrick. - Azt hiszem, jól tennénk, ha elhagynánk New Orleanst! Méghozzá most rögtön!

Lestat lehurrogtá.

- Badarság! Hallani se akarok róla! - Elvörösödött. - Soha életemben nem tartottam a halandóktól. Nem félek a Talamascától.

- Pedig talán kellene - jegyezte meg Louis. - Hallgasd csak meg ezt a levelet, amelyet most kapott Merrick.

- Hogyhogy kapott? - kérdezte Lestat haragosan. - Merrick, csak nem tértél vissza az anyaházba? Tudnod kell, hogy ezt tilos!

- Dehogy tértem! Hozzatok köt a hűség, nehogy már kételkedj benne! - vágott vissza Merrick. - A városi régi házban hagyták ezt a levelet. Ma este találtam meg, és egyáltalán nem tetszik. Szerintem jó lenne átgondolni a helyzetünket, bár lehet, hogy engem hibáztattok majd érte.

- Nem gondolok át semmit - közölte Lestat. - Olvasd!

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Ahogy Merrick elővette a levelet a vászontarisznyából, rögtön felismertem a Vének kézzel kézbesített üzenetét. Valódi pergament használtak hozzá, amely állja az évszázadok ostromát, bár nyilvánvalóan géppel nyomtatták rá a szöveget, mert mikor illették a vének akár egy ujjal is, amit írtak?++

Merrick!

Mélységes aggodalommal értesültünk legújabb kísérleteidről a régi házban, ahol születted. Parancsoljuk, hogy a lehető legsürgősebben hagyd el New Orleanst! Ne keress kapcsolatot rendtársaiddal a Talamascában, vagy azzal a veszélyes és exkluzív csoporttal, amely látni valóan megbabonázott, hanem azonnal indulj hozzánk Amszterdamba!

Szobádat már előkészítettük az anyaházban. Elvárjuk, hogy engedelmessédj utasításunknak.

Kérlek, értsd meg, most sem akarunk mást, mint hogy veled együtt tanulhassunk új keletű és meggondolatlan kísérleteidből, de nehogyl félreértsd a rendelkezésünket. Meg kell szakítanod kapcsolatodat azokkal, akik sose nyernék el jóváhagyásunkat, és haladéktalanul vissza kell térned hozzánk.

Merrick az ölébe tette a pergament.

– A Vének pecsétjét viseli – mondta.

Én is láttam.

– Miért kell nekünk törődnünk azzal, ami a Vének pecsétjét viseli? – kérdezte Lestat. – Vagy akárkiét? Nem kényszeríthetnek, hogy térjél vissza Amszterdamba. Egyáltalán minek foglalkozol a gondolattal?

– Légy türelmes – felelte Merrick. – Nem foglalkozom semmiféle gondolattal. Annyit közöltem, hogy szemmel tartanak minket.

Lestat megrázta a fejét.

– Engem mindig szemmel tartottak. Több mint egy évtizedig alakítottam az egyik figurát, akit magam találtam ki. Mit érdekel en-

gem, ha figyelnek? Csak próbáljanak meg bántani! Mindig a magam feje után mentem, és ritkán... ritkán... hibáztam.

– De Lestat! – Louis előrehajolt, a szemébe nézett. – Ez azt jelenti, hogy a Talamasca látott minket – Davidet és engem – Merrick házában. Ez pedig veszélyes, mert ellenségeket szerezhet nekünk azok között, akik valóban hisznek létezésünkben.

– Nem hiszik – jelentette ki Lestat. – Senki sem hisz bennünk. Ez a mi pajzsunk. Senki sem hiszi el, kik vagyunk, csak mi.

– Tévedsz! – vágta rá Merrick, mielőtt megszólalhattam volna. – Hisznek bennetek!

– Tehát „figyelnek és mindig itt vannak” – fejezte be Lestat, gunyorosan majmolva a rend régi jelszavát, amelyet én is rányomatam a névjegyeimre szabályos emberkoromban.

– Akkor is el kellene mennünk – mondtam sietve. – Merrick házába egyikünk se mehet vissza. Ott a Royale utcában nem maradhatunk.

– Én meg nem fogok hátrálni előlük – közölte Lestat. – Nekem nem dirigálnak abban a városban, ami az enyém. Nappal alszunk a rejtekhelyünkön – legalábbis ti hárman rejtekbe vonultok –, de az éjszaka és a város a mienk.

– Hogyhogy a mienk a város? – kérdezte Louis már-már megható ártatlansággal.

Lestat lenézően legyintett.

– Kétszáz éve lakom itt – mondta az indulattól fojtott hangon. – Nem fogok elmenni egy tudós rend miatt. David, hány éve is látogattalak meg a londoni anyaházban? Sose féltem tőled. Kihívó kérdéseket intéztem hozzád. Követeltem, hogy készíts rólam egy saját aktát terjedelmes nyilvántartásokban.

– Igen, Lestat, de azt hiszem, azóta történtek változások. – Szúrósan néztem, Merrickre. – Mindent elmondtál, drágám?

– Igen – válaszolta, míg töprengve bámult maga elé. – Mindent elmondtam, de idenézz: ezt pár napja írták. És azóta minden meg-

változott. – Végre hajlandó volt rám nézni. – Ha, mint gyanítom, csakugyan figyelnek minket, akkor azt is tudják, milyen mértékű ez a változás.

Lestat felállt.

– Én nem félek a Talamascától – jelentette ki baljós nyomatékkal. – Nem félek senkitől. Ha kellettem volna a Talamascának, bármikor eljőhetett volna értem ezekben az években, amikor a Szent Erzsébet porában aludtam.

– Épp az van, hogy nem kellesz nekik – mondta Merrick. – Figyelni akartak. A közeledbe akartak férközni, olyan tudásra akartak szert tenni, amellyel nem rendelkezik senki más, de meg sem akartak érinteni. Nem akarták kihívni maguk ellen jelentős hatalmadat.

– De szépen megfogalmaztad! – mondta Lestat. – Ez tetszik! Jelentős hatalmam! Hát jól is teszik, ha észben tartják.

– Kérlek, nagyon szépen kérlek! – szóltam közbe. – Ne fenyegetsd a Talamascát!

– Aztán miért ne? – kérdezte.

– Ezt nem gondolhatod komolyan, hogy bántod a Talamasca tagjait! – mondtam kissé élesen az aggodalomtól. – Nem tehetisz ilyet, ha tiszteled Merricket és engem!

– Fenyegetnek titeket, nem? – kérdezte Lestat. – Mindnyájunkat fenyegetnek!

– De értsd már meg, túlságosan veszélyes bármit is tervezned a Talamasca ellen – érvelt Merrick. – Kiterjedt szervezet, nagyon régi...

– Nem érdekel! – közölte Lestat.

– ... és tudják, ki vagy – fejezte be Merrick.

– Lestat, ülj vissza, légy szíves! – kérte Louis. – Értsd már meg, itt nemcsak arról van szó, hogy ez egy régi, hatalmas, és gazdag rend. A lényeg a fontos, az, hogy tudnak rólunk. Tehát, ha akarnak, beleavatkozhatnak az életünkbe. Dönthetnek úgy, hogy árthatnak nekünk, a világ bármelyik pontján.

– Álmodsz, szép barátom! – felelte Lestat. – Gondolj a vérre, amelyet megosztottam veled. Erre gondolj, Merrick. Továbbá gondolj a Talamascára és nehézkes módszereire. Mit csináltak, amikor Jesse Reeves eltűnt a rendből? Akkor nem fenyegetőztek.

– Ismerem a módszereiket, Lestat! – mondta Merrick erélyesen. – Épp ezért úgy gondolom, hogy távoznunk kellene innen. Magunkkal kellene vinnünk minden bizonyítékot, amit a nyomozóik felhasználhatnak. Mennünk kell!

Lestat gyilkosan meredt ránk, aztán kicsörtetett a lakásból.

Az egész hosszú éjszakán nem tudtuk, merre jár. Ismertük érzéseit, megértettük, tiszteletben tartottuk őket, és szavak nélkül is úgy döntöttünk, hogy azt fogjuk tenni, amit mond. Ha volt vezérünk, az csak Lestat lehetett. Mikor közeledett a hajnal, fokozott körültekintéssel vonultunk el rejtékhelyeinkre. Valamennyien úgy éreztük, hogy már nem rejt el a halandó tömeg.

Másnap este Lestat visszatért a Royale utcába.

Merrick lement a földszintre, hogy átvegye egy különleges küldöncöt a levelet, amelytől rettegettem. Lestat épp abban a pillanatban toppant be az első szalonba, mielőtt Merrick visszatért.

Lestat arca kipirult az indulattól, haját kócosra fújta a szél. Úgy járkált, mint egy arkangyal, amelyik az elveszett pallosát keresi.

– Légy szíves, szedd össze magadat! – szóltam rá ridegen. Vasvilla szemmel meredt rám, de aztán leült. Szeme dühösen járt ide-oda Louis között és közöttem, míg várta Merrick visszatérését.

Végül bejött Merrick, kezében a felbontott borítékkal és a pergamennel. Arcának kifejezését nem jellemezhetem másképp, mint hogy hűdött volt. Rám nézett, aztán a többiekre, majd megint rám.

Intettem Lestatnak, hogy maradjon a helyén, és türelmesen vártam, amíg Merrick leül Louis mellé a damaszttal kárpitozott pamlogon. Észrevettem, hogy Louis nem próbál beleolvasni a levélbe. Várt, holott ugyanolyan ideges volt mint én.

– Hát ez egészen kivételes – hebegte Merrick. – Még sose ta-

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

pasztaltam, hogy a Vének így a sarkukra álljanak. Még senkivel sem találkoztam a rendben, aki ilyen egyértelműen fogalmazzon. Ősmer-tem tudósokat, ismertem megfigyelőket, ismertem végtelen jelentéseket kísértetekről, boszorkányságról, vámpírokról, igen, még vámpírokról is. De ilyet még sose láttam.

Széthajtotta az egyetlen papírlapot, és hűledezve olvasta:

Tudjuk, mit tettetek Merrick Mayfairrel, most pedig közöljük veletek, hogy Merrick Mayfairnek vissza kell térnie hozzánk. Nem fogadunk el semmiféle magyarázatot, kifogást, mentegetőzést. Nem akarunk sok szót fecsérelni erre az ügyre. Merrick Mayfairnek vissza kell térnie. Ennél kevesebbnel nem érjük be.

Lestat halkán nevetett.

– Hát minek néznek ezek téged, *chérie*! Még hogy adjunk vissza! Mintha valami drága ékszer lennél! Hiszen ezek a begyepesedett tudósok nőgyűlölők! Én sose voltam ilyen otromba dúvad!

– Mit írnak még? – kérdeztem gyorsan. – Nem olvastál el mindent.

Merrick fölrezzent, és folytatta a levelet.

Készek vagyunk szakítani a sok évszázados passzivitással, amellyel létezésedet szemléljük. Készek vagyunk ellenségnek nyilvánítani benneteket, amelyet ki kell irtani minden áron. Készek vagyunk felhasználni nem csekély hatalmunkat és gazdagságunkat az elpusztításotokra.

Ha teljesítitek követelésünket, eltűrjük jelenléteteket New Orleansban és környékén, és visszatérünk ártalmatlan megfigyelésinkhez. Ám ha Merrick Mayfair nem tér vissza azonnal a Tölgyes Rejtek nevű anyaházba, azon leszünk, hogy üzőtt vadnak érezzétek magatokat, akárhova is menjetek a világban.

Lestat arcáról csak most tűnt el a harag és a megvetés. Csak

most lett csendes és töprengő, amit egyáltalán nem tartottam biztató-nak.

– Hát ez nagyon érdekes! – mondta, és felvonta a szemöldökét. – Tulajdonképpen nagyon érdekes!

Merrick nagyon elhallgatott. Louis kérdezett ezt-azt a Vének koráról, személyazonosságáról, mindenféle dologról, amelyekről semmit sem tudtam, illetve súlyos kételyeim voltak velük kapcsolatban. Azt hiszem, sikerült megértetnem vele, hogy a rendben senki sem ismeri a Véneket. Előfordult, hogy a közléseiket meghamisították, de lényegében ők irányították a rendet, még hozzá vaskézzel. Így volt ez a Talamasca homályba vesző keletkezése óta, amelyről még azok is keveset tudnak, akik a rend falai között élik le egész életüket.

Végül megszólalt Merrick.

– Nem értitek, mi történt? – kérdezte. – Annyit értem el önző fondorkodásaimmal, hogy kesztyűt dobtam a Véneknek!

– Nemcsak te, drágám – siettem megjegyezni.

– Hát persze, hogy nem – mondta még mindig ugyanazzal a hűdött arccal –, de a varázslásokért én vagyok a felelős. Túl messzire mentünk az utóbbi éjszakákon, most már nem tehetik meg, hogy ne vegyenek tudomást rólunk. Egyszer régen volt Jesse. Aztán David. Most Merrick. Nem értitek? Hosszas és tudós kacérkodásuk a vámpírokkal katasztrófához vezetett, és most olyasmit kell tenniük, amit – tudomásunk szerint – még sose tettek.

– Nem lesz ebből semmi! – közölte Lestat. – Majd meglátjátok!

– No és a többi vámpír? – kérdezte Merrick halkán. – A *ti* véneitek mit szólnak majd, ha megtudják, mi történt itt? Regények fantasztikus borítóval, vámpírfilmek, síri zene – ez nem szerez halandó ellenséget, sőt kényelmes és rugalmas álcaként szolgál. De amit most tettünk, az felháborította a Talamascát, és nemcsak nekünk üzen hadat, hanem egész fajunknak, és ez a többieket is jelenti!

Lestat egyszerre tűnt tehetetlennek és dühösnek. Szinte láttam, ahogy forognak az agyában a kis kerekek. Aztán megjelent az arcán

az a hihetetlenül kaján rosszindulat, amit volt szerencsém eleget látni az évek során.

– Persze, ha elmennék hozzájuk – folytatta Merrick –, ha feladnám magamat...

– Lehetetlen! – kiáltotta Louis. – Ezt még nekik is tudniuk kell!

– Ez a legrosszabb, amit tehetnél – szoltam közbe.

– A kezükre adnád magad? – gúnyolódott Lestat. – Amikor a csúcstechnológiájukkal valószínűleg tenyésztetni tudnák a véresejtjeidet a laboratóriumban? Nem. Lehetetlen. Képtelenség.

– Nem akarok a kezükbe kerülni – tiltakozott Merrick. – Nem akarom, hogy olyanok vegyenek körül, akiknek az életét örökre elveszítettem. Soha, de soha nem akartam ilyet!

– Nem is fogsz – mondta Louis. – Velünk leszel, és elmegyünk innen. De meg kellene tennünk az előkészületeket, meg kellene semmisíteni minden bizonyítékot, amelyet felhasználhatnak a terveik érdekében.

– Megértik a Vének, hogy miért nem mentem el hozzájuk, ha látják az új tudóstípust, amely megzavarja békéjüket és magányukat? – kérdezte Merrick. – Nem látjátok, mire megy ki a játék?

– Alábecsülsz minket – feleltem higgadtan. – Még ezt az éjszákát töltjük ebben a lakásban. Búcsút veszek a tárgyaktól, amelyekben annyi vigaszra leltem. Nektek is ezt kellene tennetek.

Lestatra néztünk, akinek olyan volt az arca, akár a zivataros felhő. Végre megszólalt, hozzám intézve a szavait:

– Azzal, ugye, tisztában vagy, hogy simán kiirthatnám azokat a rendtagokat, akik ezeket a minket fenyegető megfigyeléseket végezték?

Merrick azon nyomban tiltakozott, mint ahogy én is.

– Ne tedd ezt, Lestat! – kérleltem. – Hagyjuk ennyiben a dolgot! Öljük meg a hitüket, de ne őket. Mint egy visszavonuló kis hadsereg, elégetünk minden bizonyítékot, amit hadizsákmánynak tekinthetnének. Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy a Talamasca ellen for-

duljunk, nem bírom! Mit mondhatnék még?

Merrick némán bólogatott.

– Na jó – mondta Lestat vérszomjas határozottsággal. – Engedek, mert szeretlek benneteket. Megyünk. Elhagyjuk ezt a házat, amely oly sok évig volt az otthonunk, elhagyjuk ezt a várost, amelyet úgy szeretünk valamennyien; elhagyunk mindet, és keresünk egy helyet, ahol senki se bukkanhat ránk a sokaságban. Megtesszük, de én mondom nektek, hogy egy cseppet sem tetszik ez a megoldás. Számomra a rend tagjai ezekkel a levelekkel elveszítették a védőpajzsukat, amellyel valaha rendelkezhettek,

Így hát döntöttünk.

Munkához láttunk, gyorsan, némán. Gondoskodtunk róla, hogy a Talamasca ne juthasson hozzá a drága vérhez, amelyet rohannának megvizsgálni, mihelyt tehetik.

A lakásból hamarosan eltakarítottunk mindent, ami bizonyítékként szolgálhatott volna. Aztán átmentünk négyen Merrick házához, és elvégeztük ugyanezt az alapos tisztogatást. Elégettük a szörnyűséges szellemidézésen viselt fehér selyemruhát, leromboltuk Merrick oltárait.

Aztán el kellett mennem régi dolgozószobámba a Szent Erzsébet zárdába, hogy elégessem számos naplómat és értekezésemet, amihez nagyon kevés kedvem volt.

Fárasztó volt, csüggesztő, elkésérítő. De megcsináltuk.

Így hát még azon az éjszakán elhagyhattuk New Orleanst. Louis, Merrick és Lestat jóval hajnal előtt előrement.

Én még beültem a Royale utcai ház hátsó szalonjának asztalához, hogy levelet írjak azoknak, akikben valaha annyira bíztam, azoknak, akiket úgy szerettem.

Kézzel írtam, hadd lássák, hogy ha másnak nem is, nekem még mindig fontos az írás.

Szeretett Véneimnek, akárkik legyetek is igazából!

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Botorság volt tőletek, hogy ilyen gúnyos és harcias leveleket írtatok. Attól félek, hogy néhányatoknak valamelyik éjszakán még drágán meg kell fizetnie azért, amit tettetek.

Kérlek, értsétek meg, ez nem hadüzenet. Elmegyek, és mire alávethetitek ezt a levelet kétes eljárásaitoknak, már nem ér utol a kezeitek.

De tudjatok meg valamit: fenyegetéseitek az elevenén találták legerősebb társunkat, azt, aki egy ideje már érinthetetlennek tekintett benneteket.

Rosszul megválasztott szavaitokkal és fenyegetőzésekkel rést ütöttetek a pajzson, amely védett benneteket. Kiszolgáltattátok magatokat azoknak, akiket úgy akartatok ijesztgetni, mint a halandókat.

Meglehetősen súlyos hibát követtetek el. Tanácsolom, tegyétek alapos és hosszas megfontolás tárgyává, mielőtt további lépéseket tennétek közös titkainkat illetőleg.

Izgalmas ellenfélle tettétek magatokat valakinek a szemében, aki kedveli a kihívásokat. Minden befolyásomra szükségem lesz, hogy mint egyéneket és közösséget megvédjelek benneteket a vérszomjas mohóságtól, amelyet oktalanságotokban felszítottatok.

Gondosan átolvastam, és éppen alá akartam írni, amikor Lestat a vállamra tette hideg, kemény kezét.

Megismételte az „izgalmas ellenfél” szavakat, és kajánul nevetett.

– Kérlek, ne bántsd őket! – suttogtam.

– Gyere, David! – szólt magabiztosan. – Ideje távoznunk. Gyere! Majd noszogassál, hogy meséljek mennyei csavargásaimról. Esetleg elmondok egy másik mesét.

A papír fölé hajoltam, gondosan alakanyarítottam a nevemet, és közben eszembe jutott, hány aktát írtam alá a Talamascában. Ott van még egy dokumentum az én nevemmel, ami bekerül az aktáikba.

– Jól van, öreg barátom, kész vagyok! – mondtam. – De add

szavadat!

Lementünk a hosszú folyosón a lakás hátuljába. Örültem keze súlyának a vállamon, a szél illatának, amely ruhájából és hajából áradt.

– Vannak mesék, amelyeket meg kell írni, David! – mondta. – Ugye, nem fosztasz meg tőlük minket? Biztosan folytathatjuk a valóságainkat, és ugyanakkor megtarthatjuk az új bűvőhelyünket is.

– Ó, igen! – feleltem. – Azt megtehetjük. Az írott szó a mienk, Lestat. Nem elég az?

– Mondok neked valamit, öregfiú. – Megállt a hátsó erkélyen, és egy pillantást vetett a lakásra, amelyet úgy szeretett. – Békén hagyjuk a Talamascát, jó? A béketűrés szentje leszek a kedvedért, ha csak nem emelik a téteket. Tisztességes ez így?

– Tisztességes – válaszoltam.

Hát ezzel zárom a beszámolómat arról, hogy miként került kö-zénk Merrick Mayfair. Ezzel zárom a beszámolómat arról, miként távoztunk New Orleansból és mentünk világgá.

Nektek pedig, fivéreim és nővéreim a Talamascában, valamint még sokaknak megírtam ezt a mesét.

16:30 Vasárnap
1999. július 25.

ANNE RÖCE VÖLÁGÁNAK KRONOLÓGÓÁJA

i.e. kb. 5500

A Hold Előtti Idő. Maharet és Mekare ősei idáig tudják visszavezetni a Nagy Család boszorkányainak eredetét. [*A kárhozottak királynője*]

???

A Hold Eljövetele. Ősi legendák szerint a Hold ekkor érkezik meg Föld körüli pályájára árvizektől, földrengésektől és viharoktól kísérvé. [*A kárhozottak királynője, Táltos*]

i.e. 4000 előtt

Maharet és Mekare (a Nagy Család boszorkányikrei) születése a Kármel-hegyen. [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 4000

Az egyiptomi Akasa királyné és Enkil király lemészároltatja a Kármel-hegy népét, az ikreket pedig erővel Egyiptomba hozatja,

ANNE RICE: MERRICK

hogy megismerje boszorkánytudományukat. Az ikrek nem hajlandóak megosztani tudásukat. Akasa megerőszakoltatja őket Enkil sáfárjával, Haimannal, majd hazaengedi őket. Megszületik Maharet és Haiman gyermeke, Miriam. Akasát és Enkilt meggyilkolják ellenségeik. Amel, egy kísértet, aki valaha ember volt, és ismét anyagi testre vágyik, beleköltözik a haldokló Akasába és halhatatlan vámpírt csinál belőle. Akasa vámpírt csinál Enkilből. Akasa az ikrek segítségét kéri. Az ikrek nem hajlandóak segíteni. Akasa halálra ítéli őket. A kivégzés előtt Akasa vámpírt csinál Haimanból. Haiman vámpírt csinál Maharetből és Mekaréből, és megszökteti őket. A szökevények sok halandóból vámpírt csinálnak, hogy azok felvegyék Akasával és Enkillel a harcot. Végül elfogják Maharetet és Mekaret, és egy-egy kőkoporsóba zárva keletre és nyugatra viszik őket. Később kiszabadulnak, de nem találják meg egymást. A Dél-Amerikába vetődött Mekare barlangfestményeket készít, megörökítve az „Ikrek Legendáját”. [*A Kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 3980

Maharet visszatér a Kármel-hegyre, és elmondja Miriamnak vámpírrá válásának történetét. Lánya leszármazottait az egész világon nyomon követve Maharet a Nagy Család krónikása és gondnoka lesz. [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 3780

Maharet lejegyzí a Nagy Család első kétszáz évének leszármazottait, és saját őseinek neveit vissza a Hold Előtti Időig. [*A kárhozottak királynője*]

???

A vámpírok a véristenek, termékenységistenek, ligetistenek szerepét játszva elterjednek mindenfelé. Néha háborúznak is egymással.

Akasát és Enkilt hosszú időn át rabságban tartják, szipo-365

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

lyozzák a vérüket. [*Lestat, a vámpír*]

kb. i.e. 3000

Akasa és Enkil egyre kevesebbet mozog, és végül szótlán mozgatlanságba dermed. [*Lestat, a vámpír*]

kb. i. e. 2700

Merrick Mayfair boszorkány ősei ükanyja anyai ágán ebből a korból származnak, egy ismeretlen indián kultúrából. [Merrick]

kb. i.e. 2030

Ashlar születése a táltosok szigetén. [*Táltos*]

kb. i.e. 2000

A táltosok szigetének pusztulása. A táltosok áttelepülnek a Brit-szigetekre. A legnagyobb csoport Ashlar vezetése alatt az évszázadok során jelentős társadalmi evolúción megy keresztül: korábbi, szinte gyermeki életük helyébe magasabban civilizált vadászó-gyűjtögető kultúra lép, mely később a Brit-szigeteken uralkodóvá válik. [*Táltos*]

i.e. 1279-1213

ŐŐ. Ramszesz uralkodása. Ramszesz egy hetitita papnőtől kap egy elixírt, mely halhatatlanná teszi. [*A múmia*]

i.e. 1213

Ramszesz fia, a közel 60 éves Meneptah halhatatlanná akar válni. Megpróbálja kizsarolni apjától a halhatatlansága titkát, de Ramszesz nem ad neki az elixírből. Ramszesz megrendezi saját halálát, Meneptahra hagyja Egyiptom trónját, és elindul bejárni a világot. [*A múmia*]

ANNE RICE: MERRICK

i.e. 1187-1156

ŐŐŐ. Ramszesz uralkodása. ŐŐ. Ramszesz, a halhatatlan sikertelenül próbál véget vetni saját életének, majd elmegy ŐŐŐ. Ramszesz udvarába, és a fáraó tanácsadója lesz. ŐŐŐ. Ramszesz halálát követően számos fáraó tanácsadója. [*A múmia*]

kb. i.e. 1030 Erik
születése.

kb. i.e. 1000
Maharet vámpírt csinál Erikből.

kb. i.e. 700-400
Európából kelta népcsoportok települnek át a Brit-szigetekre, és irtani kezdik a táltosokat. A táltosok a Skót-felföldre szorulnak vissza. Ashlar népe letelepszik Donnelaith völgyében. Kb. száz év alatt a táltosok majdnem teljesen eltűnnek a Brit-szigetéről. A táltosok és az emberek itt-ott kereszteződnek egymással, létrehozva a vad táltosokat és a kis népet. A táltos gének belekeverednek némelyik emberi vérvonalba, főleg a boszorkányképességekkel rendelkező családokéba. Ashlar donnelaith-i klánja a túlélés érdekében magára ölti a piktek álcáját. [*Táltos*]

kb. i.e. 560
Ázriel születése Babilonban egy zsidó család sarjaként. [*A Cson-
tok Szolgája*]

kb. i.e. 550
Ramszesz, a halhatatlan a föld alá vonul aludni. Meghagyja a papoknak, hogy ha bármelyik egyiptomi uralkodó a tanácsát akarja, ébresszék fel. [*A múmia*]

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

i.e. 539

Babiloni papok megölik Ázrielt, hogy szelleméből új istent csináljanak, aki szentesíti Kürosz hatalomátvételét Babilonban. Néhány pap megfőzi Ázriel csontjait aranyban, és ezzel kísértetét a csontokhoz köti: Ázriel a Csontok Szolgája lesz, akivel a csontok tulajdonosa rendelkezhet. [*A Csontok Szolgálója*]

i.e. 56

VÖÖ. Kleopátra felébreszti Ramszeszt. [*A múmia*]

i.e. 51-30

VÖÖ. Kleopátra uralkodása. Ramszesz Kleopátra tanácsadója lesz. [*A múmia*]

i.e. 40

Kleopátra Marcus Antonius felesége lesz.

i.e. 30

Marcus Antonius öngyilkosságot követ el. Kleopátra kéri Ramszeszt, hogy mentse meg Marcust, de Ramszesz nem ad neki az elixírből. Marcus Antonius meghal. Kleopátra öngyilkos lesz. Ramszesz a kriptájába megy, és időtlen álmra tér. [*A múmia*]

kb. i.e. 30

Marius születése. [*Pandora*]

i.e. 15

Lydia (később Pandora) születése. [*Pandora*]

i.e. 11

Flavius születése. [*Pandora*]

i.e. 5

Lydia első találkozása Mariusszal. [*Pandora*]

i.sz. 4

Az Akasát és Enkilt őrző vámpír, a Vén kiviszi őket a napra. A vámpírok világszerte megégnek, és rengetegen elpusztulnak. Egy kelta druida, Mael elrabolja Mariust, hogy népe ligetistent csináljon belőle megégett istenük helyett. A megégett, gyenge vámpír-ligetisten vámpírt csinál Mariusból. Akasa hívását hallva Marius elhagyja Mael népét, megkeresi Akasát és Enkilt, és a gondozójukká válik. Egyiptomból Antiokheiába viszi őket. Maelből vámpír lesz. [*Lestat, a vámpír*]

???

Marius azt tervezi, hogy véget vet a vámpírok céltalan létezésének azzal, hogy elpusztítja Akasát és Enkilt. [*Pandora*]

19

Lydia a nevét Pandorára változtatja. Akasa úgy intézi, hogy Marius kénytelen legyen szerelméből, Pandorából vámpírt csinálni, és ezzel biztosítja, hogy Marius ne pusztítsa el a vámpírokat. [*Pandora*]

29

Pandora vámpírt csinál Flaviusból. [*Pandora*]

???

A kereszténység térhódításával a vámpíristeneket világszerte gonoszoknak kiáltják ki, és azok lassan kihalnak. Helyüket átveszik a babonás, vallásos vámpírok, a Sötétség Gyermekai, akik a Sátán szolgáinak tartják magukat. A vámpírok világszerte elfelejtik fájuk eredetét. [*Lestat, a vámpír*]

222

Marius elhagyja Pandorát, Rómába költözik. Akasát és Enkilt elrejt egy Róma melletti szentélyben. [*Pandora*]

566

Ashlar átveszi Szt. Columbától a keresztény hitet. [*Lasher*]

567

A kereszténység kezdete Donnelaith-ben. Ashlar megpróbálja felvetetni népével – az egyetlen megmaradt táltos közösséggel – a kereszténységet. A táltosok egy része nem tér át a keresztény hitre. Harc robban ki, mely során a donnelaithi táltosokkal eddig együtt élő emberek rájönnek Ashlar népének különbözőségére, és gyakorlatilag kiirtják őket. Ashlar túléli a pusztítást. Templomot épít Donnelaith-ben, majd elhagyja a települést. Később – az alkalmanként boszorkányok és a kis nép kereszteződéséből születő táltosok kapcsán – elterjed Szent Ashlar újjászületésének legendája. [*Táltos*]

758

Tudósok egy csoportja létrehoz egy szervezetet a boszorkányok, szellemek, vámpírok és egyéb „természetfeletti” jelenségek megfigyelésére. Az alapításnál Ashlar is jelen van. A szervezet egyik célja egy táltos férfi és nő párosítása. [*A kárhozottak királynője, Táltos*]

985

Azim tanyát ver a Himalája egyik templomában. A szentélybe érkező zarándokok vérét issza a következő ezer éven keresztül. [*A kárhozottak királynője*]

11. század

A természetfeletti jelenségeket vizsgáló rend felveszi a Talamasca

ANNE RICE: MERRICK

nevet. [*Boszorkányok órája*]

1119

A templomos lovagok rendjének megalapítása.

1205-1266

Szent Ashlar templomát felújítják, és katedrálissá bővítik.
[*Lasher*]

1228

Ashlar ellátogat Donnelaithbe, ahol megismeri Szent Ashlar időnkénti újjászületésének legendáját. [*Táltos*]

kb. 1250

Ursulából vámpír lesz. [*Vittorio, a vámpír*]

1307

Franciaország királya eretnekséggel vádolja meg a templomos lovagokat. A rend tagjait Európa-szerte az inkvizíció elé állítják, és megégetik. Az üldözött templomosok titokban a Talamascára bízák vagyonukat. [*Boszorkányok órája*]

1314

Az inkvizíció elítéli, és kivégzi a templomosok nagymesterét, Jacques de Molayt. A rend vagyonát a Talamasca örökli. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1350

A Fekete Halál tombolása alatt Santinóból vámpír lesz.

1434

Vittorio di Raniari születése. [*Vittorio, a vámpír*]

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

1450

Ursula vámpírt csinál Vittorióból. [*Vittorio, a vámpír*]

1480 körül

Az alkimista Magnus kihantol egy alvó vámpírt, és kiissza belőle a halhatatlanságot adó vért. Magnus vámpírrá válik. [*Lestat, a vámpír*]

1480

Andrej (később Amadeo, majd Armand) születése Kijevben. [*Armand, a vámpír*]

1495

Andrejt elrabolják rabszolgakereskedők, eladják Mariusnak. Marius elnevezi Amadeónak, és tanítani kezdi, hogy majdan halhatatlan vámpírtársa legyen. [*Armand, a vámpír*]

1497

Marius vámpírt csinál Amadeóból. [*Armand, a vámpír*]

1499

A Sötétség Gyermekai Santino vezetésével megégetik Mariust, elrabolják Armadeót, Rómába viszik, és áttérítik saját hitükre. Nevét Armand-ra változtatják. Marius felépül az égésből. [*Armand, a vámpír, Blood and Gold*]

1500

Armand a Sötétség Gyermekai párizsi bokrának vezetője lesz. [*Armand, a vámpír*]

1535. december

Boleyn Anna és a boszorkány Douglas of Donnelaith gyermeke,

ANNE RICE: MERRICK

Lasher születése. Lasher órák alatt felnőtté válik. Apja a néphiedelem szerint időnként újjászülető Ashlarnak hiszi fiát. Lasher később Itáliába megy tanulni. [*Lasher*]

1559. december

Apja hívására Lasher hazatér Skóciába. [*Lasher*]

1559. december 24.

Egy Talamasca-tag táltosként azonosítja Lashert, és elmondja neki a táltos faj történetét. John Knox protestánsai lerohanják Donnelaitht. Szent Ashlar katedrálisának elpusztításakor Lashert is megölik. Lasher kísértete földhöz kötött marad. [*Lasher*]

1646

Petyr van Abel születése. [*Boszorkányok órája*]

1652

Suzanne Mayfair és Donnelaith earljének lánya, Deborah Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1654

Petyr a Talamascához kerül, majd később a rend tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1658

Suzanne Mayfair megidézi Lasher földhöz kötött kísértetét Donnelaith-ben. Az idézés révén Lasher erőt nyer, és ismét anyagi test után kezd vágyni. [*Boszorkányok órája*]

1664

Suzanne Mayfairt megégetik boszorkányság miatt. Petyr van Abel, a Talamasca tudósa magával viszi Deborah Mayfairt az amszterdami anyaházba. [*Boszorkányok órája*]

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

1664-1667

A Talamasca intése ellenére Deborah is megidézi Lashert, és a kísértet segítségével hatalmas vagyont kezd felhalmozni. Elhagyja az anyaházat, és nem sokkal később Montcleve-be költözik, ahol tovább gyakorolja boszorkánytudását. [*Boszorkányok órája*]

1667

Charlotte Mayfair születése Deborah és Petyr rövid szerelmi kapcsolatából. [*Boszorkányok órája*]

1685

Charlotte Mayfair férjhez megy Antoine Fontenay-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1689. szeptember

Deborah Mayfairt elítélik boszorkányság miatt. Charlotte Saint-Domingue-re menekül. Deborah öngyilkos lesz. Halálakor leég a donnelaith-i kastély, az earl meghal a tűzben. Charlotte Saint-Domingue-en ültetvénytulajdonos lesz. Boszorkánytudása révén manipulálja Lashert, és fokozatosan hatalmas vagyonra tesz szert. [*Boszorkányok órája*]

1689. október

Petyr van Abel a Talamasca tilalma ellenére lánya után megy, hogy figyelmeztesse, ne vegye igénybe Lasher szolgálatait. Charlotte Mayfair teherbe esik az apjától. Petyr halála. [*Boszorkányok órája*]

1690

Charlotte Mayfair és Petyr van Abel ikergyermekei: Peter és Jeanne Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

ANNE RICE: MERRICK

1690 után

A Talamasca folytatja a Mayfair család megfigyelését. A boszorkányság a családban majdnem minden generációban jelen van, főleg a nőkben. A család egyre gazdagabb és kiterjedtebb. Az egyre erősödő Lasher mindig az adott generáció boszorkányát szolgálja, és közben igen gyakran családon belüli házasodásra ill. kereszteződésre veszi rá őket. A beltenyészet révén a boszorkányképességek általában erősödnek az egyre újabb generációkban, miközben Lasher a család génállományát titokban a saját reinkarnációját lehetővé tevő végső egyed, a tizenharmadik boszorkány megszületése felé tereli. [*Boszorkányok órája*]

1725

Jeanne Louise és Peter Mayfair gyermeke, Angélique Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1730

Gabrielle születése. [*Lestat, a vámpír*]

1743

Charlotte Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1755

Angélique Mayfair férjhez megy Vincent St. Christophe-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1759

Lestat de Lioncourt születése. [*Lestat, a vámpír*]

1760

Nicolas de Lenfent születése. [*Lestat, a vámpír*]
Angélique Mayfair és Vincent St. Christophe gyermeke, Marie

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Claudette Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1766

Louis de Pointe du Lac születése. [*Interjú a vámpírral*]

1771

Peter és Jeanne Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1773

A Talamasca angliai csoportja beköltözik a londoni anyaház épületébe. [*A kárhozottak királynője*]

1779

Lestat Párizsba megy színészkedni. [*Lestat, a vámpír*]

1780 eleje, tél

Magnus vámpírt csinál Lestatból, majd elégeti magát. Lestat vámpírt csinál anyjából, Gabrielle-ből. Párizsban Lestat találkozik Armand-nal, és meggyőzi nézeteinek tévességéről. Armand felgyűjtja a Sötétség Gyermekének otthonát. Lestat létrehozza a Vámpírszínházat. Lestat vámpírt csinál Nicolas de Lenfentből. [*Lestat, a vámpír*]

1780 május

Armand története alapján Lestat keresni kezdi Mariust, üzeneteket hagy neki szerte a világon. [*Lestat, a vámpír*]

???

A Sötétség Gyermekének helyét mindenhol fokozatosan az új, világi vámpírok veszik át. [*Lestat, a vámpír*]

1789

Forradalom Franciaországban. Nicolas de Lenfent elégeti magát.

ANNE RICE: MERRICK

Lestat apja New Orleansbe menekül. Marius megkeresi Lestatot, elmondja neki a vámpírok történetét, és megmutatja neki Akasát és Enkilt. Lestat New Orleansbe megy. Claudia születése. [*Interjú a vámpírral, Lestat, a vámpír*]

Marie Claudette Mayfair átköltözteti a Mayfair családot Saint-Domingue-ről Louisianába, a Riverbendnél létrehozza a La Victoire ültetvényt. [*Boszorkányok órája*]

1791

Lestat vámpírt csinál Louis de Pointe du Lacból. [*Interjú a vámpírral*]

1794

Lestat és Louis elhagyja a Pointe du Lac birtokot, és New Orleansbe költözik. [*Interjú a vámpírral*]

1794. szeptember 21.

Lestat vámpírt csinál Claudiából. [*Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynője*]

1799

Marie Claudette Mayfair és Henry Marie Landry lánya, Marguerite Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1819

Marguerite Mayfair férjhez megy Tyrone Clifford McNamarához. [*Boszorkányok órája*]

1825

Augustin Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1828

Marguerite Mayfair és Tyrone McNamara fia, Julien Mayfair

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

születése. [*Boszorkányok órája*]

1829

Tyrone McNamara halála. Marguerite Mayfair férjhez megy Arlington Kerrhez. Hat hónappal később Arlington eltűnik. [*Boszorkányok órája*]

1830

Marguerite Mayfair és Arlington Kerr lánya, Katherine Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1831

Marie Claudette Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1836. szeptember 21.

Claudia egy naplót kap „születésnapjára” Louistól. [*A kárhozottak királynője*]

1843

Julien Mayfair véletlenül agyonlövi Augustin Mayfairt. Augustin fia, Tobias elköltözteti a Mayfair család egy ágát a Fontevrault ültetvényre. [*Boszorkányok órája*]

1857

Katherine Mayfair férjhez megy Darcy Monahanhoz. Telket vásárolnak New Orleansben, az Első utcán, és építkezni kezdenek. [*Boszorkányok órája*]

1858

Katherine Mayfair és Darcy Monahan beköltözik New Orleansbe, az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

ANNE RICE: MERRICK

1860

Louis és Claudia megpróbálja megölni Lestatot. Lestat nagyon meggyengül, de életben marad. Louis és Claudia Európába megy az óvilági vámpírok után kutatni. Párizsban megtalálják Armand-t és a Vámpírszínházat. Lestat Louis-ék után megy Párizsba. Claudia halála. A Vámpírszínház leégése. Armand és Louis elhagyja Párizst. [*Interjú a vámpírral*]

1862

Lestat visszatér Európából New Orleansbe. [*Lestat, a vámpír*]

1871

Darcy Monahan halála. Katherine Mayfair visszaköltözik a Riverbend-re. [*Boszorkányok órája*]

1872

Katherine Mayfair és Julien Mayfair lánya, Mary Beth Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1875

Julien Mayfair feleségül veszi Suzette Mayfairt. [*Boszorkányok órája*]

Irene Flaurent Mayfair (Great Nananne) születése. [*Merrick*]

1879

Julien Mayfair és Suzette Mayfair fia, Cortland Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1882

Az Amelia utcai Mayfair-ház építése. Később Tobias Mayfair és családja ide költözik a Fontevrault ültetvényről. [*Lasher*]

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

1885

Suzette Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1887

Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair Európába utazik. [Lasher]

1888

Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair megveszi a donnelaith-i kastélyromot, és ásatásokba kezd. Belle Mayfair születése. [*Boszorkányok órája, Lasher*]

1889

Julien, Mary Beth és Belle Mayfair hazatér Európából. [*Boszorkányok órája*]

1891

Marguerite Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1893

Julie Stratford születése. [*A múmia*]

1896

A Mississippi elárasztja a Riverbendet. A Mayfair család fő ága beköltözik a La Victoire ültetvényről az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1899. január 15.

Mary Beth Mayfair feleségül megy Daniel McIntyre-höz. [*Boszorkányok órája*]

1899

Barbara Ann és Cortland Mayfair lánya, Evelyn Mayfair (Ó Evelyn) születése. Barbara Ann belehal a szülésbe. [Lasher]

ANNE RICE: MERRICK

1899. szeptember 1. Mary Beth Mayfair és Daniel McIntyre lánya,
Carlotta Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1900. november 2. Mary Beth Mayfair és Daniel McIntyre fia,
Lionel Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1901. október 10. Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair lánya, Stella
Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

???

Armand elhagyja Louis-t. Louis San Franciscóba megy. [*Interjú a
vámpírral*]

1905. január 2.

Katherine Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1913

Julien Mayfair elviszi magával Evelyn Mayfairt az Amelia utcai
Mayfair-házból az Első utcaiba. Julien és Evelyn lánya, Laura Lee
Mayfair születése. [*Lasher*]

1914

Lawrance Stratford felfedezi II. Ramszesz, a halhatatlan sírját, és
benne az alvó Ramszeszt. Henry Stratford megöli Lawrance-t,
hogy pénzt szerezzen tőle. Ramszesz felébred álmából. Ramszesz
és Julie Stratford egymásba szeret. Ramszesz felfedezi Kleopátra
mumifikálódott holttestét egy egyiptomi múzeumban, és az
elixírral feléleszti. Kleopátra megöli Henryt. Ramszesz ad az
elixírből Elliott Savarellnek és Julie-nek, akik megisszák, és
halhatatlanná válnak. [*A múmia*]

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

1914. nyár közepe

Julien Mayfair halála. [*Lasher*]

1915

Ashlar Amerikába költözik. [*Táltos*]

1916

David Talbot születése. [*A testtolvaj meséje*]

1921

Aaron Lightner születése. [*Boszorkányok órája*]

1921. november

Stella Mayfair és Cortland Mayfair lánya, Antha Marie Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1923

Raglan James születése. [*A testtolvaj meséje*]

1924

Stella Mayfair egy fénykép hátulján üzenetet küld a Talamascának. [*Boszorkányok órája*]

1925. május

Megállapítják, hogy Mary Beth Mayfair rákos. [*Boszorkányok órája*]

1925. szeptember 12

Mary Beth Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1928

Stella Mayfair összegyűjt 13 Mayfair-boszorkányt, hogy a prófécia szerint „áthozzák” Lashert. A próbálkozás sikertelen. Aaron Lightnert bemutatja apja a Talamascának telekinetikus képessége

ANNE RICE: MERRICK

miatt. A Talamasca megtanítja Aaronnak, hogyan bánjon pszichikus képességeivel. Aaron ekkortól rendszeres kapcsolatban van a Talamascával. [*Boszorkányok órája*]

1929

Lestat New Orleansben a föld alá vonul aludni és gyógyulni.

[*Lestat, a vámpír*]

Jonathan Ben Isaac születése. [*A Csontok Szolgája*]

1929. június

A Talamasca engedélyével Stuart Townsend kapcsolatot létesít Stella Mayfairrel, majd erőszakos halált hal az Első utcai Mayfair-házban. [*Boszorkányok órája*]

1929. augusztus

Arthur Langtry nyomoz Stuart Townsend eltűnése miatt, találkozik Stuart kísértetével a Mayfair-házban. Stella Mayfair kéri Arthurt, hogy segítsen rajta, vigye magával a Talamascához. Lionel Mayfair agyonlövi Stellát, majd megőrül, és elmeógyógyintézetbe kerül. [*Boszorkányok órája*]

1929. november 6.

Lionel Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1936

Aaron Lightner beköltözik a Talamasca londoni anyaházába. [*Boszorkányok órája*]

1938. április

Antha Mayfair megszökik otthonról, összeköltözik Sean Laqr-vel New Yorkban. [*Boszorkányok órája*]

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

1941

Michael Curry születése. [*Boszorkányok órája*]

1941. július 1.

Sean Lacy meghal. Antha Mayfair hazakerül New Orleansbe.
[*Boszorkányok órája*]

1941. október 4.

Antha Mayfair és Sean Lacy lánya, Deirdre Mayfair születése.
[*Boszorkányok órája*]

1941. december 10.

Antha Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1943

Aaron Lightner a Talamasca tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

1944

Laura Lee Mayfair lánya, Gifford Mayfair születése. [*Lasher*]

1945 után

Egy régész megtalálja Mekare barlangfestményeit Peruban. [*A kárhozottak királynője*]

1947

Roger Flynn születése. [*Memnoch, a Sátán*]

1950

Jessica Reeves (a Nagy Család egyik tagja) születése. [*A kárhozottak királynője*] Gretchen születése. [*A testtolvaj meséje*]

ANNE RICE: MERRICK

1953

Daniel Molloy születése. [*A kárhozottak királynője*]

1955

Honey Isabella Mayfair születése. [*Merrick*]

1958

Aaron Lightner megkezdí New Orleansben a Mayfairek megfigyelését. Cortland Mayfair megpróbálja megmérgezni Aaront. [*Boszorkányok órája*]

1959

Cortland Mayfair megerősakolja Deirdre Mayfairt. [*Boszorkányok órája*]

1959. október

Cortland Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. november 7.

Megszületik Deirdre Mayfair és Cortland Mayfair lánya, Rowan, akit születése után Carlotta Mayfair azonnal elvitet San Franciscóba nevelőszülőkhöz (Ellie Mayfairhez és Graham Franklinhez), hogy megszabadítsa a családi átoktól, Lashertől. Rowan úgy nő fel, hogy semmit nem tud a Mayfair családról és saját, rendkívül erős boszorkányképességeinek háttéréről. [*Boszorkányok órája*]

1960

Yuri Stefano születése. [*Lasher*]

1961

Merrick Marie Louise Mayfair születése. [*Merrick*]

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

1963

Laura Lee Mayfair lánya, Alicia Mayfair születése. [*Lasher*]

1967

Marklin George születése. Tommy Monohan születése. [*Táltos*]

1968

Vervain Mayfair halála. [*Merrick*]

1969

Sybelle születése. [*Armand, a vámpír*]

Theodora Flynn születése. [*Memnoch, a Sátán*]

Yuri Stefano a Talamascához kerül. A Talamasca Amszterdamban kezdi taníttatni. [*Lasher*]

1970

Jesse Reeves először találkozik személyesen a Nagy Család gondnokával, Maharettel, de nem tudja meg, hogy ő és társai vámpírok. [*A kárhozottak királynője*]

1971

Merrick Mayfair és családja expedícióra megy, hogy megkeressék indián őseik barlangját Guatemalában. Matthew Kemp halála.

Sandra Mayfair és Honey Isabella Mayfair halála. [*Merrick*] Mary Jane Mayfair születése. [*Táltos*]

1973

Jesse Reeves a Talamascának kezd dolgozni. [*A kárhozottak királynője*]

1975

Daniel Molloy riporter interjút készít Louis-val. Az anyagból

ANNE RICE: MERRICK

megírja az *Interjú a vámpírral* c. könyvet. Az interjú után Daniel felkeresi Lestat házát, ahol Armand-ba botlik, és társává szegődik.

[*Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynője*]

Merrick Mayfair csatlakozik a Talamascához. Irene Flaurent Mayfair (Great Nananne) halála. [*Merrick*]

Yuri Stefano befejezi amszterdami tanulmányait, és Oxfordban tanul tovább. [*Lasher*]

Roger Flynn megöli Theodora anyját, Terryt. [*Memnoch, a Sátán*]

1976

Anne Rice írói álnév alatt kiadják az *Interjú a vámpírral*at.

1976. november

Alicia Mayfair és Patrick Mayfair lánya, Mona Mayfair születése. [*Lasher*]

1981

David Talbot, a Talamasca rendfőnöke megbízásából Jesse Reeves a vámpírok után kezd kutatni. Lestaték régi New Orleansi házában megtalálja Claudia naplóját, mely a Talamasca birtokába kerül. [*A kárhozottak királynője*] Yuri Stefano befejezi oxfordi tanulmányait. [*Lasher*]

1982

Benjamin születése. [*Armand, a vámpír*]

1984

Lestat előjön a föld alól. Az *Interjú a vámpírral* olvasása után zenélni kezd az Elszabadult Lucifer nevű együttesel. Az együttes nevét Lestat, a vámpírra változtatja. [*Lestat, a vámpír*]

1985

Lestat a világ elé tárja a vámpírok történetét a *Lestat, a vámpír* c.

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

könyvben Anne Rice álnéven. A *Lestat, a vámpír* elolvasása során Jesse Reeves rádöbben az igazságra Maharettel és a vámpírokkal kapcsolatban. Lestat zenéje hatására Akasa megtöri évezredes mozdulatlanságát. Enkil vérét kiszívja, majd elhagyja Marius rejtékhelyét. A világ vámpírjainak legtöbbjét (köztük Azimot is) felgyűjtja. Armand vámpírt csinál Daniel Molloyból. A *Lestat, a vámpír* koncertje. Maharet vámpírt csinál Jesse Reevesből. Akasa elrabolja Lestatot, vérével nagyon erőssé teszi. Lestattal az oldalán egy jobbára nőkből álló, háborútól mentes világot akar létrehozni a férfiak többségének megölésével. Mekare előkerül, megöli Akasát, és hogy Amelnek, a vámpírok létrehozójának továbbra is anyagi teste legyen, megeszi Akasa agyát és szívét. Maharet elrejtí Mekarét. [*Lestat, a vámpír, A kárhozottak királynője*]

1985 ősze vége – tél

Merrick Mayfair és David Talbot megkeresi Guatemalában az ősi barlangot, és elhoz onnan egy varázserejű maszkot. [*Merrick*]
Lestat hozzákezd *A kárhozottak királynője* c. könyv megírásához.

1986. január

Lestat összebarátkozik David Talbottal. Befejezi *A kárhozottak királynője* írását. [*A kárhozottak királynője*]

1986

Yuri Stefano a Talamasca tagja lesz. [*Lasher*]

1987

Erich Stolov a Talamascának kezd dolgozni. [*Lasher*]

1987. ősze

Bridget Mary nővér halála. [*Boszorkányok órája*]

ANNE RICE: MERRICK

1988. január

Nancy Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1988

Kiadják *A kárhozottak királynője* c. könyvet Anne Rice álnév alatt. Graham Franklin halála. Ellie Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

Raglan James gyógyíthatatlan rákban szenved. Hogy lelke elkerülje a halált, kiszorítja egy 24 éves fiatalember lelkét annak testéből, és átköltözik a testbe. [*A testtolvaj meséje*]

1989

Stuart Gordon felfedez Indiában egy táltos nőt, Tessát. Titokban Angliába viszi, és a Talamasca tudta nélkül elrejti saját lakásán. [*Táltos*]

1989. május 1.

Michael Curry San Franciscóban a tengerbe fullad. Rowan Mayfair kimenti és újraéleszti. [*Boszorkányok órája*]

1989. augusztus

Michael Curry és Rowan Mayfair egymásba szeret. Michael New Orleans-be utazik, ahol Aaron Lightner megismerteti a Mayfair család történetével. Deirdre Mayfair meghal. A halálhírré Rowan New Orleansbe megy, és megismeri a család történetét. Carlotta Mayfair halála. Aaron felveszi a kapcsolatot Rowannel. Michael és Rowan beköltözik az Első utcai Mayfair-házba. Rowan teherbe esik. [*Boszorkányok órája*]

1989. november 1.

Michael Curry és Rowan Mayfair összeházasodik. Az esküvő után Lasher fokozatosan a hatalmába keríti Rowant, a tizenharmadik

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

Mayfair-boszorkányt. [*Boszorkányok órája*]

1989. december

David Talbot lemond a Talamasca rendfőnöki posztjáról, helyét Anton Marcus veszi át. [*Lasher*]

1989. december 24. Lasher erőszakos vetélést idéz elő Rowan

Mayfairben, majd a magzatot percek alatt felnötté változtatva annak testében reinkarnálódik. Rowan és Lasher eltűnik.

[*Boszorkányok órája*] Lasher és Rowan Európába, majd Donnelaith-be utazik. [*Lasher*]

1990. eleje Lestat néhány napra testet cserél Raglan James-szel.

James elszökik Lestat testében. David Talbot segítségével Lestat utoléri Jamest, visszaszerzi testét. Lestat tudtán kívül James kiszorítja Davidét a testéből, és beleköltözik. David lelke kénytelen James fiatal testében megtelepedni. James – eljátszva, hogy ő David Talbot – megkeresi Lestatot, és kéri, hogy tegye halhatatlan vámpírrá. Lestat rájön, hogy David idős testében valójában James próbál vámpírrá válni, és megöli a testet és vele együtt James lelkét is. [*A testtolvaj meséje*]

Mona Mayfair elcsábítja Michael Curryt. Rowan Mayfair titokban Lashertől származó vér- és egyéb mintákat küld génanalízisre. Lasherről kiderül, hogy nem ember, hanem más intelligens fajba tartozik, 92 kromoszómával. A felfedezés nyomán elkezdik feltérképezni a Mayfair család génállományát is: kiderül, hogy a Mayfairek egy része szintén 92 kromoszómával rendelkezik, de ebből 46 inaktív. A Talamasca szintén analizálja Lasher és a Mayfairek génállományát, és rádöbbenek, hogy Lasher egy táltos. A felfedezés kapcsán Stuart Gordon és társai (Marklin George és Tommy Monohan) a saját szakállukra titokban megpróbálják megszerezni Lashert, hogy a Gordonnál rejtegetett Tessával páro-

sítsák. Anton Marcust megvesztegetik, aki szemet huny a Talamasca tudta nélkül zajló terv fölött. Lasher és Rowan az USA-ba utazik. Több vetélésbe torkolló próbálkozás után Lashernek sikerül ismét teherbe ejteni Rowant, aki ezúttal nem vetél el. [*Lasher*]

1990. február 28.

Lasher teherbe ejti Gifford Mayfairt, aki azonban elvetél, és elvérzik. [*Lasher*]

1990. március 3.

Gifford temetése. Lasher további 5 Mayfair-nőt teherbe ejt, hogy feltámassza a táltos fajt, de a nők (Edith, Mandy, Alicia, Lindsay és Clytee) mind elvetélnek és elvéreznek. [*Lasher*]

1990. március 3. után

Rowan Mayfair megszökik Lashertől. Megszületik Lasher és Rowan táltos lánya, Emaeth, és rendkívül gyorsan felnőtté válik. Aaron Lightner és Beatrice Mayfair összeházasodik. Lasher a Mayfair-házba megy, ahol Michael Curry megöli. Rowan megöli Emaeth-et. [*Lasher*]

Lestat vámpírt csinál a 26 éves testben élő David Talbotból. [*A testtolvaj meséje*]

1990. április közepe

Megkezdődik a Mayfair Gyógyintézet építése. Tovább folyik a Mayfair család genetikai analízise. Stuart Gordonék megöletik Aaron Lightnert. Aaron társa, Yuri Stefano találkozik Ashlarral. Együtt kinyomozzák, ki ölette meg Aaront. Ash megöli Anton Marcust. Rowan megöli Stuart Gordont. A rendfőnöki székbe Joan Cross kerül. A Talamasca kivégzi Marklin George-ot és Tommy Monohant. Tessáról kiderül, hogy már túl öreg, meddő. A Talamasca a gondjaiba veszi Tessát. Megszületik Michael Curry

VÁMPÍRKRÓNIKÁK VII.

és Mona Mayfair táltos lánya, Morrigan. Ashlar és Morrigan Donnelaith-be megy. [*Táltos*]

1991

Lestat megírja *A testtolvaj meséje* c. könyvet.

1992

A testtolvaj meséje kiadása Anne Rice álnév alatt.

1994

Lestat megöli Roger Flynn-t. Memnoch, a Sátán megkeresi Lestatot, elviszi egy utazásra a mennybe és a pokolba. Lestat segítségét kéri munkájához. Lestat visszautasítja a segítséget. Lestat elmondja David Talbotnak menny- és pokolbeli élményét, mely alapján David hozzákezd a *Memnoch, a Sátán* c. regény megírásához. Armand megpróbál tűzhalált halni, sikertelenül. Összebarátkozik Sybelle-lel és Benjammal. [*Memnoch, a Sátán, Armand, a vámpír*]

Gregory Belkin, a Lélek Templomának vezetője azt tervezi, hogy a Föld lakosságának nagy részét kiirtja, majd egyháza egy új, jobb világot épít fel. Ázriel megakadályozza Gregory Belkin apokalipszist. [*A Csontok Szolgáloja*] 1994. február 28.

David befejezi a *Memnoch, a Sátán* írását. Lestat mozdulatlan-ságba merevedik. [*Memnoch, a Sátán*] 1994. február 28. után

Megfilmesítik az *Interjú a vámpírral*. Lestat menny- és pokolbeli kalandjának hallatán számos idegen, fiatal vámpír jelenik meg New Orleansben, Lestat erős vérére szomjazva. Pandora elmondja David Talbotnak élete történetét. Armand meglátogatja Lestat mozdulatlan testét New Orleansben, iszik a véreből. Armand elmeséli történetét Davidnek, aki leírja azt a *Armand, a vámpír* c. könyvben. Marius vámpírt csinál Sybelle-ből és Benjamból. Sybelle zenéje hallatán Lestat megmozdul és visszatér a vámpírok

ANNE RICE: MERRICK

közé. Lestat és Armand megölik a biztonságukat veszélyeztető idegen vámpírokat. Lestat ismét mozdulatlanságba dermed, csupán néha kel fel zenét hallgatni. Louis, David és Lestat kivételével a vámpírok elhagyják New Orleanst. [*Pandora, Armand, a vámpír, Merrick*]

1994 tél

Ázriel elmondja történetét Jonathan Ben Isaacnek, aki megírja A Csontok Szolgáját. [*A Csontok Szolgája*]

1995 tavasza

Louis és David Talbot kérésére Merrick Mayfair megidézi Claudia kísértetét. Louis vámpírt csinál Merrickből, majd megpróbálja elégettetni magát a napfénnel. Lestat végleg megtöri mozdulatlanságát. Lestat, David és Merrick feléleszti a megégett Louis-t. [*Merrick*].

Megjelenik a *Memnoch a Sátán* c. könyv.

1996

A Csontok Szolgájának megjelenése.

1997. július 5.

David Talbot befejezi a Pandora írását.

1998

A Pandora megjelenése. A

Armand, a vámpír megjelenése.

1999

Vittorio megírja történetét, mely *Vittorio, a vámpír* címmel, Anne Rice álnév alatt jelenik meg. David Talbot megírja a *Merrick* c. regényt. 2000 Kiadják a *Merricket* Anne Rice álnév alatt